
BÖRÜ
1
YENİDEN DİRİLİŞİN VE İNTİKAMIN KİTABI
ÇAĞLAYAN YILMAZ
PAM
150.000 adet
19. BASKI

Bir intikama kaç taht sığabilir?

Acılı parmaklarla yapılmış kaç gösterişli taç, burçlarından kan taşan sarayların pürüzsüz merdivenlerinden yuvarlanabilir?

Hayat Ağacının köklerinde filizlenen kötülük, acunun direğindeki çatlağı zorluyor. Sürek avı gibi insan avlayan canavarlaşmış kralların tahtları sallanıyor!

Kanının sesini dinleyen ve küllere gömülmüş iki hanedanlık, öç ateşiyle yanıp tutuşanları ordularında birleştiriyor.

Büyük mabedin (Göbeklitepe) ve Agarta'nın üstatları, hep bir ağızdan şu soruyu sordular;

"O gün geldi mi? Gökyüzünün üç yılanın üzerine kan rengi uyanacağı zaman. Bakir kar örtüsünün taze kanla ısınıp ırmaklara karışacağı an. Rüzgârın şahit olacağı ateşten bir gazabın altından kumları darmadağın edip, taştan tanrılarına sarılan zavallıların yalvaracağı, öç ateşinin yakıldığı o gün geldi mi?"

Beklenen cevap Börü Han'ın dudaklarından döküldü;

"Canavarlaşmış kralların yönettiği topraklarda öç, sadece katliamla alınabilir!"

Acun artık kurt ve aslanın pençeleri arasında.

Kandan ırmakların coşkulu sesine kulak verin.

THG 0923747 RDC

Serinin diğer kitapları

ISBN 978-975-2444-57-7

/ panamayayinevi
/ panamayayincilik
/ panamayayincilik

BÖRÜ

ÇAĞLAYAN YILMAZ

19. BASKI

PANAMA

BÖRÜ

Çağlayan Yılmaz

Panama Yayın No: 326

ISBN: 978-975-2444-57-7

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

On Dokuzuncu Baskı: Ocak 2020

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 13987
Yayıncı Sertifika No: 42278

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,
kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Panama Yayıncılık
Yüksel Caddesi 7A/7
Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

Depo
Libya Caddesi 25/B
Küçükesat-ANKARA

BÖRÜ

Duzenleme-Ny.Ozlemm

ÇAĞLAYAN YILMAZ

GİRİŞ

Kalın buz katmanlarının ve kar örtüsünün, avının üzerine çökmüş bir kaplan gibi tüm diyarın yarısından fazlasını kapladığı zamanlardı. Mu'nun kara dalgaların kabarıp, deryanın ortasını bir ok gibi yaran hardan kuyuya düşmesinden sonra, yeryüzünde soğuk ve ölüm hâkimdi. İnsanlığı inşa eden güç yok olduktan sonra, aylar boyunca gökyüzünü kara bir kül perdesi kapladı. Arkasından, toprak, içinde kalan son öfkesini, yeryüzünün dört bir yanındaki ulu dağlardan püskürttüğü alevlerle gösterdi. Devletler, beylikler, gösterişli şehirler yerle bir oldular. Yüzyıllar boyunca insanlık olduğu yerde saydı.

Oz'un sağladığı adalet yok oldu. Acun, güçlülerin bir araya gelip, mazlumları ezdiği ve öldürdüğü acı dolu bir mezbahaya dönüştü. Soylar boyunca gözü yaşlılar, yeryüzüne tekrar adaletin gelmesi için yakarıp durdular. Fakat üzerinden iki bin yıl geçtiği halde, Tanrı onlara cevap vermedi.

Güçsüzlerin, güçlüler tarafından sürek avındaki kurtlar gibi avlandığı topraklarda beklenmeyen bir umut filizlenmişti. Tanrı, ezilenlerin yüreklerinde harlanan öç ateşine bir kılıç vermişti. O kılıç, rüzgârın ve göğün şahitliğinde doğdu. Kurtların ve kartalların gözleri önünde büyüdü.

Büyük mabedin[1] üstatları ve Agarta'nın üstatları hep bir ağızdan şu soruyu sordular:

"O gün geldi mi? Gökyüzünün üç yılanın üzerine kan rengi uyanacağı zaman. Bakir kar örtüsünün taze kanla ısınıp, ırmaklara karışacağı an. Rüzgârın şahit olacağı ateşten bir gazabın, altından kumları darmadağın edip, taştan tanrılarına sarılan zavallıların yalvaracağı, öç ateşinin yakıldığı o gün geldi mi?"

"Geldi!"

Cevap, Börü Han'ın dudaklarından döküldü:

"Canavarlaşmış kralların yönettiği topraklarda öç, sadece katliamla alınabilir!"

1 Göbeklitepe

Geçmişten Bir Düşman

Gecenin soğuk rüzgârları, gün ışıklarıyla birlikte Süer topraklarının gündoğusundaki eski Naga topraklarına, küçük, kara gözlerini yeni güne açan Taragay'ın yanına yumuşak bir tüy gibi dokunuyordu. Taragay, kalın yı postundan yapılma rahat yatağında doğrulup, sırtına adar uzanan kara saçlarını geriye doğru düzeltti. Dışarıa oynayan çocukların sesleri odasında yankılanıyordu. yağa kalktı ve siyah pantolonunu ve uzun kahverengi ömleğini giydi. Yaşadığı kasaba öğle saatlerine kadar ılık lsa da, sonrasında serin oluyordu. Siyah renkteki ayı posunu geniş omuzlarına atıp sakallarını düzeltti.

Tek katlı, dikdörtgen taşlardan yapılma iki gözlü evinden çıktığında, kendine doğru gülümseyerek gelen karı ı Alçin'i fark etti. Yanlardan örülmüş başak sarısı saçları 'e güneş gibi parlayan gülüşü, Taragay'a her gün yeniden loğduğunu hissettiriyordu. Geçmişi kan ve ölümlerle lolu soğuk bir ruha da sadece onun gibi eşsiz güzellikteki)ir kadın tekrar huzur verebilirdi.

Alçin, uzun boylu ve atletik yapılı kocası Taragay'a sarılıp, "Neredeyse ava geç kalacaktın. Erkekler yola çıkmak izereler," dedi.

"Bensiz asla çıkmayacaklarını biliyorsun Alçin."

Taragay, karısının hayat dolu çimen yeşili gözlerine bakarken henüz yedi yaşındaki küçük oğlu Bangu bacağına sarıldı. Küçük çocuk, Taragay'ın her ava gidişinde aynı şeyi yapardı. Başta onu da götürmesi için biraz mızmızlanır, sonra da babasının kendisi için tahtadan yaptığı küçük ok ve yayla avcılık oynardı. Kasabanın zavallı tavukları, her av sabahında Bangu'nun fırlattığı oklar yüzünden nereye kaçacaklarını şaşırırlardı.

Taragay, yerinde durmayan tombul yanaklı, hınzır Bangu'ya doğru eğilip onu öptü.

"Ben ve ağabeyin ava gittiğimizde kasabayı kim koruyacak Bangu?"

"Ben baba! Ben!"

"O zaman buradan ayrılmamalısın Bangu. Seni ava götürürsek burada kalıp anneni ve hayvanlarımızı koruyacak bir erkek kalmaz. Anneni yalnız bırakmak istemezsin değil mi?"

Küçük çocuk başını, "Hayır" anlamında salladıktan sonra annesine sarıldı. Taragay, karısının o uyanmadan önce kapının yanına hazırladığı yay, ok ve mızrağını aldıktan sonra el sallayıp patika yolda yürümeye başladı. Az ileride, erkeklerin toplandığı geniş düzlük bulunuyordu. Kasabaları, tepeliklerin arasında, elli kadar haneden oluşan küçük bir yerdi.

Geniş düzlüğe vardığında, otuz atlının yola çıkmak için hazır olduğunu fark etti. Bunlar, kasabada eli kılıç tutan, tarla sürebilen erkeklerdi. Yirmilerinin başlarındaki büyük oğlu Börü ise, babasının kara kısrağını tutuyordu.

"Her zaman benden daha erken kalkıyorsun Börü. Çalışkansın, böyle devam et oğul."

"Yakında seni avda da geçeceğim baba. Yakaladığım hayvanlar seninkinden çok daha büyük olacak."

Taragay gülümseyerek oğluna, "Bunu ancak rüyanda görürsün Börü. İhtiyarlamama daha uzun zaman var," dedi ve kısrağının tepesine zıpladı. Yakalayacakları hayvanları taşımak üzere hazırlanmış altı büyük tahta tekerlekli araba atlara bağlandı. Taragay'ın en yakın dostu Bozdoğan, atını can dostunun yanına doğru sürmeye başladığı zaman bir boru sesi duyuldu. Taragay ve Bozdoğan bu sesi çok iyi biliyorlardı. Bozdoğan, yanaklarına doğru kıvrılan kara bıyıklarını düzeltip, öfkeyle, "Burada ne işleri var Taragay?" dedi.

"Bilmiyorum kardaşım ama nereye adım atsalar bela götürdüler. Burayı bulmaları hiç iyi olmadı."

Börü, babası ile Bozdoğan'ın ne hakkında konuştuklarını anlamaya çalışıyordu. Bu sırada ormanlık alandan iki yüz kadar atlının hızla kendilerine yaklaştığını gördüler. Üzerlerinde Atlantis armalı pelerinleri ve tepelerinde parlak çelik kuyagları vardı. Yüzlerini kapatan, tepesinden sırtlarına kadar inen mavi püsküllü miğferleri oldukça etkileyiciydi.

Taragay, kasabalılara doğru dönüp, "Sakın pusatlarınıza davranmayın. Sayımız çok az. Ne istiyorlarmış önce onu öğrenelim," dedi. Atlantis Birliği'nin en önünde kar beyazı atını süren komutan, Taragay'ın on adım ilerisinde durdu. Parlak, alın tarafında Atlantis'in simgesi işli tol-

gasını çıkardı. Kırklarının sonunda, kısa saçlarına ve kirli sakalına aklar düşmeye başlamış komutan gülümseyerek, "Demek kuşlarımın getirdiği fısıltılar doğruymuş. Taragay ve Bozdoğan! Bir zamanlar diyarın bükülmez bilekleri, yenilmez savaşçıları basit kasabalılara dönüşmüşler," dedi. Taragay'ın yay kaşları çatılmış, alnı gergin çizgilerle dolmuştu.

"Ne istiyorsun Komutan Sidis? Burada Uyguri savaşçıları yok. Sadece yaşlılarına bakan, sessiz kasabalılar var."

"Karşında yüzlerce süvariyle duruyorum ve sen bana, seni neden hâlâ öldürmediğimi sormak yerine, ne istediğimi soruyorsun. Cesaretinden hiçbir şey kaybetmemişsin Taragay."

"Bunlar eskide kaldı Sidis. Seninle yıllar önce çarpıştık. Eğer hâlâ benim peşimdeysen kasabalıları rahat bırak."

Komutan Sidis, dar patikanın sonunda toplanan kalabalığa baktı. Kasabanın ihtiyarları, kadınları ve çocukları, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Orada gördüklerinin yaşamasını istiyorsan, sen, Bozdoğan ve eli kılıç tutan her erkek beş gün sonra bize katılacaksınız."

Bu sırada Sidis'in bakışları Börü'ye kilitlendi.

"Bu genç savaşçıyı biliyorum. Şehirdeki Di Muhafızları'nı nasıl öldürdüğünü görmüştüm. Ustaca gözden kayboluvermişti. Sana çok benziyor Taragay, oğlun olmalı. Ne kadar da büyümüş."

"Söylediğin gibi olacak Sidis! Beş gün sonra kasabaya tekrar geldiğinde hazır olacağız!"

Komutan Sidis, başını salladıktan sonra atının deri eyerini geriye doğru çekeceği sırada bir anda durdu. Taragay'a bakıp, "Unutma Taragay, süvariler, göç eden kasabalılardan her zaman daha hızlıdır. Yaşlılar ve çocuklar seni yavaşlatırlar!" dedi.

Taragay dişlerini sıkıyordu. Bu sırada Bozdoğan ileri doğru atını sürüp, "Merak etme Sidis, kâbuslarında beni gören bir adamın her zaman ensesinde olmak hoşuma gidecek," dedi.

Sidis, Bozdoğan'a gülümseyerek tolgasını tekrar taktı ve eliyle birliğine hareket emri verdi.

"Unutmayın! Beş gün sonra!"

Atlantis süvarileri uzaklaşırken Taragay, donuk bakışlarıyla hareketsiz bir halde duruyordu. Düşünceler denizinde kaybolduğu her halinden belliydi. En çok korktuğu şey başına gelmiş, eski düşmanları izini bulmuştu. Taragay, Bozdoğan'ın gür sesiyle bir anda kendine geldi.

"Şimdi ne olacak kardaşım? Beş günümüz var."

Taragay, meraklı gözlerle kendine bakan kasabalıların karşısına geçti.

"Barınakları boşaltacağız. Sidis buraya geldiğinde kimseyi sağ bırakmayacaktır. Kadınlarımızı, çocuklarımızı ve yaşlılarımızı buradan uzaklaştırmalıyız."

Kasabalılardan biri öne doğru çıkıp, "Süvariler bizi yakalayacaktır. Göç etmek bizi onların elinden sadece birkaç günlüğüne kurtarır," dedi.

"Siz, ailelerinizle göç ederken ben ve Bozdoğan burada kalacağız. En yakın Uyguri birliği buraya bir gün uzak-

lıkta. Onları kasabaya getirip, Atlantis Birliği'ni geri püskürteceğiz. Kasabayı koruduğumuz için göç edenlere de zaman kazandıracağız."

Bozdoğan can dostunun hangi birlikten söz ettiğini anlamaya çalışıyordu. Kasabalılar kendi aralarında konuşmaya başladıkları sırada Taragay, "Kaybedecek vakit yok. Göç için gün batımına kadar hazırlanın. Gecenin karanlığında kasabadan ayrılmalısınız," dedi. Kasabalılar dağılırken Börü, meraklı gözlerle babasını izliyordu. Bozdoğan dişlerini sıkarak, "Üzerinden yıllar geçse de kellelerimizi almak için gün saymış Atlantis köpeği! Şimdi en zayıf anımızda bizi vuracak!" dedi.

"Bunu yapmasma izin vermeyeceğiz kardaşım. Bir gün uzaklıktaki Uyguri birliğine gideceğiz."

"Kimin birliğinden bahsediyorsun Taragay?"

"Cerdukay'ın birliği bize yardım edecektir."

Bozdoğan gözlerini açarak, "Onun babası bir haindi! Sana karşı başkaldıran beylerin başındaydı. Babası yüzünden kaç Uyguri yiğidi öldü, kaç ocak başsız kaldı hatırlamaz mısın?" dedi.

"Cerdukay'ın babası Optar bunları yaptı fakat bedelini de ödedi. Di Muhafızları kellesini imparatorun karşısında vurdular. Cerdukay da o düşmanlığın en çok Uyguriler'e zarar verdiğini muhakkak fark etmiştir. Atlantis bizim baş düşmanımız. Kendi kanından olanlara yardım edecekler-dir. Eski birliğim buraya beş ya da altın gün uzakta. Başka şansımız yok Bozdoğan!"

Bozdoğan çaresizce başını salladı. Börü, yanı başında

duran babasına, "Ne zaman yola çıkıyoruz baba?" diye sordu. Taragay, arkasına dönüp, tedirgin bakışlarla kendilerini izleyen karısı Alçin ve her şeyden bihaber, elindeki kuru ağaç dalıyla toprağı kazan küçük Bangu'ya baktı.

"Sen bizimle gelmeyeceksin Börü. Göçte ananın ve kardaşının sana ihtiyacı olacak. Hem, kasabalıların başında senin gibi yiğit bir savaşçı olmalı."

"Seninle gelmek istiyorum baba!"

"Sana söyledim Börü! Onlarla birlikte bu gece yola çıkacaksın. İhtiyar Barlas bu diyarı iyi bilir. O size yol gösterecek. Sen de gözlerini dört açıp, kimseye zarar gelmeden göçü tamamlayacaksın."

Börü, isteksiz bir şekilde, "Tamam," dedikten sonra, anası ve kardaşına doğru yürümeye başladığı sırada Bozdoğan, Taragay'a yaklaştı.

"Ona her şeyi anlattın mı Taragay?"

"Hayır, hiçbir şey anlatmadım."

"Nasıl bir güç taşıdığını öğrenmesinin zamanı geldi kardaşım. Çok güçlü ve benim kadar iyi pusat kullanır hale geldi."

"İhtiyar Barlas'la konuşacağım. Ona göç sırasında her şeyi anlatmalı. Hadi, zaman kaybetmeden yola çıkmak için hazırlanalım."

"Atlantis köpeğinin kulağına fısıldayan kuşları kim olabilir? Burada olduğumuzu kim biliyor?"

"Bilmiyorum Bozdoğan! Tanrı yardımcımız olsun."

İkili kasabaya doğru yürürken Börü, çevredeki koşuşturmadan ürkmüş, nemli gözlerle etrafına bakan Bangu'nun önünde çömelip, tombul yanaklarını tuttu.

"Biz korkusuz ve çok güçlü kardaşlarız. Sen korkarsan ben de korkarım. Sen cesur ol ki, ben de güçlü olabileyim! Tamam mı?"

Küçük çocuk dudaklarını büzerek başını salladı. Hemen yanında dikilen anası Alçin, yıllar önce atlattıkları o kanlı geceyi hatırlıyor ve kendilerini bekleyen zorlu günleri tahmin edebiliyordu. Börü ayağa kalkıp, "Ben sizinle geleceğim ana," dedi.

"Tamam oğul. Hemen hazırlıklara başlayalım. Sen kürkleri ve pusatları al, ben de elimizde ne kadar kurutulmuş et var bir bakayım."

Kadın eve girmek üzereyken yirmi adım ilerisinden kendilerine doğru gelen kocası Taragay ile göz göze geldi. Bir zamanlar bu diyarın en iyi savaşçısının gözlerindeki korkuyu çok net görebiliyordu. Bu sefer her şey çok farklıydı...

Her Şey Atlantis İçin

Atlantis'in kalbi Kral Şehri'nde ise hayat, gösterişli kızıl işlemeli gri yapıların arasında, yüksek refah ve huzurla devam ediyordu. Atlantis halkı, yeryüzünün yarıdan fazlasını ele geçirmiş ölümcül soğuklar ve toprağın üzerine çökmüş buz tabakasından uzaktaydı. Kıtada sadece Kuzey Şehri'ni bu ölümcül soğuğa vermişlerdi. Güney şehirlerinde her türlü tarımı yapabiliyorlardı. Yeşil düzlük ve rengârenk çiçeklerle dolu tepeliklerinde hayvanlarını otlatıp, birbirinden güzel içecekler, meyveler elde ediyorlardı.

Bu refah ve düzenin içerisinde on surla çevrelenmiş gösterişli Atlantis sarayında kasvet içerisinde nefes alan bir adam vardı. Penceresinden, buz mavisi gözlerini şehrin merkezindeki beyaz mermerlerden, muhteşem bir işçilikle yapılmış Kral Vagnar heykeline dikmiş, öylece bakıyordu. Heykelin sağ elinde tuttuğu kılıcı, bulutlara dokunuyordu.

Atlantis kralı Ridan, kapısının çalınmasıyla pencerenin kenarından ayrılıp, "Gel!" dedi. İçeriye giren, Atlantis ordularının başkomutanı Zetis'ti. Kralın dört adım kadar önünde diz çöküp selam verdi ve ayağa kalktı.

"Beni emretmişsiniz kralım."

"Gel Zetis, seninle Atlantis için çok önemli olan bir konu hakkında konuşacağım."

Kırklarının ortasındaki uzun boylu, geniş omuzlu Kral Ridan, karşı karşıya duran iki koltuktan birine oturdu. Uzun sarı saçları omuzlarına düşmüş, gösterişli gece mavisi pelerini penceren vuran güneş ışıklarıyla engin deryalar gibi etkileyici görünüyordu. Eliyle karşısındaki koltuğu gösterdi. Komutan Zetis, koltuğa oturup kralının konuşmasını bekledi. Kral Ridan, kalın kaşlarını çatıp, uzun burnunu öfkeyle çekerek, "Kara Rahipleri Atlantis topraklarından temizlemeliyiz Zetis!" dedi.

"Emredersiniz kralım ama biliyorsunuz..."

"Nasıl olacağı umurumda değil Zetis. Şehirlerim, Atlantis bayrağının dalgalandığı her yer ve hatta sarayımın tüm koridorları onların adamlarıyla dolu. Yüzlerce yıl, Kraliçe Talutah'ın bizlere bıraktığı yazıtlar yüzünden onları içimizde barındırdık ama elde ettikleri güç, Atlantis tahtını tehlikeye sokuyor."

"Ne planlıyorsunuz kralım? Emriniz nedir?"

"Bu akşam yemekten sonra yapılacak olan toplantıda, Kara Rahipler'in tüm topraklardan Gümüş Şehir'e, tapınaklarına çekilmelerini emredeceğim. Bunu kabullenmeleri zor olacaktır. Onların yerine Işık Kuleler'in rahiplerini görevlendireceğim. Kara Kardeşlik bu kararı kabullenmeyip, sokaklarımızı karıştırmaya, bizi kışkırtmaya başlayacaktır. Senden isteğim, onları ne pahasına olursa olsun durdurman! En iyi adamlarını, en acımasız savaşçılarını görevlendirmelisin."

"Bana güvenebilirsiniz kralım. Böyle bir şeye kalkıştıkları anda hazırlıklı olduğumuzu görecekler."

"Bu sarayda güvenebileceğim tek adam sensin Zetis! Taht salonumun kapısında bekleyen muhafızlarımdan bile

artık emin değilim. Her yeri bir yılan gibi sarmış olan bu Kara Rahipler'den kurtulmalıyız."

"Atlantis'in diğer şehirlerinde casuslarımız halkın içinde yaşıyorlar. Emrinizle hemen harekete geçebilirler. Bu geceden itibaren de en iyi savaşçılarımı Atlantis'in dört bir yanına göndereceğim."

"Güzel! Kraliçe Talutah'ın iki bin yıl önce yazdırdığı kadim yazıtlarımızda, yok olan Mu ve Oz Birliği ile nasıl savaştığımızı okumuşsundur. Kara Rahipler'in yaptığı en iyi işin kargaşa çıkarıp, korku yaratmak olduğunu iyi biliyor olmalısın. Atlantis halkı, her zaman cesur olmalı. Saraya güvenleri tam olmalı!"

Geniş omuzlu, kısa, sarı saçlı, kırklarındaki komutan koltuktan kalkıp, "Atlantis için ne gerekiyorsa yapılacak kralım!" dedi ve kralının işaretiyle odasından çıktı. Kral Ridan koltukluktan kalkıp, ustaca oymalarla süslenmiş tahta masanın üzerindeki büyük gümüş yüzüğü aldı. Yeşil taştan yapılma kapağını açıp, içindeki kapağıyla aynı renkte olan sıvıyı tepesine dikti. Gözleri bir anda aynaya doğru döndü. Soluklaşmış tenine baktı. Midesinde hissettiği acı, dişlerini kilitlemişti.

Yatağına doğru ağır adımlarla gidip, kendini yüz üstü bıraktı. Gözlerini kapatıp, "Her şey Atlantis için!" dedi ve kendinden geçerek uykuya daldı.

Demirden Doğan

Tanrı Kral'ın görkemli Gümüş Piramit'inin çevresinde genişleyen Mısır'ın merkezi, Kızıl İnci Şehri'nin arka sokaklarında Kara Rahipler iş başındaydı. Büyük bir handa, altı rahip, Mısır topraklarındaki başrahiplerini öldürmek için gelen savaşçıyı, hanın kalın, sarı taşlardan yapılma sütununa bağlamışlardı.

Beline kadar örülü, gece karası saçları olan uzun boylu kadın savaşçı, yüzüne fırlatılan bir kova su ile bir anda büyük, ela gözlerini açıverdi. Yay kaşlarını kaldırmış, kiraz dudaklarının arasından ağzına giren suları tükürerek etrafına baktı. Alnındaki yaradan akan kan, ay kadar beyaz yüzünün bir kısmını kuruyarak karartmıştı.

Altı rahipten biri belinden çıkardığı uzun yayvan hançeri savaşçı kadının dibine kadar girip, boğazına dayadı. Cübbeli kara pardösüsü toz toprak içinde kalmış kadın savaşçı gülümseyerek "İşe yaramaz kardeşlik rahipleri tarafından bir gün yakalanacağım aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi. Rahip, hançeri boğazına biraz daha bastırdı.

"Senden önce dört kişinin daha kanı bu tahtaların üzerine aktı. Seninkini de hiç umursamadan akıtabilirim. Seninle aynı giyinmişlerdi. Ustaca savaşıp, imkânsız denen yerlere tırmanabiliyorlardı. Şimdi bana her şeyi anlatacaksınız! Kimsiniz siz? Efendiniz kim?"

"Efendi mi? Sizin gibi köpeklerin efendisi olur! Bizler özgür savaşçılarız!"

"Kimsiniz dedim! Eğer cevap vermezsen o gırtlağını sana dayanılmaz acılar çektirerek keserim!"

"Adım Aysera! Kızıl İnci'de yirmiden fazla rahibinizi, sayısız Mısır muhafızını öldüren ve biraz sonra sizi de bir köpek gibi inleterek gebertecek olan büyük mabedin savaşçısıyım!"

Rahip dişlerini sıkarak, "Geber pisl..." dediği anda ensesine saplanan bıçakla yere yığıldı. Diğer beş rahip hızla pusatlarına davrandılar. Hanın loş ışığında içerideki düşmanı görmeye çalışıyorlardı. Üst katın tahta korkuluklarına bakıyorlardı ama görünürde kimse yoktu. Aysera ise sinirlerini daha da bozacak kahkahalar atıyordu. Rahiplerden ikisi üst kata bakmak için merdivenlerden dikkatlice çıkmaya başladılar. Aysera ise taş sütunların arkasına gizlenmiş, yüzleri beyaz ve siyah renkle boyanmış rahipleri zevkle izliyordu.

Yukarı kattan, kısa süreli bir boğuşma sesi ve gümbürtüler geldi. Aysera, gelen kişinin kim olduğunu bilmediği için boğuşmayı, rahiplerden birinin kazanmamış olmasını diliyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, tahtaların üzerinde sürüklenen zincir sesi geldi ve yukarı çıkan rahiplerden biri, aniden aşağıya, boynundan bağlanmış zincirle sarkıtıldı.

Yapan kişi yine üzerine kara bir cübbe giymişti. Gözleri önünde sallanan cesedin başı, sanki koca bir kayayla ezilmiş gibi yamulmuştu. Rahipler, handan kaçmayı planladıkları sırada, sessizliği bir bıçak gibi yaran kalın bir ses

yankılandı: "Ben Bore! Bana demirden doğan da derler! Buradan çıkmayacaksınız. Kapıya varmanız için sütunların bittiği yerden tam altı adım atmak zorundasınız. Bu da üçünüzü birden öldürebilmem için yeterli bir sayı. Ölmek istemiyorsanız Aysera'yı çözün ve kılıçlarınızı yere atarak ortaya çıkın!"

Rahipler birbirlerine bakıyorlardı. Biri ayağa kalkıp sütunun arkasından çıktı. Pusatını yere atıp, ışığın yoğun olduğu yere geçti. Diğer iki rahip hareket etmeden önce Bore'nin sesi bir kez daha duyuldu: "Aysera'yı çöz!"

Rahip, kadını bağladıkları zincirleri hızla açtı. Aysera, kendini çözen rahibin midesine sert bir tekme atıp yere düşürdü. Bore'nin ensesine fırlattığı bıçakla ölen rahibin yere düşürdüğü hançeri aldı. Bore, sırtında asılı olan geniş yayını çıkarıp sol eliyle tuttu. Diğer elinde iki okla üs katta görünüverdi. Gümüş rengi bir maske taktığı için yüzü belli olmuyordu. Kara cübbe, geniş omuzlarından aşağıya bir katran deresi gibi süzülüyordu. Aysera, düştüğü yerden kalkan rahibin arkasında beliren, korkudan tir tir titreyen diğer ikisine baktı. İki pusat daha yere düştüğünde Aysera gülümseyerek, "Yan yana dizlerinizin üzerine çökün! Başınızı kaldırmayacaksınız. Soruyu sorduğumda kimin başına dokunursam o cevap verecek!" dedi.

Rahipler, Aysera'nın isteğini hemen yerine getirdiler. Dizleri üzerine çökmüş olan üç rahip, tahta zemini gıcırdatarak önlerinde sağa ve sola yürüyen savaşçı kadının sorusunu bekliyorlardı.

"Gümüş Piramit'in yakınlarındaki o savaşçı kimdi? Beni, hızıma rağmen yakalayabilen savaşçının adı ne?"

Rahiplerden en sağda olanın başına dokundu. Hızlı hızlı nefes alan rahip, "Adı Usi, Tanrı Kral'ın üç baş muhafızından biri," dedi.

"Neden yüzünde altından bir çakal maskesi vardı?"

"Baş muhafızlar her zaman maskeyle görünürler. Yüzlerini sadece Tanrı Kral ve ailesi görebilir."

"Onlar bizim gibi mi? Yani özel yetenekleri mi var?"

"Bilmiyorum!"

Aysera, kısa bir süre bekledikten sonra rahibin arkasına geçip, hançeri tüm gücüyle boğazına sapladı. Derin kesikten fışkıran kanla birlikte, acı öğürmeler eşliğinde yere serildi. Can vermek üzere olan rahibin çırpınışları ve hırıltıları devam ederken Aysera diğer rahibin başına dokunup, "O savaşçıların özel yetenekleri mi var?" diye sordu.

"Evet, üçü de yenilmez savaşçılar olarak görülür."

"Hızlılar mı? Yoksa çok mu güçlüler?"

"Bilmiyorum. Onları sadece birkaç kez piramidin çevresinde ve Tanrı Kral'ın şehre seslenişinde gördüm."

Aysera bu sefer rahiplerin yere attığı pusatlardan birini eline aldı ve soru sorduğu rahibin sırtına soktu. Acılar içinde yere düşen rahibe sert bir tekme attı. Acıyla inleyen düşmanının boynuna, yerden aldığı diğer pusatla sert bir darbe indirip kellesini uçurdu.

"Bunlardan daha fazla bildiğin bir şey var mı rahip?"

Hayatta kalan son rahip, başını, "Hayır" anlamında sallayarak korkulu gözlerle savaşçı kadına bakıyordu.

"Acı çeken onca insandan ve sizin sapkın cezalarınızdan sonra canını bağışlayacağımı düşünmüyorsun herhalde rahip?"

"Her şeyi anlattılar! Beni bırakırsan sizin için çalışırım. Size bilgi getiririm."

Aysera gülümseyerek, "Bizim az savaşçıyla, koca Mısır'ın ve Babilonya'daki Güney Prensi'nin başına nasıl bela olduğumuzu hiç merak etmedin mi? Bizler, onurlu savaşçılarız. Pusatlarımız sadece adalet ve özgürlük için çarpışır! Senin gibi sapkın köpekler, asla bizimle aynı safta savaşamazlar!" dedi. Pusatını, kendine yalvarırcasına bakan rahibin ağzına hızla soktu. Pusatın ucu adamın ensesinden çıktığında, ayağıyla göğsüne bastırıp, pusatını geri çekti. Bore, ağır adımlarla merdivenlerden inip, Aysera'nın yanına geldi.

"Nasıl yakalandın Aysera?"

"Yüzünde altın çakal maskesi olan o savaşçı, ummadığım anda karşıma çıktı. Nasıl oldu bilmiyorum Bore ama o gerçekten faklıydı. Rahiplerin söylediğine göre onun gibi iki tane daha var. Dört savaşçımızı nasıl kaybettiğimizi artık biliyoruz."

"Bunu zaman kaybetmeden baş üstada söylemeliyiz. İskele muhafız kaynıyordu. Kuzey Babilonya'ya hareket edip, oradan dostumuz Akad prensinin gemileriyle Hatti topraklarına[2] geçeriz. Birazdan burası Mısır muhafızlarıyla dolacaktır. Bir an önce gitmeliyiz."

Aysera, başını sallayıp kapıdan çıktı. Bore, hemen yan evin dibindeki ağaca bağladığı kara kısrağına bindi. Aysera ise ölen rahiplerden birinin atına binip, "Ona bir mesaj bırakmak istiyorum," dedi. Bore, "Tamam" anlamında ba-

2 Anadolu

şını sallayınca, rahibin hançeriyle tahtadan kapıya büyük bir Oz işareti çizdi.

"O çakal maskeli, bunu gördüğünde çıldıracaktır!"

İkili gülümseyerek atlarına hız verip, gözden kayboldular. Bir süre sonra yüz kadar muhafızla gelen çakal maskeli savaşçı, hanın önünde durdu. Atından indiği sırada muhafızlara eliyle durmalarını işaret etti. Kapıdaki işarete kısa bir süre bakıp, sert bir tekme attı. İçeriden gelen keskin kan kokusunu öfkeyle soluyordu. Dışarıdan bir muhafız, "Efendi Usi, borazanları çaldırıp, kadını şehirden kaçmadan yakalayabiliriz. Çok uzaklaşmış olamaz!" diye seslendi.

"Bu başarısızlığı borazanlarla tüm halka duyurmak mı istiyorsun muhafız? Altı rahibin kellesini alan bir kadının başarı haberini yüce efendimize kadar ulaştırmak mı istiyorsun?"

Muhafız korkudan fal taşı gibi açılmış gözleriyle, hızlı adımlarla dibine kadar gelen Usi'ye bakıyordu. Bir adım geriye doğru çekilip, kekeleyerek, "Hayır efendim, asla..," dediği anda Usi, adamın kafasını tutup, boynunu kırdı. Yere düşen muhafıza bakan birliğe, "Böyle bir hanı hiç gördünüz mü?" diye seslendi.

"Hayır!"

"Buraya hiç geldik mi?"

"Hayır!"

Usi, değerli taşlarla süslenmiş kuyaglı atına bindi.

"Muhafızı da hanın içine atıp yakın!"

Geride kalan dört muhafız emri yerine getirirken Tanrı Kral'ın baş savaşçılarından Usi, kadın savaşçının nasıl

kaçabildiğini düşünüyordu. Tanrı Kral, onu ve diğer iki savaşçıyı öncelikle kral ve ailesini, sonra da şehri Gümüş Maskeliler'den korumaları ve orduyu eğitmeleri için getirmişti.

Göç

Gün geceye döndüğünde Taragay, küçük oğlunun ınünde çömelip yanaklarından öptü.

"Ananın ve ağabeyinin sözünden çıkmayacaksın Bangu. Eğer sözlerini dinlersen, döndüğümde sana gerçek bir ıusat yapacağım."

Bangu heyecanla, "Gerçek bir savaşçı olacağım baba! Annem ve ağabeyim ne derlerse yapacağım!" dedi. Taragay ayağa kalktığında yüzündeki gülümseme soluklaşmaya başladı. Karısı Alçin'in ellerinden tutup, "Bunu daha önce de yaptık Alçin. Geri döneceğimi biliyorsun," dedi. Kadın, nemlenmiş gözlerini, yanında dağ gibi dikilen kocasına kaldırdı.

"Biliyorum beyim. Bizi merak etme. Dikkatli ol. O Atlantisli köpeğin ne yapacağı belli olmaz. Onurlu bir düşman değil."

"Bunu biliyorum. Sidis, aklına gelmeyecek bir karşılık bulacak. Küçük savaşçıma dikkat et."

Bangu'nun gözleri babasının üzerindeydi. Alçin, Taragay'a sarıldıktan sonra küçük oğlu Bangu'nun elinden tutup evden çıktı. Büyük oğlunun yanına yaklaşan Taragay, elini Börü'nün omzuna attı.

"Gözlerinde savaşın öfkesini taşırsın oğul ama göç, savaştan çok başkadır. Onların canları sana emanet. Her

kararını soğukkanlılıkla almalısın. Öfke ve gözlerindeki o ateş, seni hata yapmaya iter."

"Merak etme baba. Onları istediğin yere, kimseye bir şey olmadan götüreceğim."

Taragay, postunun iç cebinden bir yüzük çıkardı. Ortasında kehribar rengi bir taş, sağında bir kurt, solunda ise bir aslan kabartması vardı.

"Bu nedir baba?"

"Sana çok daha önceden anlatmam geren bir şey Börü. Fakat buradaki her şeyden ve herkesten uzak olan hayatımızda, bazı gerçekleri öğrenmen için zamanının gelmediğini düşündüm. Açıkçası yanıldım. Bunun hikâyesini sana benim anlatmam gerekirken, şimdi ihtiyar Barlas anlatacak."

"Neden bahsediyorsun baba? Ne hikâyesi, ne gerçeği?"

"Sen farklısın Börü! Uyguriler için çok önemlisin. Bunu anlatmam için zamanımız yok ama unutmaman gereken tek şey: Her zaman adaletli ol!"

Börü, hiçbir şey anlamamıştı. Babası bir anda sıkıca sarıldı. Sonra omuzlarını, güçlü elleriyle sıkıp, "Hadi, şimdi git ve göçün başına geç," dedi.

Börü, babasının verdiği büyük yüzüğü siyah deri kuyağının içine koydu ve dışarıya çıktı. At arabaları ve kasabalılar hazırlardı. Börü atına bindiğinde ihtiyar Barlas'ın, evden çıkan babasının yanına gittiğini gördü. Bozdoğan da yanlarındaydı. Bir kartal kadar keskin bakışları Börü'nün üzerindeydi. Taragay, Barlas'a yaklaşıp, kısık bir sesle, "Yüzük Börü'de. Geceyi atlatır atlatmaz, ilk dinlendiğiniz

yerde ona her şeyi anlat. Nereye gideceğini, kimlerle konuşacağını söyle," dedi.

"Merak etmeyin beyim. Her şey istediğiniz gibi olacak."

"Tanrı yanınızda olsun Barlas!"

"Bizden çok sizin yanınızda olsun beyim."

Barlas, Taragay'ın yanından ayrılıp, Börü'yle birlikte kasabalılara hareket emri verdiler. Bozdoğan, ağır ağır ilerleyen at arabalarının arkasından bakarken, "Biz ne zaman yola çıkacağız Taragay?" diye sordu.

"Zaman kaybetmeden hemen yola çıkalım kardaşım. Cerdukay ile bir an önce konuşmalıyız. Komutan Sidis, buraya söylediği zamandan daha erken gelebilir."

Bozdoğan ve Taragay, pusatlarını yanlarına alıp, atlarına bindiler. Gecenin karanlığında, dörtnala gözden kayboldular.

***

Aynı saatlerde Atlantis'te, Kralın Şehri'nde, büyük toplantı için son hazırlıklar tamamlanmış, rahipler ve Atlantis ordularının komutanı Zetis, salonda yerlerini almışlardı.

Atlantis kralının oturacağı sandalyenin tam sağına ve soluna ikişerli oturmuşlardı. Zetis'in tam karşısında Kara Kardeşlik'in başrahibi oturmuştu. Büyük altın kapı iki muhafız tarafından aralandığında üç başrahip ve Zetis ayağa kalktılar. Kral Ridan, uzun gece mavisi, altın rengi desenlerle işlenmiş pelerinini pürüzsüz mermerlerde sürüyerek, emin adımlarla oturacağı gösterişli sandalyenin başına

geçti. Muhafızlara başıyla kapıyı kapatmalarını işaret etti. Altın kapı kapandığında Kral Ridan yerine oturup, onu ayakta karşılayanlara iki eliyle sandalyeleri gösterdi. Rahipler ve komutan yerlerine oturduktan sonra Kral Ridan, "Belirli aralıklarla yaptığımız bu birleşmeler, Atlantis'in geleceği için hayati önem taşımaktadır. Hepiniz hoş geldiniz," dedi.

Hepsi başıyla selam verdikten sonra Kral Ridan, Kızıl Rahipler'in başrahibine bakıp, "Altın İkizler'de[3] Atlantis'in etkisi ne durumda? İç karışıklıklar devam ediyor mu?" diye sordu. İhtiyar adam oturduğu yerde biraz doğrulup, "Kralım, Altın İkizler ile aramızdaki ticaret gemileri durmaksızın hareket etmekte. Fakat Maya topraklarındaki iç savaş, gemilerimizin Altın Geçit'ten geçmesinde sıkıntılar oluşturuyor. Hem Ojibvalar ile olan ticaretimizde hem de Di Hanedanlığı'na gönderdiğimiz gemilerimize planlamadığımız saldırılar oluyor. Maya tahtında oturan desteklediğimiz krala karşı isyan birlikleri daha sert saldırılar yapıyor. O topraklara güçlü ordumuzdan birkaç birlik gönderirsek, isyancıların direncini kıracağımızı düşünüyorum."

"Bu birlikler tahmini kaç kişi?"

"Oradaki rahiplerimden gelen haberlere göre on binden fazla olduğu söyleniyor. Bunların içerisinde kadın ve yaşlılar da var."

"Ya Andlar? Bu isyanı destekliyorlar mı?"

"Bildiğiniz gibi kralım, Andlar hiçbir zaman Atlantis'in gücünü tanımadılar. Onlar da bizim desteklediğimiz Maya kralının yıkılmasından yanalar. İsyancılara yiyecek ve silah yardımı yapıyor olabilirler."

3 Güney ve Kuzey Amerika

"Altın İkizler'e birlik gönderme konusunu Komutan Zetis ile konuştuktan sonra karar vereceğim. Aslında bu birleşmenin çok daha önemli bir konusu var."

Rahipler meraklı gözlerle Kral Ridan'a bakıyorlardı. Komutan Zetis, konunun ne olduğunu bildiği için bakışlarını Kara Kardeşlik'in başrahibine dikmiş, vereceği tepkiyi görmek için can atıyordu.

"Kara Kardeşlik, Atlantis'in Kraliçe Talutah yazıtlarında yazdığı o büyük Mu savaşından beri bizimledir. Daha öncesi hakkında bir bilgimiz yok ama o kutsal savaşımızda kahramanımız Kral Vagnar'ın yanında nasıl savaştıklarını defalarca okuduk. Atlantis, Kardeşliğin Rahipleri'ne çok şey borçludur."

Kardeşliğin başrahibi, kuşkulu gözlerle, "Bu bizim için bir onurdur kralım!" deyip, konuşmanın sonunun nereye varacağını beklemeye başladı.

"Mısır ve Akad topraklarında yaptıklarınız gerçekten muhteşem işlerdi. Mu'nun Tek Tanrı inancını yok edip, bir Tanrı Kral yaratmanız oldukça zor bir işti. İnsanlara, neye ihtiyaçları varsa, ona göre tanrılar verdiniz. Mısır, inanış olarak yüzlerce yıldır bu şekilde yönetildi. Babilonya'yı inançla ikiye bölüp, eski, güçlü günlerine dönmesini engellediniz. Fakat rahiplerin insanlar üzerindeki etkileri gün geçtikçe değişmeye başladı."

"O topraklarda hiç kimse Kardeşliğin Rahipleri'nin sözünün üstüne tek söz edemez."

"Biliyorum başrahip Dolon, fakat bunu sebebi ne? İnsanların üzerinde dine karşı aşırı bağlılık yerine bir korku gücü oluşturmaya başlamanız olabilir mi?"

Ellilerinin sonlarındaki, uzun, ak saçlı, sakallı Dolon, yutkunarak gözlerini kıstı.

"O topraklar koca bir cehennem kralım. Küçük bir ateşte nerenin tutuşacağını bilemezsiniz. O ateşin yakılmaması için de üzerlerini korku bulutlarıyla kaplamalısınız. Böylece başlarına gelecekleri önceden tahmin edip, aptalca kahramanlıklara kalkmazlar. Kara Rahiplerim yıllardır bunu yapıyorlar ve tek bir isyan bile çıkmadı."

"Korkuyu yaratırken Dolon, bazen farkına varmadan büyük nefretlerin ve kinin ateşini de kendi ellerinle yakarsın! Kadınları canlı canlı yakmak, bebekleri kuyulara atmak ve zevkine erkekleri hadım etmek, korku yerine biriken bir öfke yaratır. O öfke kine, sonrasında ise intikama dönüşür."

Diğer iki rahip, dehşet dolu gözlerle Dolon'a bakıyorlardı. Dolon, büyük bir soğukkanlılıkla, "Bunların hepsi Atlantis'in gücünün ispatıydı," deyip sustu. Verebilecek başka bir cevap bulamıyordu.

"Ya Tanrı Kral'ın piramidindeki adamların Dolon? Kralın ailesindekilerin akıllarına zehirli fikirler veriyormuş. Mısır tüccarlarından haraç alıyorlarmış. En büyük sorun da, Gümüş Maskeliler denen katiller topluluğunu engelleyemiyorlarmış. Zamanında Atlantis için yaptıklarınızdan dolayı tüm Kara Rahipler'e minnettarız ama artık, o topraklardaki zamanınız doldu."

Dolon'un buğday teni buz kesmişti. Kral Ridan'ın sözlerini şaşkınlıkla dinliyordu.

"Atlantis dışındaki tüm topraklardan rahiplerini geri çekeceksin. Bir tek rahibinin bile Atlantis toprakları dışında olduğunu duyarsam bedelini ödersin!"

"Em... Emredersiniz kralım."

"Kara Kardeşlik, Gümüş Şehir'deki tapınağına çekilecek. Atlantis dışındaki tüm topraklara Işık Kuleler'in Ak Rahipler'i dağılacaklar. Sana otuz gün veriyorum Dolon!"

Işık Kuleler'in başrahibi, zafer kazanmış gibi kasılıyordu. Yüzündeki gülümseme, yanı başındaki Dolon'un öfkesini gördükçe daha da artıyordu.

"Emredersiniz kralım fakat..."

"Bana tek bir söz bile söyleme Dolon! Emirlerimi yerine getir!"

Komutan Zetis, öfkeden çıldırmak üzere olan, oturduğu sandalyenin kollarını sessizce tırnaklayan Dolon'u büyük bir zevkle izliyordu. Birleşme, Atlantis'in ticaret ve ordu durumlarının konuşulmasıyla son buldu. Dolon, sessiz sedasız birleşme salonundan ayrıldığında Kral Ridan, salonda baş başa kaldığı Zetis'e döndü.

"Asıl iş bundan sonra başlıyor Zetis. Bir süre bekleyecektir. Sarayın her anını gözlemleyip, bize ona göre bir oyun oynayacaktır."

"Kara Rahipler'i tamamen ortadan kaldıracağınızı anladı. Artık son oyununu oynaması gerektiğini biliyor kralım. Bu yüzden en tehlikelisini oynayacak."

"Onu rahat bıraktığımızı zannetsin. Şehirdeki casusların gözlerini üzerinden ayırmasın. En küçük hatasında, tapınaklarını başlarına yıkacağız!"

"Emredersiniz kralım!"

Komutan Zetis de salondan çıktıktan sonra Kral Ridan, ağır adımlarla tahtının geleceğini düşünerek odasına doğru ilerlemeye başladı. Oğlu ve kızı, onun her şeyiydi.

Güç hırsıyla yanan karısının, onların aklını karıştırarak aptalca şeyler yapmalarını engellemek istiyordu. Kendinden sonra kral olacak olan tek oğluna, Atlantis'in gösterişli sütunlarının arkasındaki gerçekleri anlatması gerektiğini biliyordu.

Beklenilen Savaşçı

Kasabadan göç için çıkan uzun kafile, gecenin karanlığında durmaksızın yol aldı. Gün doğumuyla birlikte ilk olarak kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. İlerledikçe yorulan yaşlıların ve çocukların son durumuna bakan Barlas, Börü'ye dinlenmeleri gerektiğini söyledi. Börü, düzlük alandan, çalılıkların ve ağaçların başladığı topraklara girip, kolay fark edilemeyecekleri bir noktada kasabalılara durmalarını işaret etti.

"Gün batımına kadar burada dinleneceğiz. Karanlıkla birlikte tekrar yola çıkacağız."

Kasabalılar atlarından inip, azıklarını çıkarmaya, kısa otlarla kaplı alanda dinlenmek için uzanmaya başladılar. Bu sırada Barlas, "Gel Börü, göçteki ilk aşımı paylaş," dedi. Börü gülümseyerek ihtiyar Barlas ile kalın bir ağacın dibine oturdu. Barlas, deri torbasından keçi sütü ve kurutulmuş et çıkardı. Bir parça da ekmeği ikiye bölüp, Börü'ye uzattı.

Birkaç parça yedikten sonra Barlas, çevresine bakındı. Diğer kasabalılar kendilerinden en az on adım uzaktaydılar. Barlas'ın karısı, Börü'nün anası ve küçük kardeşi Bangu ile yemek yiyordu.

"Baban kasabadan ayrılmadan önce sana bir şey verdi mi yiğidim?"

Börü, ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra keçi sütünden bir yudum aldı.

"Babam, bana her şeyi senin anlatacağını söyledi. Bana verdiği yüzük ne anlama geliyor?"

"Bak yiğidim, bu duydukların sana başta garip gelebilir ama sonuna kadar sabırla dinlemelisin."

"Dinliyorum."

Barlas'ın gözleri hemen sol taraflarındaki karlı zirveleriyle görünen dağlara doğru kaydı.

"Bu topraklar yiğidim, bizim elimizde kalan son parça. Yurdumuzun yarıdan fazlası karlarla ve kalın buzlarla örtülü. Bizlere atalarımızdan beri anlatılanlara göre, elimizde kalan son verimli toprakları da Di Hanedanlığı aldı. Babanın en büyük hayali, Büyük bir Uyguri Kağanlığı kurmaktı ama olmadı."

"Neden kuramadı?"

"Uyguri beylerinin bazıları Di'nin güzel kadınlarıyla, bazılarıysa Atlantis'in altın keseleriyle kandırıldılar. Babana karşı gelen beylerin başında Optar adında güçlü bir bey vardı. Mısır'ın casuslarıyla anlaşıp, babanı destekleyen beylerin büyük bir kısmını öldürttü. Di Hanedanlığı'nın ani baskınıyla da binlerce savaşçımızı kaybettik. Baban bu kutlu yolda ağır kayıplar verince Uyguri birliklerinin üzerinden elini çekti ve diyarın en korkulan savaşçısı, kan kardaşı Bozdoğan ile kasabaya yerleşti."

Börü, meraklı gözlerle, "Babam korktu mu? Neden geri çekildi?" diye sordu. Barlas'ın dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu.

"Hayır yiğidim. Bunu kendinden sonra gelecek olan

oğlunun yapacağını bildiği için geri kalan Uyguri birliklerinin gözden uzak güçlenmelerini istedi. Sen, büyük Uyguri Kağanlığı'nı kuracak olansın Börü. Tüm Uyguri beylerini birleştirip, öcümüzü alacak olansın."

Börü, ellerini iki yana açarak, "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Benim bir birliğim yokken, öç almadan, ordular kurmaktan bahsediyorsun," dedi.

"Kadim yazıtlarımızda ana yurdumuzdan kurtulan iki asil kandan bahseder Börü. Binlerce yıl önce, yeryüzü kar ve buzlarla kaplı değilken, tüm topraklara hükmeden Oz birliği, Mu ile yok olduktan sonra iki asil kan sağ çıktı. Oz'u oluşturan dört hanedanlıktan ikisinden, Atahan ve Börükan hanedanlıklarından hayatta kalan iki kişiden biri, bu topraklara getirdikleri iki büyük güçten biriyle, tüm yeryüzüne tekrar meydan okuyacak. Baban, Börükan soyunun, sen ve Bangu'dan önce son üyesiydi. Atahan soyundan gelen kişi kimdir bilmem."

"Bu durumda beklediğiniz kişi belki de kardeşim Bangu'dur."

"Senin olduğuna eminiz yiğidim. Bir gece, baban avdayken, obamızın gördüğü küçük tepeliklere sanki göğün yıldızlarından biri düştü. Gözle bakılamaz beyaz bir ışık yayıldı. O gece baban obaya geldiğinde kimseye bir şey anlatmadı. O ışığı bile görmediğini söyledi. Bu zamana kadar Alçin Hatun'u annen olarak bildin ve öyle büyüdün ama..."

"Aması ne Barlas, anlat hadi!"

"Sessiz olmalısın Börü! Unutma ki o seni öz oğlu gibi büyüttü. Baban, o ışıktan aylar sonra bir kez daha görül-

düğünde, seni getirdi. Senin obaya kurt postları içinde sarılı bir halde babanın kollarında girdiğin vakit, kazanların içindeki sular titremeye başladı. Ayaklarımın altındaki toprağın titrediğini çok iyi hatırlıyorum. Hayvanlarımız korkudan deliler gibi bağırmaya başladılar. Kartallar sanki diğer kuşlar gibi bir sürü haline gelmişlerdi. Yüzlercesi tepemizde dönerken, ormanlık alandan fırlayıp gelen kurt sürüleri obayı çevirdiler. Babanın yanına vardığımda sarılı olduğun kurt postunu biraz daha açtım. Ay kadar beyaz tenindeki iki küçük ateşten göz bana bakıyordu. O geceden itibaren kurtlar, sen ayaklanana kadar obanın etrafında nöbet tuttular. Kartallar gece boyu dallarda beklediler."

"Kimin oğluyum ben Barlas?!"

"Sen, baban Taragay'dan olma, göğün ak ışığı Umay'dan doğma, Börü'sün! Umay'ın bir ölümlü ile beraber olması yasaktı. Bu yüzden baban, seni obaya getirip, sırrını saklayarak büyüttü. Alçin Hatun, seni öz çocuğu gibi sevdi."

Börü, bakışlarını otların arasında dolaştırıyordu. İhtiyar Barlas'ın anlattıkları ona çılgın bir masal gibi geliyordu. İhtiyarın sesiyle birden irkildi.

"Börü! Bu yüzükle büyük mabede gitmelisin."

"Büyük mabet mi? Orası nerede? Ne için gideceğim?"

"Büyük mabet, Akad, Sümer ve Hatti topraklarının kesiştiği yerdedir. Hatti topraklarının en güneyindedir. Buradan durmadan günbatısına doğru yol almalısın. Oraya yüzüğünle gidip, Taragay'ın oğlu olduğunu söylemelisin. Onlar sana yol göstereceklerdir."

"Barlas, kafam iyice karışmaya başladı. Sizi burada bı-

rakıp mı gideceğim? Babamın bana verdiği görevi..."

"Baban sana bir görev vermedi yiğidim. Senin bizimle birlikte o kasabadan ayrılman gerekiyordu. Sen, Tanrı tarafından farklı yaratıldın. Uyguriler'in beklediği savaşçı kağansın. Uyguri Kağanlığı'nı kuracak olan, Di'nin emrindeki ana yurdumuzu geri alıp, öcümüzü tüm düşmanlarımızdan alacak olansın. Bak Börü, baban ve Bozdoğan, bahsettiğim hain Optar'ın oğlunun birliğine gittiler. Cerdukay'ın babası gibi olmadığını umut ederek yola çıktılar. Çünkü başka çıkış yolları yoktu. Bir Uyguri her zaman kendi kanından olanları korumalıdır. Bu bizim değişmez kuralımızdır ama Cerdukay yardım etmezse, Atlantis Birliği'nin karşısına sadece ikisi çıkmak zorunda kalacaklar."

"Bu olamaz! Bu, bile bile ölüme gitmek!"

"Hayır! Komutan Sidis'i tanırım. Eskiden beri babanın ve Bozdoğan'ın düşmanıdır. Böyle bir fırsatı kaçırmayacaktır. Onları, kralına birer hediye olarak sunacaktır. Fakat seni gördü. Sonrasında senin ve Bangu'nun peşine düşecektir. Kralından istediği altınları aldıktan sonra tüm topraklara casuslarını yayacaktır. Senin ve kardeşinin, babanın birliklerinin yanına vardığımız anda hemen yola çıkmanız gerekiyor."

Börü, babasının verdiği yüzüğü göğsünden çıkarıp, incelemeye başladı.

"Dediklerini yapacağım fakat aklım çok karışık."

"Biliyorum Börü. Her şeyin cevabını o mabette alacaksın. Orada ne yapacağını anlayacaksın. Sadece rüyalarını çok iyi anla ve her zaman hayvanları, ağaçları ve rüzgârı dinle! O yüzüğü sakın kaybetme. O göğün yüzüğü ve se-

nin parmağında kudretini gösterecek. Mabette sana o yüzüğün ne işe yaradığını da anlatacaklar."

Barlas, Börü'nün yanından kalkıp, Alçin Hatun ve karısının yanına doğru gitti. Küçük Bangu, çimlerin üzerinde zıplayarak her şeyden habersiz oyun oynuyordu. Börü, oturduğu yerden kalkıp, boş gözlerle etrafına baktı. Alçin Hatun'a baktığı sırada bir anda göz göze geldiler. Barlas'ın Börü'ye ne anlattığını biliyordu. Tedirgin bakışları, canı kadar sevdiği Börü'nün, bir daha ona eskisi gibi, anası olarak bakmayabileceğinin göstergesiydi. Börü, gülümseyerek, hiçbir şey olmamış gibi Alçin Hatun'un yanına gitti. Yanına çömelip, elini sırtına attı.

"Canım anam, iyisin öyle değil mi? Solgun görünüyorsun."

Alçin Hatun'un bir anda yüzüne bahar gelmişti. Gülümseyerek, "İyiyim oğul, sen yanımda oldukça hep iyiyim," dedi. Barlas, gülümseyerek Börü'ye baktıktan sonra başını, "Aferin sana," der gibi salladı.

Aslanın Otağı

Taragay ve Bozdoğan, Cerdukay'ın birliğinin kamp yerine varmak üzereydiler. Batmak üzere olan güneşin kızıl ışıkları altında, çok sayıda çadırın arasından yükselen dumanlara bakıyorlardı. Bozdoğan, "Nasıl karşılanacağımızı bilmiyoruz kardaşım. Cerdukay eğer babasının yolundan gidiyorsa, bize büyüklük taslamak için her şeyi yapacaktır," dedi.

"Merak etme. Hem dilime hem de pusatıma sahip olacağım. Sadece ailelerimiz ve hiç suçu olmayan o kasabalılar için bunu yapacağım."

Bozdoğan, Taragay'ı göz ucuyla süzüyordu. Dostunun dişlerini sıkıp, pusatını yoklayışını izliyordu. Yıllar önce Uyguri Kağanlığı'nın kurulmasına engel olan eski düşmanının oğlunun kampına girmek üzereydi. Bir zamanlar, pusatlarını birbirlerine ölümüne savurdukları Optar'ın adamlarıyla da karşılaşacağını bilmek onu daha da geriyordu.

Kamptaki savaşçıların aileleri hemen iki yüz metre gerideki obada kalıyorlardı. Cerdukay, uzun zamandır savaşçılarıyla burada kamp yapıyordu. Genelde bir yere saldırmadan önce bu şekilde savaşçılarını dinlendirip, aniden hareket emri verirdi. İkili, atlarını kamp alanına doğru

sürmeye başladılar. Cerdukay'ın gözcülerinden biri, "Gelenler var!" diye kamp alanını uyardı.

Kamp alanındaki çadırların arasında atlarını yavaş adımlarla sürmeye başlayan Taragay ve Bozdoğan, kendilerine kilitlenmiş öfke dolu bakışların arasında ilerliyorlardı. Karşılarına çıkan iki güçlü Uyguri savaşçısı durmalarını söylediler. Biri ileriye doğru bir adım atıp, eliyle pusatını tuttu.

"Buraya neden geldiniz?"

Taragay, sert bir cevap verdi.

"Cerdukay ile görüşeceğiz. Aç yolu!"

"Atlarınızdan inin ve pusatlarınızı bize verin!"

Bozdoğan, atından inip, yanına yaklaşan Uyguri savaşçısına iki kılıcını da belinden çıkarıp, sert bir şekilde verdi. Deri çizmesinin yan taraflarından iki kısa bıçak daha çıkarıp, gülümseyerek, "Kim olduğumu biliyor musun genç savaşçı?" dedi ve yiğidin eline bıraktı.

"Biliyorum. Sen şu diyarın en namlı savaşçısı Bozdoğan'sın."

"O zaman bunları alsan bile, ellerimle hem beyinin hem de otağının önünde bekleyen muhafızlarının boyunlarını rahatlıkla kırabileceğimi biliyorsundur."

Genç savaşçı şaşkın gözlerle Bozdoğan'a bakıyordu. Taragay, dostunun sözlerine gülümseyerek kılıcını, yayını ve oklarını verdi. Çevredekiler Bozdoğan'ın sözlerine oldukça öfkelenmiş olmalıydılar ki homurdanmaya başlamışlardı. Taragay gülümseyerek, "Merak etmeyin. Bozdoğan, buraya birini öldürmeye gelmiş olsaydı, onu asla

göremezdiniz. Sadece konuşmaya geldik," dedi. Pusatları alan savaşçı yanındaki erlere elindekileri verdikten sonra, atları almalarını işaret etti.

"Hadi gidelim."

Bozdoğan ve Taragay, muhafızın arkasından yüzlerce savaşçının arasından korkusuzca, ellerini sallayarak yürüyorlardı. Cesaretleri, diğer savaşçıları da şaşkına çevirmişti. Düşmanları olan bir obanın lideri ve ordu başı, hiçbir şey yokmuşçasına aralarında dolaşıyorlardı. Beyaz kumaş üzerine işlenmiş kükreyen aslan başı, Cerdukay'ın bayrağıydı. Otağa yirmi adım kala arka arkaya direklere asılmış halde, rüzgârda ahenkle sallanıyorlardı. Muhafız, otağın girişine geldiklerinde eliyle içeriyi gösterdi. Cerdukay'ın dört iri kıyım muhafızı, Taragay ve Bozdoğan'ı süzüyorlardı. Taragay, otağa temkinli bir şekilde girdi. Hemen arkasında Bozdoğan, arkalarını her ihtimale karşı kontrol ederek giriyordu.

Cerdukay tam karşılarındaydı. Yirmi adım kadar ötelerinde, postlardan oluşan geniş koltuğunda oturuyordu. Bağdaş kurmuş, önündeki tahta masanın üzerindeki koca kuzu budunu iştahla yiyordu. Bakışlarını içeriye giren Taragay ve Bozdoğan'a doğru kaldırdı. Elindeki büyük et parçasını masaya bırakıp, çömlekten bardağını kaldırıp, "Taragay ve Bozdoğan! Bu toprakların iki vahşi kurdu, hoş geldiniz!" dedi ve içkisini tepesine dikip ayağa kalktı. Parmaklarını, hemen yanındaki ılık suya batırıp, küçük bir bezle temizledikten sonra Taragay'ın karşısına geçip, elini uzattı. Taragay böyle bir karşılama beklemiyordu. Şaşkın

bir halde elini sıkıp, "Hoş bulduk bu toprakların cesur aslanı!" dedi.

Taragay'dan sonra Bozdoğan'la da el sıkıştıktan sonra tam karşısını göstererek oturmalarını söyledi ve tekrar yerine geçti. Dışarıdaki muhafızlara, "Bu iki büyük misafire en iyi içkimizi getirin!" diye bağırdı. Eliyle kuzu budunu göstererek, "Aşımı paylaşın," dedi. Taragay ve Bozdoğan, dost olduklarını göstermek için etten birer parça alıp yemeye başladılar. Getirilen içkileri başta içmek istemeseler de, Cerdukay'ın bakışlarının üzerlerinde olduğunun farkındaydılar. İkisi de tek dikişte bitirip, bardakları masaya koydular. Cerdukay, iri ve kaslı bedenini geriye doğru yaslayıp, büyük ellerini iki yana açtı.

"İkinizi birden otağıma hangi rüzgâr attı?"

Taragay, elinin tersiyle dudaklarında kalan içkiyi silip, "Senden yardım istemeye geldik Cerdukay. Ailelerimiz ve kasabamız Atlantis komutanı Sidis tarafından yok edilecek," dedi. Cerdukay, hiçbir şey söylemeden öylece bakıyordu. Çenesine kadar düşen hilal bıyıkları hafifçe titremeye başladı. Hemen arkasından oldukça içten ve yüksek sesli bir kahkaha patlattı.

"Birliğin, benimkinin neredeyse iki katı Taragay! Neden bana geldin?"

"Birliğim çok uzakta Cerdukay. Atlantis komutanı iki güne kasabaya gelecek. Kandaşlarını, Atlantis saldırısından koruyacak mısın?"

Cerdukay, uzun ve arkadan sırtına kadar örülmüş kara saçlarının arasında parmaklarını gezdirip, başını salladı.

"Bir zamanların en büyük beyi, otağıma gelip benden yardım istiyor öyle mi?"

"Yardım edecek misin Cerdukay?"

"Edeceğim Taragay ama bu yardımın bir karşılığı olacak tabii!"

Taragay kaşlarını çatıp, öfkeyle, "Ne karşılığı? Kendi kanından olanlara yardım etmek için altın ya da erzak mı isteyeceksin?" dedi.

"Hayır! Ne altın ne de erzak istiyorum. Birliğini istiyorum Taragay! İsmini duyduğum ama hiç görmediğim büyük oğlun, Börü! Onu birliğinin başına geçirip, babam ve senin aranda olan savaşın, şimdi de Börü'yle benim aramda yeniden alevlenebileceğini düşünüyorum. Yardımım karşılığında, bu topraklardaki hâkimiyetimi koruyabilmek için oğlunun ve birliğinin bana katılmasını istiyorum. Benim için savaşacak ve beyleri olarak beni tanıyacaklar."

Bozdoğan, bir anda oturduğu yerden öfkeyle doğruldu. Koca yumruklarını bir kayayı parçalamak istermiş gibi sıkıyordu.

"Baban Optar sana bunu mu öğretti Cerdukay? Senden yardım isteyenlerden bir çöl haydudu gibi koparabileceğin her şeyi almayı mı?"

"Babam Optar, bana yardım isteyene karşılık beklemeden el uzatmayı öğretti. Fakat bunun yanında da sizin, onun en büyük düşmanlarından olduğunuzu da anlattı. Burada kellelerinizi aldırabilirdim ama babam ve aranızdaki düşmanlığın arasından çok uzun yıllar geçti. Ben size bir şans tanıyorum. Sizin düşmanlığınız babamlaydı. Aynı

düşmanlığın ben ve Börü arasında tekrar alevlenmesini engellemek istiyorum."

Taragay söze gireceği anda Bozdoğan, masanın altından koluna dokundu. Cerdukay'a gülümseyerek, "Bizim hakkımızda hâlâ düşmanca sözler eden, babanın savaşçılarından kaç kişi kaldı?" diye sordu. Cerdukay, dudaklarını büzerek, "Tam olarak bilmiyorum. Onun adamlarından oldukça fazla var ama her seferinde size karşı düşmanlıklarını dile getiren on kadardır," dedi.

"Sana bir teklifim var Cerdukay! On adama karşı ben! Kazanırsam birliği alır, Börü'nün, babası Taragay'ın yanında kalmasına izin verirsin. Kaybedersem hem benden kurtulur, hem de Börü'yü alırsın! Kabul ediyor musun?"

Taragay, dostunun sözleri üzerine hafifçe sırıtarak, "Kabul ediyor musun Cerdukay? Benim bir savaşçımın gücünü görmek istemiyor musun? Sana katılacak birliğimle ne kadar güçleneceğini ve Börü'ye ihtiyacın bile olmayacağını anlamak istemez misin?" dedi.

"Tamam! Sen gerçekten de anlatıldığı kadar gözü kara, çılgın bir savaşçısın Bozdoğan! Bu gece dinlenin. Yarın sabah, yola çıkmadan önce gün doğumuyla birlikte otağımın önünde Bozdoğan, eski on düşmanıyla karşılaşacak. Sonuca göre yola çıkmadan önce anlaşma yapılmış olacak. Bu gece atlarınız, pusatlarınız ve canlarınız benim korumamdadır! Şimdi gidip dinlenin kandaşlarım!"

Taragay ve Bozdoğan, yaptıkları son anlaşmadan sonra oturdukları yerden mutlu bir şekilde kalkıp, otağdan çıktılar. İçeride tek başına kalan Cerdukay ise elini başına

koyup, geriye doğru bastırarak kaydırdı. Gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp, biraz önce misafirlerinin çıktığı otağın çıkışına doğru baktı.

"Ne bu topraklar ne de en büyük olmak umurumda bile değil Taragay! Tek isteğim kanımın öcünü almak! Ama şimdilik kurtlar, beni böyle bilmelisiniz."

Taragay ve Bozdoğan otağdan çıktıktan sonra kendilerine yol gösteren savaşçı tekrar yanlarına geldi.

"Çadırınız hazır. Karanlık çöktüğünde kızarmış et ve içkileriniz getirilecek. Ateşiniz de yakıldı. Başka bir isteğiniz olduğunda hemen yan çadırınızda olacağım. Beni izleyin."

Taragay ve Bozdoğan çevrelerindeki savaşçıları gözleyerek yürüyorlardı. Erzakları çoktu ve kuyağları oldukça iyiydi. Cerdukay'ın obası ve savaşçıları da iyi durumdaydılar. Anlaşılan Di Hanedanlığı'nın gezici birlikleri buraya sızamamışlardı. Atlantis birlikleriyse, böylesi büyük ve güçlü bir kampa saldırmaya cesaret edemiyor olmalıydı.

Taragay ve Bozdoğan, savaşçının kendilerine gösterdiği çadıra girip, rahat postlardan yapılma yataklara kendilerini bırakıverdiler. Cerdukay, onları öldürtmek istese bunu çoktan yapabilirdi ama ikili, aralarında bir casus olma ihtimaline karşı sırayla uyumaya karar verdiler. İlk olarak Taragay gözlerini kapattı. Akşam aşı gelene kadar, birkaç saatliğine uzun yolun yorgunluğunu üzerinden atmak için uykuya daldı.

***

Cerdukay'ın kampında bunlar olurken Atlantis komu-

tanı Sidis, Taragay ve ailesinin yaşadığı kasabaya çok uzak olmayan bir noktadaydı. Bir dere kenarında, kendilerine katılacak olan, daha güneydeki birliğinin gelmesini bekliyordu. Savaşçılarından biri çadırına girip, "Efendim, bir tüccar sizi görmek istiyor. Adı Yenas'mış," dedi. Sidis gülümseyerek, eliyle içeri almasını emretti. Kısa bir süre sonra zayıf, uzun boylu, sarışın bir adam gülümseyerek çadıra girdi. Saygıyla eğilip, Sidis'e selam verdikten sonra büyük kara gözlerini komutana kilitledi.

"Komutan Sidis, size yeni haberlerim var."

"Otur Yenas. Bana neler fısıldayacaksın?"

Yenas, Sidis'in tam karşısına oturup, ellerini ovuşturdu.

"Taragay ve Bozdoğan kasabadan ayrıldılar. Kasabalıları da kuzeye doğru gönderdiler."

Sidis gözlerini kısarak, "Kasabalılar kuzeye gittiyse, Taragay ve adamı ne yöne doğru gittiler? Her şeyi tane tane anlat," dedi.

"Efendim, tüm eşyalarını toplayıp, yaşlıları da at arabalarına bindirip, kasabadan kaçtılar. Kuzeye doğru hareket ettiler. Ne konuştuklarını bilmiyorum. O sırada kasabaya yeni girmiştim. Oradakiler bana birkaç gün sonra sizin birliğinizle kasabaya geleceğinizi ve onlara katılmam gerektiğini söylediler. Taragay ve Bozdoğan ise onlardan sonra günbatısındaki tepeliklere doğru atlarını sürdüler."

"Peki ya Taragay'm oğlu?"

"O, kasabanın ihtiyarlarından Barlas ile göç edenlerin başında gitti."

Sidis'in dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"Onların nereye gittiklerini biliyorum. Taragay'ın başka çocuğu var mı?"

"Evet efendim. Bir tane de küçük oğlu var. Adı Bangu. Annesi de, iki oğlu da göç eden kasabalıların arasındalar."

Sidis, hemen yanındaki kara ayı postunun altına elini soktu. İki büyük altın kesesini alıp, Yenas'a fırlattı. Tüccar, keseleri büyük bir iştahla, gözlerinde beliren koca birer ışıltıyla tutup, "Çok cömertsiniz efendim. Ölene kadar bu topraklarda sizin için çalışacağım," dedi.

"Bana tam istediğim haberi getirdin Yenas. Anlaşılan Taragay benim için özel bir karşılama hazırlıyor. Muhafızlar!"

İçeriye giren iki savaşçıya yardımcısını çağırmalarını emreden Sidis, Yenas'a gülümseyerek, "Kasabaya gittiğimizde sen de orada olacaksın," dedi. Yenas, başını korkuyla sallayarak, altınları kürklü elbisesinin içine attı.

"Hayır! Eğer sizinle gelirsem ve Taragay beni görürse..."

"Ne olur? Seni öldürür mü? Hah, korkma Yenas! Savaşçılarım gibi giyinecek ve arka sıralarda duracaksın. Daha önce Cerdukay'ın nereye gittiği hakkındaki haberin yanlış çıktı. Aynı şey Taragay'da da başıma gelirse kelleni ben alacağım. Taragay'ın, Cerdukay'dan yardım istemek için gittiği ortada. Eğer Cerdukay, tüm ordusuyla o kasabaya gelirse, bizi yok eder."

"Gelemez efendim. Di Hanedanlığı birlikleriyle büyük bir çarpışmadan henüz bir hafta önce çıktılar. Onların üzerine tekrar yürüyecektir. Kendi topraklarını korumak

için yaptığı savaşlardan başını kaldırıp, Taragay ile buraya kadar gelemez."

"Umarım söylediğin gibi olur Yenas."

Bu sırada içeriye giren Atlantisli savaşçı selam verip, "Beni çağırtmışsınız efendim," dedi. Komutan Sidis, başını sallayarak yanındaki ceylan derisine çizilmiş haritaları kurcaladı. Arasından birini çıkarıp, savaşçıya doğru uzattı.

"Taragay'ın karısı ve iki oğlu, kasabalılar ile birlikte kuzeye doğru gidiyorlar. Di Muhafızları'na yakalanmamak için sonrasında yönlerini günbatısına çevireceklerdir. Taragay'ın eski birliğine oldukça uzaktalar. Yanına yüz süvari al ve hepsini yok et!"

"Emredersiniz efendim!"

"Kasabada savaşabilecek kırktan az erkek vardı. Bir gün aralıksız yol alın. Onları kolayca yakalayabilirsiniz. Dönüşte Taragay'ın kasabasının güneyindeki ormanlık alana dikkat çekmeden dönün. Bana tekrar katılacak olan birliklerimle orada olacağım."

Savaşçı, başını sallayıp hızla çadırdan çıktı.

"Cerdukay'ın yanında adamım var. Oldukça önemli bir yerde, Cerdukay'ın yanı başında duranlardan biri. Eğer Cerdukay ona görev verirse bir taşla iki kuş vurabilirim. Atlantis'in savaş tanrıları umarım yanımdadırlar."

Yenas ve Komutan Sidis, gülümseyerek planları hakkında konuşmaya devam ettiler. Sidis'in görevlendirdiği adamı ise yüz süvariyle zaman kaybetmeden kamp alanından ayrıldı. Ellideki haritayı inceleyerek, atını var gücüyle kuzeye doğru sürmeye başladı.

Bozdoğan

Atlantis sarayında Kara Kardeşlik'in başrahibi Dolon, günün ilk ışıklarıyla yola çıkmak için hazırlık yapıyordu. Kara Rahipler'in büyük tapınaklarının olduğu Gümüş Şehir'e gidecekti. Rahipleriyle, Kral Ridan'ın kendileri hakkında verdiği karar hakkında konuşmalıydı. Odasına giren genç bir rahibe, "Kapıyı kapat," dedi.

"Adın yok. Kimsen yok ve beni tanımıyorsun!"

"Sizi hiç görmedim. Ben isimsizim."

"Kral Ridan'ı takip etmelisin. Bir şeylerin peşinde olduğuna eminim. Komutan Zetis ve adamları, onu eskisinden daha iyi koruyacaklardır."

"Kimse benden gizli bu saraydan çıkamaz. Onu gözümden asla kaçırmayacağım."

"Güzel! Şimdi git!"

Genç rahip odadan çıktıktan sonra Dolon, odasının balkonuna çıkıp, Atlantis'e ve etkileyici Kral Vagnar heykeline baktı.

"Heykelin Kara Rahipler'in sayesinde oraya dikildi Kral Vagnar! Şimdi de bizim tarafımızdan yıkılacak! Sadece sabır... O gün geldiğinde kahkahalarla Kral Şehri'nin avuçlarımda olduğunu izleyeceğim."

***

Aynı saatlerde Cerdukay'ın kampında ise Uyguri savaşçılarının yaptığı koca bir yuvarlağın ortasında Bozdoğan, kendinden emin bir halde dikiliyordu. Taragay ve Cerdukay yan yana, Bozdoğan'ın hemen karşısındaydılar. Cerdukay, ellerini havaya kaldırıp, savaşçılarını susturduktan sonra birkaç adım öne çıktı.

"Yiğitler! Bozdoğan'ı birçoğunuz bilirsiniz. Bu topraklardaki en namlı savaşçılardandır. Taragay'm can kardaşı, bugün, eskiden kalma bir hesabı kapatmak için burada. Babamın savaşçılarından on tanesiyle çarpışacak!"

Kalabalıktan koca bir uğultu yükseldi. Bozdoğan ise, belindeki iki pusatına ellerini koyup, bir kurt gibi çevresini süzmeye başladı.

"Onun savaşlardaki çarpışmalarını dinledik. O, bizim için her zaman bir efsaneydi. Şimdi o büyük savaşçıyı burada çarpışırken göreceğiz. On kişiye karşı tek savaşacak. Çarpışmaya kimse karışmayacak. Karışan, boynunu pusatımın altında bulur! Hadi, Optar'ın on yiğidi gelsin!"

Cerdukay, Taragay'ın yanına tekrar geldiğinde, kalabalığın arasında bir koridor oluştu. On savaşçı, koca baltaları ve pusatlarıyla, öfke dolu gözlerle alana çıktılar. Cerdukay, Taragay'a eğilip, "Bozdoğan'ın buradan çıkamayacağını biliyorsun, öyle değil mi?" dedi. Taragay, gülümseyerek yerden uzun bir mızrak alan Bozdoğan'a baktı.

"Birçok düşmanımız, bize bunu defalarca söyledi ama gördüğün gibi buradayız. Ne demek istediğimi pusatlar çarpışmaya başlayınca anlarsın Cerdukay."

Bozdoğan, eline aldığı uzun mızrakla olduğu yerde

dikiliyordu. Karşısındaki on eski düşmanı gülümseyerek pusatlarını sallıyorlardı. En öndeki ikisi, sırtlarındaki büyük baltaları çıkardılar. Taragay, Cerdukay'a dönüp, "Kurt saldırıyı beklemez! Önce saldırır ki düşmanları etrafını çeviremesin!" dediği anda Bozdoğan mızrağı sıkıca kavrayıp, en öndeki iki baltalı savaşçıya doğru koştu. Mızrağı en ucundan tutup, ilk baltalı düşmanının karnına soktu. Karşısındakiler ne olduğunu bile anlayamadan, hemen geri çekildi ve tüm gücüyle beş adım solundaki diğer baltalı savaşçıya mızrağını itti.

Baltalı savaşçı geriye doğru çekildi fakat bacağını sıyıran mızrak ucu sendelemesine neden oldu. Arkasındaki sekiz savaşçı saldırıya geçtiği anda Taragay, "Kurt gözüne kestirdiği en zayıf düşmanı yaralar ki, gücünün tükenmeye başladığı anda en zayıf olanıyla tekrar savaşmak için kendinde güç bulabilsin!" dedi. Cerdukay, tüm dikkatiyle Bozdoğan'ı izliyordu. Taragay'ın sözleriyle sanki karşısında vahşi bir kurdun mücadelesini bakıyordu.

Sekiz savaşçı pusatlarını ardı sıra sallarken, sağına doğru yaklaşan düşmanına, diğerlerini kendinden uzak tutmak için savurduğu mızrağını, tam boğazına soktu. Bu sırada aldığı sert bir tekmeyle geriye doğru yuvarlandı. Çevredeki savaşçılar Bozdoğan'ın aldığı ilk darbeden sonra coşkuyla bağırsa da kalktığı yerden hemen doğrulan savaşçı, belindeki çift pusatı çekti.

Üzerine gelen ilk savaşçının kılıç darbesini sağ elindeki pusatıyla kesip, diğeriyle karnına derin bir yarık açtı. Ayakta sallanan ve ağzından kan boşalmaya başlayan düş-

manını, kendine doğru gelen diğer kılıç darbesine kalkan olarak kullandı. Kendi arkadaşının sırtına soktuğu kılıcıyla aptallaşan savaşçı, boğazına gelen Bozdoğan'ın kılıcının darbesiyle sırt üstü yıkıldı. Ayakta kalan beş sağlam ve bir yaralı savaşçı geriye çekilip, bir araya geldiler. Bozdoğan'ın, yıllar içinde acımasızlığından ve pusat kullanmadaki ustalığından hiçbir şey kaybetmediğini anlamışlardı. Taragay, "Kurdun gücünü gören düşman geri çekilse de ölümden kurtulamaz! Çünkü kan her yerine bulaşmıştır. Onun kokusunu aldığında, durdurulamaz bir canavara dönüşür!" dedi. Cerdukay, kaşları çatık bir halde babasının savaşçılarını izliyordu. Avlanmayı bekleyen bir koyun sürüsü gibi bir araya toplanmışlardı. Karşılarındaki tek savaşçının saldırmasını bekliyorlardı.

"Durun!"

Cerdukay'ın sesi bir anda sessizliğe neden oldu. Herkes, karşılaşmanın neden durduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Karşılaşmayı Bozdoğan kazanmıştır! Anlaşılan babamın bazı adamları, içlerindeki aslanı yıllar geçtikçe yitirmişler. Sizler, ailelerinizi alıp, obamdan defolun! Tek savaşçıya karşı bir arada, üzerlerine gelecek hücumu bekleyen korkakların ne obamda ne de ordumda işi vardır!"

Kendine şaşkın gözlerle bakan savaşçılarının yanından Bozdoğan'ın yanına gitti. Elini uzatıp, "Sen, yaşayan bir efsanesin Bozdoğan! Anlaşma senin istediğin gibi olacak. Yola çıkmak için hazırlan. Seninle tanışmak bir onurdu," dedi. Bozdoğan gülümseyerek Cerdukay'ın elini sıktı.

"Senin gibi sözünün eri bir beyle aynı aşı paylaşmak, benim için büyük bir onurdu."

Bozdoğan pusatlarını beline sokup, arkasını döndüğü sırada, Taragay, can kardaşının yanına doğru yürümeye başladı. Obadan kovulan savaşçılar, Cerdukay yanlarından geçerken yalvarır bir ses tonuyla kalmak istediklerini, kendilerini affetmesini söylemeye başladılar. Cerdukay, "Sizi affetmemi istiyorsunuz öyle mi?" dedi. Savaşçılar başlarını sallayarak yalvarır bir ses tonunda uğultular çıkarıyorlardı.

"Önümde dizlerinizin üzerine çökün!"

Obadan kovulan savaşçılar dizlerinin üzerine çöktüğünde Taragay ve Bozdoğan, uzaktan olanları izliyorlardı. Bozdoğan, gergin bir yüz ifadesiyle, "O, babasına hiç benzemiyor Taragay. Optar gibi bir adamın yerine böyle onurlu ve güçlü bir beyin geçeceğini hiç tahmin etmezdim," dedi.

"Doğru dersin kardaşım ama onun en büyük düşmanı öfkesi. Çok daha büyük orduları emrine sokacaktır. Di Hanedanlığı'ndan intikamını almak için tüm gaddarlığıyla ilerleyecektir ama öfkesi, yanı başına sokulacak hainleri görmesine engel olacaktır. Aynı şey benim de başıma gelmişti. Hatırlamaz mısın?"

"Evet, çok iyi hatırlıyorum. Ordular büyüdükçe suratlar yabancılaşır. Hainler çok iyi gizlenir. Umarım onun başına böyle bir şey gelmez."

Bu sırada Cerdukay, yere çökmüş olan savaşçılarının arkasına geçti. Yavaş adımlarla yürüyordu. İnsan azmanı,

savaşta her zaman Cerdukay'ın yanı başında savaşan Orus, belinden pusatını çıkardı. Cerdukay'ın işaretiyle, yanındaki adamlarına, tamamen tıraşlanmış kel kafasıyla işaret verdi. Uzun sakalını titreterek, pusatını büyük bir öfkeyle diz çökmüş savaşçılardan birinin sırtına soktu. Adamları da aynı anda diğerlerinin canlarını aldılar. Orus, pusatını çekip, cesetlerin başında dikilen Cerdukay'ın yanına geldi. Tiksinir gözlerle yerdeki cesetlere bakan Cerdukay, "Bir savaşçı, pusatların çarpıştığı alanda korkup geri çekiliyorsa onurunu kaybetmiş demektir! Zafer kazanamayabilirsiniz! Sayıca az olup, geri çekilip, akıllıca saldırılar yapabilirsiniz ama karşınızda tek bir savaşçı varken geri çekilirseniz benim pusatım altında ölürsünüz! Ordumda da, obamda da korkaklara yer yok! Aslanlı bayrağın altında pusat taşıyan, ölümden korkmaz!" diye bağırdı.

Orus, geriye dönüp, "Şunları kaldırın! Bir savaşçı gibi ölmeyenlere yapıldığı gibi ormanlık alana atın. Hayvanlara yem olsunlar," dedi. Hemen önünde ilerleyen beyinin yanına gittiği anda karşılarına bir anda Togan çıkıverdi.

"Beyim, izninizle Taragay ve Bozdoğan'ı kasabalarına ben götürmek isterim."

Orus, şüpheci gözlerle Togan'ı süzüyordu.

"Bunun için Orus'u görevlendirmeyi düşünüyorum. Neden bu görevi istiyorsun Togan?"

"Orus'un birliği Di Hanedanlığı savaşçılarıyla yapılan çarpışmada oldukça yıprandı. Benim birliğim oba nöbetindeydi. Adamlarım oldukça diri ve yol sonrası savaşabilecek güçteler."

Cerdukay, kısa bir süre düşündükten sonra Orus'a döndü.

"Di ile yapacağımız bir sonraki savaş öncesi birliğinin dinlenmesi bizim yararımıza olabilir Orus. Kaç yaralın var?"

"Elli kadar beyim ama birkaç güne iyileşirler. Yaralılar olmadan da onları kasabalarına götürüp, Atlantisliler'in kellelerini alabiliriz."

"Durumu tehlikeye atmayalım Orus. Sen ve birliğin dinlenmeye devam edin. Togan, hemen adamlarını yola çıkmak için hazırla. Zamanımız az."

"Emredersiniz beyim."

"Yüzlerce süvariden oluşan bir birlikten söz ediyorlar. Yanına iki yüz yiğit al."

"Emredersiniz beyim."

Togan hızla uzaklaşırken Orus, Togan'ın söylediklerini düşünüyordu. Oldukça mantıklıydı. Boş yere Togan'dan şüphelendiğini düşünüp, beyinin arkasından otağa doğru gitti.

Kısa sürede hazırlıklarını tamamlayan Taragay ve Bozdoğan, otağa gittiler. Taragay, kendilerini ağırlayıp, yardım eden Cerdukay'ın elini sıktı.

"Tanrı her zaman yanında olsun Cerdukay Bey. Bize yaptıklarını asla unutmayacağım."

"Aslan, yiğit kandaşı kurdu hiçbir zaman unutmayacak. Tanrı yanınızda olsun Taragay Bey. Togan ve birliği Atlantisliler'e gereken cevabı verecekler. Sonrasında seni, eski birliğinin olduğu topraklara kadar götürecekler. Bir

gün, oğlun Börü'yle de tanışmak isterim."

"En kısa zamanda senin gibi onurlu bir beyle tanıştırmak için geri döneceğim."

Taragay, dostu Bozdoğan'la Togan'ın birliğine katılıp, kamp alanından umuda doğru atlarını sürmeye başladılar. Gelecekleri, Togan ve yanındaki iki yüz yiğidin pusatlarının ucundaydı.

Demirdağ Kurtları

Gün ışıkları, tepelerin ardındaki kızıllıkla solmaya başladığında, kuzeye doğru hareket eden kasabalılar için şartlar daha da zorlaşıyordu. Gittikçe soğuyan hava ve ölen bitki örtüsü üzerinde, yaşlılar zor yol alabiliyorlardı. Çocuklar kalın hayvan postlarının arasında sıcak tutulmaya çalışılsa da, hastalanmaya başlayan birçoğunun ciğerleri sökülüyormuş gibi öksürükleri yol boyu hiç kesilmek bilmemişti. Börü, ağzını ve burnunu siyah bir kumaşla kapatmış, başından itibaren dizlerine kadar uzanan kalın kara ayı postunun içine resmen gömülmüş bir halde ilerliyordu. Barlas, yaşından dolayı zorlansa da, kasabalılara bunu göstermemeye çalışıyordu. Yol göstericilerden biri olarak onlara destek olmak ve diri tutmak zorundaydı.

Börü, ilerideki tepelerden itibaren karlı toprakların başladığını fark edince Barlas'a döndü.

"O tepeleri aşacak mıyız?"

"Evet, orayı aşmak zorundayız. Günbatısı tamamen Di Muhafızlarıyla kaynıyor. O tepeleri aşıp, ardındaki karlı ovadan günbatısına doğru gideceğiz. Gözlerden ırak yol almalıyız."

"Aranızdan o tepeleri aşamayacak yaşlılar var. Hastalanmaya başlayan çocukların durumu daha kötü olabilir."

"Biliyorum Börü, ama başka çaremiz yok. Ne yazık ki yok!"

Barlas, umutsuz bir halde bakışlarını geriye doğru çevirdiği sırada arkalarından yükselen seslerle irkildiler. Gelenler Atlantis süvarileriydi. Barlas, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu. Börü, "Babam... Babama ne oldu Barlas? Bizi nasıl buldular?" diye bağırdı.

"Atlantis komutanının kasabaya gelmesine daha zaman vardı. Belli ki birileri onlara bizim göç ettiğimiz haberini uçurmuş. Beni dinle!"

Börü aniden pusatını çıkarıp, gelen süvarilerle çarpışmak için harekete geçecekti ki Barlas'ın, "Beni dinle dedim Börü!" bağırışıyla kendine geldi.

"Bangu ve anneni alıp buradan hemen gitmelisin! Mabede gitmelisin Börü!"

"Sen ne dersin Barlas? Sizleri burada bırakıp, bir korkak gibi kaçmamı mı istersin?"

"Hayır Börü! Senden Uyguriler için bir umut isterim! Buradakiler dışında binlerce Uyguri, senin için yıllarca bekledi. Burada ölürsen, kasabalıların çok daha fazlası bir sonraki gün ölecekler. Hem babana ve Bozdoğan'a ne olduğunu bilmiyoruz. Eğer onlar da başarısız olursa, komutan, onları kralına götürmek isteyecektir. Onların da hayatlarını sadece sen kurtarabilirsin! Hadi! Şimdi git ve öç almak için hazırlan! Tüm masumların kanını yerde koyma, hadi!"

Börü, en arkadaki kasabalılara saldırıya geçen süvarileri fark ettiğinde hızla atını küçük kardeşi Bangu'nun yanına sürdü. Annesi Alçin, küçük oğlunu Börü'ye doğru

uzattı. Küçük Bangu'yu önüne oturttuğu sırada annesinin acı inleyişiyle neye uğradığını şaşırdı. Güzel gözlerindeki renkler, solan bir çiçek gibi kararıyordu. Tam sırtına isabet eden okla sendeleyen kadın, yere düşüverdi. Börü, atından inmek üzereyken annesi geriye kalan son nefesiyle, "Git Börü, git!" diye bağırdı. Yanına doğru atlarını süren iki süvariye belinden çıkardığı fırlatma bıçaklarını ardı sıra göndermeye başladı. Birini vurup attan düşürdü. Diğerinin ise atına nişan alıp, yere düşürdü. Kasabalılar birer birer katlediliyorlardı. Börü'nün öfkesi, içinde koca bir yanardağa dönüşmüştü. Bu sırada annesinin bakışlarının tamamen donuklaştığını ve can verdiğini fark etti. Barlas, hâlâ uzaktan, "Kaç Börü!" diye bağırıyordu.

Börü, hızla atını geriye doğru çevirip, karlı tepeliklere doğru sürmeye başladı. Bangu'nun gözyaşları bir çağlayan gibi durmak bilmeden akıyordu. Börü, kardeşinin kulağına eğilip, "Bangu! Bangu sakın ağlama! Unutma sen büyük bir savaşçı olacaksın! Babamızın bize ihtiyacı var Bangu!" dedi ve atını çatlatırcasına sürmeye devam etti.

Kaçan Börü'nün arkasından bakan Atlantis komutanı, on süvarisine, "İkisinin de kellesini getirin bana!" dedikten sonra atından indi. Cesetlerin arasından yürüyüp, yaralı halde dizlerinin üzerine çöktürülmüş ihtiyar Barlas'ın önünde dikildi. Yaralıları bile acımadan kılıçtan geçiren Atlantis süvarileri, at arabalarını kontrol ediyorlardı. Barlas, karşısında dikilen birliğin komutanına nefret dolu gözlerle bakıyordu.

"Masum ve kendini savunamayan kasabalıları öldür-

mek senin için büyük kahramanlık olsa gerek!"

Atlantis savaşçısı içten bir kahkaha attıktan sonra etrafına baktı.

"Kahramanlık mı? Sadece bu topraklardaki birkaç böceği ezmek bize zevk veriyor ihtiyar! Şimdi bana o küçük çocuğun ve savaşçının nereye gitmeye çalıştığını söyleyeceksin."

"Peşlerinden süvarilerini gönderdin. Nereye gittiklerini hâlâ neden soruyorsun?"

"Neden sadece o savaşçı ve küçük çocuk? Neden sadece onlar kaçtı? Kasabalıların kendilerini ölüme atmalarında bir neden olmalı. O ikisini neden koruyorsunuz? Onlar Taragay'ın oğulları, öyle değil mi?"

"Evet, Taragay'ın oğulları."

"Şimdi onları nereye gönderdiğinizi söyle! Taragay'ın eski birliğine mi gidiyorlar?"

"Sen ve yanındaki bütün köpekler, öç günü geldiğinde kuyruklarınızı kıstırıp, Atlantis'e kaçacaksınız. Koca bir köpek sürüsü gibi inleyerek gebereceksiniz. Uyguri yiğitleri, hepinizi bir arada gebertip, leşlerinizi ateşe verecekler. Çok güvendiğiniz koca surlarınız ve kalelerinizden, tüm acuna ölümün kokusu yayılacak!"

Atlantis süvarisi, kılıcını hızla Barlas'ın göğsüne soktu. İhtiyarın ağzından akan koyu kan damlalarına bakan savaşçı, "Hayallerle yaşayan Uyguriler'in hepsinin sonu senle aynı olacak ihtiyar!" dedi ve kılıcını geri çekti. Yanındaki süvari, "Onu neden konuşturmadın?" diye sordu.

"O inatçı bir ihtiyardı. Konuşmayacağı belliydi. Tara-

gay'ın oğullarını bir an önce öldürüp, Komutan Sidis'in birliğine geri katılmalıyız. Toparlanın! Süvarilerimizin peşinden gideceğiz. Cesetleri yakın. Bizim bulamadığımız gizledikleri bir şey varsa, leşleriyle birlikte yok olsun."

Atlantisli süvariler kasabalıların cesetlerini ateşe vermeye başladığı sırada Börü, atını tüm hızıyla sürmeye devam ediyordu. Peşindeki süvariler çok uzakta değillerdi. Yerdeki dört parmak kalınlığındaki kar örtüsü izlerini belli ediyordu. İlerledikçe kar seviyesinin gittikçe yükseldiğini fark etmeye başladı. Atı giderek yavaşlıyordu. Aklına, babasının verdiği yüzük geldi. İhtiyar Barlas, onu asla parmağından çıkarmamasını söylemişti. Hemen sol elini kalın ayı postunun altındaki kuyağına sokup, yüzüğü çıkardı ve sağ eline taktı. Önünde oturan ve hiç sesi çıkmayan Bangu, titremeye başlamıştı. Börü, "Üşüyor musun Bangu?" diye sordu. Çocuk sadece, "Evet..." diyebildi. Bangu'nun yüzünü hafifçe sola doğru çeviren Börü, kardeşinin dudaklarının morardığını ve gittikçe teninin beyazladığını fark etti. Kasabalı çocukların çoğu hastalanmışlardı ama Bangu'nun hastalığının en ağır anı, bu zorlu kaçışa denk gelmiş gibi görünüyordu. Börü, ilerideki donmuş bir ırmağın üzerindeki derme çatma tahta köprüden hızla geçip, çamlıklar arasında kısa bir süre atını sürdükten sonra durdu. Süvarilerin sesini duyuyordu. Köprüye varmak üzereydiler.

Bangu'yu yere indirip, atının kalçasına hızlı bir şaplak attı ve ileriye doğru koşmasını sağladı. Hemen arkalarındaki çok yüksek olmayan eğimden kardeşiyle birlikte, diz kapaklarına kadar gelen karın içine indi. Dizlerinin üzeri-

ne çöküp, kardeşini sarstı. Çocuk ayakta zor duruyordu.

"Bana bak Bangu! Buradan gideceğiz ve sana en sevdiğin etli çorbadan içireceğim. Senden sadece sessiz olmanı ve uyumamanı istiyorum! Tamam mı?"

Bangu başını salladı ve abisi gibi yere çöktü. Karın içerisindeki sessiz bekleyişleri, hemen arkalarından gelen bir hırıltıyla bozuldu. Börü, arkasını döndüğünde, beş kurdun hırlayarak kendilerine doğru yaklaştıklarını fark etti. Yavaş adımlarla çevrelerini sarıyorlardı. Börü ayağa kalkıp, pusatını çekti. Kardeşini soluna çekip, sağ eliyle kılıcını kaldırdı. Etrafında küçük dönüşler yaparak saldırmak üzere olan kurtlara bakıyordu.

Tahta köprüden geçen on Atlantis süvarisi hızla Börü'nün bulunduğu noktaya ilerlerken bir anda en arkadaki üç savaşçının acı bağırışlarla, atlarıyla birlikte yere yuvarlandıklarını fark ettiler. Süvariler kılıçlarını çekmiş, çevrelerine bakıyorlardı. Üç savaşçıdan kimin kolu, kiminin bacağı kopmuştu. Atların üzerinde derin pençe izleri vardı. Hepsi acılar içinde inliyorlardı.

Etraflarına, ağaçlıkların arasına bakan süvariler, hiçbir şey göremiyorlardı. Hava kararmaya başlamıştı. Bu sırada üzerlerine gelen üç çift parlak gözün olduğunu fark ettiler. Yedi süvari, bir rüzgâr gibi hızla savrulan koca pençelerin ve büyük dişlerin karşısında paramparça oldular. Bindikleri atları bile öldüren bu canavarlar, avladıkları süvarilerin etlerini hırıltılarla parçalayıp, yemeye başladılar. Sıcakkanın ve taze etin verdiği zevkle hırıltıları yükselterek, iştah dolu ağızlarından akan salyalarla karınlarını do-

yuruyorlardı. Aniden, bir kurdun acı inlemesini duydular. Üçü birden hızla sesin geldiği yere doğru harekete geçtiler.

Börü, üzerine ilk saldıran kurdu, pusatıyla yaralamıştı. İlk acı çığlığından sonra sağ tarafındaki derin yarayı inleyerek yalamaya başladı. Diğer dört kurt, daha da öfkelenmiş bir halde yaklaşmaya başlamışlardı. Bangu sadece titriyordu. Dördüyle birden başa çıkamayacağını bilen Börü, sadece kardeşini nasıl koruyabileceğinin yolunu arıyordu. Havanın kararmaya başlaması, kurtlarla olan savaşı kazanma ihtimalini zayıflatıyordu.

Bangu'yu yerinden hoplatan, Börü'nün yüreğini titreten bir uluma yükseldi. İki yanından, gece karası renkleriyle, sırt boyu yetişkin bir adamın omuz hizasında olan iki dev kurt beliriverdi. Diğer kurtlar, yanlarında küçük köpekler gibi kalmışlardı. Arkalarına bakmadan hızla kaçıp, ortadan kayboldular. İki dev kurt, kızıl gözlerini Börü'ye dikmiş halde yaklaşıyorlardı. Ağızlarından damlayan, biraz önce beslendikleri süvarilerin kanı, Börü'ye adım adım ölümün yaklaştığını gösteriyordu. Bu sırada üzerinden karlar kadar beyaz üçüncüsü zıpladı. Börü neye uğradığını şaşırmış halde, iki kara kurdun arasına girip, saldırı için yerini alan kurdu izliyordu. Börü, pusatını kaldırıp, gözlerini kapattı.

"Tanrım, bana yardım et! Böyle bitmemeli..."

Gözlerini açtığında üç dev kurdun, pusatını tuttuğu eline baktıklarını fark etti. Ortadaki ak olanı, birkaç adım yaklaştı. Diğer ikisi geriye doğru çekilip, başlarını yere doğru eğdiler. Artık hırlamıyorlardı. Börü ne olduğunu

anlamaya çalışıyordu. Kan kırmızısı gözleriyle kendine yaklaşan ak kurt, pusatının ucunda durdu. Gözlerini, Börü'nünkilere dikti. Bir anda koca ışık parlamaları içinde kalmış gibi gözleri kamaşmaya başlayan Börü, kendisinin ve kardeşinin görüntüsünü gördü. Daha da heyecanlanmıştı. Sanki bu canavarın gözlerinden kendisine bakıyordu.

Uzaklardan gelen Atlantisli süvarilerin sesini duyduğunda başını sola doğru çevirdi. Karanlığın içinde meşaleleriyle ilerliyorlardı. Bu sırada elinin üzerinde bir yumuşaklık hissetti. Başını çevirdiğinde donakaldı. Beyaz kurt, başını pusatını tuttuğu eline yaslamıştı. O anda içinde, sanki o koca kurdun sesini duydu: "Sırtıma bin!"

Bu gerçek olabilir miydi? Böylesi büyük hayvanları daha önce ne görmüş ne de duymuştu. Sol elini kurdun başına, büyük bir korkuyla koydu. Pusatını tuttuğu elini çekti. Parmaklarını açıp, o muhteşem tüylerinin arasına gömdü. İşte o an, sanki beyninde şimşekler çaktı. Hayvanın kalp atışlarını bile hissedebiliyordu. Kendine bakan kızıl gözlerde, orduları yerle bir eden, toprakları kanla sulayan bir savaşçı görüyordu. Evet, o savaşçı kendisiydi. Parmağındaki parıldayan yüzük, kendi yüzüğüydü.

Bu muhteşem hayvanlar, Tanrı'nın ona bir işaretiydi. Sol elini kurdun başından çekip, Bangu'nun elinden tuttu ve arkadaki diğer iki kara olanları süzerek, beyaz kurdun yanına doğru yürüdüler. Dev hayvan yere eğildi. Bu inanılmaz olayın şaşkınlığını yaşayan Börü, Bangu'yu sıkıca kavrayıp, kurdun üzerine bindi. Güçlü kollarıyla kardeşi-

ni araya alıp, avuçlarını kar beyazı parlak tüylerin arasına soktu ve sıkıca kavradı. Ayağa kalkan ak kurt, hırıltılarla diğer ikisini çağırdı.

Yaydan fırlayan bir ok gibi, karı pençeleriyle yararak ağaçların arasına daldı. Börü ve Bangu, iki yanlarında koşan kara kurtları izliyor, en sarp kayalıklardan rüzgâr gibi geçen altlarındaki hayvanın muhteşemliğinin tadını çıkarıyorlardı. Börü, onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Günbatısına gitmeliydi. Bu koca hayvanın nereye gittiğini bilmiyordu. Başını kararmış gökyüzüne çevirdi. Yıldızlara bakarak, kurdu sol tarafına döndürmesi gerektiğini anladı. Sol eliyle tuttuğu tüyleri biraz çekerek kendini hafifçe soluna yatırdı. Kurt bunu anlamış olmalı ki, yönünü istediği tarafa döndürdü. O an, kafasının içinde bir ses duydu: "Beni kendin koşuyormuş gibi sür savaşçı! Sadece tek bir güç olduğumuzu hisset! Bir Demirdağ Kurdu ve savaşçısı, her zaman tek güçtür! Bir kılıç gibi..."

Gözlerini kapatan Börü, oldukça heyecanlıydı.

"Diğer ikisi de beni duyabilirler mi?"

"Evet, bu topraklara gelip, bizlerden biriyle yol alan tek savaşçısın! Bundan sonra her zaman yanındayız. Seni koruyacağız ve emrinde savaşacağız."

"Beni Hatti topraklarının güneyine, büyük mabede götürün! Orayı biliyor musun?"

"Hayır!"

"O zaman durmadan günbatısına doğru ilerleyeceğiz. Kardeşim hasta, dinlenmesi için önce babamın birliklerine gideceğiz."

Börü, üç dev kurtla beraber çok uzun süre durmaksızın ilerledi. Sarp kayaları, tepelikleri ve ovaları aştı. Karlarla kaplı bir tepeliğe geldiğinde, gecenin içerisinde birer yıldız gibi parlayan koca bir oba gördü. Tepelikten aşağı hızla inerken, obanın girişinde yanan iki büyük ateşin tepesinde dalgalanan yeşil bayrak üzerine işlenmiş beyaz kurt başını fark etti. Doğru yerdeydi. Obaya yaklaştığı sırada on Uyguri savaşçısı pusatlarını çekip, gelen üç dev kurdu gözlemeye başladılar. Ak kurdun tepesindeki savaşçıyı fark ettiklerinde şaşkınlıklarını gizleyemeden oldukları yerde donakaldılar. Ata efsanelerinde anlatılan Demirdağlılar gibi bir savaşçı kendilerine doğru geliyordu.

Börü, savaşçılara yirmi adım kadar yaklaştığında kurtlara durmalarını emretti. Uyguri savaşçılarından biri cesaretini toplayıp, "Kimsin savaşçı? Obamızda ne işin var?" diye bağırdı.

"Adım Börü! Taragay'ın oğluyum. Kardeşim Bangu çok hasta. Babam Taragay ve kasabamızın ihtiyarı Barlas, buraya gelmemi söyledi."

"Burada bekle! Birazdan içeri alınacaksın!"

Savaşçılardan dördü atlarına atlayıp, hızla obanın içerisine doğru yol aldılar. Börü, kardeşinin suratına bakıyordu. Ciğerleri parçalanıyor gibi öksüren küçük Bangu'nun dudakları soğuktan çatlamıştı. Aç olmalıydı. En son saldırıdan önce karnını doyurmuştu. Alnından soğuk terlerin aktığını fark eden Börü, öfkeyle, "Kardeşim hasta! Bir an önce ona yardım etmelisiniz! Babam Taragay'ın erleri beni obaya mı sokmazlar?" diye bağırdı.

İçeriye giren dört atlı tekrar kapıya geldiler. Tahtadan girişi açıp, "Hoş geldiniz Börü Bey," deyip, yolu açtılar. Üç kurduyla obaya giren Börü'ye şaşkın gözlerle bakan obalılar, efsanelerdeki o müthiş güzellikteki hayvanları gördüklerine inanamıyorlardı. Obanın ortasındaki büyük otağa doğru yönelen Börü, bayrakların arasından kurtlarıyla ilerleyip, kendini bekleyen üç adamın önünde durdu. Kurdundan inip, kardeşini hayvanın sırtından kollarına aldı.

"Şifacıları gönderin! Kardaşım çok hasta!"

Otağın önünde bekleyen iki kişi Börü'ye doğru hızla koştular. Bu arada kurtlar, hırlamaya başlayınca bir anda duruverdiler. Börü, arkasındaki kurtlarına dönüp, "Sakin olun! Burası benim obam! Onlar dostumuz!" dedi. Kurtlar birkaç adım geriye çekildikleri sırada iki şifacı Bangu'yu apar topar alıp, sol taraflarındaki büyük çadıra götürdüler. Otağın merdivenlerinden hızla inen orta yaşlardaki kısa boylu savaşçı, "Obana hoş geldin Börü Bey. Adım Uçkan. Taragay beyimiz geri dönene kadar yerine beni bıraktı," dedi. Uçkan, üç kurdu inceliyordu.

"Onlar beni koruyorlar Uçkan. Kimseye zarar vermeyecekler. Onların ne olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?"

"Demirdağ kurtları! Bu inanılmaz Börü beyim."

Üç kurt, kızıl gözlerini geriye doğru çevirip, oldukları yere oturdular. Börü, "Çok uzun bir yoldan geldik. Onlara et ve su getirsinler. Hadi otağa girelim Uçkan," dedi. İkisi otağa girdikten sonra Börü, olan biten her şeyi Uçkan'a anlattı. Bu sırada şifacılardan biri gelip, Bangu'nun karnını doyurduktan sonra bitkilerden yapılan sıcak içeceklerle

üşümesinin geçirildiğini söyledi. Kardeşinin iyi olduğunu duyan Börü, rahat bir nefes aldıktan sonra, "Ne zaman iyileşir şifacı?" diye sordu.

"Yolculuk sırasında çok zayıf düşmüş. Şimdi uyuyor. Ağabeyimle gece boyu başında olacağız beyim. Öksürüğü kesilmeyecektir ama sabaha kadar otlar onu terletecek ve içindeki soğuğun etkisini atacaktır. Yarın kendine gelecektir."

"Yarın gün batımında yola çıkabilecek durumda olur mu?"

"Yola çıkabilir ama soğuk topraklardan ilerlememelisiniz beyim."

Börü, başını sallayarak şifacıya çıkmasını emretti. Uçkan, meraklı gözlerle, "Börü beyim, hemen gidecek misiniz? Kardaşınız biraz daha toparlansaydı. Hem Taragay beyim ve Bozdoğan buraya geldikten sonra hep beraber hareket ederdik," dedi.

"Kaybedecek zaman yok Uçkan. Anam ve o masum kasabalılar gözlerimin önünde can verdiler. Babam ve Bozdoğan buraya geldiklerinde, gittiğim yerden size mutlaka haber göndereceğim. Barlas ve babama, bahsettikleri mabede bir an önce gideceğime söz verdim."

"O zaman izin verin birliğimizle çıkıp, o Atlantisli köpekleri bulayım."

"Bunun için artık çok geç Uçkan. Obadaki savaşçı sayısını azaltman, buradakilerin de canını tehlikeye atacaktır."

***

Börü ve Uçkan konuşmalarına devam ederken, aynı

saatlerde mabedin kapısında beliren kara cübbeli, suratları kapalı iki savaşçı kapıdaki muhafızlara başlarıyla selam verdiler. Uzun sütunlara takılmış meşalelerin dans eden alevlerinin ışığı, belli belirsiz yüzlerine vuruyordu. Uzun ve cüsseli olan suratını parmaklarıyla açıp, hemen geri kapattı.

"Ben demirden doğan: Bore!"

İki muhafız hiçbir şey söylemeden büyük tahta kapıyı açtılar. İki savaşçı, uzun, yerleri granit taşlardan yapılmış koridordan yürüyüp, "T" şeklindeki büyük taşın önüne geldiler. Yuvarlak bir yapısı olan geniş girişin etrafında insan ve hayvan heykelleri bulunuyordu. Hemen karşılarındaki sayısız koridorların birinden, kan kırmızısı cübbesiyle baş üstat göründü. Savaşçıların dikildikleri taşın yanına geldi. Bore ve Aysera, yüzlerini açtıktan sonra başlarıyla selam verdiler. Uzun boylu, ellilerindeki ak saçlı üstat, "Mabedinize hoş geldiniz," dedi. Bore'nin ve Aysera'nın yüzleri asıktı. Baş üstat, neler olduğunu merak ediyordu.

"Anlatın, Tanrı Kral'ın topraklarında neler oldu?"

Aysera öfkeyle, "Diğer Gümüş Maskeliler'i öldürmüşler. Beni de yakaladılar fakat Bore tam zamanında yetişti," dedi. Baş üstat şaşkındı.

"Seni hangi Kara Rahip ya da muhafız yakalayabilir Aysera? Bu nasıl oldu?"

"Tanrı Kral'ın üç yakın muhafızı olduğunu öğrendik. Biri çakal maskesi takıyor. Bizler gibi özel savaşçılar. Diğer ikisini hiç görmedim ama o çakal maskesi takan savaşçı beni ummadığım anda yakaladı. Sanki kara bir sisin içinde

kalmışım gibi hissettim. Sonra da başıma aldığım sert darbeyle kendimden geçtim. Gözlerimi açtığımda Kara Rahipler beni boş bir hana götürmüşlerdi. Ellerim zincirlerle bağlıydı. Bore, izleri takip edip beni bulmuş. Sonrasında da buradayız."

Baş üstat, ince parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. Kısa bir süre bakışları yere takılı kaldıktan sonra Bore'ye baktı.

"Babilonya'da prensi gördünüz mü?"

"Hayır üstat, dönüşte sadece iskelelerden ilerleyip, Hatti topraklarına geçtik. Prensi, Mısır topraklarına gitmeden birkaç gün önce görmüştüm. Babil'in güneyinde büyük bir savaş için savaşçılarını hazırladığını söyledi. Güneydeki prens, Mısır'dan aldığı destek birlikleriyle Babil'i tamamen ele geçirmeyi planlıyormuş."

"Babil bizim için çok önemli Bore. Tanrı Kral da o şehrin önemini çok iyi biliyor. Bu yüzden eski gücüne kavuşamayacak bir Babilonya onun, o topraklarda daha güçlü olmasını sağlıyor. Gümüş Maskeliler'in sokaklarında isteği rahibi öldürüp, sonradan ortadan kaldırması onu oldukça öfkelendirmiş olmalı. Bu yüzden de sizleri durdurabilecek savaşçılar bulmuş. Gümüş Maskeliler, onun halkı önünde küçük düşmesine neden oluyordu. Kendine Tanrı Kral diyordu ama şehrindeki birkaç savaşçıyı yakalamayacak kadar acizdi. Şimdi bunun önüne geçti. Artık çok daha dikkatli olmalıyız Bore."

"Yanıma birkaç savaşçı alıp, o çakal maskeli muhafızın kellesini alabilirim. Hatta Tanrı Kral'ı fazlasıyla kızdıracak bir mesaj da bırakabilirim."

"Hayır! Bir süre ortalıkta görünmeyeceğiz Bore. Tanrı Kral ve yanındaki savaşçılarını, o topraklardaki adamlarımız izleyecekler. Babilonya'nın geleceği için bir şeyler yapacağız. Akad prensi, mabede haber gönderecektir. Savaş, büyük bir meydan çarpışmasına döndüğünde, prensin, Gümüş Maskeliler'e her zamankinden çok daha fazla ihtiyacı olacaktır. Şimdi dinlenin. Daha sonra Babilonya hakkında sizlerle tekrar konuşacağım."

Bore ve Aysera baş üstadın yanından geçip, koridorlardan birine girdiler. Aysera, bakışlarını Bore'ye çevirdi.

"Bana öyle bakma Aysera. Sen de duydun. Üstat Mısır'a bir süre savaşçı gitmemesi konusunda oldukça kararlı."

"O çakal maskeliden intikamımı almalıyım. Ben bu zamana kadar hiçbir düşman tarafından yakalanmadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bence bu gece, mabetteki rahat yatağında ölmediğin için Tanrı'ya dua etmelisin. Sabah konuşuruz."

Aysera, odasına doğru giden Bore'ye bakıyordu. Normalde bu kadar çabuk pes etmezdi. Onun yakalanması, Bore'yi bile harekete geçmeden önce düşünür hale getirmişti. Aysera, sıkkın bir halde odasına gitti ve gece karası ipek saçlarını açıp, kendini yatağına bıraktı. Gümüş Maskeliler için bundan sonraki zamanın, çok daha zor olacağı ortadaydı.

Zehir ve Sır

Gecenin karanlığını bir mızrak gibi delip geçen gün ışıkları ufukta yükselirken, Börü nefes nefese gözlerini açtı. Anasının ve tanıdığı herkesin Atlantis süvarileri tarafından katledilmesi gözünün önünden gitmiyordu. İçindeki öfke ve öç alma duygusu onu doğru düzgün uyutmasa da, yorucu kaçış, ara sıra göz kapaklarını düşürmüştü. Kısa süreli uykusunda, kafasını daha da karıştıracak rüyalar görmüştü. Elleriyle saçlarını geriye doğru attıktan sonra rüyaların ne anlama geldiğini düşünmeye başladı.

Hiç tanımadığı ve görmediği bir adam, ona çabuk olmasını söylüyordu. Beyaz kurdunun üzerinde, yanında iki kara kurduyla bulutların üzerinde adama doğru son hız ilerliyordu. Bu sırada, bir anda altındaki bulutlar kararıp koca bir kara deliğe dönüşüyordu. Börü, kurdunun üzerinden kendini çağıran uzun boylu ihtiyara doğru zıpladığı halde yetişemiyordu. Kolu uzadıkça uzuyordu ama başaramıyordu. O anda, parmağındaki yüzük parıldamaya başlıyor ve bulutlar bir anda birer savaşçı görüntüsünde önünde diz çöküyorlardı. Kendini, parlak kaya parçalarından yapılma bir tahtta buluyordu. Bir yanında kurt, diğer yanında koca bir aslan vardı. Sonrasında ise uyanmıştı.

Gördüğü bu rüyanın bir anlamı var mıydı? Yoksa kay-

bettiği anası ve kasabalıların üzüntüsüyle gördüğü bir hülya mıydı? Börü bunları düşünerek çadırından çıktı. Kurtları, dışarıda kendini bekliyorlardı. Sadakatleri ve Börü'ye verdikleri güven anlatılmazdı. Börü, kurtlarına beklemelerini emredip, kardeşinin dinlendirildiği çadıra doğru gitti. İçeriye girdiğinde şifacılardan biri köşede uyuyordu. Diğeriyse kardeşi Bangu'nun başında ıslak bir bezi çocuğun alnına koyuyordu. Şifacı, Börü'yü gördüğünde ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz beyim."

"Bangu nasıl şifacı?"

"Henüz uyanmadı ama gece boyunca defalarca terledi. Üzerindekileri elimizdeki elbiselerle değiştirdik. Uyandığı zaman otlardan yaptığımız sıcak karışımı içtiğinde çok daha iyi olacaktır. Bu kadar dinlenmesinin sonunda ona keçi sütü ve bol geyik eti yedireceğiz. Gücünü toplayacaktır."

"Var olun. Uyandığında tekrar gelirim."

Börü'nün gözleri kardaşının yüzüne kaydı. Dudaklarındaki morluk ve tenindeki solgunluk kaybolmuştu. Şifacılar gerçekten işlerini iyi yapıyorlardı. Börü, babasının obasındaki insanları gözlemlemek için çadırdan çıktı. Oldukça kalabalık bir obaydı. Çok sayıda yiğit er ve yetişen budun vardı.

***

Börü, babasının obasında güven içerisinde dolaşırken, Taragay ve Bozdoğan, kasabalarının çok yakınındaki bir ırmağın kenarında durdular. Cerdukay'ın emriyle onlara

yoldaşlık eden Togan, birliğe kısa bir süre dinlenmelerini emretti. Taragay, ırmağa doğru eğilip, avuçlarına doldurduğu berrak suyu yüzüne vurduğu anda yanında Togan beliriverdi.

"Kasabanız hangi tepelikte Taragay Bey?"

Taragay işaret parmağıyla çok yakınlarındaki üç küçük tepeliği gösterdi.

"Kasabamız en sağdakinde, güneye bakan yamaçta."

"Etrafında sık çam ağaçları ve kayalıklar var. Bu topraklar henüz ölmemiş."

"Soğuk rüzgârlar kuzeydeki göle kadar etkilidir. Sonrasında toprak canlanmaya başlar."

"Evet, o gölü biliyorum. Etraftaki sık ağaçlar ve yamaçtaki ormanlık alan bizim işimizi kolaylaştıracak Taragay Bey. Sidis'in nereden geleceğinin, gizlenmesi kolay bu topraklarda pek önemi yok. Kasabaya ayak bastıkları anda oklarımızdan bir ölüm rüzgârına yakalanacaklar."

"Birliğinle kasabada beklemeyecek misin?"

"*Hayır, bu bizi tek hedef yapar. Onları her taraftan saracağız. Bozdoğan'la karşılarına çıktığınızda, biz, size yaklaşan her süvariyi öldürmek için hazırda bekleyeceğiz. Savunma bile yapamadan hepsini geberteceğiz. Sidis'in kasabanıza çok daha fazla süvariyle gelme ihtimali var.*"

Taragay başını salladı. "Doğru dersin. O Atlantis köpeğinin ne yapacağını kimse tahmin edemez."

"Dinlendikten sonra tepeliğe kadar beraber gideriz. Siz kasabaya girerken, ben de ertesi sabaha kadar savaşçılarımı istediğim gibi gizlerim."

Bozdoğan, Taragay ve Togan'ın yanlarına geldi. Yapacakları planı ona da anlattılar. Kısa bir aradan sonra tekrar tepeliğe doğru yola çıktılar.

***

Kral Şehri'nde ise Kara Rahipler'in gözcüsü, dikkatini Kral Ridan ve Komutan Zetis'ten ayırmıyordu. Başrahip, Gümüş Şehir'e döndükten sonra sarayda hiçbir hareketliliğe rastlamamıştı. Zetis'in, her zaman yolculuk öncesi giydiği gösterişli zırhı fark ettiğinde, hızla sarayın bahçesine yöneldi.

Dışanda, dikkatli iki göz Kral Ridan'ın çıkmasını beklerken, o, odasından şehrini izliyordu. Kapısı tıklandıktan sonra, "Baba, ben Sadas!" sesi yükseldi. Kral, zaman kaybetmeden içeriye girmesini söyleyip yirmilerindeki oğluna gülümseyerek baktı.

"Gel Sadas, benim zeki oğlum."

"Komutan Zetis bir yolculuğa hazırlanmış gibi görünüyordu baba. Benimle çok önemli konular konuşacağını söyledi."

"Evet, ona özellikle konunun çok önemli olduğunu tekrarlamasını söyledim."

"Yine rahibin kızıyla ya da ablam Luyana ile mi alakalı baba? Bak baba, sen söyledikten sonra..."

"Dur! Hiçbiri, şimdi sana anlatacağım konudan daha önemli değil."

Sadas, küçük, deniz mavisi gözlerini kıstı. Başak sarısı kısa saçlarını her zamanki gibi özenle taramıştı. Babasının şehri incelediği pencerenin dibine gidip, ince kaşlarını

kaldırarak, "Seni dinliyorum baba. Bana ne anlatacaksın?" dedi.

"Bak oğlum, şu heykele bir bak. Orada ne görüyorsun?"

"Kral Vagnar'ın heykeli baba. Atamız ve Atlantis'in en büyük kralı. Bir zamanlar, en büyük savaştan galip çıkmış savaşçı."

"O savaşı kiminle yaptık Sadas?"

Sadas ince dudaklarıyla gülümsüyordu.

"Bunu herkes bilebilir baba. Daha zor şeyler sormalısın. Kraliçe Talutah yazıtlarının hepsini baştan sona okudum."

"Soruma cevap ver Sadas!"

"Tabi ki Oz Birliği'yle baba. En büyük kralla, Ra-Mu'yla savaştık."

"Sana o heykelde ne gördüğümü anlatayım oğlum. Anlaşılan, yazıtların tamamını okumuşsun ama dışarıdaki bir tüccar ya da çiftçiden farklı düşünememişsin."

Sadas şaşkın gözlerle babasına bakıyordu. Kral Ridan, gülümseyerek, "Ben o heykelin yüzünde kocaman bir korku görüyorum oğlum. Havaya kaldırdığı, o bulutlara değen kılıcında bir zafer yerine, büyük bir yıkımda yok olmuş ordular görüyorum," dedi.

Kral Ridan, şaşkın gözlerle kendine bakan Sadas'a iki büyük koltuğu gösterdi. Birine rahatça kurulduktan sonra karşısına geçen oğlunu süzdü.

"Sen benden sonra Atlantis'in kralı olacaksın. Atlantis, koca bir ateş topuna benzer. Büyük bir güçtür ama elinde

tutmayı becerebilirsen! Bugüne kadar tahtımızı hiç kaybetmedik. Her zaman arkamızda bırakabileceğimiz oğullarımız oldu. Amcan ve ailesinin nasıl katledildiklerini hatırlamazsın. O zamanlar çok küçüktün. Bunu kimin yaptığını hâlâ bulamadık. Başta benden şüphelendiler. Taht uğruna böyle bir katliam yaptığımı düşündüler ama ben yapmadım. Sence kim yapmış olabilir Sadas?"

"Bil... Bilmiyorum baba. Bunu nasıl bilebilirim?"

"Onları Kara Kardeşlik öldürdü. Buna eminim. Bu rahipleri bu topraklara getiren de o heykeli dikili olan Kral Vagnar'dı. Sana okumadığın, sadece kral ve sonraki kralın görebileceği yazıtları göstereceğim. Büyük sırrı öğreneceksin. Benimle gel."

Kral oturduğu koltuktan kalkıp, sönük şömineye doğru eğildi. Sağ tarafına doğru elini uzatıp, içerideki taşlardan ikisini ileri doğru itti. Bir anda şöminenin arka tarafındaki duvar, geriye gidip, yana doğru kaydı. Sadas, olanları şaşkınlıkla izliyordu. Kral Ridan, hemen yanındaki tahta dolabın içerisinden büyük bir meşale aldı.

"Tut şunu!"

Kral Ridan, birbirine vurduğu taşlarla meşaleyi alevlendirdikten sonra tekrar aldı ve önden içeriye girdi. Oğlu, heyecanla onu takip ediyordu. İçeriye girdiklerinde, demir bir kolu tekrar havaya kaldıran Kral Ridan, duvarı kapattı. Elindeki meşaleyi duvara tuttuğu anda, yuvarlak ve aşağıya doğru dönemeçli merdivenlerle giden yol, bir anda aydınlandı.

"Burası neresi baba?"

"Burası sırların konuştuğu yer oğlum."

Kısa ve küçük merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladılar. Bir süre sonra düz bir zemine vardılar. Burası da yuvarlak bir girişe benziyordu. Üç koridor vardı. Kral Ridan, işaret parmağıyla soldakini gösterip, "İlk başta buraya gireceğiz," dedi ve yoluna devam etti. Koridorun sonundaki geniş odada, camların arasına özenle yerleştirilip, yere sabitlenmiş sayısız yazıt bulunuyordu.

"Bunlar gizli yazıtlar mı baba?"

"Evet oğlum. Şimdi sana gerçeği anlatacağım."

Sadas, kare camların dibine kadar girip, yazılara bakıyordu. Garip şekillere ve hiç görmediği canavarımsı savaşçıların resimlerini inceliyordu.

"O gördüğün savaşçılar bir zamanlar hayattaydılar. Dunkalar ve Emegenler, bugün hiçbir canlının ayak basamayacağı kadar soğuk olan topraklarda yaşarlardı. O zamanlar yeryüzü ölmeye yeni başlamıştı. Kar ve buz, henüz toprağı yutmamıştı. Sadece soğuk rüzgârlar vardı. Onların sahibi olduğu topraklar da, yeni yeni ölüyordu. En acımasız ve güçlü ordulara sahiplerdi. Uzun dişli aslanlara ve kaplanlara biniyorlardı. Oz Birliği, içlerindeki Demirdağlılar denen Börükan Hanedanlığı'nın bir koluyla sınırları tutuyordu. Demirdağlılar, tıpkı onların yırtıcı hayvanlara bindiği gibi dev kurtlara biniyorlardı."

Sadas, bir yandan babasının anlattıklarını dinlerken bir yandan da heyecanla resimleri inceliyordu.

"Bir gün, o şehrimin tam orta yerinde gördüğün heykeli dikili olan Kral Vagnar, onlarla işbirliği yaptı. Kimlerle

yaptığı tek tek yazılmış. Emegenler, Dunkalar, Barbarlar, Di Hanedanlığı ve Tundra korsanları. Büyük bir orduyla, bugün çoktan yok olmuş Mu'ya hareket etmiş. Yeryüzündeki yedi kutsal güçten üçünü ele geçirmiş."

"Yedi kutsal güç mü? Onlar da ne baba?"

"Ne oldukları önemli değil çünkü beşi karanlık sulara dibinde. Yani Mu topraklarında yapılan savaşta, onlar da yok oldular. İkisinin o topraklardan kurtarılabildiğini düşünüyoruz. Bunu, en eski duvar yazılarında gördük. Bir yüzük ve bir de kılıç. Uyguriler, Akadlar, Sümerler ve Hattiler, bir gün Oz'un iki kolundan sağ kalan iki hanedanlığın, o emanetlerle ortaya çıkacağını ve bizi yok edeceğine inanıyorlar."

Sadas gülümseyerek, "Bu aptalca bir efsane! Üzerinden binlerce yıl geçmiş. Hem buradaki haritalarda bugün insanların yaşayamadığı topraklar ağaçlarla gösterilmiş. O emanetler bile çoktan kaybolmuşlardır. Bu yalana kim inanır ki?" dedi.

"Ben! Ben inanıyorum Sadas."

Babasının cevabından sonra ne diyeceğini bilemeyen prens, yeni bir açıklama bekliyordu.

"Bize karşı olanlar, o savaşta Kral Vagnar'ın topraklarımıza getirdiği Kara Rahipler sayesinde, öfkesini soydan soya aktaran düşmanlar haline geldiler. Onların tek çıkar yolu, bu efsanenin gerçekleşeceği günü beklemek. Gerçek olmasa bile, bu efsanedeki savaşçılardan biri olduğunu söyleyen bir adamın, kaç savaşçıdan oluşan ordular kurabileceğini tahmin bile edemezsin. Bu yüzden Demir

Yumruk var. O zamanlar kuzeyin vahşi krallarıyla kurulan birlik, onların yok olmasıyla, o savaşta Mu'nun yanında olan Mısır ve her zaman yanımızda olan Di Hanedanlığı ile yoluna devam etti."

Kral Ridan, eliyle kendisini takip etmesini işaret etti. Koridora girdiklerinde, yazıtlardan uzaklaştıkları sırada Kral hem yürüyüp hem de anlatmaya devam etti.

"O savaşta, şimdi topraklarımızı bir yılan gibi saran Kara Kardeşlik, Kral Vagnar tarafından getirildi. O günden beri de soylar boyunca burada kaldılar. Son birleşmede, tüm topraklardan tapınaklarına geri çekilmelerini emrettim."

Koridordan çıkıp, ortadakine dönen Kral, "Onların çok güçlü olduğunu ve sokaklarımızı karıştıracaklarını biliyorum. Hatta tahtıma kadar yürüyebilme cesareti de gösterecekleridir ama onların hesaba katmadıkları bir şey var. Kimsenin bilmediği ve sadece kral soyunun yüzyıllardır devam ettirdiği bir sır!" dedi ve yuvarlak, boş odayı gösterdi.

"Burada bir şey yok baba!"

"Yan odada gördüğün savaşçılardan Emegenler hâlâ yaşıyorlar."

Sadas, gözlerini kocaman açmış bir halde, "Bu imkânsız. O canavarlar yaşıyorlarsa neden bugüne kadar onların saldırılarını hiç duymadık?" dedi.

"O canavarlar Atlantis topraklarında yaşıyorlar. Kuzey Şehri, boydan boya tüm şehirlerimizden kalın ve yüksek duvarlarla ayrılıyor. Atlantisliler, bunu, soğuğu tüm

topraklardan ayırmak için yaptığımızı düşünüyorlar ama orada koca bir Emegen ordusu yaşıyor. Bizim emrimizdeler ve emrimizden çıkamazlar."

"O canavarlar, kalın duvarları nasıl aşamazlar baba?"

"İşte ben de sana bunu göstereceğim."

Kral Ridan, tam karşılarındaki duvara gidip, yere doğru eğildi ve dikkatlice her taşı saymaya başladı. Kısa bir süre sonra birini ittiğinde, odasında olduğu gibi duvar geriye doğru çekilip, aniden açılıverdi. İçeride, dört büyük tahta fıçı vardı.

"Emegenler'i zehirleyerek emrimizde tutuyoruz. Bu gördüklerin, onların kanındaki zehri tamamen yok edecek olan iksir. Onlar, yüzyıllardır burada gizleniyor."

Duvarı tekrar kapattıktan sonra, yine yürümeye devam etti.

"Emegenler'e verdiğimiz zehir oldukça ölümcül. Mu savaşma yetişemeyen bir Emegen kabilesi, Atlantis'ten yardım istemeye geldiğinde oraya yerleştirilmişler. O günden beri de oradalar. Onlara, taşıdıkları zehrin etkisini azaltan başka bir iksir veriyoruz. Her üç günde bir, onlara verdiğimiz iksiri içmezlerse ölürler."

Sadas, bu zekice planı çok beğenmişti. Heyecanla, "Bu yüzden de duvarı aşıp saldıramıyorlar! Çünkü saldırmaya kalktıkları anda fazla ilerleyemeden öleceklerini biliyorlar," dedi.

"Evet, Emegenler güçlüdür ama oldukça yavaş savaşçılardır. Eski zamanlardaki gibi kaplanları olmadığı için yürüyerek ilerlemeleri ve buraya varmaları günlerini alır."

Diğer koridordan ilerledikleri anda, oldukça coşkulu akan bir ırmağın sesini duymaya başladılar. Gün ışığının vurduğu yöne doğru döndüklerinde içeride üç adamın daha olduğunu gördüler. Ortada, koca kazanlarda bir şey kaynatıyorlardı. Sadas, "Bu adamlar da kim baba?" dediği sırada üç adam da dizlerinin üzerine çöküp selam verdiler.

"Bunlar, o zehrin etkisini azaltan iksiri yapan bilgeler."

Adamlar ayağa kalktıktan sonra işlerinin başına geri döndüler. Sadas, "Burada mı yaşıyorlar baba?" diye sordu. Kral Ridan gülümseyerek "Gel," dedi. Yan taraftaki coşkun, geniş bir ırmağın dibine gittiler.

"Atlantis sarayının altından böyle onlarca coşkun ırmak geçmektedir. Çoğu, sarayın denize bakan sarp yamaçlarından döküldüğü için fark edilmiyor ama buradaki farklı. Kuzey tepelerinde gelen bu su, ileride deniz suyuna karışıyor. Üç adam, şuradaki kayıkla, iki günde bir buraya gelip, iksirlerini yapıyorlar."

"Ya dışarıda konuşurlarsa?"

"Onları izleyen casuslar, casusları izleyen başka casuslar var. Konuşamazlar. Kafan yeterince karıştı sanırım."

Sadas, gördüklerinin ve duyduklarının şaşkınlığını halen atamamıştı. Başını sallayarak babasının sözünü onayladı.

"Gel, bir şeyler içelim oğlum. Hem, biraz kendine gelirsin."

İksirin yapıldığı yere geri dönüp koltuklara oturdular. Kral kendilerine şarap verilmesini emretti. Adamlardan

biri kısa sürede iki şarabı getirdikten sonra Kral Ridan, "Geleceğin kralına!" deyip, kadehini kaldırdı. Sadas da kaldırıp, babasının ardından tek dikişte bitirdi.

"Sen, Atlantis'in en büyük sırlarından birini öğrendin. Bunu bilen beşinci kişisin. Bu yüzden, on günde bir, burada gördüğün üç adamdan biri sana küçük bir şişe getirecek. Onu tek dikişte bitirip, iyi dinlenmelisin."

Sadas şaşkın gözlerle, tüm şarabı bitirdiği kadehe baktı.

"Beni... Beni zehirledin mi baba?"

"Evet, babamın da beni zehirlediği gibi! Böylesi büyük bir sırrı öğrenmek için, onunla yaşamalısın. Hem, oğlum da olsan her zaman çevrende aklını karıştıracak bir insan bulunacaktır. Bundan sonra çok daha dikkatli olmalısın."

Sadas ne diyeceğini bilmiyordu. Öfkeden kızarmıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Aklına ikinci odadaki büyük fıçı gelse de duvarı açmayı bilmiyordu. Etrafı inceleyemekten babasının yaptığı hamleleri kaçırmıştı. Kral Ridan, "Ne düşündüğünü biliyorum. Aynı şeyleri ben de düşünmüştüm ama boşuna kendini yorma. Kral olacaksan bedeline katlanacaksın oğlum. Atlantis'in yeni gizemlerini öğrendikçe ne demek istediğimi anlayacaksın. Şimdi yukarıya çıkalım," dedi.

Sadas, babasının peşinden yukarıya çıkarken aklında hep aynı soru dönüyordu: Ya buradaki üç adam, bir daha hiç gelmezlerse?

İhanet Kapanı

Öğlenin parlak ışıkları soluklaşmaya başladığında, Taragay ve Bozdoğan, kasabalarına girmişlerdi. Togan ve birliği ise tepelikte bekliyorlardı. Togan, en yakın on adamını yanına çağırıp kısa bir konuşma yaptıktan sonra birliğe döndü.

"Yiğitler! Atlantis süvarilerinin kuzeyden gelmesi bekleniyor. Çamlıkların ilerisinde küçük bir göl var. Etrafında gizlenmek için yeterince çalılık bulunuyor. Atlarınızı gizledikten sonra oklarınızı hazır tutun. Atlantis süvarilerini o gölde boğacağız. Hazır mısınız yiğitler?"

Uyguri savaşçıları hep bir ağızdan bağırıyorlardı. Sesleri Taragay ve Bozdoğan'a kadar ulaşmıştı. Taragay gülümseyerek, "Sidis'in adım attığı son topraklar burası olacak Bozdoğan," dedi. Dostuyla, terk edilmiş kasabadaki evlere girip, yeterince ok var mı diye bakmaya başladılar.

Bu sırada Togan, yüz doksan yiğit savaşçıdan oluşan birliğe, "Kuzeye harekete geçin. Ben de birkaç adamla çevreyi kolaçan edip, karanlık bastığında yanınızda olacağım. Atlantis süvarileri sabahın ilk ışıklarında gölün kenarında olacaklardır. Hadi, zaman kaybetmeden ilerleyin!" diye seslendi.

Yüz doksan savaşçı, geriye doğru dönüp, kuzeye doğ-

ru atlarını sürmeye başladığında, Togan ve dokuz savaşçısı günbatısına doğru, bir savaşçısı ise gündoğusuna doğru hareket etti. Komutan Sidis, beşinci günün şafağında geleceğini söylemiş olsa da, gün batımı yaklaşırken ormanlık alandan kasabanın girişine doğru çok kalabalık bir süvari birliğiyle geldiği görüldü. Taragay ve Bozdoğan, kendilerinden emin bir halde oldukları yerde dikiliyorlardı. Taragay, Bozdoğan'a bakıp, "Seninle yıllardır sırt sırta pusat salladık kardaşım. Büyük Uyguri Kağanlığı'nı kurmak için beraber ölüme yürüdük. Çocukluktan beri hiç ayrılmadık. Senin gibi bir yiğitle beraber yan yana yürümek benim işin büyük bir onurdu," dedi. Bozdoğan, yaklaşan süvarilere bakıp, gülümsedi.

"Benim için de büyük onurdu kardaşım. Senin gibi bir beyin yanında adalet için savaştım. En zor anımda hep yanımda oldun. Ama unutmayasın, bunun da üstesinden geleceğiz."

Taragay başını sallayıp, "Tanrı yardımcımız olsun!" dedi. Komutan Sidis, beyaz atını yavaşlatıp, başındaki mavi tüylü tolgasını çıkardı. Gülümseyerek, "Bana katılmak için bir gün önceden beklemeye mi başladınız? Bu kadar istekli olduğunuzu bilmiyordum Taragay!" dedi.

"İstediğin bizdik Sidis! Nereye gideceksek gidelim hadi!"

"Ben sadece sizi istemedim. Diğer kasabalılar neredeler?"

"Kasabalılar bir işine yaramazdı. Ben ve Bozdoğan buradayız."

Bozdoğan, neden hâlâ bir okun gelip süvarilerden birinin başına saplanmadığını merak ediyordu. Togan ve birliği bir an önce harekete geçmeliydi.

"Sizi nasıl bulduğumu hiç merak etmiyor musun Taragay?"

"Şehirlerde casuslarının olduğunu biliyorum. Uzun aralıklarla giderim ama anlaşılan dikkatlerini çekmişim."

"Hayır, Taragay! Sen yaşlanmaya başlamışsın. Etrafındakileri göremez olmuşsun. Yenas!"

Taragay ve Bozdoğan şaşkın gözlerle Sidis'in yanına gelen süvariye bakıyorlardı. Başındaki tolgayı çıkardığında Yenas olduğunu gördüler. Kasabalarındaki kilimleri şehre götüren, bu kasabada büyümüş bir tüccardı. İhtiyar annesi yeni ölmüştü. Amcası kuzeye hareket eden kasabalıların arasındaydı. Taragay, öfkeyle pusatını çıkardı.

"Bunu nasıl yaparsın Yenas? Kaç Atlantis altını amcandan ve buradaki çocuklardan değerliydi?"

Taragay üzerine yürüyeceği sırada, Atlantisli süvariler uzun mızraklarını Taragay'a doğru tuttular. Arkadaki yirmi süvari atlarından inip, mızraklarıyla ön sıraya koştular. Taragay ve Bozdoğan bir-iki adım geriye gidip, üzerlerine gelebilecek saldırıya karşı beklemeye başladılar. Komutan Sidis, önünde oluşturulan yirmi kişilik mızraklı birliği süzdükten sonra, "Sana bir kötü haberim daha var Taragay!" dedi. Taragay, göç eden kasabalıları düşünüyordu.

"Tahmin ettiğim şeyi yapmış olmazsın Sidis!"

"Evet, yaptım Taragay. Artık bu kasabadan sadece sen ve Bozdoğan kaldınız. Bir de karların arasından yolunu bulup çıkabilirse oğulların."

Taragay, aniden saldırıya geçti. Öfkeyle salladığı pusatıyla mızrakları savuşturuyordu. Bozdoğan, belinden çıkardığı fırlatma bıçaklarını arka arkaya önlerindeki süvarileri gönderdi. Komutan Sidis, eliyle işaret ederek birliğinden elli süvari daha gönderdi. Yirmisiyle çarpışan ikilinin üzerine acımasızca saldıran ek birlik, etraflarını çevirdiler. Bozdoğan, pusatın tersiyle çenesine gelen sert darbenin etkisiyle yüz üstü düştü. Yerden kalkmaya çalıştığı anda sırtına tutulan onlarca mızrağı fark edince olduğu yerde kaldı. Taragay ise boynuna dayanan mızraklarla durdu. Elindeki pusatı çaresizce yere attı. Atlantisli iki süvari, ellerini kalın zincirlerle bağladıktan sonra ikisinin arasına bir zincir daha çekti.

Süvarilerin arasında elleri bağlanmış halde ayağa kaldırılan iki savaşçının tüm pusatları alındıktan sonra atının üzerinde gülümseyerek oturan Sidis'in önüne getirildiler. Bacaklarına tekme atılarak diz çöktürülmüşlerdi ve yaralı iki kurt gibi öfkeyle Sidis'e bakıyorlardı. Bozdoğan ve Taragay, Togan'ın neden hâlâ harekete geçmediğini düşünüyorlardı. Bozdoğan, başını hafifçe sağa doğru çevirip, ağaçlıkların arasına baktı. Komutan Sidis, ortalığı inleten bir kahkaha atıp, "Yoksa Togan ve birliğini mi bekliyorsunuz?" dedi. Taragay, neye uğradığını şaşırmış bir halde atından inip, önlerinde zevkle gülen Sidis'i izliyordu.

"İkiniz de bu kasabada ihtiyarlamaya başlamışsınız. Baksanıza, çevreniz hain dolu ama hiçbirini göremiyorsunuz, Togan!"

Sidis'in sözü bittiğinde, Togan, on savaşçıyla tepelik-

ten aşağıya inmeye başladı. Sidis, Yenas'ı yanına çağırdı. Togan, savaşçılarıyla birlikte kısa sürede yanlarına vardı. Atından inip, Sidis'in elini sıktı. Bozdoğan dişlerini sıkarak, "Cerdukay'ın seni yaşatmayacağını biliyorsun, öyle değil mi Togan?" dedi.

"Cerdukay mı? O, benim Atlantis için çalıştığımı anlayana kadar ben çoktan onu öldürüp yerine geçmiş olacağım. Sen merak etme Bozdoğan!"

"Bunu kendi kanından olanlara nasıl yaptın? Bunu neden yaptın Togan?"

"Neden mi? Şu haline bak Bozdoğan. Bir zamanlar isminle titreyen topraklarda dizlerinin üzerine çökmüş, bir hayvan gibi ölümü bekliyorsun. Bak, ben hâlâ ayakta ve kazanan taraftayım. Bundan sonra da, hep kazanan tarafta olacağım. Atlantis'in desteğiyle kuracağım Uyguri Kağanlığı'nı tek başıma yöneteceğim! Büyük bir han olacağım!"

Taragay, kısa bir kahkaha attı. Togan, kaşlarını çatarak, "Neye gülüyorsun?" dedi.

"Kurt sürüsüne karışmış senin gibi köpekleri çok gördüm Togan. İnan bana konuşmalarınız bile aynıydı. Sana sonunu söyleyeyim: Karnın deşilecek, kolların ve bacakların koparılıp, vahşi domuzlara yem olacaksın! Şehirlerdeki berduşlar bile senin aptal hikâyenle kahkahalara boğulup, adına küfürler yağdıracaklar. Her genç Uyguri savaşçısına onurlu bir adam olmayı öğretenler, senin hikâyeni anlatacaklar. Mide bulandıracaksın Togan!"

Togan pusatını çekip, Taragay'a saldıracağı sırada Sidis, kolundan tuttu. Bozdoğan, "Köpekliği iyi öğrenmişsin

Togan! Geri döneceğim! Ben her zaman geri dönerim Togan! O zamanı düşün!" dedi. Sidis, adamlarına eliyle iki tutsağı ayağa kaldırmalarını işaret etti.

"Bunları diğerlerinin yanına götürün. Başlarına iki kişi verin. Hadi!"

Süvariler, atlarına binip, Taragay ve Bozdoğan'ı ellerine taktıkları zincirlerle komutanlarının söylediği yere çekiştirerek götürmeye başladılar. Togan, Taragay ve Bozdoğan'ın arkasından bakıyordu. Sidis, "Ne o Togan, yoksa geri döneceklerinden mi korkuyorsun? Merak etme, ikisi de Atlantis'ten bir daha çıkamayacaklar," dedi.

"Ondan korkmuyorum komutan. Sana gönderdiğim adamım geri döndüğünde süvarilerinin Taragay'ın oğullarını ellerinden kaçırdığını söylemişler."

"O topraklardan canlı kurtulamazlar. Ya açlıktan ya da soğuktan donarak öleceklerdir. Belki de vahşi hayvanlar saldıracaklar. Bunu kafana takma. Sen, şimdi Cerdukay'a ne diyeceğini düşün."

"Onu çoktan düşündüm. Bizde düşmanının soyunu kurutmak önceliktir Sidis. Oğulları büyüyüp, seni öldürmesinler diye. Şu iş bittiğinde adamlarımdan birkaçını o topraklara göndereceğim. Taragay'ın oğullarının yaşamadığından emin olmalıyım."

"Merak etme. Sana donmuş bedenlerini gönderirim. Birlik nerede?"

"Kuzeye, göl kenarına gönderdim. Sizi gölün karşısından bekleyecekler. Çalılıklara ve ağaç arkalarına gizlenmişlerdir. Çevrelerini sararak saldırırsan hiçbiri kaçamaz."

"Onları ölü bil Togan!"

Bu sırada yanlarında dikilen Yenas'a bakan Sidis, "Bu topraklarda şimdi ne yapacaksın Yenas? Taragay ve Bozdoğan da elimizde," dedi.

"Sizin için çalışmaya devam edeceğim efendim! Şehirden size haberler getiririm."

Sidis, elini arkaya atıp, bıçağını çıkardığı gibi Yenas'ın karnına sapladı. Ağzından kanlar akmaya başlayan Yenas, gözlerini fal taşı gibi açmış bir halde komutana bakıyordu.

"Bu topraklarda artık işime yaramazsın Yenas. Atlantis'in gizli kahramanları arasında olacaksın, merak etme!"

Yere düşen Yenas'ın karnından bıçağını çeken Sidis, Atlantis zırhının içine koyduğu altın keselerini aldı. Son nefesini veren casusuna gülümseyerek, "Altınlarınla eğlendiğim her gece seni anacağım Yenas, merak etme," dedi. Togan, Atlantisli komutanın acımasızlığını izliyordu.

"Kuzeydeki birlik bu gece yok edilecek. Atlantis'e gideceğim ve Taragay'ı krala hediye edeceğim. Birkaç hafta sonra tekrar bu topraklarda olacağım. Adamların her zaman olduğu gibi mesajını şehirdeki casuslarıma götürsünler. Atlantis'ten dönmemiş olsam da bana haber uçururlar. Bu topraklardaysam da nereye doğru hareket ettiğimi söylerler. Unutma, Cerdukay'ın en zayıf anında haber vermelisin. Di Muhafızları'nın büyük saldırısında onlara katılacağım. İlk işim de Cerdukay'ın üzerine yürümek olacak. Han olabilmen için hepsinin ortadan kalkması gerekli."

"Biliyorum Sidis. Merak etme, her şey istediğimiz gibi olacak."

"Sakın ölme Togan!"

Komutan Sidis, kendini bekleyen dört süvariye doğru gitti. Atına bindikten sonra altın keselerini heybeye attı. Togan, komutan uzaklaştıktan sonra adamlarına dönüp, "Cerdukay'a bu halde gidersek bize inanmayacaktır. Aranızda yararlılar olmalı. Dördünüz kendinizi yaralayın. Diğerleri de elbiselerine birkaç kesik atsın," dedi ve atına bindi. Saldırıyı planlı yapmak için adamını önceden Sidis'e gizlice gönderen Togan, planını istediği gibi işleterek, Taragay ve Bozdoğan'ı ortadan kaldırmıştı.

İhanetin dört bir yanını yılan gibi sardığı Taragay ise öldürülmüş kasabalıları ve karısını düşünüyordu. Bunun öcünü almalıydı ama nasıl yapacaktı? Başını göğe kaldırıp, "Tanrım! Damlayan her kanın öcünü almam için bana yardım et! Oğlum Börü'ye güç ver!" diye mırıldandı. Bozdoğan ve Taragay için artık koca bir bilinmeze giden yolculuk başlıyordu.

İlk Kan

Gün geceye döndüğünde Atlantis süvarilerinin eline geçen Taragay'ın birliğinde hareketlilik vardı. Uçkan, kendine gelmiş olan kardeşi Bangu'yla konuşan Börü'yü izliyordu. Bangu, büzdüğü dudaklarıyla, "Anamı bir daha göremeyecek miyiz ağabey? O öldü mü?" dedi. Börü, gülümseyerek kardeşinin saçlarını okşadı.

"Hayır, anamız ölmedi. Sadece yaralandı. İhtiyar Barlas şimdi ona otlardan yaptığı o tatsız şeylerden içiriyordur. Geri döneceğimiz günü bekliyor olmalılar."

"O zaman anamızın yanına gidelim ağabey! Onu da alıp, babama gidelim."

"Şimdi olmaz Bangu. Bize saldıranlardan öcümüzü almayacak mıyız? Bizler savaşçıyız. Hem babamıza ne deriz? Öcümüzü almadan birer korkak gibi geri döndük mü diyeceğiz?"

Bangu başını sallayarak, "Tamam ağabey ama benim hâlâ gerçek bir pusatım yok!" dedi.

"Merak etme gittiğimiz yerde sana bir tane vereceğim. Çok yemelisin ve güçlü kalmalısın Bangu. Öyle olmalısın ki öcümüzü alırken bana yardım edebilmelisin. Tamam mı?"

"Tamam ağabey."

Börü, arkasını döndüğünde, yüzündeki gülümseme bir anda soluklaştı. Yerini öfkeye bırakmış gibi görünüyordu. Uçkan, Börü'nün yanına gelip, "Gerekenden çok daha fazla yiyecek dolu bir torba yapıldı beyim. Ayrıca Bangu'nun bol bol içmesi için de keçi sütü koymuşlar," dedi.

"Var olun. En kısa sürede Hatti topraklarındaki mabede varıp, sizlere haber göndereceğim. Zamanı geldiğinde siz de harekete geçersiniz. Dediğim gibi, babam, Cerdukay'dan yardım isteyecekti. Eğer yarın da bir haber gelmezse öyle hareket edin."

"Emredersiniz beyim."

"Babam ve Bozdoğan ile ilgili ne haber alırsanız alın, bana hemen haber gönderin."

Uçkan, başıyla Börü'yü onayladıktan sonra kendilerine doğru yaklaşan üç dev kurda baktı. Beyaz olan başını eğip, yere doğru çöktü. Börü, önce kardeşini tepesine bindirdi. Obadakilerin hazırladığı erzak dolu deri torbaları alan Börü, kara kurtlardan birine eğilmesini emretti. Hayvanın üzerinden, karnına kadar kalın bir iple dolayıp, bağladığı torbaların sağlamlığını kontrol ettikten sonra, kendi kurduna bindi. Kardeşine kalın bir ayı postu giydirmişti. Uçkan, elini kaldırıp, "Yolunuz açık olsun beyim! Tanrı yanınızda olsun," dedi. Börü, tüm obayı selamlayarak, kurtlarıyla beraber gecenin karanlığında yola çıktı.

***

Atlantis topraklarındaysa Kral Ridan, açık gökyüzündeki parıldayan yıldızlara bakıyordu. Odasının balkonunda, bir yandan kadehindeki ısıtılmış kırmızı şarabı yudum-

luyordu. Oğlu Sadas'ın, öğrendiği büyük sır sonrası nasıl davranacağını merak ediyordu. Kendisi de babası tarafından aynı şekilde bu sırrı öğrenmişti. Birkaç gün babasından nefret etmişti. Öfkesi dindiğinde neden zehirlendiğini anlamıştı. Sadas'ın da çok kısa sürede bunu anlayabilmesini umut ediyordu.

Komutan Zetis, kapıyı iki kere tıklattıktan sonra kralının sesiyle içeriye girdi. Selamını verdikten sonra, "Kralım, gün içerisinde emrettiğiniz gibi üç kraliyet arabasını içi doluymuş gibi yola çıkardım," dedi.

"Etrafta gözüne çarpan farklı yüzler gördün mü?"

"Hayır kralım."

"Şimdi bir araba daha çıkaracaksın. Yine muhafızları hazırda tut. Bana, Atlantis savaşçılarının kuyaglarında getir. Saraydan ayrıldığım belli olmamalı."

"Nereye kralım? Yine kuzeye mi?"

"Evet Zetis. Yalnız yolda birkaç değişiklik yapacağız. Çevremizde kaç Kara Rahip var bilmiyoruz."

"Emredersiniz kralım."

"Kraliçe Fion ile görüşeceğim bir konu var. Kızım Luyana'yı da gördükten sonra bu odaya döneceğim. Tolgaları ve kuyagları buraya getir. Çizmelerin ve özellikle kuyağın kullanılmış olmasına dikkat et. Çok yenisini getirirsen dikkat çekebilir."

Komutan Zetis, selamını verdikten sonra odadan çıktı. Kral Ridan, hemen arkasından koridorları hızlı adımlara geçip, Kraliçe Fion'un odasına girdi. Kısa boylu, çimen gözlü orta yaşlardaki kraliçe, kızıl saçların savurarak kocasına baktı.

"Atlantis'in sorunlarından başını kaldırıp, kraliçeni görmeye gelmene sevindim."

"Bu gücü yönetebilmeyi kolay mı sanıyorsun Fion? Bunun ne kadar zor olduğunu gayet iyi biliyorsun."

İkili birbirlerine sarıldıktan sonra Fion, iki kadehe meyve özlerinden yapılma güzel kokulu içeceklerden koydu. Birini Kral Ridan'a verdi. Atlantis kralı, bir yudum aldıktan sonra, "Gitmeliyim Fion. Sana kısa süreliğine veda etmeye geldim," dedi.

"Yine şu kimsenin bilmediği, tek başına gittiğin yerlerden birine mi?"

Kral başını salladı. Kraliçenin bakışlarındaki öfke, kolayca fark edilebiliyordu.

"Sana defalarca tek başına yolculuk yapmamanı söyledim Ridan! Sen Atlantis'in, en büyük gücün sahibisin. Etrafta dolaşan söylentilerden tehlikeli bir işe giriştiğin herkes tarafından biliniyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Kardeşliğin Rahipleri'ni inlerine tıkmaya çalıştığından bahsediyorum. O ihtiyar başrahip Dolon'un hiçbir şey yapmadan geri çekileceğini mi sanıyorsun? Yüzlerini garip şekillerle boyamış yüzlerce rahip, sokaklarda katliam yapmak için hazırlanıyor olmalı. Ama sen, şehrini bırakıp, kimsenin bilmediği yerlere gidiyorsun."

"Yakında ne rahipler ne de şehirleri kalmayacak. İstedikleri zaman harekete geçebilirler. Hem, haberin bu kadar çabuk yayılacağını tahmin etmemiştim."

"Ridan! Oğlumuz... Unutma bir oğlumuz var. Senin

yerine tahta geçecek bir oğlumuz! Sadas'ın hayatından endişe etmiyor musun? Ya da kızımız Luyana'nın başına bir şey geleceğinden? Burada kalmalı ve bizi korumalısın!"

Kral Ridan kaşlarını çatıp, karısının kolunu sıkıca kavradı. O kadar sert sıkıyordu ki, tuttuğu yerin etrafı kıpkırmızı olmuştu.

"Zamanında o vahşi rahip topluluğuyla neler yaptığını biliyorum Fion! Senin korkun, geçmişte yaptığın onca şeyin, şimdi başına gelebilecek olması! Muhafızlarım her yerdeler. Sizi koruyacaklar. Zetis de buraya dönecek. Özellikle de çocuklarımızı koruyacak!"

Fion, kolunu bırakan kralın arkasını dönüp bardağındaki içeceği yudumlayışını, acıyan kolunu ovalayarak izledi. Kadehini masaya sert bir şekilde bırakan Kral Ridan, "Ben dönene kadar ne kızıl ne de Ak Rahipler'le konuşacaksın! Tek bir rahiple konuştuğun kulağıma gelirse Fion, kraliçeliğin canını almama engel olamaz!" dedi ve hızla odadan çıktı. Kızı Luyana'nın odasına gireceği sırada aralık kapıdan süzülen tatlı melodiyi duydu. Luyana, her zamanki gibi gözlerini kapatmış, kendinden geçmiş bir halde telli çalgısında parmaklarını gezdiriyordu. Beline kadar uzanan başak sarısı saçları ve ay teniyle Luyana, Kral Ridan için sarayda saf kalan tek şeydi. O, bu karanlık imparatorluğun içinde parıldayan tek inci tanesiydi. Kral Ridan, içeri girmeden geri döndü ve odasına gitti. Luyana'nın gözlerine her baktığında kendisinin ne kadar karanlık olduğunu fark ediyordu. Kuzey yolculuğu öncesi bu hissi tatmak istemiyordu.

Kral Ridan, odasına girdiğinde Zetis, istediği kuyağı ve tolgayı önceden getirmişti. Tahta bir asacakla odanın köşesine koymuştu. Atlantis kralı hemen kuyağı giydi. Tolgayı taktıktan sonra boy aynasına baktı. Atlantis muhafızı görüntüsüne kavuşmuştu. Odasından çıkıp, merdivenleri hızla inerek sarayın ön kapısına geldi. Kapıda hazır olan kraliyet arabası ve on muhafız vardı. Zetis, atından inmiş, kendine doğru yaklaşan kralına bakıyordu.

"Hemen atına bin muhafız! Neredesin?"

"Emredersiniz komutanım! Affedin beni!"

Zetis, krala bir muhafız gibi davranıyordu. Dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Bu sırada tüm gün atlıları izleyen genç rahip, yine olduğu yerde bekliyordu. Diğer arabaların içinin boş olduğunu anlamıştı. Normalde surun çıkışındaki hafif tümsekte arabalar yavaşlar, içindeki kraliyet üyesi sallanmasın diye oldukça dikkatli geçerdi. Fakat çıkan her araç durmadan devam etmişlerdi.

Atlantis muhafızları ikili şekilde sıralandılar. Zetis, her zamanki gibi en öne geçti. Fakat farklı olan en ön sıradaki muhafız birliği üçlüydü. Son gelen muhafız, en öndeki ikisinin ortasına geçmişti. Genç rahip, bunu dikkatle izleyip, "Seni buldum kral!" dedi ve gülümsedi. Bu, anlaşılması çok zor bir farklılıktı fakat genç rahip bu konuda işinin en iyilerinden biriydi. Muhafızlar yola çıktıktan sonra karanlığın içerisinden, muhafızların ve rahiplerin atlarının bulunduğu haraya girip atını çıkardı. Zaman kaybetmeden giden son birliğin peşine düştü.

***

Genç rahibi kralın peşine takan Kara Kardeşlik'in başrahibi Dolon ise Gümüş Şehir'de, büyük tapınaklarının salonundaydı. Yuvarlak, gri bir taştan yapılma masada, kardeşliğin ileri gelen altı rahibiyle birlikte oturuyordu. Gergin hava, asık suratlı Dolon'un dalgın bakışlarıyla daha da can sıkıcı bir hal alıyordu. Dolon, çevresindeki rahipleri süzdükten sonra ellerini birleştirdi.

"Kara Kardeşlik'in ileri gelen rahipleri, bu masada çok defa toplandık ama bu seferki hepsinden çok daha önemli bir konu. Gelecek ve geçmişin birleştiği bir gecedeyiz. Bu şehir, kadim yazıtlarda Atlantis'in bugünlere gelmesindeki liderin, Kral Vagnar'ın şehriydi. Kral Şehri'ndeki heykeli, kılıcıyla bulutları yardığı sürece bizler hep var olacaktık ama tahtın sahibi, anlaşılan bunu istemiyor."

Diğer rahiplerin suratlarındaki gerginlik, masanın ortasındaki büyük, gümüş şamdanlardan yayılan mum ışıklarıyla daha da sert görünüyordu.

"Kral Ridan, tüm topraklardaki rahiplerimizin geri çekilmesi emrini verdi. Yerlerine, Ak Rahipler'in geçmesine karar verdi. Kızıl Rahipler ise Altın İkizler'deki görevlerine devam edecekler. Bizler, Atlantis'in geleceği için yeryüzünde yaşam olan her yerde hizmet ettik, savaştık, öldük ve öldürdük! Şimdiyse kral, bizi tek kararıyla ortadan kaldırmak istiyor."

Rahiplerden biri Dolon'a öfke dolu bir sesle, "O zaman sokaklarını kanla dolduralım! Neyi bekliyoruz?" dedi. Salondaki uğultu tekrar Dolon'un konuşmasıyla kesildi.

"Kral Ridan'ın bunu düşünmediğini mi sanıyorsu-

nuz? Saraydaki birleşmede yanı başında oturan Atlantis ordularının komutanı Zetis'in suratındaki kararlılığı görmenizi isterdim. Bizim bunu yapacağımızı biliyorlar ve eminim Atlantis muhafızları pusatlarını bilemiş halde harekete geçmemizi bekliyorlar. Sadece bu da değil! Kral, bu şekilde bizi durdurmanın çok daha fazla kan akıtacağını biliyordur. Atlantis'in gücünü ve içindeki huzuru bozmamak için başka bir şeye güveniyor olmalı."

"Neye? Arkasında nasıl bir güç olabilir?"

"Bunu öğrenmesi için doğduğundan beri Kral Şehri'nde olan genç bir rahibi görevlendirdim. Takip ve izleme konusunda bu toprakların en iyilerinden biridir. Kralın her anını izleyip, bize haber gönderecek. Harekete geçmeden önce ondan gelecek haberi beklemeliyiz. Şimdilik sadece Prens Sadas'a yönelmeliyiz."

"Onu öldürecek miyiz?"

"Hayır, tam tersine onu kral yapacağız! Hepiniz Prens Sadas'ın rahibelerimizden Lika'ya olan ilgisini bilirsiniz. Hatta ben, bunun bir ilgiden çok aşk olduğunu düşünüyorum. Prens Sadas'ın kalbini Lika'nın aşkıyla tutuşturup, içine biraz taht ateşi eklediğimizde, kral kendi oğluyla uğraşmak zorunda kalır. Bizler de hamle yapmak için en uygun zamanı kollarız. Kardeşliğin rahibelerinden birinin kraliçe olduğu bir Atlantis, tahtın bir sonraki veliahdında da bizim olması demektir."

Rahipler gülümseyerek Dolon'un sözlerini "Kesinlikle!" sözleriyle onaylıyorlardı. Altı rahibin arasından biri, aniden cübbesinin içinden büyük bir bıçak çıkarıp, hızla

yanında oturan rahibin boğazına soktu. Masadakiler ne olduğunu anlamadan bıçaklı rahip, diğer tarafındakinin göğsüne hamle yaptı. Boğazına aldığı darbeyle masaya doğru düşen rahibin akan kanı gri masayı kızıla boyuyordu. Diğer rahip ise göğsüne arka arkaya gelen iki hamleyle olduğu yerde can çekişiyordu. Dolon, "Saldırı var!" diye bağırıyordu. Üç rahip, bıçaklı saldırgana doğru hep birlikte saldırdılar. Elindeki bıçağı almaya çalışıyorlardı. Biri, boynunu yakalamış, tüm gücüyle sıkıyordu. Diğeri ise kolundan tutmuş bıçağı almaya çalışıyordu. Durmadan karnına yumruk atan rahip, avazının çıktığı kadar bağırıyordu, "Neredesiniz? Saldırı var!"

İçeriye giren on kadar savaşçı rahip, elinde bıçak olan saldırganın başına kalın bir sopayla vurarak bayılttılar. Dolon, olduğu yerde donup, kalmıştı. Masada süzülen ve kendine doğru gelen biraz önce ölmüş olan rahibin sıcak kanını izliyordu. İçlerine kadar, yıllardır tanıdıkları ve kardeşliğin en yüksek masasına kadar gelmiş bir rahip, nasıl olur da fark edilemezdi? Dolon, "Onu bağlayın! Zindana atın!" dedi ve sürüklenerek götürülüşünü izledi. Üç rahip ve Dolon, iki cesede bakıyorlardı. Aralarından biri, "Bu savaş hiçbirine benzemeyecek başrahip. Ridan, tahmin ettiğimizden çok daha farklı ve güçlü bir kral," dedi. Dolon, başını sallayarak sessizliğini bozmadan rahibini onayladı. İlk kez, kardeşliğin içinde güvensizlik ve korku hissi hâkimdi.

Kuzeyin Sırrı

Günün ilk ışıkları, karlarla kaplı Kuzey Şehri topraklarını bir elmas gibi parlatıyordu. Kral Ridan, gece aydınlanmadan önce birlikten ayrılıp, yoluna tek başına devam etmişti. Atını durdurup, soğuk rüzgârların şarkı söylediği ıssız topraklara baktı. Genç rahip ise geriden, kalın dallı çamlıkların arasından onu izliyordu. Kral Ridan, atından inip, koca duvarın önüne geldi. Duvarın tepesindeki iki gözcü krala kim olduğunu sorduğunda, Ridan tolgasını çıkarır çıkarmaz kapıyı açmaları için aşağıya seslendiler. Genç rahip, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bu soğuk topraklarda kralın ne işi olabilirdi? Bu sırada, sol taraftan bir ses geldiğini fark etti. Diğer gözcüler de yaylarını ellerine alıp koşuşturmaya başladılar. Genç rahip, atını ağacın dalına bağlayıp, karların içinde bata çıka ilerlemeye başladı.

Okçular, arka arkaya duvarın üzerinden gerisine doğru oklarını gönderiyorlardı. Genç rahip, bu topraklarda sadece domuzların yaşayabileceğini sanıp, vahşi bir sürüyü hedef aldıklarını düşünürken, bir anda göğsünde titreşimini hissettiği güçlü çığlığı duydu. Bu, daha çok kükremeyle karışık bir sesti. Gözcülerin konuşmalarını tam olarak anlayamıyordu. Dibinde gizlendiği çam ağacına tırmanmaya başladı. Yerden beş metre kadar tırmandıktan sonra kalın

bir dala sıkıca tutundu. Sesler çok karmaşıktı. Duvarın arkasında, büyük bir birliğin bir şeyle mücadele ettiği anlaşılıyordu. Kükreme ve bağırışlar daha da artmaya başladı. Gözcüler, oklarını soluk almadan atıyor gibiydiler. Bir anda tüm ses kesiliverdi. Gözcüler, oklarını fırlatmayı bırakıp, aşağıda öldürdükleri şeyi izliyorlardı. Bu sırada bir ses duydu: İsyancı bir Emegen!

Genç rahip kulaklarına inanamıyordu. Gözcülerden biri yıllardır hiç isyancı olmadığını söylüyordu. Diğeriyse aradıklarını öldürmenin mutluluğundan bahsediyordu. Genç rahip gözlerini açarak, "Emegenler ha! Bu... Bu nasıl olur?" diye söylendi. Gözcülerin yerlerine geri döndüklerini fark edince, sessizce ağaçtan inmeye başladı. Kara zıplayıp, ağaçların arkasından dikkatli bir şekilde atının yanına gitti. Eyerini ağaçtan çözüp, bir süre binmeden duvardan uzak bir noktaya kadar götürdü. Arkasına baktığında, bu koca duvarın aslında çok büyük sırları saklamak için yapıldığını anlıyordu. Anlaşılan, daha önce böylesi bir isyancı duvara yaklaşmamıştı. Duvarın gerisinde, uzaklarda bir hayal gibi görünen koca Kara Piramit'in tepesine baktı.

"Kim bilir orada ne saklıyorsun Kral Ridan?"

Atının eyerini kavrayıp, hızla Gümüş Şehir'e doğru yola çıktı. Başrahibi Dolon'a kulaklarına inanamayacağı bir haberi vardı. İçindeki heyecanla atının üzerinde soğuk topraklardan yakalanmadan ayrılmanın heyecanını yaşadığı sırada ne olduğunu anlamadan yere yuvarlandı. Karlarla kaplı zeminde, suratı soğuğun içine gömülmüş bir halde nefes nefese doğrulmaya çalıştı. Atının acı kişnemelerini duyuyordu. Göğsü, yer yer kalıplaşmış buzlardan birine

çarpmış olmalıydı ki yarılmışçasına acıyordu. Yerden doğrulup, yüzündeki kanı eliyle sıyırdı. Çevresine bakınmaya başladı. On adım kadar ilerisinde yerde debelenen atına doğru gitti.

At, tam boynuna aldığı iki okla kanlar içinde can çekişiyordu. Genç rahip, telaşlı bir şekilde tekrar etrafına bakıp, koşmaya başladı. Birkaç adım gittikten sonra, "Dur! Yoksa bir sonraki atına değil, kafana gelir!" sesiyle olduğu yerde kaldı. Solundaki küçük kayalıkların arkasından Atlantis muhafızları beliriverdi. En önde, gösterişli altın rengi tolgasıyla Zetis geliyordu. Onu, gösterişli tolgasından dolayı kim görse tanırdı. Mavi pelerinlerini savurarak gelen muhafızlar, genç rahibin çevresinde dizildiler. Zetis, gülümseyerek, "Seni tanıyorum! Daha önce de şehrin farklı yerlerinde görmüştüm," dedi. Genç rahibin ağzını bıçak açmıyordu.

"Kardeşliğin Rahipleri kendilerini gölge kadar görünmez zannediyorlar öyle değil mi? Görünmezlik konusunda biz sizden daha iyiyiz! Çünkü burası bizim topraklarımız!"

Rahip, bakışlarını Zetis'e dikmiş, öldürüleceği anı çaresizce beklemeye başlamıştı.

"Seninle konuşuyorum! Bana cevap ver!"

"Doğru söylüyorsun Komutan Zetis!"

"Konuşursan canını bağışlarım genç rahip. Anlaştık mı?"

Rahip başını salladı. Zetis, eliyle muhafızlara işaret verdi ve yakaladıkları rahibin üzerini aramaya başladılar. Bir kılıç ve küçük bir bıçak buldular. Muhafızlardan biri,

"Başka bir şey yok komutanım," deyip, geri çekildi.

"Seni buraya Dolon mu gönderdi?"

"Evet."

"Neden buraya geldin?"

"Kral Ridan'ı takip etmemi istedi."

"Yakalandığınızda her şeyi bu kadar kolay anlatmazsınız. Şu an onlara ihanet ettiğini biliyorsun, öyle değil mi?"

"Biliyorum Komutan Zetis! Tüm dostlarım Mısır topraklarında öldürüldüler. Bir ailem olmadı. Kendimi bildim bileli kardeşliğe hizmet ediyorum. Bana, önemli olanın Atlantis'in geleceği olduğu öğretildi ama şimdi, sadece tapınağın geleceğinden bahsediliyor."

Zetis, genç rahibi kısa bir süre süzdü. Gözlerini kaçırmıyordu ve tedirgin gibi görünmüyordu. Muhafızlarına yirmi adım geri çekilmelerini emretti. Adamları, aldıkları emirler, istemsizce geriye çekilmeye başladılar. Zetis, genç rahibin karşına geçti. Kısık bir ses tonuyla, "Orada ne gördün rahip? Sen zeki bir genç olmalısın. İstersen anlaşıp, Atlantis topraklarında da benim adıma çalışabilirsin. Döndüğünde Dolon tarafından eninde sonunda öldürüleceğini biliyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Biliyorum komutan. Bu sırrı öğrendikten sonra kendinden başkasının bilmesini istemeyecektir. Seninle anlaşırız ama senin için değil, Atlantis için çalışırım. Ona zarar vermek isteyen her kimse, gerekirse Dolon'un kellesini alırım."

"Orada ne duydun? Ne gördün?"

"Duvarın arkasında çoktan yok oldukları sanılan kadim yazıtlardaki en güçlü ordunun sesini duydum. O

savaşçılardan birini öldürdüler. Orada Emegenler var Komutan Zetis!"

Zetis, bir anda gülmeye başladı. Şaşkın gözlerle, "Bu da ne? Bana şaka yapıyor olmalısın! Kral, Emegen dolu topraklara mı girdi yani?" diye gülmeye devam etti.

"Doğruyu söylüyorum komutan! İstersen beni burada öldürebilirsin. Zaten başrahibe bunu söylediğimde zaman kaybetmeden canımı alacaktır."

Komutan Zetis, genç rahibin kendinden emin haline bakıyordu. Doğru söylüyor olabilir miydi? Kralının, zamansız kuzey yolculuklarının nedeni bu muydu? Orayı hiç görmemişti. Atlantis'in tahtına oturan kişi, kimleri görevlendirirse, sadece onlar oraya gidebilir ve bir daha geri dönemezlerdi. Komutan Zetis, muhafızlarına genç rahibi de alıp, Kral Şehri'ne dönme emri verdi. Rahibin kılıcını ve bıçağını vermediler fakat bir tutsak gibi değil, kendilerinden biri gibi ellerini bağlamadan, serbest halde, bir muhafızın arkasına bindirilerek yola çıktılar.

İhanetin Bedeli

Güneş tepeye vardığında, Cerdukay'ın otağına giren Uyguri savaşçısı, Togan'ın döndüğünü bildirdi. Cerdukay, yumruk büyüklüğündeki taşta bilediği uzun bıçağından gözlerini ayırmadan, "Neden sesinde tedirginlik var?" diye sordu.

"Beyim, Togan'ın yanında sadece on er var."

Cerdukay, bir anda bakışlarını savaşçısına kaldırdı. Yanı başında oturan Orus, hemen ayağa kalktı. Dışarı çıkacağı sırada Cerdukay, "Onları hemen otağıma getir Orus!" dedi. Sesindeki öfke kolaylıkla anlaşılabiliyordu. Koca Uyguri savaşçısı Orus, kalın sesiyle, "Emredersiniz beyim!" deyip dışarıya çıktı. Kısa bir süre sonra dışarıdan gelen uğultuların arttığını fark eden Cerdukay, durumun tahmin ettiğinden daha kötü olduğunu düşünmeye başladı. Togan ve yanındakiler içeriye girdiğinde, Orus, beş adamıyla çevrelerinde bitiverdi. Orus, durumdan şüphelenmiş olmalıydı ki beş en iyi savaşçısını, Cerdukay'a sorma gereği duymadan otağa sokmuştu.

Togan ve yanındaki on adamı, bıçağını bilemeye devam eden Cerdukay'ın önünde baş selamı verdiler. Togan'ın adamlarından dördü yaralıydı. Biri kolunu, ikisi bacağını ve biri de belini kalın bezlerle sarmışlardı. Cerdu-

kay, bakışlarını Togan'a çevirip, "Ne oldu Togan? Anlat!" dedi.

"Beyim, Taragay ve Bozdoğan'ın kasabasına gittiğimiz sırada, Atlantis süvarilerinin güneyden geleceğini düşünüp, daha kuzeyden hareket etmeye karar verdik. Hatta bunu Taragay akıl etti. Yanıldığımızı karşımızda bine yakın süvariyi gördüğümüzde anladık."

"Kuzeyde nerede yakalandınız?"

"Taragay'ın kasabasının kuzeyinde bir göl var. Ağaçların sıklaştığı bir düzlükte, yakalandık."

"Yanında tam iki yüz Uyguri savaşçısı vardı Togan! Bin kişilik Atlantis süvarisinden oluşan birliğe, kendi topraklarında yenildin. Hem de düzlük bir alan olduğunu söylüyorsun. Öyle mi?"

Togan, yutkunarak, "Evet beyim," dedi.

"Kaç kişi kaybettin? Taragay ve Bozdoğan'a ne oldu?"

"Sadece ben ve arkamdaki on savaşçı canlı kurtulabildik. Onlar da Atlantis komutanı tarafından götürüldüler."

"Yani hem yüz doksan aslan katledildi, hem de bana sığman iki kurt, köpeklerin eline düştü! Sen de bunu utanmadan rahatlıkla söylüyorsun, öyle mi Togan?"

Orus, dişlerini sıkarak Togan'ı izliyordu. Cerdukay, arkasındaki adamlara baktı.

"Hepiniz, pusatlarınızı önüme bırakın!"

Togan, belindekini çıkarıp, yavaşça Cerdukay'ın önüne bıraktı. Diğerleri de aynı şeyi yaparken Cerdukay, ikisine kalmalarını emretti. Bacağından ve kolundan yaralı olan iki savaşçı, korkulu gözlerle Cerdukay'a bakarak

önünde dikiliyorlardı. Togan, adamlarının ağızlarından bir şey kaçırmasından korkuyordu. Cerdukay, önüne konulan pusatları alıp, çadırına ışığın vurduğu noktaya doğru döndürüp, incelemeye başladı. İki savaşçıya, yaralarını açmalarını emretti. İkisi de, yaralarını açarken, arka arkaya her baktığı pusattan sonra daha da öfkeli nefesler veren Cerdukay'ı izleyen Orus, başıyla adamlarına hazır olmalarını işaret etti. Karşısındaki savaşçılar yaralarının üzerindeki bezleri açtıktan sonra iyice inceledi.

"Tamam, geri çekilin."

Cerdukay, Togan'ın pusatını eline alıp, ayağa kalktı.

"Söylesene Togan, bu pusatlarda neden o çarpışmanın izleri yok? Obadaki demircinin yaptığı bilemenin izleri bile bozulmamış. Ya şu yaralanan savaşçıların? Onları gerçekten bir Atlantis süvarisi mi yaraladı?"

"Evet beyim. Tabi ki bir Atlantisli tarafından yaralandılar. O çarpışmada yaralandılar. Kanı zor durdurduk!"

"Atlantis pusatları düzdür Togan! Ete düz girdiğinde deler. Savrulduğunda ise düz bir kesik bırakır. Kesik incedir ama derindir. Senin adamlarının yaraları, sanki ucu küt Uyguri pusatlarıyla yarılınış gibi. Kalın bir kesik ve ortası derin, yanları izli, düzgün olmayan bir yara!"

Togan'ın arkasındaki adamlar, yutkunarak birbirlerine baktıklarında Orus, "Hepiniz diz çökün!" dedi. Adamları pusatlarını çıkarıp ortada dikilen Togan'ın adamlarına doğrulttular. Togan'ın on adamı diz çöktüğü sırada Orus, muhafızları çağırdı. İçeri doluşan on savaşçı Togan'ın sağına ve soluna geçtiler. İkisi kollarından tuttular. Cerdukay,

bir aslan gibi öfkeyle kükreyerek, "Neden Togan? Bunu bana neden yaptın?" diye bağırdı.

"Uygurilerin benim gibi bir kağana ihtiyacı vardı! Anlıyor musun Cerdukay? Atlantis'in gücünü arkasına almış bir Uyguri Kağanlığı, Di Hanedanlığı'nı da, Sümerler'i de yerle bir edebilir. Çok güçlü olabiliriz! Ben, gelecek için bunu yaptım!"

"Gelecek için ha? Aslan ve kurdu, köpeklerin eline vererek mi? Babam Optar'ın seni getirdiği günü çok iyi hatırlıyorum Togan! Gözleri yaşlı, ailesini ve tüm obasını kaybetmiş bir çocuktun. Di Hanedanlığı'na lanetler savurup, intikam yeminleri ediyordun! Şimdi ne oldu da, atalarını hiçe saydın?"

Togan gülümseyerek, "Ben kimseyi hiçe saymadım! Ben, güçlü olmak için bunu yaptım! Ben olmazsam, Uyguriler asla birleşemezler! Buna ne senin ne de başka bir beyin gücü yetmeyecek!" dedi.

"Merak etme o günleri sana göstereceğim Togan! Bu köpekleri dışarı çıkarın! Obaya haber salın. Herkes, hain köpeklere ne yaptığımı görmeli!"

Togan, Cerdukay'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Öldürüleceğini bekliyordu ama o günleri göreceğini söylüyordu. Koluna giren iki Uyguri savaşçısı tarafından apar topar, adamlarıyla beraber otağdan dışarıya çıkarıldılar. İki muhafızı obaya doğru atlarını sürdüler. Dışarıya çıkarılan Togan ve on adamı öfkeyle kendilerine lanetler yağdıran savaşçıların arasından yürütüldüler. Suratlarına tükürmek isteyen ve küfürler eden Uyguri yiğitleri, onları parçalamak için can atıyorlardı.

Togan ve on adamının elleri arkadan bağlanıp, dizleri üzerine çöktürüldüler. Cerdukay, pusatını kınına koyup dışarı çıkmaya hazırlanırken içeriye Orus girdi.

"Dışarıda elleri bağlı bir halde bekliyorlar beyim. Savaşçılar oldukça öfkeli. Kanlarının aktığını görmek için can atıyorlar."

Cerdukay, Orus'un sözlerine başını sallayarak, "Kün geliyor mu?" diye sordu.

"Evet beyim. Birazdan hepsi burada olurlar."

"Tam yüz doksan yiğit Orus, yüz doksan ateş düşmüş ocak!"

Öfkeyle otağının önünde toplaşan künün sesi yükselmeye başlamıştı. Ağıt yakanların ve ağlayan budunun sesleri yükseliyordu.

Cerdukay, Orus'un omzuna eline atıp sıktı.

"Gidelim Orus! Verilecek bir ceza, alınacak bir öç var!"

Cerdukay, omzundaki kara ayı postunu savurarak otağından çıktı. Kartal bakışları, önünde toplanan öfkeli kalabalığın hemen ilerisindeki hainlerin üzerindeydi. Dişlerini sıkarak yürümeye başladı. Geniş göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Künün ortasında açılan koridordan, diz çöktürülmüş hainlerin önüne doğru yürümeye başladı.

Togan'ın önüne geldiğinde yanında dikilen Uyguri savaşçısına, "Hainlerin obadaki ailelerini herkes buradayken gönderin. Öfkeyle, onları öldürmek isteyen büyük bir kalabalık olacaktır," dedi. Savaşçı aldığı emirle hemen beyinin yanından ayrıldı. Togan'ın arkasında dizilmiş olan on savaşçısına baktı.

"Kütükleri getirin!"

Kalın kütükler konulurken, Cerdukay hainlerin hareketlerini izliyordu. Togan'ın adamları da korkuyla etrafa bakıyordu. Bağıran kalabalığın sesleri onları aptallaştırmış gibiydi. Cerdukay, çevresindeki kalabalığa dönerek konuşmaya başladı:

"Bugün yüz doksan yiğidin bu hainler yüzünden can verdiğini duyduk. Onlar korkusuz ve onurlu savaşçılardı. Onlar özgür adamlardı! Bunlar gibi düşmanlarımıza köpeklik eden onursuzlardan değillerdi! Sizler, neden yaşıyorsunuz? Neden her obayı terk ettiğinizde pusatlarınızı biliyorsunuz? Her seferinde evdeşlerinizin alnından öpüp, oğullarınıza ocağınızı emanet ediyorsunuz? Onurunuz için! Özgürlüğünüz için! Buna engel olan hain köpeklerin bu topraklarda işi yoktur ve affı da yoktur! Tüm yiğitlerimiz, Tanrı'nın en güzel bahçelerinde uyusunlar!"

Cerdukay, Orus'a bakıp, "Togan dışındakilerin hepsine gerekeni yapın!" dedi. Orus, başını sallayıp, savaşçıların hazırda tuttuğu baltalardan birini aldı. Dokuz adamı da aynı şekilde üzeri aslan işlemeli baltalarını alıp Togan'ın adamlarının başına geçtiler. İkişer kişi adamların yanına gelip, başlarını kütüklere yatırdılar. Cerdukay, "Hainlerin nefesi buraya kadardır! Tamu'da harları bol olsun!" dedi ve eliyle işaret verdi.

Orus ve adamları, havaya kaldırdıkları baltaları art arda boyunlara indirdiler. Toprağa düşüp yuvarlanan her kelle ve boşalan hain kanı, öfkeli kalabalığın içindeki ateşi söndürmese de, bir damla su serpiyordu. Orus, tiksinerek

baktığı baltasının altındaki cesetten sonra bakışlarını beyine çevirdi. Cerdukay, "Togan! Hainin başı! Sana, adamların kadar kolay ölüm yok!" diye bağırdı. Togan, gülüyordu.

"Ben hainim öyle mi Cerdukay?"

"Atlantis'in sana vaat ettiği şeylerin rüyası gözlerini kör etmiş! Ne yaptığının bile farkına varamaz olmuşsun!"

"Ben hainsem, beni bu topraklara getiren Optar Bey neydi? Di Hanedanlığı ile birlik yapan baban neydi Cerdukay?"

Cerdukay'ın gözler yerinden fırlayacak gibiydi. Sanki kan beynine tüm gücüyle hücum ediyordu. Kulakları yanıyor, karşısındaki Togan'ın boğazını parmaklarıyla parçalamak istiyordu.

"Babam bir hata yaptı, tıpkı ağabeyim gibi. Yaptığı hatanın bedelini de yanındaki beylerle birlikte ödedi. Optar Bey öldü! Ben Cerdukay! Kurdu boğmaya çalışan değil, onu korumaya çalışırken senin gibi bir hain yüzünden küçük düşen aslanım! Bugüne kadar çok konuştun Togan! Artık ölene kadar sessiz kalabilirsin."

Cerdukay, belindeki uzun bıçağını çıkarıp, Togan'ın önünde dikildi.

"Sessiz, ıssız ve zorlu hayatının ilk gününü başlatacağım!"

Togan, hâlâ gülümsüyordu. Cerdukay'ın elindeki bıçağı boğazına sokup onu öldüreceğini düşünüyordu. İşkence çekmemek için onu olabildiğince sinirlendirmeye çalışmıştı.

"Orus! Şu hainin başını sıkıca tut!"

Orus, kalın ve güçlü kollarıyla Togan'ın kafasını kavradı. Sanki iki çelikten duvarın arasına sıkıştırılmış gibi hareket ettiremiyordu. İki adamına, çenesini tutmalarını emretti. Togan, çenesini olanca gücüyle sıkıyor, ağzını açmamak için direniyordu. Cerdukay, "Şifacılar, bu adama herkesten çok daha iyi bakacaksınız!" diye seslendi. Üç adam öne doğru gelip, başlanyla beylerinin sözünü onayladılar.

Orus, Togan'ın beline doğru sert bir tekme attığında bir anda istemsizce ağzını açıverdi. Cerdukay, zaman kaybetmeden Togan'ın dilini tutup, keskin bıçağıyla tek ve sert bir hamleyle kesti. Togan, ağzına dolan kanı acı inlemelerle tükürürken, Cerdukay tuttuğu dilin parçasını toprağa atıp, üzerine bastı.

"Kim bilir bu iğrenç dilinle, kimlere ne anlattın Togan? Yüz doksan yiğidimin canına kıydıran emri bununla verdin! İpi boğazına geçirip, sol elini arkadan bağlayın! Sağ elini kütüğün üzerine koyun!"

Cerdukay, emirleri büyük bir öfkeyle, çıldırmış gibi veriyordu. Orus, inleyen Togan'ın ellerini çözdüğü anda kaçmaya çalışan eski dostunun başına diziyle sert bir darbe vurup yere düşürdü. Hemen boğazına ipi geçirip, sol kolunu sırtına doğru büktü. Boynundan inen ipe gergin bir şekilde bağladı. O kadar gergin bağladı ki, omzu acıdan yanıyor, kolu çıtırdıyordu.

Cerdukay, Togan'ın elini işaret etti. Kütüğe konan elini çaresiz izleyerek, başını sallayarak yapmaması için yal-

varıyordu. Cerdukay, elini adamlarına doğru uzattığında bir balta verdiler. Baltayı bir kere salladıktan sonra, "Bu elinle kaç yiğidimin canına kıydın Togan? Buraya gelirken adamlarına bu elinle mi yaralar açtın? Bakalım pusat kullanamazken de bu kadar rahat yaşayabilecek misin?" dedi ve baltayı Togan'ın bileğine indirdi. Kopan eli kütükten zıplayarak düştüğünde şifacılar hemen yanına koşup, kalın bir deri kayışla kanayan yeri sıkıp, kalın bezlerle kapattılar. Onu yaşatamazlarsa Cerdukay'ın onları da hain ilan edip, canlarını alacağını biliyorlardı. Togan, acıdan titriyordu. Kendinden geçmek üzereydi. Cerdukay, Orus'a, "Sol elini çöz. Başparmağını ve işaret parmağını ezin! Bir daha pusat tutamasın! İyileşince bana getirin!" dedi.

Kalabalık, Cerdukay'ın bu cezasını beğenmiş olmalıydı ki adını hep bir ağızdan haykırıyorlardı. Acımasızdı, ihaneti affetmiyordu ve Di Muhafızları, korkudan onun topraklarına giremiyorlardı. O, aradıkları bey, belki de Uyguriler'in beklediği handı.

Kızıl Taş

Taragay ve Bozdoğan, hava kararmaya başladığında yanlarındaki yüzden fazla esirle, Atlantis gemilerinin kullandığı limana varmışlardı. Uzun zamandır yürüyorlardı ve ellerine takılan kalın zincirler, bileklerinde derin yaralar açmaya başlamıştı. Esirlerin hepsi tek sıra halinde yürütülüyor ve boyunlarından bir arkadakinin boynuna uzanan zincirlerle kaçmaları engelleniyordu. Küçük ve terk edilmiş bir kasabaya kurulmuş olan limana yanaşan iki büyük gemiden birine tüm esirler doldurulduldular. Diğerine ise Komutan Sidis ve süvarilerinin büyük bir bölümü bindi. Esirlerin tamamı, daracık bir merdivenden alt kata indirildiler.

Taragay, Atlantis'e kadar kürek çekeceklerini düşünürken, bir deri bir kemik kalmış kürek kölelerini fark etti. Onlardan farklı, koca bir depoya benzeyen bölmeye hep beraber sokulduklarında hemen arkasındaki Bozdoğan ile bir köşeye oturdular. Atlantis muhafızları küfürler savurarak aralarında geziyorlardı. Yanlış bir şey yapanı öldürmekle tehdit ediyorlardı. Bozdoğan, muhafız kapının önüne, diğerlerinin yanına geçip, bir fıçının üzerine oturduktan sonra Taragay'a doğru eğilip, "Buradan nasıl kurtulacağız kardaşım?" diye fısıldadı. Taragay'ın gözlerinde ilk kez umutsuzluğu görüyordu. Bir zamanlar Demir Yumruk

Birliği'ni en çok endişelendiren ve korkutan bey, yenilgiyi bu sefer kabul etmiş gibiydi.

"Buradan kurtuluş yok Bozdoğan. Üst kat muhafız kaynıyor. Bizi takip eden bir gemi var. Buradan kurtulup, kendimizi sulara bıraksak bile arkamızdaki gemi bunu fark edecektir. Ellerimizi çözebilsek, boynumuzdakileri nasıl çıkaracağız? Bunca esir birbirine bağlıyken bunu gizlice yapmak imkânsız."

"O zaman ne yapacağız Taragay? Her şeyi kabul edip, Atlantis'te bizi öldüreceklerini bile bile böyle oturup bekleyecek miyiz?"

"Atlantis'te indiğimiz zaman elbet bir açık verecekler Bozdoğan. O anı çok iyi kullanıp kaçacağız. Düşündüğüm olmazsa da tek kurtuluş yolumuz, Börü'nün bizi kurtarması için birilerini göndermesi. Tabi oğullarım, o soğuk topraklardan sağ çıkabilirlerse. Hayatlarımız bir mucizeye bağlı Bozdoğan."

"Börü'nün, kardaşı Bangu'yu her tehlikeden koruyup, o topraklardan kurtulabileceğine inanıyorum. Börü çok güçlü bir savaşçı. Umudunu kaybetme kardaşım! O, bunu başaracak! Onu dağlardan getirdiğin günü unutma. O gece kurtların, kartalların onu nasıl beklediğini hatırlamıyor musun? Gök, onun gelişini geceyi yaran altın rengi ışıklarıyla kutlamıştı."

"Hatırlıyorum Bozdoğan. Umarım her şey düşündüğümüz gibi olur. Tanrı yardımcımız olsun kardaşım."

***

Bozdoğan ve Taragay, diğer esirlerle birlikte liman-

dan ayrılan gemide, kendilerini bekleyen Atlantis'teki bilinmezliğe hareket ederken, Atlantis kralı Ridan, Kara Piramit'in koridorlarını adımlıyordu. Piramidin en tepesine yakın noktada, içeride on kadar rahibin olduğu büyük salona girdi. Taştan yuvarlak bir masanın ortasına konulmuş olan, bir insan başı büyüklüğündeki şekilsiz kızıl taşa baktı. Etrafındaki dört kristal kafatasının her birine ellerini koymuş olan rahipleri izlediği sırada yanına yaklaşan piramidin ihtiyar başrahibi, "Şeref verdiniz kralım," dedi.

"Ne durumdalar? Hâlâ engelleniyorlar mı?"

"Çok daha fazla yol aldılar kralım. Fakat diğer boyuttan Agartalılar ve kaynağını bilmediğimiz bir yerden daha engelleniyoruz. Ateşin karanlık prensini uyandırmamız için gerekli olan son şeye ulaşmak üzereyiz."

"Kızıl yıldızın taşını Mu üstatlarının gizledikleri yerden almamızın üzerinden neredeyse iki bin yıl geçti. Yüzyıllar boyunca bu taşın gizemini çözmeye çalıştılar. Sonra kafataslarını kullanmayı öğrendik. Üç kral zamanı boyunca da bu lanet Agartalılar'ı geçmeye çalışıyoruz. Ben, mutlak gücü uyandırmadan ölmeyeceğim başrahip! Beni anlıyor musun?"

"Anladım kralım fakat..."

"Mazeret istemiyorum! Emegenler'i burada tutmak imkânsızlaşmaya başladı. Surun önünde bir isyancı bana saldırmak üzereyken lider tarafından öldürüldü! Sayılan gittikçe artıyor ve onlara verdiğimiz yer dar gelmeye başladı. Bir an önce muhteşem, yenilmez olan orduyu oluşturmak istiyorum."

"Taşın nasıl harekete geçirileceğini bulduk kralım ama son aşamayı bulmamızı engelliyorlar. Hangi kadim sözcükleri kullanarak, hangi kapıları açacağımızı biliyoruz. Ama onu bir beden olarak getirebilmemiz için soylu bir kana ihtiyacımız var."

"Zamanında kardeşimin oğlunu denediniz ama olmadı. Emin misin başrahip?"

"Atlantis soyu, kadim yazıtlardaki Kraliçe Talutah zamanında kırılmış olabilir. Unutmayın kralım, o bir Saliş kadınıydı. Bir Atlantis soylusu değildi."

Kral Ridan, yavaş adımlarla salondan çıkarken ihtiyar da arkasından geliyordu. Daha küçük, şöminenin ateşiyle aydınlanan odaya geçip, kapıyı kapattılar. Hemen arkalarından içeriye giren genç bir erkek hizmetkâr, iki kadehe şarap koyup dışarıya çıktı. Kral Ridan, Ay ışığı altında parıldayan sonu görünmez beyazlığı izliyordu. Arkasını dönüp, koltuğa oturdu.

"Oğlum Sadas artık sırrı biliyor."

"Kralım buradaki rahipler henüz onu eğitmediler."

"Biliyorum ama çok yakında Atlantis, büyük bir isyanla karşı karşıya kalabilir."

"Kara Rahipler mi kralım?"

"Evet, başrahip Dolon'a tüm rahiplerini geri çekmesini emrettim. Mısır'dan, Di topraklarından ve aklına gelebilecek her yerden. Buna bir karşılık verecektir. Onların ummadığın yerde yılanlar gibi sinsice sokulan adamlarının olduğunu biliyorsundur. Gerekli tedbirleri alsam da, beni öldürmeye çalıştıklarında başarılı olurlarsa, sırrı devam ettirecek biri gerekecek."

"Anlıyorum, haklısınız kralım."

"Getirilen tutsaklardan kızıl taş için kaç kişiyi denediniz?"

"Yirmi kadar kralım. İçlerinde büyük savaşçılar, tüccarlar, kasabalılar ve prensler vardı. Hiçbiri bir işe yaramadı."

Kral Ridan, sıkkın bir şekilde nefes aldı. Aldığı bir yudum şaraptan sonra suratını ekşiterek, "Emegeler'i Atlantis sokaklarına çıkarabilirim," dedi.

"Kralım, onlar çok tehlikeliler. Bu sırrı açığa çıkardığımızda yeryüzünün düzenini bilmeyen bu güçlü orduyu kullanmak için herkes harekete geçecektir."

"Durmadan akan zaman, her şeyin sonu demektir bilge. Sır da akan zamanda sona yaklaşıyor. Aralarından daha fazla isyancı çıkmaya başladı. Emegenler, artık kendilerinin kim olduğunu sorguluyorlar. Kabilelere bölünürlerse, aralarında çıkabilecek şiddetli bir savaş her şeyi yok edebilir. Yarın sabah tekrar yola çıkıp, saraya döneceğim. Agartalılar'ı aşın başrahip! Ne yapmanız gerekiyorsa yapın! Bir sonraki gelişimde kimin kanına ihtiyacımız olduğunu kulağıma fısıldamanı istiyorum!"

İhtiyar, "Emredersiniz kralım," deyip, koltuktan kalktı. Odadan dışarıya çıktıktan sonra taş masanın etrafındaki rahipleri izlemeye başladı. Kral Ridan, imkânsızı istiyordu. Yerine getirmediklerinde, kendini kurban edeceğini ve kendilerinin de hayatlarını tehlikeye atacağını biliyordu. Gözünü karartmış inatçı bir kral, mutlak gücü elde edebileceği gibi, her şeyin sonunu da getirebilirdi.

Tapınağı Saran Korku

Kral Ridan'ı takip eden genç rahip ve Komutan Zetis, Kral Şehri'ne yakın terk edilmiş küçük bir eve girdiler. Zetis'in muhafızları etrafı gözlüyorlardı. Zetis ve genç rahip içeride buldukları iki eski küçük fıçıyı altlarına çekip oturdular. Komutan Zetis, şehre yaklaştıkça yüzündeki tedirginlik daha da artan genç rahibe, "Merak etme. Burada kimse seni görmez. Yıllardır boş ve adamlarım etrafı gözetliyorlar," dedi.

"Beni sizinle birlikte görürlerse yaşatmazlar."

"Biliyorum rahip. Bu yüzden senden bir şey isteyeceğim."

Genç rahip, Atlantis ordularının komutanının isteğini merakla bekliyordu.

"O duvarın arkasında bazı gizemlerin saklandığını tahmin edebiliyorum. Bu, efsanelerde adı geçen, çoktan yok olan Emegenler de olabilir, başka bir ırk da. Bunun benim için bir önemi yok. Kral Ridan'ın babası da kuzeye zaman zaman ziyaretler düzenlerdi. Oradaki sırrın Atlantis'in geleceği için olduğuna inanıyorum. Bu sır, Kara Rahipler tarafından bozulursa, belli ki Atlantis'e zarar verecek. Senden sonra kim bilir kaç rahip daha o duvara gönderilecek."

"Evet, Kara Rahipler her şeyi tam anlamıyla öğrenmeden peşini bırakmazlar."

"Bu yüzden Atlantis için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne istiyorsun komutan?"

"Başrahip Dolon'u öldürmeni istiyorum. Eğer bunu yapabilirsen, seni asla bulamayacakları bir yere gönderir, atının heybesine dört kese Atlantis altını bırakırım."

Genç rahip, bunun çok zor olduğunu biliyordu. Fakat bu şekilde onlara hizmet etmek de istemiyordu.

"Başrahibin yanına sadece üst düzey altı rahip aranmadan girebilir. Bu imkânsız!"

"Sana yardım edecekler. Dolon'un yakınında casuslarımız var. Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle. Orada olan casuslularımızdan birinin adını söyleyeceğim. Onunla sana vereceğim mühürlü mesajımla bir araya geleceksin."

Genç rahip, Komutan Zetis'in, Dolon'u öldürmek için anlattıklarını büyük bir dikkatle dinlemeye devam etti. Neredeyse bir saat boyunca görüşmeleri devam ettikten sonra evden çıktılar. Genç rahip, Atlantis muhafızlarından birinin atını aldı. Hayvanın üzerindeki saray kuyaglarını söktükten sonra karanlığın içine doğru sürdü. Komutan Zetis, genç rahibin anlattıklarını tam anlamıyla yapabilirse Dolon'u öldürebileceğini biliyordu. Onun kralı takip etmekle görevlendirilmesi başrahibe yaklaşmak için bulunmaz bir fırsattı. Zetis, muhafızlara yola devam edeceklerini söyleyip atına bindi.

***

Komutan Zetis'in öldürmeyi planladığı başrahip Dolon ise, Gümüş Şehir'de, zindana inen dar merdivenlerde ilerliyordu. Arkasında, saldırı anında odada olan ve hayatta kalan üç üst düzey rahip vardı. Pis kokulu ve oldukça nemli karanlık koridorları adımladıktan sonra tutsakların başında duran iki rahip, büyük demir kapılardan birini açtılar.

"Hain burada mı?"

"Evet efendim."

"İnlemeye başladı mı?"

"Evet, inlemeleri gittikçe daha da artıyor."

Dolon ve ardındaki üç rahip içeriye girip, kapıyı kapattılar. Saldırgan, küçük çivilerden oluşan demir bir sandalyeye ıslatılarak çıplak halde oturtulmuştu. Dolon'un arkasındaki rahiplerden biri, elindeki meşaleyi tutsağın başının üstendeki demire taktı. Gözlerinin altındaki morluk ve hızlanmış olan nefesi, bu işkencenin onu ne kadar zorladığını gösteriyordu. Başı, kolları, sırtı, kısacası tüm bedeni çivilerden oluşan demir sandalyeye zincirlerle sıkı sıkıya bağlanmıştı. Bedeninden sızan az miktardaki kana bakan Dolon, "Bu acıya daha fazla katlanamayacağını biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Öldür beni Dolon! İki rahibine yaptığım gibi öldür beni!"

Dolon, dişlerini sıkarak tutsağın çenesinden tuttu. Öfkeden ağzı köpürerek, "Sana soracağım sorulara doğru cevaplar verirsen kurtulursun!" dedi. Adam, derisini daha da geren çiviler yüzünden mecali kalmamış bir halde bakıyordu.

"Bunu neden yaptın Lukas? Biz dosttuk. Yıllarca beraberdik ve kardeşlik için çalıştık. Benden sonraki en üst seviyeye ulaşmışken, neden?"

"Bizim dostluğumuz, senin kardeşlik yerine kendi çıkarlarını düşünmeye başladığın zaman bitti Dolon! Atlantis'e ve tanrılara hizmet yerine, kendi korku ordularını kurmaya başladığında bitti!"

"Demek öyle! Peki, Atlantis sana ne verdi de, hepimizi öldürmeye çalıştın? Kardeşliğe neden ihanet ettin?"

"Atlantis bana hiçbir şey vermedi. Kardeşliğe ihanet eden sizlersiniz. Bizler, bir din adamı olmaktan çıktık. Tanrılarımızı insanlara anlatmak yerine, Atlantis tahtının rüyasına daldık."

Dolon, Lukas'ın sözlerine daha da öfkelenmişti. İçlerinde kaç kişinin daha böyle düşündüğünü merak ediyordu. Bu, kardeşlik için ciddi bir bölünmenin işareti olabilirdi.

"Senin gibi kaç hain var Lukas? Bana isimlerini söyle!"

"Bilmiyorum!"

Dolon, Lukas'ın bacaklarına ellerini atıp, ağırlığını verdi. Çivilerin verdiği acıyı daha da artırıyordu. Lukas'ın acı iniltileri koridorda daha yüksek yankılanmaya başlamıştı.

"Bak Lukas, eğer isim verirsen, seni bu sandalyeden çözerim. Taşların üzerinde rahatça yatabilirsin. Yoksa bu çivilerin acısıyla asla uyuyamazsın! Altındaki deliğe dolacak olan dışkın iki güne taşıp, etini çürütmeye başlayacak. Bana isim Lukas!"

"Atlantis için çalışanlar kimsenin adını bilmezler. Eğer haberleşmek için isim gelirse öyle bilebiliriz. Bu zamana kadar kimsenin adını duymadım. Beni bu sandalyede tutman sana hiçbir şey kazandırmayacak Dolon! Ya çöz, ya öldür!"

"Birkaç gün daha durman unuttuklarını hatırlaman için iyi olacak Lukas!"

Dolon arkasındaki rahiplerle zindanın kapısını açıp, çıkmak üzereyken Lukas, "Dolon! Kardeşlik diye bir şey kalmayacak! Bunu sen de biliyorsun! Kardeşliğin sonu geldi!" dedi. Dolon dalga geçer bir tavırla gülümseyerek zindandan çıktı. Lukas için oldukça zor geçecek saatler başlamıştı. Atlantis'in, içlerindeki casuslarından birinin kendini kurtarması onun en büyük umduydu. Her dakika sanki derisini yırtacakmış gibi hissettiği çiviler ona dayanılmaz acılar vermeye devam ediyordu.

Cerdukay'ın Hayali

Gecenin karanlığında Taragay'ın birliğinde hareketlilik son hız devam ediyordu. Uçkan, Taragay beyinin ve Bozdoğan'ın hâlâ dönmemesi üzerine Cerdukay'ın birliğine doğru hareket etme kararı almıştı. Yanına yaklaşan yiğitlerden biri, "Hazırız beyim," dedi.

"Dört yüz yiğit hazır mı?"

"Evet beyim."

"Burada kalan savaşçılar obanın etrafında geniş bir alanda gözetleme yapsınlar. Kadın savaşçılarımız da obayı koruyacaklar. Di Muhafızları ve Atlantis gezici birlikleri her yerde olabilirler."

"Emredersiniz beyim."

Uçkan, Cerdukay'a sığınan beyinin başına ne geldiğini merak ediyordu. Aklındaki en büyük soru ise, Orus'u tanıyor olsa da hiç karşılaşmadığı Cerdukay, acaba babası Optar gibi Taragay'a düşman mıydı? Eğer öyleyse, aslanın yuvasında çıkacak olan bir sürtüşmede çok kan dökülürdü. Hatta kendi canından bile olabilirdi. Hakkında duyduğu tek şey, acımasız olduğuydu.

***

Obasına doğru yola çıkmak üzere olan Uçkan'dan

habersiz, otağında oturan Cerdukay ise en yakın adamı Orus'u çağırmalarını emretti. Oturduğu kalın ayı postunun üzerinde Di Hanedanlığı'nın birliklerinin yoğun olduğu yerler işaretliydi. Ejderha Sarayı'nın bulunduğu yere baktı. Bir tepelikte, etrafı kalın surlarla çevrili, ele geçirilmesi imkânsız gibi görünen bir yerdi. İçeriye giren Orus'a yanına oturmasını söyledi. Hemen arkasından muhafızlar, şifacıların geldiğini haber verdiler. Cerdukay, yanına oturan Orus'a bir bardak da kendisi için içki almasını söyledi. Eliyle, muhafızlara şifacıları içeri almalarını emretti. Orus, içkisini doldururken, bir yandan da haritaya bakıyor, beyinin ne planladığını anlamaya çalışıyordu. İçeriye giren iki şifacı adam, başlarıyla selam verdikten sonra biri söze girdi.

"Beyim, Togan'm kanamasını durdurduk. Kolunu dağlayıp, açık yerlerini diktik fakat daha fazla acıya dayanamayıp bayıldı. Birkaç gün devamlı kendinden geçecektir."

"Benim için yaşaması önemli. Ona vereceğim karanlık hayatı yaşamalı. Gözünüzü üzerinden ayırmayacaksınız. Kendini öldürürse, başınıza ne geleceğini biliyorsunuz, öyle değil mi?"

Şifacılar, beylerinin sözünü korkarak başlarıyla onayladıktan sonra otağdan çıktılar. Cerdukay, içkisini yudumlayan yanındaki en iyi adamı Orus'a bakıp, "Di Muhafızları'nın hepsini ortadan kaldıracağız Orus. Kızıl Ejderha'nın dişlerini sökeceğiz! Sonra da tam buraya! Buraya saldıracağız!" dedi. Parmağı Ejderha Sarayı'nın üzerindeydi. Orus,

iri bedenini haritaya doğru eğip, kısa bir süre baktı. Derinlerden gelen bir homurtudan sonra ürkütücü bakışlarını beyine çevirdi.

"Diğer beylere haber göndermeliyiz beyim. Di Muhafızları sayı olarak bizden çok daha fazlalar. Hem, haber Ejderha Sarayı'na ulaştığında, imparator, ordularını harekete geçecektir"

"Bu bir var oluş mücadelesi olacak Orus! Tüm Uyguri kasabaları talan edilip, kanımdan olanlar katledilirken otağımda oturamam. Kendi obamı koruyarak sadece yok oluşumuzu ertelerim. Taragay ve Bozdoğan eğer Atlantis köpeklerinin eline geçmeselerdi, süvarileri yok ettikten sonra onlarla birlik yapmayı planlıyordum. Bu topraklardaki en büyük iki beylik biziz. Ama şimdi, diğer beyleri savaş için çağırıp, Taragay'ın oğluna ulaşmalıyız."

"Börü'ye! Onu hiç görmedim beyim. Birlik olup, Di Hanedanlığı'na saldırma planınıza ne cevap verir kestiremiyorum."

"Hem, babasının başına gelenlerden haberdar olmalı. Bu yüzden onlara bir haberci göndermeliyiz. Kadın savaşçılarımız ne zaman dönerler Orus?"

"Kamp alanının yakınlarındaki tepelikteler, yakın zamanda burada olurlar."

"Döndüklerinde obanın korumasını kadın savaşçılarımız üstlenecek. Beyleri de onlar döndükten sonra zaman kaybetmeden birlikleriyle obamıza çağırınız. Onlara çağrı yaparken de Börü'ye haber gönderirsin."

Orus başını salladıktan sonra bakışlarını Ejderha Sara-

yı'na çevirdi. Cerdukay, insan azmanı adamını izliyordu. Koca savaşçının sert suratında hafif bir tebessüm beliriverdi.

"Ne oldu Orus? Neye gülersin?"

"Bu muhteşem olacak beyim! O sarayın duvarlarından aşağıya atılan Di savaşçılarını görür gibiyim. Çığlıklar, kan ve her yeri saran Uyguri öcünün sert rüzgârları... Bu muhteşem olacak!"

Büyük Mabet

Tepenin üzerinde devasa sütunlarıyla uzanan mabet, günün ilk ışıklarını karşılıyordu. Çevresindeki yüzlerce ateşin başında oturan hasta ve düşkünler, mabetten getirilen aşları kaşıklamaya başlamışlardı. Bu sırada, gözleri kapalı halde yerde bağdaş kurmuş olan baş üstat, heyecanla gözlerini açıverdi. Dudaklarından tek bir fısıltı duyuldu: "Geliyor!"

Aysera, her sabah olduğu gibi kapının eşiğinde, baş üstadın çıkmasını bekliyordu. Onunla birlikte hastaları ziyaret edip, çevreden gelecek olan tehlikelere karşı gözetleme yapardı. Aysera, "Kim geliyor efendim?" dedi. Oturduğu yerden bir anda kalkan baş üstat gülümseyerek yanından geçip, kapıdan çıktı.

"Bu sabah Tanrı'nın ışıkları bizim için doğdu Aysera."

"Hiçbir şey anlamıyorum efendim."

"Anlayacaksın, çok az kaldı."

Kendilerine doğru koşan mabedin savaşçılarından biri, "Karşı tepelikten bize doğru gelen biri var efendim. Üç dev kurt ve bir adam! Tam göremedim ama bir de çocuk olabilir," dedi.

"Bore'ye onu karşılamasını söyle. Pusatlarınızı sakın kınından çıkarmayın! O, bizim beklediğimiz kişi. Ona, Taragay'ın oğlu diye seslenin."

Aysera, mabette eğitim aldığı çocukluk yıllarında, Taragay adında güçlü bir beyi görmüştü. Uzun süre mabette kalmıştı.

"Taragay! Bu ismi biliyorum ve yüzünü hatırlıyorum."

"Evet Aysera. O büyük bir Uyguri beyiydi. Büyük Uyguri Kağanlığı'nı kurmak için her şeyi yapmış olan bir kahramandı. Gelen de onun oğlu."

"Gelen kişinin o olduğunu nereden biliyorsunuz efendim?"

"Rüyalar Aysera... Unutma, bizler rüyalarda yolculuk edenleriz!"

Mabedin savaşçısı koşarak uzaklaşırken, baş üstat ve Aysera, ağır adımlarla mabedin giriş kapısına doğru ilerlemeye başladılar.

Börü ise durmadan kurtlarını sürdüğü uzun yolculuktan sonra, bir an önce mabede varmak için ilerliyordu. İlerlediği tepelikten aşağıya inip, mabedin kurulu olduğu tepeliğe doğru, kurtlarının pençeleriyle toprağı yararak hızla çıktı. Çıktığı anda karşısında dikilen on yüzü kara peçelerle kapalı atlı savaşçı bekliyorlardı. Yanındaki kurtları hırlayarak ileriye bir adım çıktılar. Bore, en öndeydi ve karşısındaki dev kurtların etkileyici görüntüsünü izliyordu. Börü, şahin bakışlarını Bore'ye dikti.

"Adamların tek hareketinde kurtlarım tarafından parçalanacaklar! Ben Börü! Hatti topraklarının güneyindeki büyük mabedi ararım, burası mı?"

"Ben Bore! Mabedin savaşçılarından. Taragay'ın oğlu Börü, bizler senin dostunuz. Baş üstat seni bekliyor."

Börü, karşısındaki savaşçının babasının ismini söyleyerek onu çağırmasına şaşırmıştı. Geleceğinden haberleri olacağını düşünmüyordu. Kurtlarına sakin olmalarını söyleyip, atlıların arkasından ilerlemeye başladı. Kardeşi Bangu, zayıflıktan adeta kurumuş, hastalıktan halsizleşmiş insanları izliyordu. Tedirgin bir ses tonuyla, "Ağabey, ne olmuş onlara?" dedi.

"Bilmiyorum Bangu ama öğreneceğiz kardaşım. Şimdi sessiz ol, tamam mı?"

"Tamam ağabey! Gerçek bir savaşçı gibi sadece çevreyi gözetleyeceğim!"

"Aferin Bangu."

Börü, kurtlarıyla beraber kalabalığın arasından ilerlediği sırada, zor halde, ellerindeki bir kap aşı kaşıklayanlar umut dolu gözlerle onu izliyorlardı. Rüzgârda savrulan saçları, kartal bakışları ve güçlü bedeniyle, kurdunun üzerinde tüm heybetiyle ilerleyen Börü, kendini izleyen bakışları süzüyordu. En önde giden büyük savaşçı Bore ise insanların umut dolu gözlerinin farkındaydı. Gelen savaşçı, onları büyük zaferlere götürüp, zalimleri yıkacak olan lider miydi?

Mabedin kapısına geldiklerinde baş üstat ve Aysera onları bekliyorlardı. On savaşçı iki yana açıldıklarında Börü, baş üstat ve yüzü kara peçeyle kapalı Aysera ile karşı karşıya geldi. Börü, kurdundan indikten sonra kardeşini güçlü kollarıyla tek hamlede yere indirdi. Şaşkın gözlerle, "Seni tanıyorum. Sen... Sen benim rüyalarımdaki adamsın!" dedi. Baş üstat gülümsüyordu.

"Evet, ben rüyalarındaki adamım Börü. Uzun zamandır da gelmeni bekliyorum."

Baş üstadın bakışları Börü'nün parmağındaki Gök Yüzüğü'ne doğru indi. Arkasındaki dev kurtların güzelliğine baktı.

"Demirdağ'ın kurtları sadece efsanelerde kalmıştı. Seninle birlikte son kalanları görebilme şansı buldum. Ne kadar güzeller ve güçlüler. Tıpkı ataların gibi onları sürerek buraya geldin."

"Onlar hakkında çok az şey biliyorum. Ayrıca rüyalarımda seni nasıl gördüğümü de bilmek istiyorum."

"İçeride her şeyin cevabını alacaksın Börü. Babandan yıllar sonra mabet, tekrar bir Börükan ağırlamaktan onur duyacak. İçeri gel."

Börü, Bangu'nun elini tutup, yanında dikilen kurduna, "Avlanın ve çevreyi gözetleyin," dedi. Üç kurt, arkalarını dönüp, hızla tepeliklere doğru koşmaya başladılar. Bore, dev kurtlara hayranlıkla bakıyordu. Aysera ise baş üstadın arkasından, kardeşiyle birlikte gelen Börü'yü inceliyordu.

Büyük kapıdan içeriye girip, hayvan kabartmalarıyla işli üç yetişkin insan uzunluğundaki sütunların arasından ilerlediler. Duvarlarda avlanma ve bitkiler hakkında çizimler vardı. Ondan fazla koridora açılan kapıların olduğu oval alana geldiler. Ortada "T" şeklinde koca bir taş vardı. Baş üstat, "Gümüş Maskeliler'in evine, Mu'nun çocuklarının mabedine hoş geldin Taragay'ın oğlu Börü! Burada sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım," dedi.

"Anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Uzun bir yoldan geldin. Önce kardeşinle birlikte karnınızı doyurun. Seni odamda bekleyeceğim. Aysera size odanızı gösterecek."

Aysera, içeriye girince yüzünü açmıştı. Börü, ay yüzlü kadın savaşçıya baktı. Aysera, "Beni takip edin," dedi ve koridorlardan birine doğru yöneldi. Börü, tavandaki ve duvardaki kabartmaları inceleyen kardeşiyle Aysera'nın peşinden tek söz etmeden ilerledi. Tahta kapıya vardıklarında Aysera, "Birazdan size yemek getirilecek. Baş üstadın yanına gitmeye hazır olduğunda koridorun sonundaki kadim yazıtların olduğu odada olacağım. Bangu'ya bir kadın üstat bakacaktır," dedi. Börü, ciddi konuşan güzel savaşçının gözlerinden kendini alamıyordu. Aysera, cevap vermeyen ve öylece kendine bakan Börü'ye kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?"

"Ha... Hayır! Yemekten hemen sonra yanında olurum."

Aysera, sert bakışlarıyla soluna doğru dönüp hızlı adımlarla ilerlediği sırada bir anda dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Börü'nün delici bakışları, anlaşılan güzel savaşçının da içini ısıtmıştı. Börü, içeriye girip, kendini yumuşak postların üzerine atan kardeşinin yanına gitti. Odalar da, büyük girişteki gibi ovaldi. Duvarların pürüzsüz yapısı onu çok etkilemişti. Kardeşinin odanın içindeki eşyaları karıştırarak koşuşturmasını izlediği sırada kapı üç kere tıklatıldı. Hemen kalkıp kapıyı açtı. İçeriye, ellerinde büyük bir tepsiyle giren genç bir erkek, tahta masanın üzerine iki sıcak çorba, biraz kurutulmuş et ve bitkilerden ya-

pılma güzel kokulu içeceği bıraktı. Hiçbir şey söylemeden de odadan çıktı.

Uzun yolculuk Börü ve kardeşi Bangu'yu oldukça acıktırmış olmalıydı ki çorbayı hızla kaşıklamaya başladılar. Börü, kendi karnını doyururken bir anda kurtları aklına geldi. Aralarında oluşan inanılmaz bağ bir aile sevgisi gibi kutsaldı. Onların avlanıp, karınlarını doyurabildiklerinden emin olmak istiyordu ama kim bilir hangi tepeliklerdeydiler.

Börü yemeğini bitirdikten sonra Bangu'yu da yanına alıp Aysera'nın bahsettiği odaya doğru ilerlemeye başladı. Anasının acısını ve tüm kasabalıların katledilişinin üzüntüsünü kalbinde taşıyordu. Kardeşinin anlamaması için elinden geleni yapsa da gün geçtikçe içindeki öfke daha da büyüyordu. Koridorun sonundaki sayısız parşömenden oluşan odaya girdiğinde Aysera'nın, açık pencereden dışarıyı izlediğini gördü. Gece karası saçları rüzgârda ipek bir kumaş gibi titriyordu. Arkasını dönüp, "Gidelim Börü," dedi. Aysera'nın arkasından yürüdükleri sırada yanlarına gelen orta yaşlarda bir kadın Bangu'ya yaklaştı. Aysera, Börü'ye bakıp, "Merak etme. Kardeşine iyi bakacak," dedi. Börü, kardeşini kadına emanet edip geniş oval alanları geçerek baş üstadın odasına vardı. Aysera kapıyı tıklattığında içeriden yükselen sesle tahta kapıyı araladı.

Börü içeriye girdikten sonra, Aysera kapıyı arkasından kapattı. Geniş pencerelerin kenarında postların üzerinde bağdaş kurmuş oturan baş üstat, ona yanını göstererek oturmasını söyledi. Börü, adamın yanına oturup, baş üstat

söze girmeden, "Seni rüyalarımda nasıl gördüm? Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Baş üstat gülümsüyordu.

"Çok hızlı gidiyorsun Börü. Önce sana kim olduğumuzu ve buraya neden gönderildiğini anlatmalıyım. Bunları öğrendiğinde her şeyi daha çabuk anlayacaksın."

Börü, öfke dolu gözlerini baş üstada dikti.

"Bana, anamı ve tüm kasabalıları katleden Atlantis'ten öcümü nasıl alacağımı söyle!"

Baş üstadın yüzü bir anda gerildi. Şaşkın gözlerle, "Ne oldu Börü? Her şeyi anlat. Bu olurken Taragay neredeydi?" diye sordu.

"Kasabaya bir anda geldiler. Babam ve Bozdoğan bizleri korumak için herkesi, babamın eski birliğinin olduğu obaya gönderdiler. Kendileri de Cerdukay adındaki beye gittiler. Atlantis süvarilerine beklenmedik bir saldırı yapacaklardı. Atlantis süvarilerinden oluşan bir birlik, göç eden kasabalılara acımadan saldırdılar. Bana buraya gelmemi köyün ihtiyarı Barlas söyledi. Ölmeden önce de öç almak için yaşamam gerektiğini de. O saldırıda anamı ve herkesi kaybettim. Kardeşimi kurtarabildim. Soğuk ve karlı tepeliklere doğru kaçtım fakat peşimden geldiler. Orada bu üç Demirdağ kurduyla karşılaştım. Onların sayesinde babamın eski birliğine ulaşıp, sonra da buraya geldim. Parmağımdaki yüzüğün ne olduğunu ve öcümüzü nasıl alacağımı burada söyleyeceklerinden bahsettiler. Babamdan henüz haber alamadım. Obamızın başında babamın yerine duran adamımız Uçkan, babam ve Bozdoğan obamıza dönmezlerse Cerdukay'ın obasına gidip, her şeyi öğrendikten sonra buraya haber gönderecek."

"Anan ve diğer tüm masum kasabalılar için çok üzüldüm Börü."

"Demek üzüldün ihtiyar adam? Bana öcümü nasıl alacağımı anlat o zaman!"

"Evet, üzüldüm Börü! Tıpkı her gün ölen Uyguriler, Akadlar ve Sümerler'e üzüldüğüm gibi. Ölen sadece yanında olanlar değil. Bu yüzden öç alırken, hepsi için alınmalı. Bunun için de sana gerçekleri göstermeliyim. İhtiyacın olan her şeyi bilmelisin ki, üç başlı yılanı öldürebilmelisin."

Börü, ihtiyarın sözlerini anlamaya çalışıyordu. Baş üstada doğru eğilip, sesini yükselterek, "Bana daha açık konuşmalısın! Üç başlı yılan da ne?" diye sordu.

"Üç başlı yılan, mabettekilerin aralarındaki konuşmalarda kullandıkları benzetmelerden biridir. Atlantis, Mısır ve Di Hanedanlığı'nı anlatmak için bunu söylerler."

Börü, kahkaha atmaya başlamıştı. Başını sallayarak, "Sen çıldırmış olmalısın ihtiyar! Bir ordumun olmadığını hatta buraya kaçak bir savaşçı olarak geldiğimi unuttun sanırım. Sidis denen o köpeği öldürmek için bile yeterli savaşçım yok," dedi.

"Beni dinle Börü! Sen beklenilen savaşçısın. Kadim yazıtlardaki büyük komutansın!"

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Benimle gel."

Başrahip oturduğu yerden kalkıp, odadan yavaş adımlarla çıkarken Börü hemen arkasından onu takip etmeye başladı. Kapının önündeki Aysera da onlarla birlikte

geliyordu. Kapısı yuvarlak taştan, üzerinde koca bir güneş kabartması olan odaya girdiler. Aysera yine dışarıda bekliyordu. İçeriye girdiklerinde, ortalık zifiri karanlıktı. Börü, "Meşaleler nerede?" diye sorduğunda, baş üstat ellerini iki kere şaklattı ve bir anda etrafta mavi küçük ışıklar yanıverdi. Börü, karanlığın içindeki bu güzelliği izlerken, yuvarlak bir havuz dikkatini çekti.

"Burada karanlığı meşaleler değil, Tanrı'nın yarattıkları arasındaki mucizelerden biri olan, bu böcekler aydınlatır. Zararsızdırlar ve sese karşı ışık saçarlar."

Börü yavaş adımlarla yürürken, ayaklarının altından birer ışık tanesi şeklinde kaçışan böcekleri izliyordu. Başım tavana kaldırdığında daha açık renkteki maviliği fark etti.

"Ya onlar?"

"Onlar solucan Börü. Burası var olduğundan beri oradalar, bu havuz da öyle. Sadece etrafına döşenen taşlar sonradan yapıldı. Burası çok önemli Börü! Senin için çok önemli! Şimdi havuzun ortasına gel!"

Baş üstat, diz kapaklarına kadar gelen havuzun ortasında dikiliyordu. Börü, bu garip odada ne olacağını merak ediyordu. İhtiyar üstadın yanına dikilip suya ve etrafa bakmaya başladı.

"Gözlerini kapat ve sakın korkma Börü!"

Börü gözlerini kapattıktan sonra etrafı dinlemeye başladı. Neden korkmaması gerekiyordu anlamamıştı. Başrahip, elini Börü'nün omzuna koyduğu anda yüzünde sıcak bir rüzgâr hissetti.

"Gözlerini aç Börü!"

Çok yüksek bir tepelikteydiler. Karşılarında yükselen muhteşem güzellikteki beyaz bir şehirde amansız bir savaş oluyordu. Fırlatılan oklar, kılıçların sesleri ve parçalanan cesetler... Börü heyecanlanmış bir halde, "Buraya nasıl geldik? Bu bir rüya mı? "diye sordu.

"Bu bir yansıma Börü! Geçmişin yansımasını izliyorsun. Bizler, ata mağaralarını kullanarak geçmişin yansımalarını izleriz. Fakat bunu nadir yaparız."

"Neden?"

"Çünkü tek başımıza değiliz. Girdiğimiz o oda bir ata mağarasıydı. O mağara baş kabul edilerek mabet yapıldı. Acunda kalan birkaç ata mağarasından biri. Bu yansımaları bizim dışımızda yağılarımız da görüyorlar."

"Üç başlı yılan mı?"

"Evet, öğrenmeye başladın bile."

"Burası neresi? Aşağıda savaşanlar kim?"

"Onlar bizim ve üç başlı yılanın ataları Börü. Bizim atalarımız yeryüzünün en büyük gücünü oluşturuyorlardı. Dört büyük hanedanlık, binlerce yıl önce yeryüzüne adalet ve mutluluk getiriyordu. Fakat Atlantis'in başındaki kral, daha fazla güç istiyordu. İşte bu gördüğün de o zaman yapılan son savaştan bir yansıma."

"Onlar da ne? Şu mavi renkteki dev gibi savaşçılar? Ya şuradakiler? Aslanların üzerinde savaşanlar."

"Mavi renktekiler Emegenler. Diğerleri ise Dunkalar. İki ırk da, bu savaştan sonra yok oldular. Daha doğrusu öyle söyleniyor. Binlerce yıldır onlardan birini bile kimse görmedi."

Bir anda izledikleri görüntünün etrafını alevler sarıverdi ve karlarla kaplı bir düzlükte buldular kendilerini.

"Burası, bir zamanlar Uyguriler'in en büyük imparatorluğunu kurduğu yerdi Börü. Şimdi ıssız, sessiz ve ölü bir yer. Burası senin kanını taşıdığın Börükan Hanedanlığı tarafından yönetiliyordu. Bir zamanlar Demirdağ kurtları bu toprakları pençeleriyle yarıyorlardı. Güneş, ay şehrinden doğup, hâlâ geleneğini devam ettirdiğimiz üstatların kadim yeri, Aslan Tepesi'nde batıyordu. Şimdi ise, o büyük gücün soyundan gelenler, yağılar tarafından bir hayvan gibi avlanıyorlar."

Börü, karlı alanın yok olup ayaklarının altından akan kuma baktı. İki büyük heykelin tam ortasında duruyorlardı. Karşılarında kayalıkların oyulmasıyla şekillenmiş muhteşem bir şehir vardı.

"Burası neresi?"

"Burası Agartalılar'ın ülkesi Börü. Agartalı üstatların kullandığı simya sayesinde burası insanlar tarafından kayalık ve boş görünür. Agartalılar için gizlilik çok önemlidir."

"Burada ne yapıyorlar? Neden gizleniyorlar?"

"Agartalılar, Mu'dan sağ kurtulabilen üstatların kurduğu bir ülkedir. Agartalılar'ın Hatti topraklarındaki kolu da bizim bulunduğumuz mabettir. Mabet, gelecek olan büyük savaşçıya yol göstermek için orada durmaktadır. Yani senin için orada duruyordu."

Bir mağara girişine doğru yaklaştılar. Dışarıdaki koca şehir yok olmuştu. Heykeller sanki buhar olup uçmuşlar-

dı. Mağaranın içerisinde iki erkek savaşçı ve bir kadın vardı. Duvarda Oz'un işareti çizilmişti.

"Onlar da kim?"

"Onlar senin ataların. Şu gördüğün küçük, hafif çekik gözlü olan senin atan. O, Börükanlar'ın, yağılardan gizlediği oğlu. Mu'dan kurtulabilen bir komutan. Diğeri ikisi ise Atahanlar'ı devam ettiren atalar. O savaştan sağ kurtulan Ra-Mu'nun kızı ve doğuştan Lemuryalı asil bir komutan."

Bir anda baş üstat, artık gitmeleri gerektiğini söyleyip omzuna tekrar dokundu. Börü, çevresine baktığında mavi ışıklı böceklerin olduğu odaya, havuzun ortasına geri döndüklerini fark etti.

"Sen, parmağında göğün yüzüğünü taşıyansın Börü. O yüzük, atalarımız kara dalgalar yutmadan önce kurtarılan iki kutsal güçten biri."

"Ya diğeri?"

"O bir kılıç Börü. Kadim yazıtlarda Mu'nun soyu yok olmayla karşı karşıya kaldığında iki emanetten birinin ortaya çıkacağı yazar. Yüzük parmağında ve sen gökten düşen ışığın, Börükan kanıyla karışmasından oldun. O yüzükle göğe emir verebilirsin. Sen, kanından olanlar için son çaresin. Yeryüzündeki bu acıyı bitirecek olan adalet kılıcısın."

"Ya başaramazsam? Üç başlı yılanı deviremezsem?"

"Başaracaksın! Bunu nasıl yapman gerektiğini anlatacağım."

Odadan çıkıp, üstadın odasına geri dönmek için Aysera ile birlikte yürümeye başladılar. Baş üstat, Bore'yi de çağırmalarını emretti. Odaya girdiklerinde, ihtiyar adam

aynı yerine oturdu. Börü ise hemen yanına oturdu. Aysera tam karşılarında oturuyordu. Kısa süre sonra içeriye Bore girdi. Tam karşılarına oturup kalın sesiyle, "Ben Bore! Bana Demirden Doğan derler. Gümüş Maskeliler'in komutanıyım," dedi. Börü, güçlü bedeniyle karşısında oturan savaşçıyı kısa bir süre süzdü.

"Sana neden Demirden Doğan diyorlar? Bu zamana kadar hiç yenilmedin mi? Hem şu Gümüş Maskeliler de kim?"

Bore söze girmeden baş üstat gülümseyerek, "Gümüş Maskeliler, Lemurya'dan kalan bir gelenektir. Mu yeryüzüne hâkimken, kralların kralı Ra-Mu'nun canı koruyuculara emanetti. Onlar hem Ra-Mu'yu korur, hem de düşman için caydırıcı bir güç oluştururlardı. Özel savaşçılardan kurulu bir birlikti. Gümüş maskeler takarlardı ve yüzlerini kimse göremezdi. Mabette de gelenek aynıdır. Onların yüzleri bilinmez ve düşman topraklarında gümüş maske takarlar. Atlantis'in Kara Rahipler'inin canını böyle alırlar. Bore de savaşçılarımız arasında en özel olanlardandır. Tanrı'nın ona armağanı olan büyük gücü, ona bu ismin takılmasına neden oldu," dedi.

"Üç başlı yılanı Bore ve Aysera ile devireceğimi düşünmüyorsundur umarım! Bir ordumuzun olmadığının farkında mısın?"

"Biliyorum Börü. Bunu yapabilmen için önce gücünü kanıtlamalısın."

"Bunu nasıl yapacağım?"

Bore, ihtiyar adamın işaretiyle ceylan derisine işlenmiş

haritayı kuyağının içinden çıkarıp, ortalarına koydu. Kalın parmağını Babilonya'nın merkezi Babil şehrinin üzerine koyup, "Burayı alırsan, diğer orduları emrine çağırırız! Sümer, Hatti, tüm Uyguri beyleri ve güneyin özgür savaşçıları bayrağın altında toplanacaklardır." dedi.

"Babil mi? Ben öcümü almak istiyorum! Atlantis birliklerini yok etmekten bahsedeceğimizi sanıyordum."

Baş üstat, parmağım haritada gezdirerek konuşmaya başladı.

"Baban Taragay'ın zamanında büyük Uyguri Kağanlığı'nı kuramamasının başlıca nedeni Optar değildi. Ona yardım eden Mısır'ın birlikleri ve casuslarıydı. Babanın tüm dostlarını öldürdüler. Böylece baban yapayalnız kaldı. Mısır bunu, dibindeki Babilonya güçsüz olduğu için yapabildi. O toprakları da bu hale onlar getirdiler. Büyük Babil kralı öldükten sonra iki kardeşi birbirlerine düşürdüler. Babilonya ikiye bölündü. Kuzeydeki prens bizden yana olan bir savaşçı ve halkının geleceğini düşünen bir lider. Güneydeki ise Tanrı Kral'dan emir alan, gözünü hırs bürümüş bir canavar. Kuzey prensinin orduları emrine girecek. Ona haber göndereceğiz. Şehri alıp, bayrağını tepede dalgalandırdığında tüm ordular emrine gelecekler. Sen, onların büyük Han'ı olacaksın."

"Kuzey prensinin kaç savaşçısı var?"

"On bine yakın ve gün geçtikçe azalıyor. Güney Prensi'ne Mısır'dan devamlı yardımcı birlikler geldiği için sayısı on beş binden fazla ve hiç azalmıyor. Güneyin paralı askerleri, ayak basılmamış ormanlardaki kabileler, Mısır mu-

hafızları hatta Kara Rahipler devamlı destek veriyorlar."

Börü, haritayı incelerken parmağını Babil şehrinin batısındaki garip çizgilere koydu.

"Burası neresi?"

"Orası küçük tepelerinin olduğu yer. Orada hiçbir şey yok."

Börü başını sallayarak, "Bu işimize yarayabilir. Babam birliğine varmıştır. Mabetten oraya bir adam göndermenizi istiyorum. Babam ve birliği de bize katılırsa zafer kazanacağımızdan şüphem olmaz."

"Tabi, karanlıkla beraber bir savaşçımızı birliğine göndeririz. Planımızı çok iyi yapmalıyız! Tek şansımız var."

Börü, başını sallayarak baş üstadın sözünü onayladı.

***

Dördü, Babil şehri hakkında konuşmaya devam ederken aynı saatlerde Kral Ridan, Kara Piramit'ten ayrılmak üzereydi. İhtiyar rahip, kralının yanına heyecanla gelip, "Çok önemli bir bilgiye ulaştık kralım," dedi.

"Anlat rahip!"

Kral piramidin merdivenlerini ağır adımlarla iniyordu. Başrahipse hemen arkasından geliyordu.

"Karanlığın dokuz oğlu var kralım. Mu'nun kadim yazıtlarında böyle yazıyordu. Her oğul farklı şekilde uyandırılıyor. Biz, hangisini çağırmamız gerektiğini bilmiyorduk. Karanlığın kapılarından biri rahiplerimize seslendi. Bizden kurt ya da aslanın kanından birini istedi."

"Kurt ya da aslan mı?"

"Uyguriler kralım! Mu'nun dört kolu vardı. İkisi yok

oldu. Diğer iki hanedanlıktan günümüzde yaşayanlar varsa saf karanlığın gücünü elde edebiliriz."

"Üzerinden binlerce yıl geçmiş. O iki hanedanlığın soyunu sürdürmesi çok zor."

"Öyle görünüyor ama Uyguriler her zaman onları bekleyen masallar anlatıyorlar."

Kral Ridan merdivenlerden inmeye devam ederken, "Komutan Sidis'e tüm Uyguri beylerini ve namlı savaşçılarını buraya getirmesini söyleyeceğim. O kanı taşıyan kim varsa bulacağız! İmparator, o toprakları Uyguriler'den temizlemek için hazırlanıyor. Di Muhafızları o topraklardaki komutanlarımızla bize çok daha fazla esir gönderecektir!" dedi. Kral Ridan piramitten çıktıktan sonra duvara doğru yola çıkmadan önce ihtiyar rahibe baktı.

"Artık çok yakınız ihtiyar. Yeryüzü sonsuza kadar avuçlarımızda olacak."

Başrahip gülümseyerek kralının sözlerini başıyla onayladı. Atına binip, karların üzerinden duvara doğru gidişini izledi. Gelmiş geçmiş tüm kralların hayalini kurduğu yenilmez orduya ulaşmak üzereydiler.

Kuzeyden Gelen

Kara Kardeşlik'in merkezine, Gümüş Şehir'e varan genç rahip, kara taşlardan koridorları hızla geçiyordu. Kimseye görünmeden bir an önce Komutan Zetis'in ismini verdiği rahibi bulmak istiyordu. Atlantis'in komutanı, aradığı kişinin zindanlarda olduğunu söylemişti. Büyük Kara Piramit'in iki kat altına giden merdivenleri inmeye başladı. Dibe ilerledikçe burnuna gelen keskin pis koku, dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Zindanın girişindeki büyük demir kapının önünde duran iki rahibe doğru yürüdü. Biri, daha fazla yaklaşmasına izin vermeden, "Kimsin? Neden buradasın?" dedi. Aralarında yirmi adım mesafe vardı. Genç rahip sesinde oluşacak en küçük titremede iki rahibin canını alacaklarını biliyordu. Nefesini topladı.

"Ben Yanku! Kral Şehri rahiplerindenim. Başrahibimizi görmeden önce dostumu görmeye geldim."

"Dostunun ismi ne?"

Genç rahip, söylediği ismin kapının önündeki iki rahipten biri olmaması için tanrılarına dua ediyordu.

"Zindanda görevli. Adı Kuntsa!"

İki rahip birbirlerine baktılar. Cübbesinin koluna yerleştirdiği küçük bıçağı yoklayan Yanku, gergin bir halde

cevabı bekliyordu. İki rahip, kapıları açıp, "Alt kata in. Koridorun en sonundaki kapıda bekliyor," dediler.

Yanku'nun göğsünden sanki kocaman ağır bir taş kaldırılmış gibiydi. Bir anda iliklerine kadar rahatladı. Gülümseyerek iki rahibe selam verip, zindana girdi. Alt kata, dar ve nemden yosun bağlamış kısa merdivenlerden inmeye başladı. Meşalelerin ışığında etrafı zor görüyordu. Kısa bir süre sonra gözü bu loş ışığa alıştı. Koridor boyunca bekleyen sadece üç rahip vardı. Biri hemen karşısındaydı. Ona selam verip sağa döndü. Diğeri küçük tahta bir sandalyede oturuyordu. Olduğu yerde uyuklayan rahibin yanından hızla geçti. Hemen ileride, koridorun sonunda aradığı adam bekliyordu. Kendisine meraklı gözlerle bakan koridorun sonundaki adamın kim olduğunu sormaması için Komutan Zetis'in kendisine verildiği kırmızı mühürlü deri parçasını çıkarıp, önünde tutarak yaklaşmaya başladı. Yanına geldiğinde deri parçasını hemen cübbesine sokup, "Ben Yanku. Kral Şehri'nden geliyorum," dedi.

"Komutan ne istiyor?"

Fısıltılarla konuşuyorlardı. Diplerinde her an bir rahip bitebilirdi. İçerideki tutsakların da onları ele verme ihtimali vardı.

"Dolon'un işini bitirmek için bana yardım etmeni söyledi."

"Üzerinde bıçak ya da başka bir şey var mı?"

"Var."

"Ondan hemen kurtulmalısın."

"Tamam. Buradan çıktıktan sonra Dolon'u görmeye gideceğim. Bunu hemen yapmalıyım."

"Hayır! Dolon'u görmeye git. Gün batımında tapınağın girişinin hemen yanındaki iskelede bekle. Onu beraber öldüreceğiz. Bunu bu gece yapacağız. Nasıl olacağını sana anlatacağım. Git şimdi!"

Genç rahip arkasını dönüp hızlı adımlarla ilerlerken, koridorun başında, yukanda kendisine kapıyı açan rahiplerden birinin aşağıya indiğini fark etti. Kontrole gelmiş olmalıydı. Konuşmayı tam zamanında bitirmişlerdi. Gülümseyerek, "Tanrılar yardımcınız olsun kardeşim," dedi. Rahip, başını sallayarak yanından geçen genç rahibe baktıktan sonra girişte bekleyen diğer rahiple konuşmaya başladı. Yanku, merdivenleri hızla çıkarak kapının önündeki rahibin yanından bir rüzgâr gibi geçti.

Nefes nefese tapmaktaki odasına doğru ilerlerken, konuştuğu adamın nasıl bir plan yapacağını merak ediyordu. Başkalarını da mı devreye sokacaktı, yoksa bunu sadece ikisi mi yapacaklardı? Kafasındaki sorularla odasına girdi. Zindandaki pis koku üzerine sinmişti. Hemen üzerini değiştirip, dolabındaki temizlerden birini giydi. Bıçağını yatağının altına sakladıktan sonra Dolon'u görmek için tekrar çıktı.

Dolon, mabedin en üst katındaydı. Gümüş Şehir baştan sona gören bir odada kalıyordu. Dolon'a giden iki kat, onu koruyan muhafızlarla doluydu. İlk katta üzeri iyice arandıktan sonra cüppesi alındı. İkinci katta ayakkabıları çıkartılıp, bir kez daha arandı. Dolon'un, üzerinde koca bir yılanbaşı olan büyük, kara kapısının önüne geldiğinde muhafızlarından biri kapıyı tıklattı. İçeriden gelen sesle kapı

ardına kadar aralandı. Yanku, büyük masasının başında oturan Dolon ile göz göze geldiğinde nefesini ayarlamaya çalışıyordu. Başrahip, "Gel genç rahip, otur," diyerek yuvarlak masasının karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

"Ne buldun? Kral Ridan Kuzey Şehri'nde ne yapıyor?"

"Efendim, Kral Ridan oldukça zeki bir kral. Muhafız zırhlılarından birini giyerek Kuzey Şehri'ne gitti. Duvarın arkasını görebilmek imkânsız ama orada çok büyük bir ordu olduğu kesin. Yenilmez bir ordu harekete geçmek için bekliyor."

"Yenilmez bir ordu mu?"

"Evet efendim. Bir canavar çığlığı duydum. Çok güçlü bir sesti. Kral Ridan surlardan girdiği anda içeride büyük bir kargaşa oldu. Gözcüler o sesi çıkaran şeye isyancı diyorlardı. Bir de..."

Dolon, ellerini açarak, "Konuş! Bir de ne?" diye sesini yükseltti.

"Emegen!"

Odada bir anda ölüm sessizliği hâkim oldu. Dolon, gözlerini genç rahipten ayırmadan söylediği son sözü düşünüyordu.

"Emegenler binlerce yıl önce yok oldular. Böyle bir şeyin olması imkânsız! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır... Hayır efendim! Eminim, kulaklarımla duydum! Eğer isterseniz bunu size kanıtlayabilirim. Bana biraz zaman verin. Kral tekrar kuzeye gidecektir."

Dolon, elini masaya vurup, sert bir sesle, "Çık dışarı! Anlaşılan bana söyledikleri gibi iyi bir iz sürücü değil-

mişsin. Sen hayalperest, aptal bir genç rahipsin! Gümüş Şehir'de, tüccarların getirdiği balık kasalarını taşıyacaksın! Uzun yılların böyle geçecek! Yarın, sabahtan itibaren iskeleye ineceksin. Aklın başına gelene kadar da tapınaktan uzak kalacaksın!"

Genç rahip yutkunarak, "Emredersiniz efendim," deyip, sandalyeden kalktı. Kapıya yöneldiği sırada arkasından gelen sesle bir anda durdu.

"Bu aptal hayallerini başkalarına anlattığını duyarsam kelleni şehrin meydanında aldırırım!"

"Emredersiniz efendim."

Yanku, hızla Dolon'un odasından çıktı. İçinde, başrahibe duyduğu öfke daha da kabarmıştı ama belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. İçinden söylediği tek söz, "Bu gece! Bu gece gebereceksin pislik!" oldu.

Agartalılar

Komutan Sidis'in gemisi, Atlantis'in güneyindeki Dutah Şehri'ne yanaşmıştı. Güneş tepedeydi ve iskelelerde mal taşıyan balıkçılar dışında kimse görünmüyordu. Taragay ve Bozdoğan ise uzun yolculukta verilen bir parça ekmekle karınlarını doyurmaya çalışmışlardı. Uzun süre oturdukları tahta zemin, sırtlarında ağır acılar bırakmaya başlamıştı.

Komutan Sidis, on kadar adamıyla iskeleye indi. Büyük fıçılardan birini sırtlanmış bir adama, "Efendin yerinde mi?" diye seslendi. Adam başını sallayarak, "Yerinde efendim," diye cevap verdi. Sidis, geminin tepesindeki adamlarına baktı.

"İki gemiyi de demirleyin. Gün batımında yola devam edeceğiz. Bozdoğan'ı getirin!"

Yanındaki on adamıyla uzun taştan yolda, Altın İkizler'den getirilen meyveleri inceleyerek yürüdü. İki katlı taştan bir evin kapısına vardı. Kapıda bekleyen iki adam, yana açıldılar. Biri, "Hoş geldiniz Komutan Sidis. Efendimiz içerideler," deyip, kapıyı açtı. Sidis adamlarıyla içeriye girdiğinde geniş koltuğuna yayılmış bir halde oturan kısa boylu, büyük göbekli, orta yaşlardaki eski dostunu gördü.

"Efendi Ratta!"

Saçları seyrek şişman adam, bir domuz gibi debelenerek olduğu yerden hızla kalkmaya çalıştı. Doğrulup kollarını açarak, "Komutan Sidis! Benim eski dostum hoş geldin! Şeref verdin!" diyerek sarıldı. Komutan Sidis'e hemen karşısındaki geniş koltuğu gösterip, oturmasını söyledi ve dışarıdaki adamlarına en güzel şaraplardan getirmelerini emretti.

"Amisonya'dan[4] getirdiğim şarabı kesinlikle tatmalısın Sidis."

"Her zaman şarabın en iyisini bulursun Ratta!"

Bir adam, büyük bir cam sürahi ve iki kadeh getirdi. Şarabı doldurduktan sonra dışarıya çıktı. Komutan Sidis, adamlarına eliyle dışarıya çıkmalarını emretti. Ratta, gülümseyerek şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Uzun zamandır seni görmedim Sidis. Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Her zamanki gibi şu Uyguri köpeklerini avlıyordum."

"Artık yorulmadın mı? Atlantis'e tamamen dönmelisin, yaşlanıyorsun! Atlantis'in muhteşem şaraplarını ve güzel kadınlarını tadarak huzur içinde yaşama vaktin gelmedi mi?"

"Geldi Ratta, bu yüzden buradayım."

Ratta, eski dostunun sözünden bir şey anlamamıştı. Gözlerini kısarak, "Eski dostum uzun zaman sonra benimle alışveriş yapmaya gelmiş olmalı," dedi.

"Evet Ratta! Hem de çok fazla kazanacağın bir alışveriş."

---

4 Yunanistan

Ratta'nın gözleri parlıyordu. Ellerini ovuşturduktan sonra koca göbeğine koydu.

"Anlat eski dostum. Seni dinliyorum."

"Büyük komutan Zuton'u hatırlıyor musun? Öldüğünde tüm Atlantis'te büyük bir yas tutulmuştu."

"Evet, ama alışverişimizle ilgisi ne?"

"Komutan Zuton öldükten sonra yerine ben geçtim. Yenilmez denen o büyük komutan yanı başımda son nefesini verdi. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"O zamanlar bir Uyguri beyi Atlantis'in canını sıkıyordu. Baş belasının, dostumuz Di Hanedanlığı'na yaptığı kanlı saldırıların haberlerini alıyordum. O zamanlar gemi ticareti durmak üzereydi. Tüm iskelelerde bizlere saldırıyorlardı. Adı... Neydi?"

"Taragay!"

"Evet, adı Taragay'dı."

"Komutan Zuton'u öldüren onun en iyi adamı Bozdoğan'dı. O toprakların yenilmez, yaşayan efsanesi Bozdoğan! Kaç defa boynumu kılıcının ucundan son anda kurtardığımı sayamamışımdır. Şimdiyse o büyük savaşçı, benim ellerimde."

"Şaka yapmıyorsun değil mi Sidis? Onu yakaladın mı?"

"Sadece onu değil, Taragay'ı da yakaladım."

Ratta, hemen yanındaki küçük sandığın ağzını açıp elini içine attı.

"Söyle eski dostum, ikisine ne kadar istiyorsun?"

"Taragay benim Atlantis ordularının başında komu-

tan yardımcısı olmamın anahtarı. Zetis'in yardımcısı olduğumda Atlantis'e tamamen dönmüş olurum. Fakat Bozdoğan için anlaşabiliriz. Efendi savaşlarına hâlâ katılıyor musun?"

"Evet, onlarca rakibim var ve uzun yıllardır şampiyon çıkaramadım eski dostum."

"Seni tekrar şampiyon yapıp, sarayın büyük meydanında rakiplerinin karşısmda kraldan onur ödülü aldıracak adam burada. Bozdoğan, seni eski günlerine geri döndürecektir."

Komutan Sidis, başını kapıya doğru döndürüp, "Bozdoğan'ı getirin!" diye bağırdı. Ratta'nın şampiyonluk konuşmasından sonra iştahı iyice kabarmıştı. Elleri ve ayakları kalm zincirlerle bağlanmış Bozdoğan, koluna giren iki savaşçıyla apar topar Sidis'in yanına getirildi. Bir Atlantis süvarisi ise boynuna takılı olan kalın, demir zinciri tutuyordu.

"İşte bu adam, Uyguriler'in efsanevi savaşçısı Bozdoğan."

Ratta, kısa bir süre Bozdoğan'ı inceledi. Gözlerindeki nefret dolu ifadeyi fark edince, "İşimi zorlaştıracağı kesin ama onun gibi yüzlercesini gördüm," dedi. Elini küçük sandığının içine atıp, üç büyük kese çıkardı.

"Ona üç kese en değerli Atlantis altınlarından veririm."

"Üç çok az dostum. Şampiyon olduğunda koca bir sandık altın alacaksın. Üzerine bir miktar toprak ve büyük saygınlık kazanacaksın. Ödemesini sarayın yaptığı yüz ki-

şilik bir muhafız birliği de cabası! Kaç gemi kaldırdığında bu kadar kazanabilirsin ki? Sekiz büyük kese Ratta! Kimseye gitmeden sana geldim eski dostum."

"Genç değil. Hem, eski gücünün de olduğunu sanmıyorum. Çok fazla adam öldürmesi gerekecek."

"Merak etme Ratta, senin eğiticilerini bile çok rahat öldürebilir."

"Karşılaşmalar çok yakın. Birkaç güne kumlara çıkması gerekecek. Bunu yapabilir mi?"

"Şimdi bile götürebilirsin. Güven bana eski dostum."

Bozdoğan, zincirlerini çekiştirerek, "Siz iki Atlantis köpeği! Buradan kurtulup, ikinizin de kellesini alacağımı biliyorsunuz öyle değil mi? " diye bağırdı.

"Hahaha... Senin gibileri çok gördüm Bozdoğan. Merak etme, benim için öldürdükçe, belki en iyi adamlarımdan biri olacaksın. Atlantis'in beyaz sütunlarında adın yankılanmaya başladığında geldiğin o pis kokulu çadırları, barınakları çoktan unutmuş olacaksın!"

"Senin karnını bıçağımla deşip bu topraklara döktüğümde, Atlantis'in sokaklarında ölüm çığlıklarını duyacaksın domuz! Senin için adam öldüreceğimi düşünüyorsan büyük bir hayal görüyorsun!"

"Hayatta kalabilmek için öldüreceksin Bozdoğan. Hem kendin, hem de benim için öldürmüş olacaksın. Kan çukurlarını hiç duymadın değil mi Bozdoğan?"

Bozdoğan boş gözlerle Ratta'ya bakıyordu. Komutan Sidis, "Sekiz kese altına karşı efsane senin olacak!" dedi. Ratta, sekiz büyük keseyi Sidis'e uzattıktan sonra adam-

larına seslendi. Gelen üç güçlü Atlantis denizcisi, süvarilerden aldıkları zincirlerle, Bozdoğan'ı çekiştirerek odadan çıkardılar. Komutan Sidis gülümseyerek, "En doğru olanı yaptın eski dostum. Şampiyonluk ödülünü kraldan alırken, orada ben de olacağım ve seni tüm gücümle alkışlayacağım," dedi.

Ratta, eski dostunun sözleriyle hayallere dalmış bir şekilde şarabını yudumlamaya devam etti.

"Sayende çok altın kazanacağım Bozdoğan... Çok!"

***

Atlantis'te bunlar yaşanırken, Uçkan ve savaşçıları Cerdukay'ın kampına doğru ilerliyorlardı. Gözcüler dört bir yandan Taragay'ın birliğinin geldiğini duyuruyorlardı. Kurt başlı bayrağı dalgalandırarak hız kesmeden kampın girişine doğru atlarını sürüyorlardı. Sesleri duyup otağından çıkan Cerdukay'ın yanına gelen Orus, "Durduralım mı beyim?" diye sordu.

"Taragay'a ne olduğunu merak ettikleri için gelmiş olmalılar. Girmelerine izin verin. Başlarındaki komutanı otağıma getirin."

Orus, savaşçılara kapıları açmalarını emretti. Herkese bir çarpışmaya karşı hazırlıklı olmaları gerektiğini bağırarak bildirdi. Kampın kapısına yaklaşan Taragay'ın birliği atlarını yavaşlatarak, kendilerine ardına kadar açılan girişten geçtiler. Uçkan, adamlarına durmalarını emredip, karşısına çıkan Orus'a, "Cerdukay Bey'i görmeye geldim Orus," dedi.

"Seni bekliyor Uçkan. Adamlarını sağ taraftaki boşluğa aldıracağım. Taze keçi sütümüz ve etimiz var."

"Var olasın Orus!"

Uçkan, adamlarına Orus'un söylediği yere doğru hareket etmelerini emredip, atından indi. Orus ile tokalaşıp, birbirlerine sarıldılar.

"Uyguriler'in demir bileği Orus! Uzun zaman oldu beraber Di kellesi uçurmayalı!"

"Öyle oldu Uçkan. Sen otağa girdikten sonra pusatın paslanmıştır. Benim hızıma yetişebilir misin?"

Uçkan ve Orus birbirlerine gülümsüyorlardı. Uçkan, "Otağa girişimiz ne kadar hızlı olduysa, her seferinde çıkışımız da o kadar hızlı oldu Orus. Eskisinden daha hızlıyım. Merak etmeyesin," dedi.

"Hadi gidelim kandaşım. Cerdukay Bey seni bekler."

Uçkan ve Orus otağın girişine geldiklerinde muhafızlar Uçkan'ın üzerindeki pusatları aldılar. Arka arkaya içeriye girdiklerinde Cerdukay, ayakta onları bekliyordu. Bu uzun boylu ve oldukça güçlü bir vücuda sahip olan beyi en son çok gençken gören Uçkan, "Ben Uçkan, Taragay beyimin yerine birliğinin başında durmaktayım," dedi Cerdukay'a.

"Biliyorum Uçkan. Eskiden Bozdoğan ile birlikte ne kahramanlıklar yaptığınızı çok dinlemiştim. Otağımda senin gibi bir yiğidi misafir etmekten onur duydum."

"O onur bana ait Cerdukay Bey."

İkili karşılıklı oturduktan sonra Orus da Cerdukay'ın sağına geçip bağdaş kurdu. Uçkan'ın sıkıntılı hali yüzün-

den okunuyordu. Cerdukay, "Neden geldiğini tahmin edebiliyorum Uçkan," dedi.

"Taragay beyim otağınıza gelmiş. Atlantis birliklerine karşı yardım istemek için. Oğulları Börü ve Bangu obamıza geldiler. Kamptan göç eden herkes öldürülmüş. Sadece ikisi kurtulabilmişler. Börü beyim, babası hakkında bir haber beklemekte."

"Taragay'ın oğluyla hiç karşılaşmadım ama o kadar Atlantis süvarisinin elinden kaçabildiyse yaman bir savaşçı olmalı. Taragay ve Bozdoğan bana geldiler. Onlara iki yüz savaşçımı verdi fakat içlerinde Atlantis'e köpeklik edenlerin olduğunu bilmiyordum. Taragay ve Bozdoğan'ı Atlantislilere verip, yüz doksan yiğidimin canına kıymışlar."

Cerdukay'ın gözünün önüne Togan'ın suratı geliyordu. Daha da öfkeleniyordu. Uçkan, Cerdukay'ın uğradığı büyük ihanet karşısında şaşkındı. O, acımasızlığı ve yenilmez birlikleriyle nam salmış bir beydi. Buna cesaret edebilmelerine bile inanmazdı.

"Yiğitleriniz için çok üzüldüm Cerdukay beyim. Tanrı, onları en güzel bahçelerine alsın! Taragay beyim ve Bozdoğan'ı Atlantis'ten kurtarmam gerekiyor. Bu yüzden oğlu Börü beyime haber götürmeliyim."

"Ya Börü? O nerede?"

"Hatti topraklarının güneyindeki büyük mabede gitti."

Cerdukay ellilerini ovuşturup, "Orayı bir yerlerden hatırlıyorum. İsmini babam Optar'ın konuşmalarında duymuştum. Taragay, büyük Uyguri Kağanlığı'nı kurmak

istediği zaman oraya gitmişti. Sonrasında da tüm beyleri emrine çağırmıştı. Börü, tüm Uygurileri bayrağı altında toplamayı mı düşünüyor?"

Uçkan, Cerdukay'a cevap vereceği sırada içeriye bir muhafız girdi.

"Beyim, kızıl cübbeli bir adam geldi. Agarta üstatlarından olduğunu söylüyor. Sizi görmek istiyormuş."

Cerdukay, Agarta adını duysa da daha önce oradan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Toprakları gizli bir yerde olan bu ırktan söz edildiğini biliyordu. Eliyle içeriye almasını işaret etti. Muhafız çıktıktan kısa bir süre sonra, yere kadar uzanan ateş kırmızısı cübbesiyle orta yaşlardaki bir adam içeriye girdi. Alnında, siyah bir boyayla iç içe çizilmiş iki çember işareti vardı. Cerdukay'ın karşısına geçip, eğilerek, "Ben Agarta üstatlarından Zile. Aslanı saygıyla selamlıyorum," dedi ve büyük zeytin karası gözlerini Cerdukay'a doğru kaldırdı.

"Hoş geldin Zile. Demek anlatılanlar doğruymuş."

"Hakkımızda ne duydunuz Cerdukay Bey?"

"Agarta'nın hayaletlerinin dolaştığını duymuştum. Şimdi onlardan birinin karşımda olduğuna inanamıyorum."

Cerdukay alaycı bir tavırla üstada gülümsüyordu. Suratında tek bir mimik değişikliği olmayan Zile, olduğu yerde uzun boyuyla bir direk gibi dikiliyordu. Cerdukay, "Oturun," dedi. Zile, üçlünün oturduğu koca ayı postlarıyla döşeli alana gelip, bağdaş kurdu. Kollarını dizlerine koyduğunda uzun cübbesinin açılan kısmından bileklerin-

deki Güneş ve Oz işaretini fark eden Cerdukay, "Siz kimsiniz Zile? Toprakları bile bilinmeyen bir ülkeden geliyorsun," diye sordu.

"Bizler, yeryüzünün en büyük gücü karanlık dalgalar tarafından yutulduktan sonra kurtulan üstatların devamıyız."

"Yani Mu'nun? Bizim atalarımızın?"

"Evet, Cerdukay Bey. Buraya gelmemin de çok önemli bir nedeni var. Bizler ortalıkta görünmeyiz. Çünkü kadim sırları saklarız. Onları kötülüklerden korur, aynı tarafta olduklarımıza yardım ederiz."

"O önemli neden ne üstat? Saklı topraklarından çıkıp, bunca ölümün yaşandığı yere neden geldin?"

Agarta üstadı, cübbesinin kolundan çıkardığı büyük bir deri parçasını Cerdukay'a uzattı.

"Bu, bizim kadim atalarımızdan kalan bir miras. Bu, tüm yeryüzünün geleceğini kurtaracak olan şey."

Cerdukay, rulo halindeki deriyi hızla açtı. Karşısında bir kurt ve aslanın saldırı anındaki hallerinin resmini gördü. Karşısında çok başlı bir ejderha vardı.

"Gelecek bu mu? Çok başlı bir canavan öldüren aslan ve kurt mu? Yanlış deri parçasını getirmiş olmayasın üstat?"

Orus gülümsüyordu. Uçkan ise hâlâ üstadın neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"İmparator kalabalık birliklerden oluşan muhafızlarını sarayından çıkardı Cerdukay Bey. Agarta'dan çıkan tek üstat ben değilim. Çok sayıda üstat, benim size geldiğim

gibi diğer beylere gittiler. Di Muhafızları'nın gelmesi an meselesi. Obanızı ve birliğinizi Sümer topraklarına doğru kaydırmalısınız. Yoksa bu topraklarda tek bir Uyguri bile bırakmayacaklar. O deri parçasındaki aslan sizsiniz Cerdukay beyim. Kurt da Taragay'ın oğlu Börü. Uyguriler'i bayraklarınız altında toplamalısınız."

Cerdukay öfkeyle ayağa kalkıp, "Bu adamı sen getirmiş olmalısın Uçkan! Börü'nün mabede gittiğini söyledin. Arkasından bu adam geldi. Şimdi kalkmış, bir korkak gibi topraklarımı terk edip, Börü'nün emrine girmemi istiyor! Siz, benim kim olduğumu unuttunuz sanırım? Benim karşıma çıkanların korkudan patlayacak gibi olan kalplerini duyarım! Sizler, neyinize güvenip, bana bir başkasının emri altına girmemi söylemeye çalışırsınız?" diye bağırdı. Orus da ayağa kalkmıştı. Uçkan, yumruklarını sıkarak Cerdukay ile burun buruna geldi. Üstat, iki tarafın birbirine girmesinden korkuyordu. Ortalığın daha da kızışması için araya girmeye çalışsa da onu umursamıyorlardı.

"Bak Cerdukay Bey! Beyim sana sığındı, yardım istedi. Dönmeyince, ondan bir haber almayınca otağına geldim. Şimdi kalkmış beni hiç tanımadığım bir adamla plan yapıp geldiğimi söylersin! Beni baban da, en iyi adamın Orus da iyi tanır!"

Cerdukay, babasının bahsini açan Uçkan'a karşı daha da öfkelendiği sırada muhafızlardan biri aniden içeriye daldı.

"Beyim! Kadın savaşçı birliklerimiz geri döndüler. Saldırıya uğramışlar!"

Cerdukay, rüzgâr gibi Uçkan'ın yanından geçip, otağdan dışarıya çıktı. Arkasından Uçkan, Orus ve üstat Zile de dışarıya çıktılar. Yüzlerce kadın atlı otağın önüne geldiler. Kimi yaralıydı. Kamp alanındakiler hemen yaralıları şifacılara götürmek için harekete geçtiler. Kadın savaşçıların komutanı Göksu Hatun, Cerdukay'ın önüne gelip selam verdi.

"Beyim, çok kaybımız var. Daha önce hiç görmediğimiz büyüklükte bir birlikle karşılaştık. Kaçarken de bir başkasına denk geldik."

"Sen ne dersin Göksu Hatun? Kaç kişiydiler? Bin mi, iki bin mi?"

Göksu Hatun yutkunduktan sonra, "On bine yakın bir birlikti. Dönüşte karşılaştığımız birlik beş binden fazlaydı," dedi. Cerdukay, arkasını dönüp Agartalı Zile'ye baktı. Öfkeyle tekrar Göksu Hatun'a bakıp, "Kaç savaşçı kaybettin?" diye sordu.

"İki yüzden fazla beyim. Yüzden fazla yaralı var. Üzerimize geliyorlar. Birkaç güne burada olurlar."

"Savaşçılarınla ilgilen Göksu Hatun."

Kadın savaşçı tekrar selam verip geriye döndü. Hızla şifacıların olduğu otağa doğru koşmaya başladı. Cerdukay'ın bakışları uzaklardaki tepeliklere dalmıştı. Orus "Ne yapmamızı emredersiniz beyim?" diye sormuştu fakat onu bile duymamıştı. Agarta üstadı yanına yaklaştı. Koluna hafifçe dokunup dalgın gözlerini kendine çevirtti.

"Kim olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi Cerdukay Bey? Bedeninde hangi kanı taşıdığını bilmiyorsun."

Uçkan ve Orus, Zile'yi dikkatli bir şekilde dinliyorlardı.

"Neden bahsediyorsun Agarta üstadı?"

"İçeride konuşalım Cerdukay Bey. Neden buraya geldiğimi daha iyi anlamalısınız. Daha fazla can kaybetmeden beni dinleyin."

Cerdukay, hiçbir şey söylemeden otağa girdi. Öfkeden burnundan soluyordu. Uçkan ve Orus, Agarta üstadıyla içeriye girip, aynı şekilde oturdular. Cerdukay, öfkeden yumruğunu sıkmış bir halde, "Bana her şeyi anlat Agarta üstadı!" dedi.

"Binlerce yıl önce yeryüzünde adalet hâkimdi. Dört hanedanlık, tüm topraklara medeniyetler inşa ettirdi. Ölümler, soğuk ve açlıktan çok uzak yeşil bir yeryüzü vardı. Atlantis, o zamanlar buradan çok uzakta, en kuzeyde yaşayan iki vahşi kralla dört hanedanlığa saldırdı. Emegenler ve Dunkalar, yenilmesi çok güç ordulardı. Savaş sonunda her iki ordu da karanlık dalgaların altına gömülüp yok oldular. O topraklardan sadece iki komutan ve krallar kralının kızı kurtuldu. Dört hanedanlıktan sadece ikisinin soyu devam etti. Börükan ve Atahan hanedanlıklarının hayatta kalanları, bizim son umudumuz oldular. Size gösterdiğim şu deri parçasını hatırlıyor musunuz Cerdukay beyim?"

"Evet, kurt ve aslan şekli vardı."

"Kurt, Taragay'ın oğlu Börü'yü gösteriyor. O, son Börükan ve parmağında gök yüzüğünü taşıyor. Yani atalarımızdan kalan iki mirastan birini takıyor, diğer gizli olan da

bir kılıç. Atahan Hanedanlığı'nın soyu sizinle devam ediyor Cerdukay beyim. O resimdeki kurt ve aslan bir olursa Demir Yumruk Birliği'ni yenebiliriz. Daha önce kurt ve aslan birbiriyle savaştılar. Taragay ve babanız Optar'dan bahsediyorum. Kaybeden Uyguriler oldu. Di, daha çok güçlendi. Mısır gücüne güç katıp, Babilonya'yı parçaladı. Sümerler ve Akadlar kendi içlerinde bölündüler. Hattiler yalnız kaldılar."

Cerdukay, sessizce Zile'yi dinliyordu. Söyledikleri aklına yatıyordu. Babası zamanında obalarındaki dinmeyen ağıtları hatırlıyordu. Her gün başka ölüm haberinin geleceğinden emin yaşadıkları kötü günlerdi. En sonunda babasının ölümüyle yıkılmıştı. Bunu Di Hanedanlığı yapmıştı. Cerdukay, gözlerini Zile'ye dikip, "Börü ile birlikte hareket etmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Aslanın hükmünün zamanı sona erdi Cerdukay Bey. Sıra kurtta. Bu, onun Han olup, sizin onun altında olacağınız anlamına gelmiyor. Tahta kurt oturacak ama aslan hep yanında olup, kurdun dengi olacak. Uyguriler'in koruyucusu ve kurda yol gösteren aslan olacak. İki hanedanlık üç soyda bir tahtı birbirine bırakacak. Börü, parmağında ata emanetini taşıyor. O, oğlu ve onun oğlundan sonra sizin soyunuza sıra gelecek. Bu bir var oluş savaşı, beni anlayın Cerdukay Bey. Uyguriler'in sizin gibi büyük bir beye ihtiyacı var. Savaş alanında siz olmazsanız, kurt yalnız kalır ve zafer kazanamaz. O olmazsa da aslanın arkasındaki ordular dağılır, tek başına yok olup gider."

Cerdukay, gözlerini yere dikip düşünmeye başladı.

Orus ve Uçkan, gergin bir şekilde onu bekliyorlardı. Cerdukay, derin bir nefes alıp, "Hep bu günü bekledim! Tüm Uyguriler'in bir arada olacağı ve öç alacağımız günü! Göksu Hatun ve birliği tam zamanında buraya geldiler. Yoksa Uçkan'ı ve seni dinlemezdim. Sonrasında da gerçeği geç fark edip, verdiğim savaşı bir anda kaybedebilirdim. Dediğin gibi olacak Agarta üstadı. Bu, beyliğin çok üzerinde bir savaş Zile. Her şey obadaki budunum ve gelecek soylar için!" dedi.

Cerdukay, Orus'a herkesin göç için toparlanmasını ve savaşçıların ani bir saldırıya karşı hazırda beklemesini emretti. Orus dışarıya çıkarken Uçkan, "Adamlarımla obama geri dönmeliyim," dedi. Zile, cübbesinden bir harita çıkarıp parmağını Sümer topraklarında bir noktaya koydu.

"Tüm Uyguri beyleri burada toplanacaklar. Zaman kaybetmeden burada, Cerdukay beyin emrinde tek yumruk haline gelmelisiniz."

Uçkan başını sallayarak Agarta üstadının gösterdiği noktayı inceledi. Cerdukay, haritayı incelerken, "Sümer kralının topraklarına girmemize nasıl izin verdi?" diye sordu.

"Çünkü o da bunun son savaş olduğunun farkında. Di Hanedanlığı bu topraklardaki Uyguri güçlerini tamamen yok ederse Sümer kralı, Atlantis'in de ordularını arkasına alarak gelen İmparatoru durduramayacağını biliyor. Diğer yanındaki Babilonya tamamen Mısır'ın istediği Akad prensinin eline geçerse aynı baskı diğer taraftan da gelecek. Atlantis ile eski düşman olan Amisonya'nın ne tarafı seçeceği

belli olmaz. Suskunluğunu korumaya devam ediyor. Bu saldırılar karşısında kazanan tarafta olmak isterse, Hattiler üzerine barbarlar ile birlikte saldırı yapacaktır. Yeryüzü tamamen Demir Yumruk Birliği'nin eline geçecektir."

Uçkan Bey, bir an önce obasına dönmek için hareketlendiğinde Cerdukay Bey ayağa kalktı. Elini Uçkan'a uzatıp, "Hakkında yanlış düşündüm Uçkan. Topraklarıma korkarak giren ve hiç kazanamayan Di'nin böyle bir ordu göndereceğini tahmin edemezdim. Kayıpsız bir göçle, üstadın gösterdiği topraklarda tekrar buluşmak dileğiyle!" dedi.

"Var olun Cerdukay Bey. Topraklarımızı bu Di köpeklerinden temizleyeceğimiz günü iple çekiyor olacağım. Tepkinizi anlıyorum. Böyle bir saldırı tahmin edilemezdi. O konuşmayı unutalım. Tanrı yanınızda olsun."

"Senin de Uçkan! Börü'ye haberi götürmesi için buradan bir savaşçı göndereceğim. Sen bir an önce obanı toparlayıp, yola çıkmak için hazırlan. Yolunuz açık olsun."

Uçkan otağdan çıkarken Cerdukay, yanında dikilen üstada döndü.

"Obamızın bilgesi çok yakın bir zamanda gözlerini kapadı. Onu büyük bir üzüntüyle toprağa verdik. Uzun zamandır garip rüyalar görüyorum Agarta üstadı. Hiç tanımadığım topraklarda kan döküyorum. Babamı görüyorum, bana acı dolu gözlerle bakıyor. Adını temizlemem için yalvarıyor. Bu rüyalarım beni uykusuz bırakacak bir hale geldiği sırada otağımın girişinde bitiverdin. Önceleri böyle şeylere inanamayan bir adamdım."

"Öç almanın zamanı geldi Cerdukay beyim. Topraklarınızda bunu anlatacak gök yürekli bir bilge olmadığı için de kendiniz çözmeye çalışıyorsunuz. Artık yanınızdayım. Rüyalarınızda size yol gösterici olacağım. Aslanın gözlerinden baktığınız her anı size yorumlayacağım."

"Bunu nerden biliyorsun? Bir aslanın gözünden baktığımı nasıl bilirsin?"

"Bunlar kadim sırlar Cerdukay Bey. Siz gördüğünüz her şeyi bana anlatın. Her şeyi anlatın ki, ben doğru yorumlayım."

Cerdukay gülümseyerek Zile'nin omzuna dokundu.

"Hadi biraz dinlen üstat. Uzun bir yoldan gelmiş olmalısın. Göç öncesi dinlenmek iyi gelecektir. Ben de Börü'ye haber vermesi için bir savaşçıyı yola çıkartayım."

"Buna gerek yok beyim. Mabede de Agarta'dan bir üstat gitti."

"Peki, şimdi dinlenin."

Üstat başını sallayarak, otağın çıkışına doğru ilerlerken bir anda, "En doğru kararı verdiniz Cerdukay Bey. Uyguriler ve tüm güçsüzler için gelecek artık daha aydınlık," dedi. Cerdukay, üstadın suratındaki mutluluk ifadesini izliyordu. Başını sallayıp, dışarı çıkışını izledi. Tek başına kaldığında bir köşede duran büyük bir sandığın kapağını açtı. Fildişinden, aslan başlı kabzası olan, büyük bir kılıç çıkardı. Otağın içerisine vuran ışıkta parıldayan ucuna baktı.

"Senin adını, senin pusatınla temizleyeceğim baba. Senin kelleni alanların boynunu, senin pusatınla vuraca-

ğım. Öcümü, sert ve durdurulamaz ateşten bir fırtına olup alacağım! Bu öyle bir fırtına olacak ki, insanlar unutsa da, kana doyan topraklar yüz yıllarca adımı haykıracaklar!"

Kan Çukurları Yolu

Gün batmaya başladığında Sidis, saatler boyunca sohbet edip, şarap içtiği dostu Ratta'nın yanından ayrılmak için oturduğu koltuktan kalktı. Aldığı sekiz büyük kese altını, durumdan oldukça hoşnut bir halde gülümseyerek adamlarına uzattı.

"Güzel bir alışveriş oldu Ratta."

"Umarım öyle olmuştur eski dostum. Alışverişin güzelliği, saraya onur ödülümü almaya geldiğimde ortaya çıkacak."

"Bana güven Ratta! Artık diğer rakiplerinin hiçbir şansı yok!"

Ratta ile Sidis gülümseyerek evden çıkıp, iskeleye kadar yürüdüler. Ratta'nın gözleri Sidis'in bineceği koca geminin üzerindeydi. Komutan Sidis gülümseyerek, "Neye bakıyorsun Ratta? Yoksa gemilerimi de mi satın almayı düşünüyorsun? Onlar krala ait," dedi.

"Bu gemiler tutsaklarla dolu, öyle değil mi?"

"Evet."

"Senin gibi diğer topraklardan yüzlerce tutsak getiriliyor. Ardı arkası kesilmeden devam ediyor. Atlantis efendilerine satılanları düşünüyorum. Ordumuz zaten bu savaşçılardan birlik kurmuyor. Bu kadar tutsağa ne oluyor

Sidis? Yıllardır bunun cevabını vermiyorsun. Bu koca bir sır olarak saklanıyor."

"Kuzey Şehri'ne götürülüyor. Oradaki büyük piramitte toprak işlemeleri için."

"Hadi ama Sidis, o karla kaplı topraklarda çiftçilik yaptıkları bana çok saçma geliyor."

"İnan bana, ben de bu kadar biliyorum Ratta. Oraya verdiğim tutsaklardan hiçbirini bir daha görmedim. Biz iskeleye yanaşırız. Kara Piramit'e giden tünele girdiklerinde onları teslim etmiş oluruz ve yolumuza devam ederiz. Bazen büyük duvarın önünde indiririz. Onları gözcüler alırlar. Gerisi hakkında tek bir bilgim yok."

"Neyse eski dostum. Ben altınıma bakarım. Onlara ne olduğu umurumda bile değil."

"Merak etme Ratta! Çok kazanacaksın!"

Sidis, arkasını dönüp tahta merdivenlerden gemisine çıkarken Ratta, "Atlantis'e döndüğünde tekrar misafirim ol! Sana güzel bir hane bulurum!" diye seslendi. Komutan Sidis, gülümseyerek başını salladıktan sonra gemisine bindi. Kürekler suya vurmaya başladığında Ratta birkaç adım arkasında bekleyen adamlara dönüp, "Bozdoğan'ı haneye götürün. Çok dikkatli olun! Onu tek başına kapalı bir yerde tutun," dedi. Arkasındaki adamlar koşar adım Bozdoğan'ı tuttukları yere doğru ilerlemeye başladılar.

Bozdoğan, küçük bir odada duruyordu. Penceresi olmayan yerde küçük bir varilin üstünde oturmuş, Ratta ve Sidis'in neden bahsettiğini düşünüyordu. Bu sırada kapı aniden açılıverdi. İçeriye giren üç adam Bozdoğan'ı zorla

ayağa kaldırıp, dışarıya çıkardılar. Kendilerine doğru yaklaşan at arabasını bekleyen adamlara, "Beni nereye götürüyorsunuz? Sidis nerede?" diye sordu. Adamlardan biri, gülümseyerek Bozdoğan'ın çevreye bakışını izledi.

"Gözlerin boşuna Sidis'i aramasın. Gemileriyle birlikte biraz önce buradan ayrıldı. Sen artık Dutah şehrinin efendilerinden Ratta'ya aitsin. Seni Ratta hanesine götürüyoruz."

"Ben kimseye ait değilim! Gemiler nereye gittiler?"

"Neden bu kadar çok merak ediyorsun Uyguri savaşçısı? Buradan kurtulup, o gemideki tanıdıklarını kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bana nereye gittiklerini söyle."

"Tabi ki Kuzey Şehri'ne, bu bir sır değil. Atlantis'teki herkes bunu bilir."

"Beni şimdi bırakırsanız sizi öldürmem. Sadece efendinizin kellesini alırım."

Adamlar kahkahalar atıyorlardı. Önlerindeki at arabasına Bozdoğan'ı iterek bindirdiler.

"İmkânsız hayaller kuracağına, birkaç gün içerisinde nasıl hayatta kalabileceğini düşünsen iyi olur Bozdoğan!"

At arabasının arkasında iki adamla birlikte oturan Bozdoğan, önde oturan diğer iki adamı da süzdü. Kurtulabilmenin bir yolunu arıyordu ama Atlantis süvarilerinin kalın zincirleri açılabilecek gibi değildi. O kadar sıkı bağlamışlardı ki bileğinden en ufak bir oynama bile yapmıyordu.

***

Kral Şehri'ne dönen Kral Ridan, taht salonunda Komutan Zetis ile konuşuyordu.

"Saraydan ayrıldığımdan beri bana söylemen gereken önemli bir şey var mı Zetis?"

"Kralım iki önemli konu var."

Kral Ridan gülümseyerek, "Bunca kısa zamanda iki konu ha? Bazı şeylerin harekete geçmesi için benim saraydan ayrılmam gerekiyor sanırım. Anlat Zetis," dedi.

"Saraydan beraber ayrıldığımızda izlendiğimizi fark ettim kralım. Kuzey Şehri'ne kadar bizimle gelen, sonra da ağaçlıkların arkasında gizlenerek sizin duvardan girişinizi izleyen biri vardı. Dönüş yolunda onu yakaladık. Sizi izleyen genç bir Kara Rahipti."

"Atlantis muhafızı zırhı içerisindeyken beni tanıdıysa takip etme konusunda oldukça başarılı olmalı. Ne yaptın peki? Öldürdün mü?"

"Hayır, kralım. Onunla uzun süre konuştum. Atlantis için seve seve canını verebilecek genç bir rahip. Başrahibin sizin emrinizden sonraki tutumunu beğenmiyor. Ona, Atlantis'i ne kadar sevdiğini bana kanıtlamasını söyledim."

"Ondan ne istedin Zetis?"

"Dolon'u öldürmesini kralım. Ayrıca gelen haberlere göre kardeşliğin tapınağının içerisindeki casuslarımdan biri, iki en üst düzey rahibi Dolon'un gözleri önünde öldürmüş."

"Güzel! O genç rahip Dolon'u öldürebilirse, kardeşlik kesinlikle saldırıya geçecektir. Gerçi, genç bir rahibin Dolon gibi iyi korunan birini öldürebileceğini hiç sanmıyorum."

"Deneyecek kralım. Kardeşlik saldırılarına karşı şehirlerdeki muhafız sayılarını arttırdım. Kara Rahipler buradaki tapınaklarından tüm eşyalarını taşıyorlar. Gözcülerim, Gümüş Şehir'in limanına birçok rahibin geldiğini söylediler."

Kral Ridan tahtından kalkıp, gösterişli altın işlemelerle bezenmiş masanın üzerindeki cam sürahiden kadehine şarap doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra, "Diğer konu ne Zetis?" diye sordu.

"Oğlunuz, Prens Sadas! Daha önce defalarca yaklaşmaması konusunda uyardığınız şu rahibe kızın etrafında dolaşıyor. Bütün gün sarayda değil kralım. Size sormadan harekete geçmek istemedim."

"İyi yapmışsın Zetis. Kardeşlik bana gücünün yetmeyeceği noktada oğlumu kullanmak istiyor. Atlantis içerisindeki dengeleri bir oyundan ibaret sanan aptal oğlumun artık gerçeklerle yaşamasının vakti geldi."

"Saraya mı getirelim kralım? Yerini biliyoruz."

"Hayır, buraya getirmeyin. Yanındaki kızı sessizce öldürün. Dikkat çekmeyin. Oğlum Sadas'ın, sevdiği kızın cesedini kollarına almasını istiyorum. Canı yanıp, gözyaşı dökmeli ki, hayatın aptalca saray gösterişinden ibaret olmadığını anlamalı."

"Emredersiniz kralım."

Zetis, çıkmak için izin isteyeceği sırada aklına son anda bir şey geldi.

"Kralım, Kan Çukurları'nda savaşlar başlamak üzere. Ne zaman yola çıkacaksınız?"

"Bu yıl katılmayacağım Zetis. Beni temsilen Kraliçe Fion ve kızım Prenses Luyana gidecekler. Birkaç gün sonra tekrar Kuzey Şehri'ne gidebilirim. Oğlum Sadas'ın ben yokken, o acıyla tahta geçtiğinde ne yapacağını merak ediyorum. Onun yanında olmalısın Zetis."

"Emredersiniz kralım."

Komutan Zetis, taht salonundan çıktıktan sonra sarayın koridorlarından rüzgâr gibi geçip, odasına gitti. Üzerindeki gösterişli elbiseyi çıkarıp, eski bir tunik ve çimen yeşili bir cübbe giydikten sonra sarayın ön bahçesine çıktı. Muhafızlar, onun bu şekilde şehre çıkışına alışıktı. Komutanlarını selamlayan muhafızlar, hemen atını getirdiler. Komutan Zetis, atını dokuz surun kapısından durmadan sürerek Kral Şehri'nin sokaklarına girdi. Aydınlık ve insan kaynayan meydanlarından uzaklara, berduşların naralarıyla inleyen duvarların arasında atını sürmeye başladı. Casuslarının birçoğu, bu eski evlerin olduğu yerdeydi. Atıyla ilerlediği sırada bir adam önüne çıkıverdi.

"Kimsin?"

"Gölgeler içindeki sözler kanla uyanır."

"Benimle gel!"

Komutan Zetis, casusları arasında böyle şifreli sözler oluşturmuştu. Bu şifreli sözleri söylemeyen biri bu sokaklardan canlı çıkamazdı. Harabe sayılabilecek iki katlı bir evin önünde durdular. Atından inen Zetis, adamın arkasından dikkatle ilerliyordu. Sonuçta onun, emir aldıkları kişi olduklarını hiçbiri bilmiyordu. Emirleri bir deri ya da parşömene yazılmış halde gönderirdi. Evin arka bahçe-

sine doğru döndüklerinde karanlığın orta yerinde yanan bir ateş gördü. Etrafında şarap yudumlayan iki kişi vardı. Önünde yürüyen adamla ateşin dibine kadar girip, yanlarına çöktüler. Büyük kara gözlü, suratında derin bir kesik bulunan adam, "Neden geldin?" diye sordu.

"Yeni emri söylemek için buradayım."

"Emirler sözle gelmez."

"Biliyorum."

Komutan Zetis, cebindeki mührünü çıkarıp adama gösterdi. Ateş başındaki canilerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Emir aldıkları adamın yüzünü ilk kez görüyorlardı. Karşısındaki adam, "Efendim..." dediği anda elini kaldırarak susturdu.

"Limanda büyük, kızıl bir gemi var. Atlantis'in yük gemilerinden biridir. Uzun süredir orada demirlemiş bir halde bekler. Hemen karşısında eskiden Kardeşliğin Rahipleri'nin ayin yaptığı bir bina vardı."

"Evet, biliyorum efendim."

"O kızıl renkteki geminin ilerisinde, ağaçlık tepenin başladığı yerde tek gözlü bir balıkçı barınağı var. Orada Prens Sadas ve bir kadın var. Kadın bu gece ölecek. Prens sizi görmemeli. Fakat kadının nasıl öldüğünü izlemeli. Ölüsünün başında gözyaşı dökmeli."

"Emredersiniz efendim."

"Bu işi gün doğmadan halledin."

"Hemen yola çıkarız. Gece bitmeden kadın çoktan ölmüş olur."

Komutan Zetis, başını sallayarak ayağa kalktı. Hiçbir

şey söylemeden evin ön tarafına tekrar geldi. Atına bindi ve karanlık sokaklarda tekrar kayboldu. Birkaç sokak geçtikten sonra atını tekrar yavaşlattı. Kısa bir süre ay ışığının aydınlattığı evlerin pencerelerine baktı. İhtiyar bir kadın tahta bir kapıyı gıcırdatarak aralayıp, Komutan Zetis'e bakmaya başladı.

"Sokak taşları benim kulaklarımdır. Yürüyenler bana gerçekleri fısıldarlar."

Kadın, yavaş adımlarla Zetis'in yanına geldi.

"Ne istiyorsun?"

Komutan Zetis, cübbesinin içinden kendi mührünü gösterdikten sonra, "Limana giden üç adam var. Kızıl geminin olduğu yerden başlayan tepelikte, ağaçların arasındaki bir barınağa gidiyorlar. Orada birini öldürecekler. İşleri bittiğinde dönüş yolunda işlerini bitirsinler," dedi.

"Emredersiniz efendim."

Yaşlı kadın tekrar arkasını dönüp, tahta kapıya doğru sessizce ilerlemeye başlayınca Komutan Zetis, atına tekrar hız verip, saraya doğru yola koyuldu.

Atlantis'in arka sokaklarında gölgelere gizlenenler, geceyi kana bulamak için harekete geçtiler...

Oklar ve Alevler

Bulutlar dağılıp, ay tüm güzelliğiyle gökyüzünde bir tepsi gibi asılıyken Bozdoğan, at arabasından indirilmeden önce ensesine vurularak bayıltılmıştı. Gözlerini açtığında, el büyüklüğünde küçük bir demir korkuluklu pencereden içeri sızan ay ışığının aydınlattığı küçük odaya baktı. Ellerindeki ve ayaklarındaki zincirler çıkarılmıştı. Moraran bileklerini acıyla sıvazladıktan sonra boynuna dokundu. Aynı acıyı boğazında da hissediyordu. Yutkunurken hâlâ demir bir zincir varmış gibi zorlanıyordu. Ayağa kalkıp, büyük demir kapıyı yokladı. Güçlü bir yumruk attıktan sonra geriye çekildi. Kapının dışından gelen ayak seslerini dinliyordu. Baş mesafesinden küçük bir bölme, sert sesli bir adam tarafından açıldı.

"Ne istiyorsun?"

"Neredeyim? Beni neden buraya getirdiniz?"

Bu sırada koridorda yankılanan bağırışları dinliyordu. Açık bölmeden sadece gözleri ve burnu görünen adam, "Ratta'nın hanesindesin. İlk çarpışmaya çıkana kadar burada kalacaksın," dedi.

"Ne çarpışması?"

"Bilmiyor musun? Sen artık Kan Çukurları'nda çarpışacak savaşçılarındansın. Bu gece ve yarın iyi dinlen. Bir sonraki gün ilk savaşına çıkacaksın."

"Kan çukurları da ne?"

Adam hiçbir şey söylemeden bölmeyi sertçe kapattı. Bozdoğan nasıl bir yere düştüğünü anlamaya çalışıyordu. Öldürmekten ve bol altından bahseden Atlantis tüccarını düşünüyordu. Sesleri biraz daha dinleyince, dışarıdaki adamların kılıç talimi yaptıklarını anladı. Komutan Sidis, onu ölüm ve kan dolu bir kapana sokmuş gibi hissediyordu. Tek isteği hayatta kalıp, en uygun anda Atlantis topraklarından kurtulabilmekti.

***

Bozdoğan, Ratta'nın hanesinde belirsiz geleceğini beklerken can dostu Taragay ise, Sidis ve on kadar adamıyla Kral Şehri'nin iskelesine inmişti. Kral Sidis, gemilere yollarına devam etmelerini söyleyerek gemiden indirilen atına bindi. Taragay'ın ayaklarındaki zinciri çıkarttırıp, onun da bir ata bindirilmesini emretti. Taragay, ayaklarındaki ve boynundaki zincirden kurtulmuştu. Sadece elleri bağlıydı ama etraf muhafız kaynıyordu. Burası Atlantis'in merkezi olmalıydı. Burayı tarif eden bir haritayı daha önce görmüştü. Kılıcı bulutlara değen bir heykel ve muhteşem güzellikteki saray, bunun göstergesiydi.

Komutan Sidis en önde, savaşçıları arkasında atlarıyla iskeleden çıkıp, Kral Şehri'nin sokaklarında ilerlemeye başladılar. Taragay, iki yanındaki savaşçının gözetiminde en arkada ilerliyordu. Hemen ileriden, mavi püsküllü tolgalarıyla on kadar Atlantis muhafızı gelip, Komutan Sidis'in birliğine katıldılar. İnsanların yoğunlaşmaya başladığı noktada atlarını daha hızlı sürümeye başladılar fakat

Taragay, çevredekilerin kendisine düşmanca bakışlarını fark edebiliyordu.

Saraya yaklaştıklarında tepesinde iki büyük Atlantis bayrağının dalgalandığı surdan geçtiler. Her surun arasında mesafe oldukça uzundu ve köprülerle birbirlerine bağlanıyordu. Bir savaş anında köprüler kaldırıldığında düşman birliklerinin surların dışında dokuz büyük ve derin, dibi kazıklı suları geçmesi gerekiyordu.

Taragay, dokuz suru da geçtikten sonra sarayın kapısında indirildi. Sidis'in yüzünde tarifsiz bir mutluluk vardı. Taragay'a dönüp, "Bir zamanlar savaş meydanındaki korkulu rüyam olan iki adamın, beni Atlantis'te en tepeye çıkaracaklar olduğunu hiç düşünmezdim. Adın eskisi kadar büyük olmasa da hâlâ bir efsane Taragay. Geleceğin artık burada şekillenecek," dedi. Taragay gülümsüyordu.

"Büyük bir hata yaptığının farkında değilsin öyle değil mi Sidis?"

"Ne hatasından bahsediyorsun? Elimdesin ve istediğim zaman seni öldürebilirim."

"Bozdoğan ve ben, bu topraklara asla gelemezdik. Kral Şehri nasıldır, nereden saldırılır? Bunu canlı olarak göremezdik. Benim buraya getirilişim, bu şehrin sonunu kendisinin başlattığı anlamına gelir. Uyguri savaşçıları bir gece hepinizi kana boğacaklar Sidis. Ben ölsem de yaşasam da bu kaçınılmaz sonunuz olacak!"

"Hadi getirin şunu! Konuştukça kılıcımla karnını deşmemek için kendimi zor tutuyorum!"

Sidis, sert adımlarla önden giderken Taragay, yanın-

daki savaşçılarla hemen arkasından ilerliyordu. Bu sırada taht salonunda Kral Ridan, saraya geri dönmüş, elbiselerini tekrar değiştirmiş olan Komutan Zetis ile görüşüyordu.

"Emrettiğiniz gibi bu gece kız ortadan kaldırılacak."

"Bunu güvendiğin adamlara yaptırdın öyle değil mi Zetis?"

"Kızı öldürenler, diğer casuslarım tarafından öldürülecekler. Hayatta kalanlar kim için emir verildiğini asla bilmeyecekler kralım."

Kral Ridan gülümseyerek, "En çok, her işini gizli yapmanı seviyorum Zetis," dediği anda taht kapısı aralandı. Atlantis muhafızı baş selamı verdikten kapıyı kapattı.

"Kralım, Komutan Sidis, yanında bir tutsakla geldi. Sizi görmek istiyor."

Kral Ridan, muhafıza Sidis'i içeriye almasını emretti. Kral Ridan tahtına oturduğunda Komutan Zetis de hemen sağında dikilmeye başladı. Komutan Sidis ve yanındaki muhafızlar içeriye girdiler. Taragay, ittirilerek Sidis'in bir adım gerisine doğru getirildi. Omuzlarına bastırılarak diz çöktürüldü. Komutan Sidis, selamını verdikten sonra eliyle diz çöktürülmüş esirini göstererek, "Kralım, sizin için uzak topraklardan bir hediye getirdim," dedi. Kral Ridan, kendine öfkeyle bakan adamı süzüyordu.

"Hoş geldin Sidis. Bu adam da kim?"

"Bu, bir zamanlar Demir Yumruk Birliği'nin başına bela olan Taragay! Büyük Uyguri Kağanlığı'nı kurmak istemişti. Kaç komutanımızı ve savaşçımızı öldürdüğünü ben bile hatırlamıyorum."

Komutan Zetis, gözlerini açarak, "Bu, o mu? Onun öldüğünü sanıyordum," dedi. Kral Ridan, hiçbir şey söylemeden bir süre Taragay'ı süzdü.

"Onu ayağa kaldırın!"

Taragay ayağa kalktıktan sonra Kral Ridan, hemen arkasındaki Komutan Zetis ile birlikte taht basamaklarından inip Taragay'ın yanına geldiler. Komutan Sidis, "Dikkatli olun kralım. O vahşi bir hayvan gibi tehlikelidir," dedi. Taragay, Sidis'in korkak haline gülümsüyordu.

"Merak etme Sidis, ellerim bağlıyken de seni öldürebilirim. Yanındaki köpekleri uzaklaştırırsan bunu sana gösterebilirim!"

Kral Ridan, cevap vermeye hazırlanan Sidis'e eliyle susmasını emretti.

"Taragay... En sonunda sarayımdasın! Kaç komutanımı, savaşçımı öldürdün ben bile hatırlamıyorum. Di Muhafızları'nı nasıl katlettiğinin haberlerini hâlâ hatırlarım. Seni durdurmak için Mısır'ın casusları bile harekete geçmişlerdi. Sen ve Bozdoğan, bir zamanlar Atlantis halkının bile rüyasına, iki canavar olarak girmiştiniz. Buraya gelirler mi? Bizi de öldürecekler mi? Bu sözleri bir zamanlar Atlantis halkından fazlasıyla duyardım. Ya Bozdoğan, ona ne oldu?"

"Sidis köpeği onu buraya gelmeden bir yere bıraktı."

Komutan Sidis gülümseyerek, "O artık Kan Çukurları'nda savaşacak kralım. Dutah şehri efendilerinden Ratta satın aldı," dedi.

"Güzel, artık Atlantis halkının rüyalarını bir şampiyon

olarak süslemek için öldürecek. Taragay'ı zindana götürün. Yarın onunla ufak bir gezintiye çıkacağız."

Muhafızlar Taragay'ı götürmek için koluna girdiklerinde, "Bekleyin!" sesiyle durdular. Kral Ridan, Taragay'a bakıyordu.

"Ben daha son sözümü söylemedim!"

"Seni dinliyoruz Taragay! Bakalım hangi saçma tehditlerinden savuracaksın?"

"Uyguriler geçmişte bu topraklara ayak basamadan yenilmiş olabilirler. Uyguriler'in tamamen dağılıp yok olduklarını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Burayı başınıza yıkmaya gelecekler!"

Kral Ridan kahkahalar atarak, "Merak etme, geride kalan tüm Uyguriler, dostum Di imparatoru tarafından yok edilecekler. Bunları söylemen için artık çok geç Taragay!" dedi. Taragay, muhafızların kolunda götürülürken Komutan Sidis de, kralın armağanına karşı ne diyeceğini bekliyordu.

"Taragay ve Bozdoğan'ı yakalaman büyük bir iş Sidis. Bundan sonra Atlantis topraklarında olacaksın. Kuzey Şehri'ne birkaç günlüğüne gideceğim. Dönüşte hangi görevde hizmet edeceğinin kararını vermiş olurum. Sen de kraliçeni ve Prenses Luyana'yı Kan Çukurları'na götüreceksin. Güvenliklerinden sen sorumlusun."

Komutan Sidis, başıyla selam verip, "Emredersiniz, emredersiniz büyük kralım!" diyerek muhafızlarla dışarıya çıktı. Komutan Zetis, Sidis'in ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu biliyordu.

"Kralım, onu saraya..."

"Onun nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyorum Zetis. Kara Rahipler yakında harekete geçecektir. Sidis, uzak topraklarda her türlü savaşı gördü. Onu, rahipleri bitirmek için kullanacağım."

"Emredersiniz kralım."

"Yarın sabah hazırlıklarını yap. Tekrar Kuzey Şehri'ne gideceğim. Taragay'ı da yolculuk için hazırlayın."

"Emredersiniz kralım."

Kral Ridan, Zetis ile birlikte taht salonundan çıkıp, dinlenmek için odasına giderken, aynı saatlerde Zetis'in casusları iş başındalardı. Emrettiği yere giden üç adam çalılıkların arasından Prens Sadas ve rahibe kızın tepeliğin kenarında denize doğru konuşup, gülüşmelerini izliyorlardı. Açık havada ayın ışıkları ikiliyi gayet net görmelerini sağlıyordu. Suratında koca bir yara olan adam, iki yanında oklarıyla saldırı için hazırda bekleyen adamlarına eliyle hazır olmalarını işaret etti. Onar adım sağında ve solunda çökmüş halde duran adamlar, oklarını yaylarına taktılar.

Prens Sadas, âşık olduğu kızın kara gözlerinde kaybolmuş haldeydi. Rahibe kız, "Artık saraya dönmelisin Sadas. Biliyorsun, kralımız..." dediği sırada parmağını dudaklarına koydu.

"Saray ve babam hakkında artık konuşmanı istemiyorum. Ben Atlantis tahtının tek varisiyim ve seni istiyorum. Kardeşlik ile babamın arasındaki sorun bizi ilgilendirmiyor."

Kız gülümseyerek Prens Sadas'a sarıldı. Yüzü yaralı

olan casus, iki adamına işaret vereceği sırada arkalarından bir çıtırtı duydu. Geriye doğru baktığında birinin aniden kalın bir ağacın arkasına geçtiğini fark etti. Komutan ondan bunu istediğinde başkalarının da olacağından bahsetmemişti. Adamlarına yanına gelmelerini işaret etti.

İki okçu, oklarını germişken neden böyle bir şey yaptığını anlamamışlardı. Sessizce üçü bir çalılığın arkasında bir araya geldiklerinde yaralı yüzlü adam, "Sakın arkanıza bakmayın. Birileri bizi izliyor. Buraya kadar geldik. Kızı öldürdükten sonra anlaşılan katil ilan edileceğiz," dedi. Yanındaki okçu, düşürüldükleri tuzağa oldukça öfkelenmişti.

"Ne yapacağız? Uzaklaşacak mıyız?"

"Hayır. Bizi takip edenler kaç kişi bilmiyoruz. Aynı yerlerinize geçeceksiniz. Atış emri verdiğimde sen kıza, sen de prense okunu göndereceksin."

"Prens mi? Aklını yitirmiş olmalısın! Kral Ridan derimizi yüzer!"

"O kızı öldürdükten sonra anlaşılan kellerimizi alacaklar. İkisini de öldürüp bize oyun oynamanın ne demek olduğunu onlara göstereceğiz. Siz okları fırlattığınız anda ilerideki kalın ağaçların arkasına koşacağız. Bizi izleyenlerin sayısını görmeliyiz. Başka şansımız yok!"

İki adam başlarıyla yaralı yüzlü adamı onayladıktan sonra tekrar yerlerine geçtiler. Prens Sadas ve rahibe ayağa kalktılar. Tepelikten aşağıya bakıyorlardı. Arkalarını döndükleri sırada el ele tutuşmuş çifte doğru, atış emriyle birlikte iki ok yaydan çıktı. Usta okçular, ikisini de tam bo-

ğazlarından vurmuşlardı. Birbirlerine aşkla bakan çift, bir anda boğazlarından boşalmaya başlayan kanla neye uğradıklarını şaşırmış bir halde oldukları yere düştüler. Üç adam çalılıklardan hızla çıkıp, karşılarındaki ağaçlıkların arkasına geçtiler. Yaralı yüzlü casus, prense ve kıza baktı. Öldüklerinden emin olmak istiyordu.

Kızın son nefesini verdiğini fark etti. Prens ise hâlâ boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Belinden çıkardığı fırlatma bıçağını, on adım kadar gerisindeki prensin tam başına fırlattı. Başının yanından giren bıçakla bir anda son nefesini veren prens, aşkını haykırdığı aya donuk gözlerle bakakaldı. Arkalarından kendilerini izleyen adamların ilerlediğini fark ettiler.

Yaralı yüzlü adam okçulara, "Beş kişi görünüyor. İndirin şunları!" diye bağırdı. Karşılarındaki beş kişi bir süre bekledikten sonra gizlendikleri ağaçların arkasından çıkıp, saldırıya geçtiler fakat çıkan ilk savaşçı, göğsüne yediği okla yere düştü. Diğerleri, tekrar ağaçların arakasına gizlendiler.

Karşılarındaki alana saldırabilmek için yirmi adım koşmaları gerekiyordu. Yavaş yavaş geri çekilmeye başladılar. Bu işi daha sonraya bırakmak daha akıllıca gelmişti. Yaralı yüzlü adam, okçularına, "Geri çekiliyorlar. Atlantis'ten kaçmalıyız. Tepelikten aşağıya ineceğiz. Prensi öldürdük. Bu topraklarda kalamayız. Limandaki balıkçı gemilerinden biriyle İç Deniz'e[5] gitmeliyiz. Oradan da Amisonya yakınlarına geçeriz. Hadi! Acele edelim," dedi. Onları izleyen adamların geri çekilmesi kaçmaları için büyük

5 Akdeniz

bir şanstı. Üç adam, tepelikten aşağıya, karanlığın içinde hızla, canlarını kurtarmak için koşmaya başladılar.

***

Dolon'un büyük planlarla Atlantis'e gönderdiği rahibesinin öldüğü saatlerde, Gümüş Şehir'in limanında iki adam, kayıkların arasında fısıldaşıyorlardı. Biri genç rahip Yanku, diğeriyse zindanda muhafızlık yapan Kuntsa'ydı. Kuntsa, çevreyi süzerek, "Bu gece Dolon'un işini bitiriyoruz. Her şeyi hazırladım," dedi.

"Nasıl olacak?"

"Benimle birlikte zindanda nöbet tutan diğer rahibi bayılttım. Sabaha kadar aralıksız uyuyacaktır. Onun yerine sen geçeceksin. Muhafız elbiselerinden getirdim."

"Zindanda ne yapacağız?"

"İşkence gören bir adam var. Adı Lukas. Büyük rahiplerden. Onu tanıyor musun?"

"Evet, onunla çocukken çok zaman geçirmiştim. Neden işkence görüyor? O üst düzey bir rahip."

"Atlantis için çalışıyordu. Üst düzeydeki rahiplerin toplantısında Dolon'un karşısında iki rahibi öldürdü. Çivili sandalyede oturtuluyor. Bir ya da iki güne ölecektir. Dışkısı bacaklarından süzülmeye başladı. Yakında eti kaşınmaya ve böceklenmeye başlayacak. Çivilerin bedeninde bıraktığı acılar onu yeterince güçsüzleştirdi. Zindana gittiğimizde, sen merdivenlerin başında oturacaksın. Ben de aynı yerimde olacağım. Meşalelerin yakılması için oturduğun masanın altında iki kova kara yağ bulunuyor. Dolon geçtiği sırada..."

İkili konuşmalarını bir süre daha sürdürdükten sonra Yanku'nun üzerini değiştirmesiyle birlikte hızla zindana gittiler. Zindandaki muhafızların sadece gözleri görünürdü. Bir cellat gibi kapkara giyinirlerdi. Dolon, tahmin ettikleri gibi zindanda yerlerini aldıktan bir süre sonra arkasında iki üst düzey rahiple çıkageldi. Aralarından biri eksikti. Muhtemelen yeni yetiştirilen rahiplere ders veriyordu. Dolon, Yanku'nun yanından hızla geçip, Kuntsa'nın dikildiği kapının önüne geldi.

"İçeriden bir ses geldi mi? Konuşmak istiyor mu?"

"Sadece sızlamalar ve inlemeler efendim."

Dolon, iki rahiple açılan kapıdan içeriye girecekleri sırada dört muhafız daha geldi. Bu bekledikleri bir durum değildi. Kuntsa, Yanku'ya bakıyordu. Dört muhafız kapının önünde dikilmeye başladığı sırada, Dolon ve iki rahip içeriye girdiler. Kuntsa, duvarın dibinden, esirlere yemek verilen alt bölmeden çıkan ipin görünmemesi için tanrılara dua ediyordu.

Dört muhafız, Yanku'nun sandalyede iyice yayılışına bakıyorlardı. Yanku bir yandan masanın altındaki kara yağ tenekesinin birine uzanmış, Kuntsa'nın işaretini bekliyordu. Kuntsa'nın bu saldırıdan kurtulma ihtimali yoktu. Dört muhafız yüzünden en geriden çıkamazdı. Yanku, Kuntsa'nın başıyla harekete geçmesi için işaret vermesine rağmen ikilemde kalıyordu.

Yanku harekete geçmeden Kuntsa, yerdeki ipe eğilip, sertçe asıldı.

"Şimdi!"

Muhafızlar Kuntsa'ya döndükleri anda Yanku, kara yağ dolu kovayı koridora boşaltıp, duvardaki meşaleye yöneldi. Kuntsa'nın çektiği ip, içerideki iki yağ kovasına bağlıydı. Muhafızlardan biri kapıyı açmak için harekete geçerken, Kuntsa, omzundan tutup geriye doğru çekti. Yanku, üzerine koşan muhafız yetişmeden meşaleyi çıkardığı gibi yere attı. Bir anda koridor alev almıştı. Kara yağ tutuştuğunda, zindanın kapısına kadar gelip, parlak bir püskürmeyle içerisini de tutuşturdu.

Yanku, alevler içinde kalan koridora bakıyordu. Masanın altındaki diğer kovayı da alıp, merdivenlerden birkaç adım çıktıktan sonra olduğu gibi boşaltti. İçeriden gelen acı çığlıklar Dolon dâhil herkesin cayır cayır yanarak geberdiğini gösteriyordu. Yukarıdan koşan diğer rahipler, alevlerin sardığı koridoru görünce geri çekildiler. Bir süre sonra ortalıkta yangını haber veren bağırışlar artmaya başladı.

Su dolu kovalarla koşturan rahiplerle birlikte ortalığın kalabalıklaşmasından yararlanan Yanku, hızla zindandan uzaklaşmaya başladı. Koşarak merdivenlere doğru yöneldi. Giriş katına çıkabilirse karanlıktan faydalanarak iskeleden kaçması kolay olacaktı. Yanku, dönemeçli merdivenlerden soluk soluğa, yanından geçen rahiplere aldırış etmeden çıktığı sırada göğsüne inen sert bir tekmeyle geriye doğru düştü. Merdivenlerden yuvarlanarak duvar dibinde durduğunda, göğsünde inanılmaz bir acı hissediyordu. Bileğinde dayanılmaz bir sızlama vardı. Bileğini kırmış olduğunu düşündüğü sırada, büyük mavi gözlerini kendisine

dikmiş bir halde, kalan son üst düzey rahip başında dikiliyordu. Sert suratı gergindi.

"Seni görmüştüm küçük sıçan! Dolon'un yanına girerken görmüştüm! Şimdi de zindandan kaçıyorsun demek."

Yanku'nun ağzı sanki kilitlenmişti. Yerinden doğrulup, karşısındaki rahibi iterek kaçmak istedi ama bir türlü doğrulamıyordu. Taş merdivenler birkaç kemiğini çatlatmış olmalıydı.

"Kime çalıştığın ve ne yaptığın ortadayken, bir şey söylemeni beklemek aptallık olur, öyle değil mi?"

Rahip dizlerinin üzerine çöküp, yerde hareketsiz yatan Yanku'ya yaklaştı. Sağ eliyle kafasının arkasından tutup, kulağına yaklaştı.

"Senin gibi hainler benim işime yarıyorlardı. Sayenizde Kara Kardeşlik yeni efendisine bir adım daha yaklaşıyordu, yani bana! Kanla ve ölümle tepeye geldim. Atlantis tahtına da yine aynı yolla gideceğim. Merak etme genç rahip, senden akacak olan kan sadece bir başlangıç olacak!"

Yanku, bin anda boğazına sokulan küçük bıçakla duvar dibinde titreyerek can vermeye başladı. Kardeşliğin başrahibi olmaya tek aday olan Yoşi, göz bebekleri yukarı kayan Yanku'nun son nefesini izliyordu. Yanından geçen rahipler, Yoşi'nin yaptıklarını umursamadan kovayla su taşıyorlardı. Kara yağın çıkardığı duman, bir süre sonra seyreldiğinde Yoşi, zindanın giriş kapısına geldi. Çevresindeki yüzlerce rahip üzgündü ama hepsinin gözlerinde intikamın ateşi yanıyordu. Yoşi, ağır adımlarla zindana girip, yanık ceset kokusunun içinde ilerledi. Cübbesiyle ağzını

ve burnunu kapattıktan sonra kavrulmuş cesetlere baktı. Canlı kurtulabilen kimse yoktu. Birkaç gün önce iki üst düzey rahibi öldüren Lukas, bağlandığı çivili sandalyede son işkencesini alevlerle yaşamıştı. Dolon ve yanındakiler kapının dibinde çaresizce yere yığılmışlardı. Eriyen derileri vücutlarını eciş bücüş bir hale getirmişti. Muhafızların cesetleri arasından tekrar zindanın girişine çıkan Yoşi, "Gün doğumunda herkes tapınağın önündeki büyük meydanda olacak! Balıkçılar, çiftçiler, hatta temizlikçiler bile meydanda olacaklar!" dedi ve hızla rahiplerin arasından ayrıldı.

Katledilen Dolon ve yanındaki iki üst düzey rahip Yoşi'nin umurunda bile değildi. Aklındaki tek şey, Atlantis tahtıydı.

Ata Mağarası

Cerdukay, otağında Agarta üstadı Zile ile akşam aşını kaşıklıyordu. Cerdukay, tahta kaşığını bakır kabın yanına koyup, "Söylesene Zile, neden babam Optar ve Taragay'ın savaşında ortaya çıkmadınız? Şimdi tüm Uyguri beylerini uyardığınız gibi haber vermediniz?" diye sordu. Zile kaşları çatık bir halde başını salladı.

"Baban Optar çok gaddar bir beydi. Yanındaki beyler de öyleydi. Taragay ise ihanet korkusuyla yanına tanımadığı kişileri fazla yaklaştırmıyordu. O zaman da onları uyarmak için birçok üstat gitmişti. Hatırlıyorum, henüz eğitim alan bir öğrenciydim. Geri dönmeyen ve öldürülen Agartalı çok fazlaydı. O yıllar çok kanlıydı Cerdukay Bey. Bu günden en büyük farkı, iki bey, Uyguriler'in geleceğinden çok kendi büyüklüklerinin de peşinden gitmeleriydi. Bu, engellenemez bir savaştı."

"Kaç kişi öldü Zile?"

"Söylentiler dışında bilinen yok. Kasabalardaki, şehirlerdeki ve Di Muhafızları'nın arasındaki konuşmalara göre elli binden fazla Uyguri savaşçısı öldü. Kardeş kardeşe saldırdı."

Cerdukay, sulu aşından bir kaşık daha aldıktan sonra, "Ya Sümer kralı? Ona güvenebilecek miyiz?" dedi.

"Bizi arkamızdan vurmaya asla cesaret edemez. Hem, onlar da Mu'nun çocukları. Bunu yapmaları için hiçbir neden yok. Yeryüzünün en büyük ordusu kurulmak için bir araya geliyor. Demir Yumruk ile en kanlı savaşı yapmak için birleşiyoruz. Bu, yeryüzünün tarihinde kaç kere yaşanır ki?"

Bu sırada Orus içeriye girdi. Selamını verdikten sonra, "Gün ışıklarıyla oba ve ordumuz hareket için hazır olur beyim. Hayvanlarını bırakmak istemeyenler var," dedi. Cerdukay gülümsüyordu.

"Hangi aptal, hayvanların o yola dayanabileceğini zanneder ki? Hayvanlarından vazgeçemeyenler burada kalabilirler. Di Muhafızları geldikleri zaman onları hayvanları korur. Yaralılarımız arasında durumu ağır olan var mı? Göksu Hatun'la konuştun mu?"

"Şifacılar yol boyunca yanlarından şifalı bitkilerini de getirecekleler beyim. Gereken her şeyi alacaklar. Durumu ağır olan birkaç kişi var. Göksu Hatun ile son durumlarına baktık. Açık yaraları temiz tutabilirsek yolda sıkıntı çekmezler."

"Şifacılar bunun için var Orus. Gün doğumuna tutsakları attığımız kafesi otağımın önüne kurun. Togan'ı burada bırakacağız."

Orus, başıyla selam verip, otağdan dışarıya çıktı. Cerdukay, Zile'nin kalkmak üzere olduğunu fark etti. Yerinden hafif doğrulmuş bir şekilde izin istemek için söze girmek üzereydi. O konuşmadan Cerdukay, "Agarta'nın orduları var mı Zile?" diye sordu.

"Evet, beyim, tabi ki var."

"Bu savaşta yanımızda olacaklar mı?"

"Biz aynı taraftayız beyim. Bir zamanlar benim gibiler sizin atalarınıza hizmet ediyorlardı. Şimdi de ben size hizmet edeceğim. Agarta birliği de bize katılacak."

"Savaşabilir misin Zile? Yanımda pusat sallayabilir misin?"

"O gün geldiğinde çok daha fazlasını yapabileceğimi zaten göreceksiniz beyim."

Cerdukay, Zile'nin bu kadar iddialı konuşmasından hoşlanmıştı. Agarta üstadına eliyle gidebileceğini işaret ettikten sonra, "Rüyalarımda da yanımda ol Zile! Ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum," dedi. Zile, başıyla Cerdukay'ın sözünü onayladıktan sonra otağdan çıktı.

***

Tüm Uyguriler göç için hazırlanırken Börü, yeni uykuya dalmış olan kardeşi Bangu'nun başında oturuyordu. Hâlâ biraz öksürüyordu ama artık iyiydi. Odanın açık penceresinden bir anda sert rüzgâr esiverdi. Börü, kardeşinin üşümemesi için pencereyi kapatacağı sırada sanki biri kulağına fısıldadı: "Börü!"

Pencereden başını uzatıp dışarıya baktı. Kurtları aşağıda uyuyorlardı. Onlarca ateşin başında uyuyan insanlar vardı. Pencereyi kapattıktan sonra ayrı sesi bir kez daha duydu. Kardeşine bakıp, derin bir uykuda olduğunu görünce yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi. Tek eli, belindeki uzun bıçağındaydı. Kapıyı araladığında koridorun boş olduğunu fark etti.

Kapıyı kapatıp koridorda yürümeye başladı. Ses bir kez daha ileriden geldi. Adımlarını hızlandırdı. Koridorları hızla geçiyordu. Ayakta olan birkaç üstat, meraklı gözlerle onun bir rüzgâr gibi geçip, nereye gittiğini arkasından meraklı gözlerle bakarak izliyorlardı. Börü, en sonunda mabede ilk geldiği gün, baş üstat ile girdiği odanın kapısındaydı. Burası ata mağarasına açılan kapıydı. Etrafına baktığında kimsenin olmadığını görünce kapıyı açıp içeriye girdi. Ellerini baş üstat gibi iki kere şaklattıktan sonra, birer yıldız gibi her yeri saran ışıklar ve tavandaki parlak görüntüde bakışlarını gezdirdi.

"Kimsin?"

Börü, boş odaya bir kez seslendikten sonra etrafı dinlemeye başladı ve suyun dalgalandığını gördü. Deri çizmelerini çıkarıp, suya girdi. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken, daha gözlerini bile kapamadan, çok güçlü bir ışık ortalığı beyaza boyadı. Elini yüzüne götürdüğü sırada, sırtında soğuk rüzgârlar hissetmeye başladı. Etrafına baktığında karlı bir dağın zirvesindeydi. Parmaklarına düşen kar tanelerine dokundu. Tekrar aynı sesi duyduğunda karşısında kan kırmızısı bir elbisenin içinde, ay tenli bir kadın duruyordu. Gece karası saçları rüzgârda savruluyordu. Büyük kömür karası gözleri, gülümseyen dolgun dudaklarının ahengiyle parıldıyordu.

"Sen de kimsin? Beni nasıl çağırabildin?"

"Benim kim olduğum önemli değil Börü. Sadece seni izlediğimi bilmeni istedim."

"Bana nasıl seslenebiliyorsun?"

"Bunun bir önemi yok. Çünkü bu sana ilk ve son seslenişimdi."

Börü, aklı karışmış bir halde karşısındaki kadına bakıyordu. Kadın, parmağıyla aşağıyı işaret ederek, "Bak Börü! Geçmiş, gelecek ve bugün için bak! Bu gece kartallar senin yeniden doğuşunu kutlayacaklar. Kurtlar, kan akıtmanı bekleyecekler," dedi. Börü, başını sola çevirip baktığında ayağının altındaki toprak bir anda kaymaya başladı. Dengede kalmak için çabalasa da uçurumdan aşağı düşmeye başladı. Yere yaklaştıkça kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Katran karası bir alana düşeceği zaman gözlerini kapadı.

Çarpma hissetmedi ama nefes alamıyordu. Sanki elini kolunu tutuyorlardı. Gözlerini açtığında o katran karası bataklığın içindeydi. Kendini ileri doğru atmaya çalışıyordu ama bir türlü ilerleyemiyordu. Bu sırada bebek ağlaması duyarak arkasını döndü. Ağlayan bir kadın ondan yardım istiyordu. Bebek ise kara cübbe giymiş uzun boylu, yüzü belli olmayan bir adamın elindeydi. O tarafa doğru gitmeye çalıştı. Başaramıyordu. Adamın elindeki koca bir bıçak ağlayan bebeğe doğru hızla inip kalkmaya başladı. Kadın çıldırmış gibi çığlıklar atıyordu. Bebekten akan kan sanki bir ırmağa dönmüş, bataklığa doğru akmaya başlamıştı. Börü, kadının toprağı nasıl avuçladığını gördüğünde, cübbeli adamın kahkahalarını duyuyordu.

Ellerini çıkarıp, kulaklarını kapatmak istediği sırada bataklığın etrafında ve hemen yanı başında sayısız bebek cesediyle karşılaştı. Ağzına dolan kara çamuru bir yandan

tükürüyordu. Boğazına kadar battığı sırada bebeklerin kulakları çınlatan sesiyle en dibe tamamen battı. Hiçbir şey duymuyordu. Kısa bir boşluktan sonra sırt üstü düştüğünü hissetti. Gözlerini kapatıp, bu boyuttan çıkmaya çalışıyordu ama bir türlü olmuyordu.

Gözlerini açtığında kara bulutlarla kaplı gökyüzünü gördü. Düşmüştü ama sırtında sadece etkisiz bir dokunuş hissetmişti. Altı yumuşaktı. Doğrulup etrafına baktığından cesetlerden oluşan oldukça büyük bir yere düştüğünü fark etti. Ellerine, üzerine düştüğü cesetlerin kanı bulaşmıştı. Burası büyük bir savaş meydanıydı. Tam ortada Uyguriler'in bayrağı sallanıyordu. Keskin ceset kokusu her yeri sarmıştı.

Bayrağa doğru yürümeye başladığı sırada etrafından hırıltılar duymaya başladı. Geriye baktığında büyük bir sis kitlesinin içerinden fırlayan yüzlerce kurdu gördü. Adımlarını hızlandırıp, koşmaya başladı. Nefes nefeseydi. Arkasına tekrar baktığında belki binlerce kurdun peşinden geldiğini fark etti. Bayrağı alıp, hiç değilse kendine yaklaşanları tahta direğiyle uzaklaştırabileceğini düşündü.

İleriden de gelenlerin olduğunu fark etti. Tam karşısında yüzleri kara peçelerle sarılı, atları gece karası savaşçılardan oluşan büyük bir ordunun hücuma geçtiğini fark etti. Bir anda duraksadı. Olduğu yerde durup, arkasından gelen kurtlara doğru baktı. Kaçabileceği bir yer kalmamıştı. Kurtların hepsinin gözleri kan kırmızısıydı. Kendine saldıracağını sandığı binlerce kurt, atlarıyla tam hız üzerine gelen orduya doğru saldırıya geçti. Kulaklarında tek

bir ses gittikçe artarak tekrar ediyordu: "Börü Han! Börü Han!"

Karşısındaki ordunun kurtlar tarafından yok edilişini izlerken, dağın zirvesinde karşısında duran kadın bir anda yanı başında bitiverdi. Omzuna dokunup, "Zamanı geldi Börü!" dedi.

"Neyin zamanı geldi?"

"Kurtların koca bir sürü olup, durdurulamaz bir güç olmasının zamanı geldi Börü. Acı, ölüm ve korkunun sonunun zamanı geldi."

Börü, kadına doğru döndüğünde hemen arkasında duran koca bir aslan gördü.

"Uyguriler'in öcünü alacağım! Kanımdan olanlardan güçlü bir ordu kuracağım!"

"Bu sadece senin ve Uyguriler'in savaşı değil Börü! Sen, her şeyi ellerinden alınmış gözü yaşlıların komutanısın. Gökten sana armağan edilen güçle, yeryüzünün adalet kılıcısın. Parmağındaki yüzük, kendini Tanrı yerine koyanları yok etmen için sende. Aslan ve kurt, birlikte yürüyecek Börü!"

"Aslan kim? Benim gibi başkası da mı var?"

"Göreceksin Börü! Aslan seni bulacak. Bu savaşı kazanmak zorundasın. Bu savaşı kaybedersen, yeryüzü karanlığa gömülecek!"

Bir anda ortalık kararda ve savaş meydanından yine bir tepeliğe gittiler. Gök, kızılımsı bulutlarla kaplıydı. Etraftan sadece çığlıklar geliyordu. Genzi yakan keskin bir yanık kokusu vardı. Kırmızı elbiseli kadın arkasını dönmesini söyledi.

"Bak Börü, bu nedir biliyor musun?"

Börü, devasa büyüklükte olan kalın gövdeli bir ağacın yanışını izliyordu.

"Hayır, bilmiyorum."

"Bunu yeryüzü gibi görmelisin Börü. O ağacın gövdesi senin ayak bastığın topraklar. O geniş, karışık dallar, gök ve benim gibilerin olduğu yerler. Ağacın kökleri ise yer altı dünyası. Ortadaki gövde, yeryüzünün kazığıdır. O kazık yok olursa, üç boyut birbirine girer. Yer altı, gök ve insan büyük bir savaşın, karmaşanın ortasına düşer. Düşmanların ağacın köklerinin peşindeler. Karanlık, onlar için saf güç demek. Biz de dallar ve gövde olarak bu dengeyi korumalıyız. Onları durdurmalısın. Karanlıktan gelecekle-re karşı tüm insanları korumalısın. Şimdi git ve gerekeni yap!"

Kadın elini Börü'nün alnına koyup, ittiğinde ortalık bir anda kararıverdi. Börü gözlerini açtığında havuzda, suyun içindeydi. Baş üstat, Bore ve Aysera, mabedin rahipleriyle odanın girişinde dikiliyorlardı. Baş üstat, koşarak Börü'nün yanına gitti. Kolundan tutup, "İyi misin Börü? Ne oldu? Buraya bensiz gelmemeni söylemiştim. Buna henüz hazır değildin," dedi. Börü ayağa kalkıp, kendine şaşkın gözlerle bakan kalabalığı süzdü.

"Ne oldu? Burada olduğumu nasıl anladınız?"

"Duvarlar zayıf topraklar gibi titredi. Odanın kapısı dışarıya doğru patladı. Böcekler ve solucanların hepsi öldü Börü."

Börü, odaya göz attığında tek bir ışığın kalmadığını fark etti.

"Eğer elimizi çabuk tutmazsak, tüm yeryüzü böyle karanlığa gömülecek üstat!"

"Hadi, odama gidip orada konuşalım."

Baş üstat ve Börü, rahiplerin meraklı bakışları arasından yavaş adımlarla çıktılar. Aysera, Bore'ye bakıp, "Baş üstat ona ne zaman söyleyecek?" diye sordu.

"Gün doğumuyla Agarta üstadıyla görüştürecektir."

Aysera başını sallayarak, "Hadi gidelim. Baş üstadın odasında neler anlatacağını merek ediyorum," dedi. İkili Börü'nün peşinden baş üstadın odasına gittiler. Börü, oldukça yorgun görünüyordu. O haldeyken bile gördüklerini Bore, Aysera ve baş üstada bir bir anlattı. Ata mağarasına tek başına girip, bu kadar uzun süre kalan ondan başka kimse yoktu. İçeride ne zamandan beri yaşadığı bilinmeyen canlıların ölmesi ve mabedin sarsıntı geçirmesi hiçbir zaman yaşanmamıştı. Baş üstat, Börü'yü dinledikten sonra, "Kimi gördüğünü kendin bilebilirsin Börü. Yaşadıklarının kalbinde ve ruhunda bıraktığı etkiler sende saklıdır. Fakat anlattığın ağacın kökleriyle ilgili olan kısmı biliyordum. Hatta uzun yıllardır, benden önceki üstatlarda bu savaşın içindeyiz," dedi.

"Bunu bana neden söylemedin? Bunun bir öç almadan daha fazlası olduğundan neden bahsetmedin?"

"Çünkü zamanı vardı Börü. Her şeyi tane tane anlatmalıydım. Fakat sen, her şeyi bir anda gördün. Atlantis'in rahipleri ile uzun süredir bu boyutta savaşıyoruz. Koruduğumuz bir sır vardı. Mabetten sadece ben savaşabiliyorum. Diğerleri Agarta üstatları. Atlantis, peşinde olduğu saf ka-

ranlık gücün sırrını çözmek üzere, hedefleri de o ağacın köklerini emirlerinde uyandırmak."

"O zaman sırrı siz koruyamadınız."

"Hayır, biz sırrı koruduk ama karanlıktan bir el onlara yardım etti. Anlaşılan, bu boyutlar arasındaki sınırın kalkmasını isteyen diğer boyuttan birileri de var. Bak Börü, bu hem senin hem de tüm insanlık için son savaş. Mu battıktan sonra güvende olan sırların bir kısmı ortalığa saçıldı. Atlantis ele geçirdiklerini uzun yıllar boyunca çözmeye çalıştı. Geri kalanlar Agarta topraklarında korunuyorlar. Mu'yu ve Oz Birliği'ni yok edenler, şimdi tüm yeryüzünü kendi kölesi haline getirmek istiyorlar."

"Bir an önce harekete geçmeliyiz. Önce Babil'den başlamalıyız."

"Bunu konuşmadan önce sana bir haber geldi. Önce onu duymalısın."

Börü ihtiyar üstadın sözünden sonra meraklanmıştı. Kapıya yönelen Aysera'yı izliyordu. Dışarıdaki üstada bir şeyler söyledikten sonra tekrar yerine oturdu. Börü ellerini açarak, "Haber ne? Birisi bir şeyler söylesin," dedi. Kısa bir süre sonra kan kırmızısı cübbesiyle kısa boylu, kel kafalı, uzun aksakallı ihtiyar bir adam içeriye girdi. Hepsi ayağa kalkınca Börü de doğrulup, kalktı. Buz mavisi gözleriyle gülümseyerek diğerlerine başıyla selam verdikten sonra Börü'nün karşısında durdu. Elini uzatıp, "Ben Agarta'nın kraliyet seviyesindeki üstatlarından Jivem," dedi.

"Ben de Taragay'ın oğlu Börü. Agarta'nın bir efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum."

"Böyle olması gerekiyor. Yoksa sırlar nasıl saklanır, öyle değil mi?"

Jivern oturunca hepsi yerlerine geri oturdular. Jivern, Börü'nün parmağındaki yüzüğe baktıktan sonra, "Sana haberler getirdim Börü," dedi. Suratı ciddileşmişti.

"Dinliyorum."

"Di Hanedanlığı çok daha büyük birliklerle tek bir Uyguri kalmayana kadar sürecek bir saldırı başlattı. Birçok oba ve beyliğe baskın yaptı. Agarta üstatları, tüm Uyguri topraklarına dağılıp, yaklaşan tehlikeyi haber verdiler ama inanmayanlar oldu. Ayrıca geç kaldığımız Di topraklarına çok yakın olan beyler de bulunuyordu."

"Di, bize bir savaş mı açtı?"

"Bir savaştan ziyade, büyük saldırı öncesi düşmanlarını önden korkutup, sayılarını azaltıyor."

"Ya benim obam? Uçkan?"

"Muhtemelen üstadımız oraya yetişmiştir. Tüm Uyguri beyleri, obalarıyla beraber Sümer topraklarına geliyorlar."

Bore, bir harita çıkarıp Jivern'in önüne koydu. İhtiyar adam, işaret parmağını Sümer topraklarının batısındaki bir noktaya koydu.

"Burada çok uzun yıllardır kullanılmayan bir kale var. Zamanında Sümer topraklarındaki birliklerin arasındaki savaş zamanından kalma bir yer. Tüm Uyguriler buraya geliyorlar. Sümer birlikleri ise doğu sınırına toplanıyorlar. Uyguri birliklerinin başında Cerdukay Bey olacak."

"Peki, Sümerler kendi topraklarına Uyguriler'i nasıl kabul ettiler? Kralı buna nasıl ikna ettiniz?"

"Sümer kralı otorite konusunda zaten sıkıntılar yaşıyor. İmparator koca bir ordu gönderdiğinde karşısında tek başına duramayacağını biliyor. Bu yüzden Di'nin şu an en çok korktuğu bey olan Cerdukay ve ardındaki tüm beylere kapılarını açtı."

"Babam ve Bozdoğan onun obasına gitmişlerdi. Ondan yardım alabilmek için."

Jivern, derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını yere düşürdü.

"Yoksa... Yoksa onlara bir şey mi oldu?"

"Babanın ve Bozdoğan'ın Atlantis'e götürüldüğünü biliyoruz. Muhtemelen hayattadırlar. Ama onların eline esir düşmüşler. Bunun nasıl olduğunu bilmiyoruz. Yakalandıkları yerin kuzeyinde Cerdukay'ın aslan mührünü taşıyan kuyaglar giymiş savaşçıların cesetleriyle karşılaşmışlar. Yani Cerdukay yardım etmiş ama anlaşılan güçleri yetmemiş. Olayı Cerdukay ile karşılaştığımızda öğreneceğiz."

Börü, yumruklarını sıkmış, öfkeden hızlı hızlı nefes almaya başlamıştı.

"Onları kurtarmalıyım!"

Baş üstat, hemen yanında oturan Börü'nün kolunu tuttuktan sonra, "Sakin ol Börü. Merak etme, üstat Jivern bize haber verdiği anda Atlantis'e on Gümüş Maskeli gönderdim. Onları kurtaracaklardır," dedi.

"On mu? Hah! Sen benimle alay mı ediyorsun? On kişi, düşman topraklarından, belki de binlerce savaşçıdan sıyrılıp babamı ve Bozdoğan'ı mı kurtaracak?"

"Onlar özel savaşçılar Börü! İkisini de kurtaracaklardır. Oraya tanınmayan ve o toprakları bilen birileri gitmeliydi. Bana güven!"

Jivern, parmağını tekrar haritaya koyup, "Merak etme Börü, Gümüş Maskeliler, yeryüzündeki en iyi savaşçılardandır. Bunu neden söylediğimi bir gün savaş meydanında göreceksin. Onlar, babanı ve Bozdoğan'ı kurtaracaklar. Şimdi bu haritaya odaklanmalısın," dedi.

"Savaşçılarınız onları kurtarsa iyi olur! Yoksa öfkemle karşılaşmak istemeyeceklerdir! Seni dinliyorum Agarta üstadı."

"Tüm Hatti topraklarına haber göndereceğiz. Balık Sırtı Denizi[6] kıyılarındaki Amazonlar'a bile haber gönderip, ordunda yer almalarını isteyeceğiz. Herkesi, bu kale çevresinde toplayacağız. En güvenli yer şimdilik orası. Yaşadığın toprakların güneyindeki karlı büyük dağların ardında yaşayan güneyin özgür savaşçılarına da haber gönderdik."

"Bu kadar bey ve savaşçının bana baş eğmesini mi bekliyorsunuz?"

"Evet, seni han kabul edip, ordunda savaşacaklar."

"Ya kabul etmezlerse? Uyguriler'in Cerdukay'ın emri altında toplanacağını söyledin. Böyle olduğunda ben nasıl han olurum?"

"Sen Büyük Uyguri Kağanlığı'nın temelini atacaksın. Cerdukay hep yanında olacak. Çünkü o, en iyi savaşçılara sahip ve diğer son soy. Sen, orduna katılan tüm savaşçıların hanı olacaksın."

6 Karadeniz

"Diğer soy mu?"

"Evet, sen Börükan Hanedanlığı'nın, o ise Atahan Hanedanlığı'nın son soyu. Yağılar yok edilip, kağanlık kurulduğunda tahta kurt oturacak. Aslan hep yanında olacak ve belirlenen sırada tahta sırayla geçilecek."

Börü bunları dinlerken bir anda burnu kanamaya başladı. Teni iyice soluklaşmıştı. Bir anda yana doğru düşüp bayıldı. Jivem, "Ata mağarasının etkisi olmalı. Onu yatağına götürün. Gün doğumuna kadar dinlensin. Kendine geldiğinde konuşmaya devam ederiz," dedi. Bore, güçlü kollarıyla Börü'yü kaldırıp, sırtına aldı. Onu yatağına götürdüğünde yanına koşarak gelen Bangu'yu, başka bir üstada bakması için verdi. Bangu, telaşlı bir halde ağabeyini izliyordu. Aysera, küçük çocuğa, ağabeyinin bir şeyinin olmadığını, sabah kendinde olacağını güzel bir dille anlattı. Küçük çocuk, nedenini bilmiyordu ama Aysera'ya güveniyordu. Börü'yü yatağa yatıran Bore'ye yaklaşan Aysera, "Ona ben göz kulak olurum. Arada bir kontrol ederim," dedi. Bore gülümsüyordu.

"Hiçbir hasta için bu kadar istekli olduğunu görmemiştim."

"Böyle konuşmaya devam edersen, çok sevdiğim dostlarımdan birini yaralamak zorunda kalacağım!"

"Tamam! Bir şey demedim Aysera. Yarın görüşürüz."

Bore gülümseyerek çıkarken Aysera sert bakışlarını Börü'ye çevirdi.

"Sende ne var Börü? Seni doğru düzgün tanımıyorum bile! Beni sana iten şey ne?"

Aysera, Börü'ye bakıp, dağ otlarından yapılma içeceklerden almak için odadan çıktı. Uyandığında içmesi ona güç verecekti.

Uyguriler Birleşiyor

Günün ilk ışıklarıyla Cerdukay'ın büyük ordusu ve oba, göç için neredeyse hazır durumdaydılar. Orus ve Göksu Hatun, kara deriden zırhını giymiş olan heybetli beyleri Cerdukay'ın yanına gidip, selamlarını verdiler. Cerdukay, omzuna kara bir ayı postu takmıştı. Zırhında işlenmiş olan iki kükreyen aslan, güneş ışıkları altında daha da etkileyici görünüyordu. Göksu Hatun'un dikkatini beyinin belindeki kılıç çekti. Aslan başlı kılıçta bir süre bakışları takılı kaldı. Cerdukay gülümseyerek, "Kan, tüm karımın öcünü almak için dökülecek Göksu Hatun. Aslan başlı pusatım bu yüzden tekrar güngörmüştür," dedi.

Göksu Hatun, her zaman hayranlık duyduğu beyine gülümseyerek başını salladı. Ok ustası savaşçı kadın, sadece Cerdukay'a karşı hislerini gizleyemiyordu. Güçlü beyinin, onun üzerinde farklı bir etkisi vardı. Orus, beyinin atının başını sevdikten sonra, adamlarının Togan'ı getirdiklerini fark etti.

"Beyim hazırlıklarımız tamamdır."

"Ya hayvanlarını bırakmak istemeyenler?"

"Bırakmak zorunda olduklarının farkına vardılar. Çoğu kesilip, tüm obadakilere dağıtıldı. Göç öncesi herkes iyice beslendi. Şifacılar da hastalıklara ve yaralanmalara

karşı bir at arabası dolusu şifalı bitki ve içecekler hazırladılar."

"Ya ordumuz?"

"Demirciler tüm pusatları yüklediler. Ordunun her şeyi tamdır beyim sadece büyük ateşli top atıcıları fazla ağırlık yapmakta. Yeterli atımız yok."

"Top atıcılarını yola çıkmadan yakın Orus. Göçten sonra da uzun yollar gideceğiz. Başka topraklarda savaşacağız. Ağaç ustaları savaşacağımız topraklarda yeterli zamanımız olursa yenisini yaparlar."

Göksu Hatun'un bir anda kaşları çatıldı. Suratındaki tiksinme ifadesiyle, "Ya şu hain beyim? O ne olacak?" diye sordu. Cerdukay, yirmi adım kadar ileride, iki savaşçının ortasında duran Togan'ı fark etti.

Cerdukay, Togan'a doğru yürümeye başladı. Kesilen yer, şifacılar tarafından iyice sarılmış, Orus tarafından ezilen iki parmağın, boş bir et parçası gibi sallanır olmuştu. Cerdukay, beş savaşçının getirdiği tahta kafesi yere koymalarını izledi.

"Herkes geride kalsın!"

Cerdukay, Togan'ın kolundan tutup kafese doğru yürümeye başladı. Agarta üstadı Zile, olanları izlerken Orus'un yanına gelip, "Ne yapıyor? O haine ne olacak?" diye sordu.

"Anlaşılan beyimiz, ona onurunu temizlemesi için bir şans daha verecek. Geçmiş kahramanlıklarının hatırına bunu yapıyor."

"Bunu tahta bir kafesin içinde nasıl yapacak?"

"Bunu zaman gösterecek üstat. Nasıl olduğunu ileride görürsün."

Cerdukay, tahta kafesin içine girdiği Togan'ın gözlerine bakıyordu. Korku ve çektiği acıların yorgunluğu vardı. Cerdukay ile göz göze gelmemeye çalışıyordu. Cerdukay, belinden çıkardığı bir deriyi, tahtadan kafesin tepesine kalın bir iple bağladı. Togan, ne yaptığını merak ediyordu.

"Bu astığım mesajım, senin için yaptığım son iyilik Togan!"

Cerdukay, Togan'ın kulağına doğru eğildi. Çevredekiler, beylerinin ne söylediğini merak ediyorlardı.

"Gözlerin görebiliyor. Bacaklarını bilerek sakat bırakmadım. Her şeyi duyabiliyorsun. Onurunu kurtarman için son şansın. Bundan sonra adın öfkeyle anılacak. Doğan her çocuğa ihanetin ve benim sana yaptıklarım anlatılacak. Onurlu bir savaşçı olarak ölmenin değerini, senin sonunu düşünen herkes bir kez daha anlayacak. Ne yapacağını biliyorsun Togan!"

Cerdukay, Togan'ın yanından ayrılıp, tahta kafesin kapısını kapatıp, bir zincirle sıkıca kilitledi. Uyguri savaşçıları kara atını Cerdukay'ın önüne getirdiklerinde bayrak göğe kaldırılmak için hazırda bekliyordu. Cerdukay'ın atına binmesiyle birlikte ordusundaki tüm savaşçılar pusatlarını havaya kaldırdılar. Bu, ona duydukları büyük saygıyı göstermek için yapılıyordu.

Aslan başlı beyaz bayrak göğe yükseldiğinde Cerdukay, "Soyumuz ve öcümüz için geri döneceğiz! Ateşle ve kanla yoğrulup, öfkemizi biledikten sonra imparatorun,

kellesini almak için döneceğiz!" dedi. Ordusu hep bir ağızdan ismini haykırarak, atlarını sürmeye başladılar. Obadakiler de göç için beylerinin arkasında atlarına hız verdiler.

***

Cerdukay'ın yolculuğu başladığı sırada, Börü gözlerini yeni açıyordu. Yanı başında oturan Aysera'yı fark edince yerinden doğruldu. Savaşçı kadın gülümseyerek, "Yavaş ol. Dengeni tam sağlamadan hızlı hareket etmemelisin. Al, bunu iç," dedi ve elindeki bakır bardaktaki güzel kokulu içeceği verdi. Börü, bardağı aldıktan sonra gülümsedi.

"Neye gülüyorsun?"

"Bütün gece başımda mıydın?"

"Sana bakmak bana kaldı Börü. Diğerlerinin gece nöbeti vardı. Neyse, artık gitmeliyim."

Börü bir anda Aysera'nın kolundan tutup, "Biraz daha kalırsan mutlu olurum. Henüz kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

"Peki, biraz daha kalabilirim."

"Söylesene Aysera, buraya nereden geldin? Ailen nerede?"

Aysera, yutkunarak, "Ailemi hatırlamıyorum. Hatırladığım en eski şey, önceki üstadımızın beni Gümüş Maskeliler'in yanına götürdüğü an. Ben hep buradaydım," dedi.

"Ya baş üstat? O bilmiyor mu nereden geldiğini?"

"Mutlaka biliyordur. Her savaşçının bilgileri gizli bir yerde tutulur. Bizim suratımızı, dışarıdaki hiçbir insan görmemeli."

"Peki, hiç merak etmedin mi?"

"Merak ettim ama cesaret edemedim. İstemediğim birinin kızı olmak savaştığım davaya zarar verebilir."

Börü, içeceğini yudumlarken, "Gümüş Maskeliler özel savaşçılar diye devamlı söyleniyor. Seni özel kılan ne Aysera?" diye sordu.

"Normal savaşçılardan çok daha hızlı ya da güçlü olabilirler. Ya da daha farklı güçleri olabilir. Ben çok hızlıyım. Bunları neden soruyorsun?"

"Yan yana savaşacağımız günler yaklaştı. Sırtımı güvenilir bir savaşçıya vermeliyim ki kaçak dövüşen düşmanlarıma yenilmeyeyim. Öyle değil mi?"

"Merak etme, her zaman yanında olacağım... Yani savaş meydanında."

Börü, yüzü kızaran Aysera'ya gülümsüyordu.

"Her zaman yanımda ol Aysera! Her zaman!"

Aysera, hiçbir şey söylemeden aniden kalktı. Kapıya kadar gidip, "Baş üstadın odasında olacağım. Hazırlandığında oraya gelirsin," dedi ve çıktı. Börü, savaşçı kadının da kendisine karşı bir şeyler hissettiğini fark etmişti. Suratındaki nedensiz gülümseme, kalbindeki coşkunun göstergesiydi.

Aysera ise odadan çıktıktan sonra koridorda duvara yaslandı. Suratını basan ateş ve parmak uçlarındaki soğuma, ona komik geliyordu.

"Ne yapıyorsun Aysera? Neler oluyor sana?"

Başını sallayıp, gülümseyerek baş üstadın odasına doğru gitti. Börü, Aysera odadan ayrıldıktan hemen sonra zırhını giyip, pusatını beline taktı. Bir an önce yola çıkmak

için sabırsızlanıyordu. Uyguriler'in tek yumruk olduğunda ne kadar ölümcül olabileceklerini düşündüğünde daha da heyecanlanıyordu. Baş üstadın odasına girdiğinde herkes onu bekliyordu.

Baş üstat, Jivern, Bore, Aysera ve kardeşi Bangu odadaydılar. Bangu, "Ağabey!" diyerek üzerine doğru koştu. Beline sarıldıktan sonra yüzüne baktı.

"İyi misin ağabey?"

"İyiyim küçük savaşçı merak etme."

Kardeşinin saçlarını sevdikten sonra karşısmda dikilen Bore elini göğsüne sertçe vurup, "Gümüş Maskeliler bundan sonra sizin en yakın savaşçılarınız olacak beyim!" dedi. Börü şaşkındı. Bore ona beyim demezdi. Bore'nin üzerine giymiş olduğu kara deriden etkileyici zırha baktı. Üzerinde vücudu aslan, başı kartal olan koca kanatlı bir varlık işliydi. Aysera'ya baktığında, o da aynı şekilde giyinmişti.

"Anlamadım Bore? Bana beyim dedin."

"Tüm orduları emrinde birleştirip, düşman üzerine yürüyen beklediğimiz savaşçıya, size, nasıl seslenmemizi istersiniz?"

Baş üstat, Börü söze girmeden gülümseyerek yanına geldi.

"Bore doğru söylüyor. Mabet zamanını tamamladı Börü beyim. Şimdi zaman, sizin zamanınızdır. Gümüş Maskeliler, Oz yok olduktan sonra Gök Yüzüğü'nü takan savaşçı gelene kadar mabede hizmet ettiler. Görevlerini yüzyıllardır başarıyla gerçekleştirdiler. Şimdi asıl gün gel-

di. Yapmaları gereken asıl görev bugün başladı. İki büyük hanedanlığın son kanlarını koruma görevi. Bir zamanlar Mu Kıtası'nın tahtının sahibini korudukları gibi şimdi kurulacak olan büyük kağanlığın hanını koruyacaklar. Emrinizdeyiz Börü Han!"

"Birkaç gün önce kaçak bir Uyguri savaşçısıyken, Börü Han olmam zaman alacaktır baş üstat."

Börü gülümsüyordu. Jivern, Bangu'nun başını severken, "Hayattaki yakınlarını güvene almalıyız beyim," dedi

"Neden bahsediyorsun Jivern? O, şu an elimdeki tek varlığım."

"Biliyorum, ben de bu yüzden söylüyorum beyim. Savaştan uzak, güvenli Agarta topraklarında sizi beklemesi daha iyi olacaktır."

Bangu, Jivern'in sözlerinden sonra ağabeyine bakıyordu.

"Gideceğimiz yere kadar bizimle gelsin. Birkaç gün daha yanımda kaldıktan sonra söylediğin gibi yaparız Jivern."

Jivern, Bangu'nun omzunu gülümseyerek tuttu.

"Hazırsak yola çıkalım."

Börü'nün sözünden sonra hep beraber odadan çıktılar. Mabedin koridorlarında tek sıra halinde bekleyen onlarca Gümüş Maskeli, yüzlerini kara peçelerle kapatmış bir halde etrafından kapıya kadar yürüdüler. Börü, hemen arkasındaki Aysera'ya dönüp, "Kaç Gümüş Maskeli savaşçı var? Burada kaç tanesi kalacak?" diye sordu.

"Yüz kadarı bizimle gelecekler. On tanesi Atlantis top-

raklarındalar. Taragay Bey ve Bozdoğan'ı getirmek için gittiler. Yirmi kadar savaşçı ve elli üstat burada kalacaklar."

Börü dışarıya çıktığında, üç dev kurt karşılarında dikiliyorlardı. Gümüş Maskeli savaşçılar koşarak atlarına bindiler. Dördü; baş üstat, Jivern, Bore ve Aysera'nın atlarını getirdiler. Börü, Bangu'yu kaldırıp eğilen kurdun sırtına oturttu. Kendi de kar beyazı kızıl gözlü kurdunun tepesine bindi. Börü, çevrede tepişen atları fark edince, "Atlar, kurtlara alışana kadar bir süre, aramızda mesafe koyarak ilerleyelim. Zarar görmeyeceklerini kısa sürede anlayacaklardır," dedi. Baş üstat, Börü'nün sözlerinden sonra yola çıkma emri verdi.

Börü, bu sefer kurtlarını, han olarak devam edeceği geleceğine, yeni dostlarıyla birlikte sürmeye başladı...

İsyan Sesleri

Atlantis sarayında, Kral Ridan taht salonuna ilk adımını attığından bir süre olduğu yerde dikildi. Muhafızlara seslenip, Komutan Zetis'i çağırmalarını emretti. Kral Şehri'nin gün ışığına kavuşan güzelliğini izlemek için her zaman dikildiği pencerenin yanına geçti. Elindeki Taragay'ı düşünüyordu. Kara Piramit'teki adamlarıyla konuştuğu kişi o olabilir miydi? Onca savaşçı ve prensten sonra bu son şansı olabilirdi. Altın İkizler'den bile kral çocuklarını kaçırtmış, kızıl taşın işe yaraması için katletmişti.

Emri duyar duymaz taht salonuna gelen Kral Zetis, içeriye girip selam verdi.

"Şu rahibe kız... Öldürüldü mü Zetis?"

"Emri verdim kralım. Çoktan öldürülmüş olmalı."

"Oğlum Sadas'ın bir aptallık yapmamasını istiyorum Zetis. Onu getirmek istediğini söylediğinde orada kalmasını söyledim ama düşününce, acısını sarayda yaşaması daha iyi bir fikir. Git ve Sadas'ı saraya getir Zetis."

"Kralım, buraya geldiğinde suçlu olarak sizi görecektir. Biraz daha acısının dinmesini beklesek daha iyi olmaz mı? Muhafızlardan evin etrafına yerleştirebilirim."

"Siz geri dönene kadar ben zaten saraydan çoktan çıkmış olacağım Zetis. Kuzey Şehri'ne gideceğim. Taragay'ı Kara Piramit'e götüreceğim."

"Emredersiniz kralım."

Komutan Zetis, taht odasından çıktığı sırada içeriye karısı Kraliçe Fion ve kızı Prenses Luyana girdiler. Zetis, selam vererek yanlarından rüzgâr gibi çıkıp, salonu terk etti. Kraliçe Fion'un suratı, kızıl saçları gibi öfkeden kızarmış bir haldeydi. Luyana ise her zamanki masumluğuyla bakıyordu.

"Oğlum nerede Ridan?"

"Tahtımda gözü olan eski dostlarının gönderdiği bir fahişenin kollarında!"

"Kara Rahipler ile aranızda büyük sorunlar varken onu nasıl olur da yalnız bırakırsın?"

"Merak etme, Zetis onu getirmek için birazdan yola çıkacak."

Kraliçe Fion, Ridan'ı öfkeyle süzüyordu.

"Bana böyle bakmamanı yıllardır söylüyorum Fion! Ne istiyorsun ha?"

"Oğlunla daha yakın olmanı Ridan. Unutma, o senden sonra tahta geçecek olan kral! Onunla sürtüşmen sadece düşmanlarımızın işine yarar!"

"Umarım oğlun da ileride kral olacağının farkına varıp, aptal şehvet oyunlarından kendini biraz çeker. Çeker de Atlantis gibi bir gücü yönetmeyi öğrenmeye çalışır! Bu sözleri duymak istemiyorum. Sen ve Luyana, bugün yola çıkacaksınız."

Luyana, şaşkın bir halde, "Nereye gideceğiz baba?" diye sordu.

"Kan çukurlarına gideceksiniz. Ben Kuzey Şehri'ne

gideceğim. Bir süre kan savaşlarını benim yerime ikiniz onurlandıracaksınız. Birkaç güne yanınızda olurum. Sadas'a da ben yokken tahtı bırakacağım. Bir süre Atlantis sorunlarıyla ilgilenmek ona iyi gelecektir."

Kraliçe Fion, belden oturtmalı, altı kabarık sarı elbisesini savurarak Kral Ridan'ın tam karşısına geçti. Kaşları çatık bir halde, kahverengi gözlerini öfkeyle kocasma dikmiş bir halde, "Kan çukurlarının Atlantisliler için önemini biliyorsun, öyle değil mi? Daha önce hiçbir zaman kralsız açılış olmadı!" diye sesini yükseltti.

"Kral hasta! Bu kadar Fion, anladın mı? Sabrımı daha fazla zorlama. Atlantis için Kan Çukurları eğlencesinden çok daha önemli olan yapmam gereken şeyler var! Sen ve Luayana birkaç gün bensiz orada bulunacaksınız! Yanınızda Komutan Sidis bulunacak."

Kral Ridan, muhafızlara seslenip, Komutan Sidis'i çağırmalarını emretti. Karısı suskundu. Luyana ise her zaman bu karşılaşmalardan korkan biri olmuştu. Kral Ridan, kızının yanına gidip ellerini tuttu. Gülümseyerek, "Merak etme Luyana. Birkaç güne geleceğim. Yanınızda yıllardır en sert savaşlardan sağ çıkmış Komutan Sidis olacak," dedi. Luyana başını sallayarak babasının sözlerini onayladı. Kısa bir süre sonra Komutan Sidis içeriye geldi.

"Emredin kralım!"

"Kraliçe Fion ve Prenses Luyana ile Kan Çukurları'na gideceksiniz. Açılışı kraliçeniz yapacak. Birkaç gün sonra ben de geleceğim Sidis. Tüm güvenlik senin birliğinde olacak. Kan çukurları savaşlarından sonra da Kral Şehri'nde

kalacaksın. Sana hak ettiğin bir noktada yeni görevini söyleyeceğim."

Komutan Sidis için bu muhteşem bir haberdi. Gülümseyerek, başını sertçe öne eğip, "Emredersiniz kralım! Ben yola çıkmak için hazırlıklara başlayayım. Kısa sürede hazırlığımızı tamamlarız," dedi.

Kral Ridan, Sidis'e eliyle dışarı çıkmasını işaret etti. Kraliçe Fion'a arkası dönük bir halde gayet sert bir sesle emir verdi: "Atlantis kralı olarak yola çıkmanızı emrediyorum. Zaman kaybetmeden Sidis'le Kan Çukurları'na gidin!" dedi. Kraliçe Fion, başıyla kızına işaret edip, salondan çıkmak için yürümeye başladığı sırada Kral Ridan'ın sesi tekrar yükseldi. .

"Kardeşliğin Rahipleri'ne dikkat edin. Özellikle de sen, Kraliçe Fion! Eski dostların seni oyuna getirebilirler."

Kraliçe Fion dudaklarını büzerek öfkeyle derin bir nefes verip, kızıyla taht salonundan çıktılar. Kral Ridan, yüzüğünün kapağını açıp panzehirden bir yudum aldıktan sonra muhafızlara seslendi.

"Taragay'ı yolculuk için hazırlamalarını söyleyin. Bir muhafız birliği benimle birlikte Kuzey Şehri duvarlarına kadar gelecek! Sadece ellerini zincirlesinler ve onun için ayrı bir at ayarlayın."

Muhafızlar tek bir ağızdan, "Emredersiniz!" dedikten sonra çıktılar. Sarayda yolculuk için hazırlıklar devam ederken Komutan Zetis, yanına aldığı on Atlantis savaşçısıyla iskeleye doğru yola çıktı. Kral Şehri'nin sokaklarında özellikle Kara Rahipler'den bir iz var mı diye dikkatle yol

aldı. Ak Rahipler, yavaş yavaş Kral Şehri'nin sokaklarında görünmeye başlamışlardı. Dolon'un sonunu merak ediyordu. Gönderdiği o genç rahip, acaba işi başarabilmiş miydi?

Bunları düşünerek iskeleye vardıklarında tepeliğin başlangıcında muhafızlara beklemelerini emretti. Prens Sadas'ın dağılmış bir halde olduğunu düşünüyordu. Bu halini muhafızların görmesini istemiyordu. Atından inip, ağaçlıkların arasından küçük barakaya doğru gitti. Prens Sadas'ın öfkeyle bir şey yapmasını engellemek için bir kere, "Prensim ben Zetis! Orada mısınız?" diye seslendi. Tahta kapıyı birkaç kez tıklattı ama ses gelmiyordu.

Tahta kapıyı gıcırdatarak araladığında içerde kimsenin olmadığını fark etti. Biraz ileride uçurumun olduğu yere doğru yöneldi. Sevdiği kadının ölümünü kaldıramayıp, kendine aptalca bir şey yapabileceği ihtimalini düşünüyordu. Barakadan ağaçlıkların arasına tekrar girdiğinde biraz ilerledikten sonra yerde, göğsüne ok saplanmış bir cesetle karşılaştı. Onu tanıyordu. Yaşlı kadının oğullarından biriydi.

Rahibeyi öldürmek için gönderdiği adamları ortadan kaldırmak için harekete geçecek olan casuslarından biriydi. Komutan Zetis, bir terslik olduğunu anlayıp, adımlarını hızlandırmaya başladı. Kılıcını çekip, ortalığı iyice süzerek ilerliyordu. Ağaçların bittiği noktada başlayan düzlükte hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Rahibe kız ölmüştü ama hemen yanında, boğazına girmiş bir ok ve başına saplanmış iki bıçakla cansız şekilde yatan Prens Sadas da vardı. Zetis, "Lanet olsun! Bütün tanrılara lanet olsun!

Bu da ne demek?" diye söylendi. Koşarak Prens Sadas'ın cesedinin yanına gitti. Anlaşılan bir çarpışma olmuştu. Casusları birbirlerini fark etmişlerdi. Prens Sadas da ya bilmeyerek ya da özellikle öldürülmüştü.

Komutan Zetis, derin bir nefes alıp, ne yapacağını düşünmeye başladı. Prens Sadas, Atlantis tahtının tek varisiydi. Onun ölümü tüm Atlantis'te büyük yankı uyandırırdı. Bir şeyler düşünmeliydi. Bu işin, üzerine kalmaması için bir yalan bulmalıydı. Bu ölümlerin sorumlusu olan casusları ortadan kaldırması gerekiyordu ama çoktan Atlantis'i terk etmiş olabilecekleri ihtimali yüksekti.

Komutan Zetis, kendini bu işten nasıl kurtaracağını bulmuştu ama önce muhafız birliğini uzaklaştırması gerekiyordu. Bu cesetleri kimse bulmadan ortadan kaldırmalıydı. Kılıcını beline sokup, hiçbir şey yokuş gibi tepelikten aşağıya indi. Atına binip, muhafızlarına, "Prens Sadas kendisi gelecek," dedi ve atını sürdü. Muhafızlar emrine uyup peşinden gelmeye başladılar. Şehir merkezine indiklerinde Komutan Zetis, bir tapınağın önünde durdu. Muhafızlara yine beklemesini söyleyip, içeriye girdi. Tapınakta görevli olan ihtiyar bir adamın yanına gitti. Adam yavaş hareketlerle yerleri süpürüyordu.

"Nasılsın eski dostum?"

İhtiyar adam arkasından bir anda yaklaşan Komutan Zetis'e döndü. Şaşkın gözlerle bakıyordu. Uzun zamandır Komutan Zetis ile yüz yüze gelmemişlerdi.

"Komutan Zetis, sizi burada göreceğim aklımın ucundan geçmezdi."

Komutan Zetis, ihtiyar adama tahta oturakları göstererek oturmasını söyledi. İkili, tam karşılarındaki Atlantis'in simgesi olan duvardaki "A" işaretinin kabartmasına kısa süre konuşmadan baktılar. İhtiyar adam, "O işaret için neler yaptım Tanrılar bilir. Anlaşılan ömrümün son zamanlarında yine bir şeyler yapmam gerekiyor, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bunu senden başka kimse yapamaz. Ortalık kardeşliğin casuslarıyla kaynarken, en güvenilir kişi sensin."

"Ne yapacağım? Karşılığında ne alacağım?"

"Eskiden karşılık beklemezdin."

"Bu yüzden bu mabedin yerlerini süpürüyorum Zetis. Yaşlanabileceğimi hiç düşünmediğim için bu haldeyim. Gençken Tanrılar sanki bana bitmek bilmeyen bir ömür vermiş gibi geliyordu."

"Ne istiyorsun?"

"Fazla bir şey istemiyorum. Başka yerde şehir efendilerininki gibi bir ev, köleler ve bolca şarap. Artık yaşlandım. Beni korumaları için birkaç adama da ihtiyacım olabilir. Bu yüzden de miktar biraz daha artar. Bunu benden duymak sana garip gelebilir."

"Tamam."

"Ne yapacağım?"

"İskelenin oradaki tepelikte bir barınak var. Orada ortadan kaldırman gereken üç ceset var."

"Tamam, bu benim için çocuk oyuncağı."

"Cesetlerden biri Prens Sadas."

İhtiyar adam aniden Komutan Zetis'e döndü.

"Sen neye bulaştın Zetis?"

"Orada anlayamadığım bir kargaşa çıkmış olmalı. Prens Sadas uçurumdan atlamış olsun. Kızı olduğu yerde bırak. Diğer erkek cesedi ise yok et. Yapacak mısın?"

"Altınlarımı gün batımından sonra pazar yerindeki eski çömlek dükkânıma gönder. Orada olacağım. Bir daha da beni görmeyeceksin. Şimdiden oldu bil."

Komutan Zetis, ihtiyar adamın yanından kalktıktan sonra tapınaktan çıktı. Atına binip, muhafızlarıyla şehrin diğer sokaklarına doğru girdi. Kral ve ailesinin saraydan çıkması için zaman geçirmek akıllıca olacaktı. Kral Ridan'ın oğlunun öldüğünü döndükten sonra duyması daha iyi olacaktı. Hele ki Kraliçe Fion gibi öfke dolu bir kadının bunu, bugün duymaması gerekiyordu.

Komutan Sidis ise ayrı saatlerde yola çıkmak için hazırdı. Kraliçe Fion ve Prenses Luyana, gösterişli at arabasına bindiklerinde, yanındaki iki yüz kadar Atlantis savaşçısına yola çıkmak için emir verdi. Kan çukurlarına doğru hareket eden büyük birliğin arkasından muhafızlar Taragay'ı sarayın önüne çıkardılar. Getirdikleri bir kara kısrağın üzerine bindirip, atının ipini bir muhafıza verdiler. Yüz kişilik bir birlikten oluşan Atlantis savaşçıları, rüzgârda savrulan mavi pelerinleri ile krallarını bekliyorlardı.

Kral Ridan, sarayın kapısından çıktıktan sonra beyaz atı hemen önüne getirildi. Atına bindikten sonra Taragay'ın yanına gelen Kral Ridan, "Seninle küçük bir gezintiye çıkacağız Taragay," dedi.

"Beni öldüreceksen bunu hemen yap Kral Ridan."

"Öldürmek mi? Seni öldürmek istesem bunu zindanda hemen yapabilirdim. Herkesin merak ettiği bir yere götürüyorum seni Taragay. Sen, Atlantis'in geleceği için çok önemlisin."

Taragay, gülümseyen kralın neyi kastettiğini anlamıyordu. Atları sürmeye başladıklarında aklında Bozdoğan ve oğulları vardı. Acaba hayatta mıydılar? Bunu öğrenebilmek için o anda her şeyini verebilirdi. Böyle bir zamanda içindeki en küçük umut ışığı, ona tüm zorluklara dayanmak için güç verebilirdi.

Kral Ridan, Kuzey Şehri'ne doğru yola çıkarken, kendi topraklarındaki en büyük düşmanı ise isyan ateşini yakmak üzereydi. Dolon'un ölümünden sonra, üst rahipler arasında hayatta kalan tek kişi olan Yoşi, yüzlerce kara rahibin doldurduğu tapınağın önündeki meydana seslenmek üzereydi. Tapınağın ilk katındaki bir balkonda, herkesin görebileceği bir noktadaydı. Yoşi, kalabalığın uğultusunu durdurmak içi elini havaya kaldırdı. Davullar bir anda tüm gücüyle vurmaya başladı. Kısa süren hareketli bir melodiden sonra durdular.

"Kara Kardeşlik'in rahipleri! Çok zor zamanlar geçiriyoruz! Başrahibimiz Dolon'un acılar içinde ölüşüne şahit olduk. Tüm topraklardan bir köle gibi sürüldük. Her gün iskeleden Gümüş Şehir'e gelen kardeşlerimize bir bakın. Hepsinin yüzünde bir utanç var! Bizimle birlikte yok olmaktan kurtulan ve gücünün zirvesine ulaşan Atlantis, şimdi bizden kurtulmak istiyor! Hırsları, gözlerini kör etmiş olan kral, bizleri yok etmek istemektedir. Her gün, biz-

den daha çok kişi ölmeye devam edecek. Saldırıları bitmeyecek. Peki, biz ne yapacağız kardeşlerim? Burada durup, bizi öldürmelerini mi izleyeceğiz?"

Topluluk, "İntikam!" diye hep bir ağızdan bağırmaya başlamıştı. Yoşi'nin beklediği tepki de buydu.

"Bizim birer rahip olmak dışında, çok iyi savaşçılar olduğumuzu unutmuş olmalılar. Mavi pelerinli savaşçılarına çok güvenen Atlantis kralına, gücün ne demek olduğunu göstereceğiz! Sokakları yakıp, yıkacağız! Bize inanan insanlarla beraber Kral Şehri'ne kadar ilerleyip, tahtta oturan, bizlerin ölüm emrini veren kralı yok edeceğiz! Atlantis de, taht da bizim hakkımızdır! Bunca yıldır beklediğimiz yeter! Kılıçlarınızı bileyin kardeşlerim, savaşa hazır olun!"

Kara Rahipler savaş naraları atıyorlardı. Atlantis'in krallarının yıllar boyunca olmasından korktuğu şey, şimdi sokakları sarmak üzereydi. Kral Ridan ise çok daha büyük planları için durmaksızın atını Kuzey Şehri'ne sürüyordu.

Gün batımından Kuzey Şehri'nin duvarlarına varan Kral Ridan, gözcülerin kapıyı aralamasıyla, sadece Taragay ile içeriye girdi. Muhafızlarına en yakın kasabada dinlenmelerini emretti. Taragay, bu karlarla kaplı ve bomboş topraklarda ne yaptıklarını merak ediyordu. İleri tepelerde kalın gövdeli çam ağaçlarını fark ediyordu fakat zaman geçtikçe ortalık zifiri karanlığa dönmeye başlamıştı.

Yanlarında on gözcü ile ilerledikleri yoldan aşağıya doğru hafif bir eğime girdiklerinde karşısında o inanılmaz yapıyı gördü. Açık gökyüzünden, dolunayın ışıklarıyla parıldayan kapkara bir piramit yükseliyordu. Arkasında-

ki denize çok yakın bir noktadaki piramidi inceleyen Taragay, uzaklardan gelen, sesini tanımadığı hayvanların kükremelerini duyuyordu. Nasıl olur da bu topraklarda hayvan yaşayabilirdi?

Kara Piramit'in büyük kapısına geldiklerinde içeriden on adam çıktı. Kendileri ile gelen gözcüler tekrar aynı yoldan geriye atlarını sürmeye devam ettiler. Kral Ridan, en önden içeriye girerken, iki kişi Taragay'ın kollarına girip, arkasından götürmeye başladılar. Kral Ridan, meşalelerle aydınlatılmış büyük girişten çıkmadan önce Taragay'ı gün ışıyana kadar bir odaya kapatmalarını emretti.

Taragay, sağ tarafındaki adama sert bir omuz atıp uzaklaştırınca, solundaki adamın suratına güçlü bir darbe indiriverdi. Arkasındakiler onu durdurmak için harekete geçtiklerinde ayaklarının bağlanmamış olmasını kullanan Taragay, üzerine gelen ilk adamı sert bir tekmeyle uzaklaştırdı. Kral Ridan kılıcını çekip, olan biteni izlemeye başladı. Taragay, elleri bağlıyken bile adamları yere seriyordu. Merdivenlerden seslere koşan piramitteki savaşçılar ellerindeki kalın sopalarla Taragay'ın üzerine çullandılar. Kral Ridan, ona bir zarar gelmesini istemiyordu.

"Durun! Onu canlı istiyorum!"

Adamlar, suratı kanlar içinde, sırtı sopa darbeleriyle kıpkırmızı olmuş olan ve kendinden geçmiş haldeki Taragay'ın çevresinden uzaklaştılar.

"Ayaklarını da bağlayın. Ona ne ekmek ne de su vermeyeceksiniz. Zaten yarın sabah işi bitmiş olacak."

Adamlar Taragay'ı sürükleyerek götürdükleri sırada

Kral Ridan, merdivenleri gülümseyerek çıkıyordu. İhtiyar rahip hemen karşısına gelip, "Kralım hoş geldiniz," dedi.

"Bu son ihtiyar, bu sonuncu olacak! Taragay, Uygurler'in gözünde son Börükan ve şu an elimizde!"

"Bu muhteşem bir haber kralım. Ne zaman yukarıya almamızı istersiniz?"

"Yarın sabah yukarı getirin. Yaklaşacak olan tutsak gemileri var mı?"

"Evet, kralım, gün ışıklarıyla beraber üç gemi yanaşacak."

"Güzel, sona yaklaştığımız günün şerefine Taragay'a geleceği izletmek istiyorum. Onu yarın sabah piramidin büyük balkonuna getirin. Davullar ve borazanlar hazır olsunlar."

"Emredersiniz kralım!"

Kral Ridan, odasına doğru giderken, ihtiyar rahip kristal kafataslarının başındaki rahiplere durmalarını emretti. Hepsi ne olduğunu merak ettikleri sırada, ihtiyar ellerini ovuşturarak, "Yarın büyük gün kardeşlerim! Artık aramayacağız, aradığımız gücü getireceğiz! Gidin ve dinlenin. Gün doğumunda bizi zorlu fakat muhteşem bir gün bekliyor. Atlantis'in yüzyıllardır beklediği saf güç, ellerimizde olacak!" dedi.

Rahipler birbirlerine sarılarak bu anı kutluyorlardı. Kral Ridan ise odasında kadehine şarabını soldurup pencereden karlarla kaplı alana bakıyordu.

"İşte burası... Tam da burası gücün kalbi olacak! Krallar, savaşçılar, hanedanlıklar önümde diz çökecekler! Or-

dular gücümün karşısında titreyecekler. En sonunda tüm yeryüzünde tek bayrak dalgalanacak: Atlantis'in bayrağı!"

Kan Çukurlarında Bir Kurt

Binlerce atlı, çoraklaşmaya başlayan topraklardaki tozları kaldırarak ilerlediği sırada, en önden gelen, "Durun!" emriyle atının eyerlerine asıldılar. Atların yorgun nefes sesleri sessizliğin içerisinde yankılanmaya başlamışken, orta boylardaki Di komutanı atından indi. Kızıl renkteki ejderha işlemeli kuyağı ve yüzünü kapatan gösterişli bir tolgası vardı. İki eliyle tolgasını çıkarıp çekik, küçük gözlerini boş arazide gezdirdi. Tepeliğin aşağısındaki tahta kafesi süzüyordu. Arkasındaki savaşçılarına, "Siz, benimle gelin! Atlılar iki yandan bize duvar oluştursunlar. Bu bir tuzak olabilir. En arkadaki birliğe çevreyi kontrol etmelerini söyleyin!" dedi.

Elli savaşçı daha atından inip, çevresinde etten bir duvar oluşturdular. Yüzlerce atlı, iki tarafında oldukça sık bir sıra yapıp kafese doğru dikkatli adımlarla ilerlemeye başladılar. Cerdukay'ın topraklarına girmek, onlar için ölüme yürümekten farksızdı ama imparatorlarının emri buydu. Tahta kafesin önüne gelen Di komutanı, kendilerini görünce ayağa kalkan adamı süzmeye başladı. Tek kolu kesikti ve diğer elindeki iki parmak ezilmiş bir haldeydi.

"Kimsin? Cerdukay nerede?"

Anlaşılmaz sesler çıkaran Togan'ın konuşamadığını

anlayan komutanın gözüne tahta kafesin tepesinden asılmış olan deri parçası çarptı. Adamları kilidi kırarak kapıyı açtıktan sonra kılıcını çıkarıp, Togan'a uzakta durmasını söyledi. Togan, sessizce geriye doğru çekilip tahta direklere dayandı. Di komutanı, mesajı açacağı sırada savaşçılarından biri, "Komutanım! Bu adamı tanıyorum," dedi.

"Demek tanıyorsun. Kim?"

"Cerdukay'ın en büyük komutanlarından Togan. Onunla bir kere karşılaşmıştık. İki birliğimizi de yok etmişti. Benimle birlikte birkaç muhafız, canımızı zor kurtarmıştık."

"Demek Cerdukay'ın komutanı ha? Peki, bu hale nasıl geldi? Yoksa... Yoksa beyine ihanet mi ettin? Bir komutan, ancak ihanet ederse böyle köpek gibi bir kafese eli kolu kesilip kapatılır."

Togan bir şey söylemiyordu. Di komutanı gülümseyerek, "Hepiniz birer pisliksiniz! Barbar pisliklerden başka bir şey değilsiniz! Hepiniz birer köpek gibi gebermeyi hak ediyorsunuz," deyip, deri parçasını açtı.

"Ben Optar'ın oğlu Cerdukay! Bu toprakların efendisi ve aslanların beyiyim. Kafes içindeki bana ihanet eden savaşçılarımdan biridir. Topraklarımdan kısa süreliğine ayrılıyorum. Geri döndüğümde, cesetlerinizden sarayınıza uzanan bir yol yapacağım! Hayatta kalanlarınız ise yaşamını sürebilmek için bana yalvaracaklar. Sizleri öyle bir hale getireceğim ki, öldürülmek için ağlayarak yalvaracaksınız! Aslanın pençesi imparatorunuzun gırtlağına geçeceği zaman, sarayına gökten kan yağdıracağım!"

Di komutanı öfkeyle deri parçasını sıktı. Kılıcını Togan'ın boğazına dayayıp, "Cerdukay'a nasıl ihanet ettin?" diye sordu. Togan yavaşça yere çökerek, üç parmağı sağlam olan eliyle toprağa Atlantis'in simgesini çizdi.

"Demek yazabiliyorsun. Cerdukay'ı öldürmek mi istiyordun?"

Togan başını sallıyordu. Gözlerindeki intikam ateşini fark eden komutan, "Yazabiliyorsan belki işimize yarayabilirsin. Artık savaşamayacağın ortada ama bize bazı bilgiler verebilirsin. Senin hakkındaki kararı imparatorumuz verecek," dedi. Savaşçılarına kafasıyla götürmelerini işaret etti. İki Di Muhafızı, Togan'ı tutup birliğin kalabalık olduğu noktaya doğru götürdüler. Yanlarında taşıdıkları fazladan atlardan birine bindirip, komutanlarını beklemeye başladılar. Di komutanı ise deri parçasını zırhının içine koyup, "Demek ölümü getireceksin ha Cerdukay? Gel bakalım! Gel de tüm soyunu kurutayım!" deyip, boş topraklarda bir süre daha göz gezdirdikten sonra atına bindi.

"Saraya dönüyoruz! İlerisi diğer birlikte!"

Togan, Di Muhafızları'nın arasında imparatorun sarayına giderken, hayatının seçimini yapacağının farkındaydı. Cerdukay'ın kulağına fısıldadığını mı, yoksa intikam duygusunun içine saldığı ateşin sesini mi dinleyecekti? Bunu zaman gösterecekti...

***

Togan'ın ihanetiyle Atlanlisliler'in eline geçen Bozdoğan ise başındaki ağrıyla gözlerini dar bir koridorda açtı. Karşısında kapı büyüklüğünde demir parmaklıklar vardı.

Sağına baktığında kapalı bir demir kapı. İleride ise içeride Atlantis savaşçılarının olduğu bir oda görünüyordu. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Elini ensesine koyup biraz ovaladıktan sonra Ratta'nın adamlarının götürdüğü zindanın kapısı açılınca içeri girenlere saldırdığını hatırlıyordu. Sonrası zaten kayıptı. Anlaşılan ensesine aldığı bir darbeyle bayıltılıp, getirilmişti. Bu sırada karşısında Ratta'yı fark etti. Hemen yanında da kendi gibi giyinmiş orta yaşlarda iki adam vardı. Ratta, gülümseyerek ellerini açtı.

"İşte dostlarım, bu sene Kan Çukurları'nın şampiyonu olacak savaşçı: Bozdoğan! Uyguriler'in en büyük savaşçısı!"

Bozdoğan bir anda demir parmaklıklara atıldı. Dişlerini sıkarak, "Seni geberteceğim Ratta! Neredeyim? İçerideki adamlar kim?" diye sordu.

"Kan çukurundasın Bozdoğan. Bak, arkandaki duvarda ne yazıyor?"

Bozdoğan arkasına baktığında, duvara çok eskiden kazınmış olduğu belli olan yazıyı gördü: "Ya ölüsündür ya şampiyon! Kandan doğan savaşçıların evine hoş geldin!"

"Yani diyor ki Bozdoğan, ilerideki kapıdan çıktığında yaşamak ya da ölmek sana bağlı. Oraya çıkıp ölürsen, en fazla sana ödediğim altınları kaybederim. Bunu da gemilerimle telafi edebilirim. Ama öldürürsen, sana hanemde en iyi yemekleri, kadınlan ve şarapları sunarım. Pisliğin içinde yatmak yerine, en güzel kumaşlara sarılıp uyursun. En önemlisi de hayatta kalırsın!"

Bozdoğan dışarıdan gelen kalabalığın sesini dinliyor-

du. Oldukça kalabalık bir topluluğun kraliçe ve prenses için alkış tuttuklarını duyuyordu.

"Yaşayacağım Ratta! Tüm Atlantis'i yok edecek olan Uyguri erlerinin tekrar başına geçmek için yaşayacağım. İlk olarak senin o koca karnını bıçağımla deşip yere dökeceğim!"

Ratta'nın yanındaki adamlar Bozdoğan'dan oldukça ürkmüşlerdi. Ratta gülümseyerek, "Yaşadığın her gün, bu koca göbeğimi senden kazandığım altınlarla biraz daha şişireceğim Bozdoğan!"

Bozdoğan, Ratta'nın suratına bakmadan ilerideki odaya girdi. Ortada pusatlar, kuyaglar ve tolgalar vardı. İçeride ondan fazla Atlantis savaşçısı bekliyordu. Kılıçlara baktığı sırada etrafı kestiğini gören masanın başındaki orta yaşlardaki kısa boylu adam, "Bunu aklından bile geçirme! O kapıların arkası yüzlercesiyle dolu. Hangisiyle savaşmak istiyorsan seç ve kapının açılmasını bekle!" dedi. Bozdoğan, adamın ne kadar ciddi olduğunu yüzünden anlayabiliyordu.

"Bana çift kılıç ver."

"Kalkan? Zırh ya da miğfer?"

"Bunlar sadece beni yavaşlatır. İki kılıç yeter."

Adam şaşkın gözlerle Bozdoğan'a iki kılıç uzattı. Çevresindeki Atlantis muhafızları gülüşüyorlardı. Onun cesur bir aptal olduğunu düşünüyorlardı. Bozdoğan, sıkıca kavradığı kılıçları birer kez sallayıp, ağırlıklarını ve düzlüklerini gözlemledi. Siyah, rutubet kokan demir kapının önünde dikildi. Yakalandığı sırada üzerinde olan deri zırhı

çıkarılmış, yerine boz renkte pis, uzun bir gömlek verilmişti. Fazlasıyla korumasız bir halde savaşmak için kapının açılmasını bekliyordu.

Kara kapı açılmadan önce kraliçe ve prensesin isimlerini söyleyen o erkek sesi, şimdi onunkini haykırıyordu: "O çok uzak diyarlardan gelen vahşi bir kurt! Kan çukurlarına bu sene yeni katılan, Ratta hanesinden, Uyguriler'in efsanevi savaşçısı Bozdoğan!"

Kapı ardına kadar açıldığında, kumdan geniş alana çıktı. Ortada sekize yakın geniş çukur bulunuyordu. Çevresi alabildiğine insan doluydu. Üç adam boyundaki duvarların tepesinde sırayla oturmuş kalabalık onu inceliyordu. Kraliçe ve prensesi fark etti. Hemen arkalarında da, Komutan Sidis dikiliyordu. Anlaşılan, can kardaşı Taragay ve kendisi sayesinde istediği mevkiyi elde etmişti. Bozdoğan, öfke dolu gözlerle Sidis'e bakıyordu. Bu sırada, kısa boylu adam başka savaşçıların isimlerini söylemeye başladı.

Yuvarlak halde dönen duvarlardan açılan kapılardan arka arkaya dört savaşçı daha çıktı. Etkileyici kuyagları ve ürkütücü tolgalarıyla pusatlarını sallıyorlardı. Bozdoğan, kılıcını kaldırıp, Sidis'i gösterdi. Kraliçe Fion, arkasındaki komutana dönüp, "Seni çok iyi tanıyor gibi görünüyor Sidis," dedi.

"Onu ve beyini buraya ben getirdim. Yıllar önce en sert savaşlarda karşı karşıya geldik. Bozdoğan, eminim ki aşağıdaki savaşçılardan çok, beni öldürmek istiyordur."

Kraliçe gülümsüyordu. Luyana ise bu katliamdan

zevk almak bir yana, tiksinir gözlerle bakıyordu. İsimleri söyleyen adam, ellerini açıp, "Atlantisliler, kraliçemizin işaretiyle birazdan ilk kan akacak! Kraliçem..." deyip, eliyle Kraliçe Fion'u gösterdi. Kraliçe, oturduğu altın işlemeli sandalyeden kalkıp, arka taraftan bir savaşçının getirdiği meşaleyi, sol taraflarındaki büyük meşaleye doğru tuttu. Altın rengi meşale yandığı anda kalabalık coşku içinde bağırmaya başladı. On okçu, uçları yanan oklarını, en ortada bulunan en geniş dokuzuncu çukura doğru gönderdiler. Koca bir alev sütunu göğe doğru yükseldiğinde Kraliçe Fion, "Savaş başlasın!" diye bağırıp, yerine oturdu.

Dört savaşçı harekete geçtiği anda Bozdoğan, kendine en yakın olanı gözüne kestirdi. Koşarak ona doğru ilerlediği sırada, hemen gerisindeki savaşçının oku, yayına takıp, kendisini hedef aldığını fark etti. Yayı bırakacağı anda yere atlayıp, ustaca bir takla attı ve sağa doğru hareketlendi. İçi balçıklaşmış, pis kokulu çukura girip, farklı noktadan çıkarak okçunun dikkatini dağıttı. Oku atacak savaşçı, onu yakalamak için dikkatle hareketlerini izliyordu ama Bozdoğan aklını karıştıracak zikzaklar çiziyordu. Arasında on adım kaldığı baltalı savaşçı ise, bağırarak Bozdoğan'a yöneldi.

Baltayı tüm gücüyle savurduğu anda Bozdoğan geriye doğru zıpladı. Okçunun attığı oklardan biri kolunu sıyırdı. Acıyla kolunu tutarken baltalı savaşçı elindeki koca kalkanla Bozdoğan'a vurup geriye doğru düşürdü. Hemen büyük bir atiklikle ayağa kalkan Bozdoğan, baltayı tekrar sallamak için havaya kaldıran savaşçıya ilk kılıç darbesi-

ni indirdi. Karşısındaki savaşçı çok kalıplı ve güçlü görünüyordu ama yavaştı. Göğsüne aldığı ilk kılıç darbesiyle bir anda duraksayan savaşçıya doğru koşup, arka arkaya üzerine gelen oklara karşı onu çekti. Sırtına aldığı üç okla inleyen savaşçı baltayı ve kalkanı bırakıp Bozdoğan'a balyoz gibi bir yumruk indirdi. Okların etkisiyle sendelese de gücünden bir şey kaybetmemişti.

Bozdoğan üzerine doğru koşan savaşçıyla aralarında üç adım kaldığı sırada yere düşürdüğü kılıçlardan birini alıp, hızla savurdu. Koca savaşçı, birkaç adım yanından geçtikten sonra dikilip, yüz üstü yere düştü. Kılıcını tam boğazına indirmişti. Yerdeki diğer kılıcını da alıp, oku az kalan savaşçıya doğru koşmaya başladı. Son iki okunu da denk getiremeyen savaşçı, belinden kılıcını çekeceği anda diğer taraftaki çarpışmayı kazanan iri kıyım adam, bir fırlatma baltasını okçunun kafasına indiriverdi. Kafasından fışkıran kanlarla yere düşen okçuyu gören Bozdoğan, adımlarını yavaşlatarak ilerlemeye başladı. Üç savaşçı ölmüş sadece iki kişi kalmışlardı. Karşısındaki yarık tenli, vahşi hayvanlar gibi bağıran bir adamdı.

Bozdoğan, rakibinin önünde durup, saldırmasını bekliyordu. Savaşçı, elindeki büyük topuzu yere atıp beline takmış olduğu büyük, deriden kırbacı çıkardı ve yere vurmaya başladı.

"Şak! Şak! Şak!"

Savaşçı, Bozdoğan'a doğru kırbacını sallayarak yürüyordu. Bozdoğan birkaç adım ilerisindeki cesedin belinde takılı olan iki fırlatma bıçağını fark etti. O anda, karşısında-

ki savaşçıyla göz göze geldiler. Bozdoğan, fırlatma bıçaklarını almak için koşmaya başladığında, kırbacını daha da hızlı savurarak savaşçı da koşmaya başladı.

Bozdoğan yerdeki cesedin üzerine doğru zıplayıp, bıçakları alacağı anda, bacağına dolanan kırbacın etkisiyle olduğu yere çakılıverdi. Savaşçı güçlü kollarıyla Bozdoğan'ı kendisine doğru çekip, bir kere silkti ve kırbacını kurtarıp tekrar havaya kaldırdı. Bozdoğan, gökten bir şimşek gibi üzerine inen kırbaçtan son anda kendini sağa doğru yuvarlayarak kurtarabildi. Savaşçı, arka arkaya salladığı kırbaç darbelerinden birini, Bozdoğan'ın göğsüne isabet ettirdi.

Aldığı güçlü darbeyle, göğsünde derin olmayan bir yarık açılan Bozdoğan geriye doğru düştü. Elini göğsüne atıp, kendi kanını gördüğünde ayağa kalktı. Üzerindeki önü parçalanmış gömleğini iki eliyle yırtıp, yumruklarını sıktı. Delirmiş bir kurt gibi bakan gözleri ve öfkeyle alıp verdiği nefesi izleyicileri oldukça heyecanlandırmıştı. Omuz başlarından göğsüne doğru uzanan iki kurt kafası ve sırtındaki büyük Oz işaretli çizimler Atlantisliler'i daha da kana susatmıştı. Oz'un simgesini sırtında taşıyan bu savaşçının kanlar içende geberip, alevli kuyuya atılmasını istiyorlardı.

Bozdoğan, savaşçı kırbacını kaldırmak için harekete geçtiği anda üzerine doğru koşmaya başladı. Savaşçı, kırbacını indirdiğinde, Bozdoğan çok hızlı bir şekilde, kendini yana çekti. Kırbaç, kolunun yanından geçip gitmişti. Kırbacını geri çekmeye çalışan savaşçıya yaklaştığında öfkeyle bağırarak zıplayıp, suratına bir balyoz gibi yumruğunu

indirdi. Geri geri üç adım atan savaşçı elindeki kırbacını düşürünce Bozdoğan hemen alıp, neye uğradığını şaşıran rakibinin boğazına doğru savurdu. Boynundan yakaladığı savaşçı, kırbaçtan kurtulmak için iki eliyle asılsa da Bozdoğan, sert bir şekilde asılıp, önde doğru çekti. Kendine doğru dengesiz adımlarla gelen savaşçıya sert bir tekme vurup, alevli kuyunun dibine yuvarladı. Savaşçı ayağa kalkmaya çalıştığı anda suratına vurduğu tekmeyle, kuyuya yuvarladı. Acı çığlıklarla harlanan ateşin önünde duran Bozdoğan, hayal kırıklığıyla sessizleşen izleyicilere baktı.

Göğsündeki yarayı yokladığında derin olmadığını fark eden Bozdoğan, kraliçe ve prensesin oturduğu yüksek balkona doğru yürüdü. Atlantisli seyircilerin sessizliği yuhalamalara dönüşmüştü. Bozdoğan ellerini iki yana açarak gülümsedi.

"Bu kadar mı Sidis? Atlantis köpeklerini neden bu kadar kolay avladığımı şimdi daha iyi anlıyorum! Siz korkak Atlantisliler, bu kadar mı?"

Sesi Kan Çukurları'nı inletirken kraliçe, öfkeli bir ses tonuyla, "Bir sonrakinde karşısına son şampiyonu çıkarın! Bir sonrakinde ölecek Sidis! Anladın mı?" dedi.

"Emredersiniz kraliçem!"

Komutan Sidis, "Onu içeriye götürün!" diye arkasındaki savaşçılara emir verdi. Bozdoğan, kraliçeye ve Sidis'e bakıyordu. Bu sırada, içeride kendilerine pusat verenler kapılardan çıkıp, ölüleri çukurlara yuvarlıyorlardı.

"Hepinizi öldüreceğimi biliyorsunuz! Benim gibi binlerce Uyguri savaşçısı şehirlerinizi yerle bir edecek!"

Hemen önündeki kapı açılıp, yirmi Atlantis savaşçısı mızraklarını Bozdoğan'a tutup, çevresinde bir çember yaptılar. İki savaşçı Bozdoğan'ın ellerini zincirleyip, alandan çıkardılar. Prenses Luyana, Bozdoğan'ın sözlerinden oldukça korkmuştu. Kraliçe Fion, kızının eline dokunup, "Merak etme Luyana, o sadece vahşi bir savaşçı. Tehditleri aptalca. Uyguriler, yiyecek yemek bulabilmek için birbirlerini öldürmekle meşguller. Yüzyıllardır bir ordu olmayı başarmadılar. Atlantis'e yaklaşacak gemileri bile yok," deyip gülümsedi. Luyana başını sallayarak, bir sonraki karşılaşma için çağrılan savaşçıların meydana çıkışını izlemeye devam etti. Bozdoğan ise yine bayıltılarak, zorla Ratta'nın hanesine götürüldü.

Av Zamanı

Komutan Zetis, Atlantis sarayındaki odasında, masasının üzerine serdiği bir haritada büyük bir dikkatle çalışıyordu. Atlantis'in şehirlerinin tüm sokaklarını ve yer altı tünellerini gösteren haritada Kara Rahipler'e karşı hangi noktada önlemler alması gerektiğini düşünüyordu. Kırmızı renkli boyayla işaretlediği yerlerle Kral Şehri, yarım bir hilal gibi etten duvarla örülmüş gibi korunuyordu. Bu sırada kapısının çalınmasıyla bir anda dikkati dağılıverdi.

"Gir!"

Ordudaki üç yardımcısından biri olan savaşçı içeriye girip, başıyla selam verdi. Komutan Zetis, "Söylediğim şeyi yaptın mı? İhtiyar söylediğim dükkânda mıydı?" diye sordu.

"Evet komutanım. Gecenin karanlığında altınları teslim ettim. Bir daha ortalıkta görünmeyeceğini söyledi. Şimdi de söylediğiniz gibi kontrol ettim. Tapınakta da, dükkânda da yoktu."

Komutan Zetis oturduğu sandalyeden kalktı.

"Çevremde güvenebileceğim kişi sayısı çok az, biliyorsun öyle değil mi?"

"Biliyorum komutanım."

"Hem de böyle bir zamanda, yakınımda tutacağım

kişiler az ve güvenilir olmalı. O ihtiyara o altınları neden gönderdiğimi hiç sormadın."

"Ben sorgulamam komutanım. Siz emredersiniz, ben yaparım."

Komutan Zetis gülümseyerek, savaşçının sırtına dokunup, "Gel, Atlantis'in ılık rüzgârlarında birer kadeh bir şeyler içelim," dedi. Savaşçı, saygıyla başını sallayarak komutanının arkasından balkona çıktı. Zetis, köşede duran gösterişli cam sürahideki şaraptan iki kadeh doldurduktan sonra birini savaşçısına uzattı. Kendine doldurduğu kadehten bir yudum alıp, Kral Şehri'nin limanlarına doğru baktı.

"Şehri Kara Rahipler'e karşı çok iyi korumalıyız."

"Evet, komutanım, her an harekete geçebilirler."

"Onlara karşı mücadelede ben, kral ve ailesini korurken, diğer şehirlerdeki birlikleri yönetecek, benim elim olacak bir komutan daha gerekiyor."

"Komutan Sidis Atlantis'e döndü. İki büyük komutanımızın emrinde canımız pahasına savaşmaktan onur duyacağım."

Komutan Zetis gülümseyerek, "Hayır, benim elim o olmayacak. Düşündüğüm kişi sensin. Bunun üstesinden gelebilir misin?" diye sordu. Savaşçısının gözleri parlıyordu. Bu, Atlantis'te çok büyük bir onurdu. Ordunun en tepesindeki iki isimden biri olmak muhteşem bir güçtü.

"Ben mi? Komutanım, bundan büyük onur duyarım!"

Komutan Zetis, balkonun korkuluklarından dışarıya baktıkları savaşçıya gülümseyerek, "Tabi ki!" dedikten

sonra, konuşmanın başından beri yavaş hareketlerle belinden çıkardığı bıçağını iyice kavradı.

"Tabi ki sen olmalısın..."

Komutan Zetis, sol eliyle tuttuğu bıçağı hızla, arka arkaya savaşçısının göğsüne indirdi. Aldığı darbelerle elindeki kadehi düşürüp, geriye doğru dört adım attıktan sonra düşen savaşçısının üzerine çullanan Komutan Zetis, hamle yapmak için elini kılıcına atan savaşçının boğazına bıçağını soktu. Şaşkın gözleri, göğe doğru donuk bakışlara dönüşen savaşçı kanlar içinde can verirken Komutan Zetis kulağına doğru eğilip, "Tabi ki sen olmalısın! Ölmeseydin, kesinlikle sen olurdun!" dedi.

Komutan Zetis savaşçısının üzerinden kalkıp bıçağını temizledikten sonra tekrar beline taktı. Bu işin tamamen gizli kalması için tek görgü şahidini ortadan kaldırmıştı. Henüz Prens Sadas'ın cesedi bulunmamış olmalıydı ki, ortalıkta bir hareketlilik yoktu ama bulunması an meselesiydi. Hızla odaya girip, kapıyı açtı. Dışarıda dikilen iki savaşçıya, "Kara Rahipler odama kadar girdiler! Neredeyse beni öldürüyordu. Alın şu hainin cesedini odamdan!" diye bağırdı. İki savaşçı koşarak içeriye girdiklerinde balkonda yatan savaşçıyı apar topar dışarıya çıkardılar. Komutan Zetis, sesi duyup koridorda toplanan on kadar muhafıza cesedi göstererek, "Bundan sonra odama giren herkesin üzerini arayacaksınız! Anladınız mı beni?" diye bağırarak hazır ola geçmiş savaşçıların arasından geçti. Savaşçılar, cesedi yakılması için götürürken, hizmetçileri odayı temizlemeleri için çağırdılar. Komutan Zetis, koridorda ilerler-

ken aklı halen iskeledeydi. Prens Sada'nın cesedi bulunduğunda kopacak fırtınayı düşünüyordu.

***

Oğlunun öldüğünden bihaber olan Kral Ridan ise Kara Piramit'in büyük balkonundan dışarıya bakıyordu. Yer yer buz tutmuş olan hemen ilerisindeki denize yanaşan üç gemiden, elleri bağlı bir halde indirilen tutsakların, piramidin en altına inen tünele sokuluşunu izliyordu. Bu tünel, en alttan piramidin ön tarafına çıkıyordu. Buraya getirilen tutsaklar, karlar üzerine çıkarılmadan son kez kontrol edilip, işe yarayacak olan biri olduğunda ayrılıyordu. Fakat buna artık gerek yoktu. Elinde Taragay gibi bir savaşçı vardı. Uyguriler'in dilden dile yaydığı son Börükan'dı.

Tutsaklar ardı sıra şaşkın bir halde piramidin önüne çıkarken, Taragay da elleri ve boynu zincirli bir halde, dört piramit savaşçısıyla Kral Ridan'ın yanına getirildi. Taragay, zor geçen günlerin verdiği yorgunluğu iyice hissetmeye başladıysa da, düşmanına bunu göstermek, onu sevindirmek istemiyordu. Rüzgârda uçuşan saçları ve yırtıcı bir kurt gibi bakan gözleriyle, kurtulabilse krala neler yapabileceğini gayet açık gösteriyordu. Kral Ridan, eliyle aşağıyı göstererek, "Gel Taragay! Bak, senin gibi buraya getirilen yüzlerce tutsak karların üzerinde bilinmez geleceklerini bekliyorlar," dedi. Taragay, üşümüş ve şaşkın bir halde piramidi inceleyen kalabalığa baktı.

"Onlara ne yapacaksın Kral Ridan? Bu kadar tutsak, bu topraklarda ne işine yarıyor?"

"Onlar benim muhteşem ordularım için Taragay. Bu

topraklara bu yüzden devamlı tutsaklar getiriliyor. Çok iyi durumda olanlar ve büyük savaşçılar, senin dostun Bozdoğan gibi ya Kan Çukurları'na Atlantis halkını eğlendirmek için gidiyorlar ya da şehir efendilerinin evlerinde kadınlarını eğlendirmek için kullanıyorlar."

"O savaşçıların senin için savaşmak istemeyenlerini ne yapıyorsun peki? Kendi karını eğlendirmek için mi kullanıyorsun?"

Bu sözünden sonra, yanındaki savaşçılardan biri Taragay'ın midesine sert bir yumruk indirdi. Öne eğilip, bir süre nefessiz kalan Taragay tekrar doğrulduldu. Kral Ridar gülümseyerek, "Seni ve öfkeni anlıyorum ama tüm tahminlerin yanlış Taragay. Onlar benim için savaşmayacaklar. Benim için savaşacak olan muhteşem orduyu birazdan göreceksin. Hatta sen farkında olmasan da bu ordunun yenilmez olmasını sağlayacaksın," dedi. Taragay, kralın sözlerini anlamaya çalışıyordu. Bu sırada içeriden genç ihtiyar rahip, tutsakların tamamının öne çıkarıldığının haberini verdi. Atlantis gemileri tekrar piramitten ayrılmak için yelken açmaya başlamışlardı. Kral Ridan, ellerini açıp kalın gövdeli çamların olduğu tepeliğe doğru döndü.

"O zaman borazanlar çalmaya başlasın! Davullar, Atlantis'in yenilmez ordusu için vursun!"

Taragay, yanındaki adamlar tarafından itilerek balkonun kara taştan korkuluklarına dayandırıldı. Dört adım yanında kral, gülümseyerek çalan hızlı ritimdeki davulları dinliyor, her borazan sesinde buz mavisi gözlerini büyük bir mutlulukla açıyordu. Aşağıdaki birbirlerine zincirler

miş savaşçılar, korku dolu gözlerle etrafa bakıyorlardı. Taragay, durdukları balkonun zemininde titreşimler hissetmeye başladı. Karşı tepedeki çam ağaçların sallanıyor hatta bir kısmı eğiliyordu. Birbirlerine zincirlenmiş olan yüzlerce tutsak, yerdeki titreşimlerden korkmuş bir halde sağa sola kaçışmaya çalışıyorlardı. Farklı noktalara kaçmaya çalıştıkları için yere düşüyor, güçsüz olanlar sürükleniyor, kimi kollarını geren zincirlerin etkisiyle acıyla bağırıyorlardı.

Bir anda, koca bir hayvanın bağırışı gibi bir ses yükseliverdi. Yerdeki zelzeleler arttığında, ağaçların bittiği noktadan, koyu mavi derili, dev gibi savaşçıların koştuğunu gören Taragay, şaşkın bir halde Kral Ridan'a döndü.

"İşte onlar Taragay! Emegenler! Kadim yazıtlardaki yenilmez ordu, aslında yok olmadı. Sizin Karanlığın Ordusu diye adlandırdığınız savaşçılar dipdiriler ve ayaktalar."

"Bu imkânsız!"

"Kara Piramit, imkânsızın gerçeğe dönüştüğü bir yerdir Taragay. Ataların, yani Mulular, birçok gizli bilgiyi kaçırsalar da bazılarını ele geçirdik. Onlar, senin atalarını yok eden ordunun soyundan gelenler. Bu piramit de, sizden ele geçirdiğimiz sırları çözdüğümüz yer. Geleceğin ve gücün merkezi tam da burası: Bembeyaz karların ortasındaki Kara Piramit! Yeryüzünün karanlık gücünün kalbi!"

Taragay, duyduklarına ve gördüklerine inanamıyordu. Koca dişleri ve boynuzlarıyla, iştah dolu bağırışlarıyla koşan Emegenler, tutsaklara varmak üzereydiler. Gelen canavarları gören tutsaklar ölmemek için yalvarıyorlardı.

Bir kısmı piramidin kapısına doğru koşmuş, açmaya çalışıyorlardı. Piramidin düz yüzeyine tırmanmaya çalışanlar, buzdan kayganlaşmış mermer yüzeyden kuru yaprak taneleri gibi birer birer düşüyorlardı.

Emegenler, koca baltalarını ve kılıçlarını çıkarıp, beyaz karı, kandan bir ırmak haline getirmeye başladıklarında, gökyüzüne yükselen tek ses acı çığlıklardı. Kiminin başını koparıyorlar, kiminin midesini boşaltıp, içinden akan kanı yalayıp, organları ısırıyorlardı. Ölülerin kopan bacak ve kolları zincirlerin bir kısmını boşaltmaya başladığında kaçmaya çalışanları yakalayıp, keskin dişleriyle kollarını canlı canlı yemeye başlıyorlardı. Korkudan kendinden geçenler ve bu acıya maruz kalmamak için kafasını piramidin mermerlerine vurarak ölmeye çalışanlarla aşağısı tam bir katliam yerine dönmüştü.

Ortalığı saran keskin kan kokusu Kral Ridan'ı daha da coşturmuşa benziyordu. Balkondan, "Yiyin benim yenilmez savaşçılarım! Sıcak kanı doya doya için! Taze eti canınızın istediği gibi parçalayın!" diye bağırıyordu. Tepelerden aşağıya bu sefer canavarların çocukları bağrışarak koşuyorlardı. Büyüklerin yere devirdiklerinin üzerine atılıp, henüz ölmemiş olanların titreyen bedenlerine aldırış etmeden kanlarını içiyorlardı. Tutsaklar bu dev savaşçıların göğüs hizasına ancak geliyorlardı. Onlara karşılık vermeye çalışsalar da, korkuyla attıkları yumruklar Emegenler'i etkilemiyordu. Bir süre sonra acı bağırışların yerini iğrenç çiğ et hışırtıları almıştı.

Sivri dişleriyle iştahla koparark yedikleri cesetlerin

hepsi birbirine karışmış durumdaydı. Piramidin önündeki eğimden, soğuk denize akan sıcak kan, kızıl bir yol oluşturmuştu. Taragay, dehşet içerisinde bu katliamı izlerken aşağıdan bir ses yükseldi: "Kral Ridan!"

"Ne istiyorsun Emegen lideri?"

Taragay, bu canavarların konuşabildiğini gördüğünde şaşkınlığı daha da katlanmıştı. Aşağıdaki iri cüsseli Emegen, elindeki kopuk insan başında bir parça ısırıp yuttuktan sonra, ağzından akan kanlı salyalarla, "Beklenen gün geldi mi?" diye sordu.

"Sana daha önce de söyledim, çok az kaldı. Yakında o duvarın arkasına ordunla beraber geçeceksin. Sıcak topraklara kendi krallığını kuracaksın!"

"Sabırsızlanıyorum Kral Ridan!"

Kral Ridan gülümseyerek Taragay'a baktı. Onun dehşete düşmüş halini görmek oldukça hoşuna gidiyordu.

"Onları duvarın arkasına çıkarmamın ne demek olduğunu tahmin edebiliyorsun, öyle değil mi Taragay?"

"Kendi halkını öldürmelerinden korkmuyor musun? Ya da burayı çok kolay yıkabilirler. Sen içindeyken, seni rahatlıkla öldürebilirler."

"Onlar, kanlarına karışmış bir zehirle burada tutsak olarak tutulabiliyorlar. O duvarı aşsalar bile şehirlere varmadan ölürler. Bu yüzden de panzehiri belirli aralıklarla onlara gönderiyoruz. Bu sırrı bilen herkes, ben de dâhil bu zehri içiyoruz. O duvarın arkasına geçecekleri zaman, o zehirden tamamen kurtulmalarını sağlayacağım. Kanlarını temizleyecek olan panzehiri vereceğim. Sonra da, tüm

Uyguriler, Sümerler ve Hattiler'in topraklarına göndereceğim. Mısır ve Di Hanedanlığı arasındaki herkesi yok edecekler!"

"Bunu yapamazsın! Onların seni öldüremeyeceğini mi sanıyorsun? Demir Yumruk'un durduramayacağı bir ordu kuramayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bunu kolaylıkla yapabilirler. Onları yönetmek için seni kullanacağım. Bu yüzden buradasın."

Taragay, kralın aklını kaçırmış olduğunu düşünüyordu.

"Sen Taragay! Kızıl Yıldız'ın yeryüzündeki parçasını saklayan ataların, onu benim atalarımdan kaçıramadılar. Dediğim gibi çok şeyi kaçırsalar da, saf ve karanlık olan güç elimizde. Onun işe yaraması için de sana ihtiyacımız vardı. Sen, bedeninle beklediğimiz güce can vereceksin!"

Taragay, sağındaki ve solundaki savaşçılardan kurtulmaya çalışıyordu. Kral Ridan, onu içeriye, kızıl taşa götürmelerini emretti. Taragay, içeri sokulup, koridordan büyük salona götürüldü. Taştan bir masanın etrafındaki kristal kafataslarına ellerini koymuş olan kafaları tıraşlı rahipler, Kral Ridan ve yanında gelen ihtiyar rahibin içeriye girmesiyle gözlerini açtılar. Tam ortalarındaki yetişkin bir insan genişliğinde, bacak boyundaki şekilsiz, parlak taşa gözleri ışıldayarak bakan Kral Ridan, "Hazır mısınız?" diye sordu. Kristal kafataslarının başındaki rahipler başlarıyla krallarını onayladıktan sonra birinin sesi yükseldi: "O da hazır kralım! Gelecek olan..."

Kral Ridan'ın işaretiyle Taragay'ın ayaklarına zincir

takılıp, taş masanın üzerine çıkarıldı. Ellerindeki zincir, tavandan sarkıtılan bir zincire bağlandıktan sonra ihtiyar rahip, genç rahiplerin desteğiyle masaya çıktı. Taragay'ın çizmeleri, gömleği ve pantolonu çıkarılıp, çırılçıplak bırakıldı. Ağzına sarılan bezden, tüm gücüyle bir şeyler söylemeye çalışsa da boğuk uğultudan başka bir şey duyulmuyordu. İhtiyar rahip, eline aldığı yayvan hançeri Taragay'ın boğazına dayadı. Taragay, taşın tam üzerine getirilip, tepedeki zincirle sabitlendi. Ayakları taşın üzerindeydi. Diğer genç rahipler kristal kafataslarına ellerini koyarak gözlerini kapadılar. Kral Ridan'ın dudaklarından beklenen sözcükler dökülüverdi:

"Yeni, güç ve tek kralın olduğu bir yeryüzü için, yenilmez ordular için başlayın!"

Genç rahipler içlerinden fısıldadıkları sözlerle başlarını sallamaya başladıklarında kafatasları parıldamaya başladı. İhtiyar rahip, hançeri Taragay'ın boğazına sürüp, kanını masaya ve taşa akıtmaya başladığında, o da sözleri tekrarlamaya başladı. Taragay, titreyerek boğazından akan kanın sıcaklığını tüm bedeninde hissederek can veriyordu. Gözleri yukarıya doğru kaymaya başladığında ihtiyar rahip piramidin savaşçılarının yardımıyla masadan indi ve kralın yanına geldi. Boğazından boşalan kanlar, kızıl taşın üzerine damlamaya başlayınca taş parıldamaya başladı. Taragay gibi bir efsane, acı içinde can verdikten sonra rahipler bir anda durdular. Aralarından biri, "Yeryüzünün kazığını sarstık. Doğru kan onunkiymiş. Gerisi dipten gelene kaldı," dedi. Kral Ridan gülümsüyordu.

"Biliyordum! Bunca yıldır boşa uğraştık."

İhtiyar rahip, "Onu böyle korumasız yakalamak imkânsızdı kralım. Yıllar önce imparator bile ondan korkuyordu. Sidis muhteşem bir iş çıkardı," dedi. Piramidin savaşçıları, Taragay'ın cesedinin ayaklarına tavandan inen ikinci zinciri bağladıktan sonra onu taşın tam üzerine, alnı değecek şekilde ters halde astılar. Kanın olduğu gibi taşın üzerine boşalmasını istiyorlardı. Kral Ridan ve rahipleri, yüzyıllardır Atlantis krallarının peşinde olduğu gücü uyandırabilmenin mutluluğuyla salondan çıkıp, kapısını kapattılar. Kral Ridan, Kan Çukurları'nı onurlandırmak için ertesi sabah geri dönmeyi planlıyordu. İlk olarak Kral Şehri'ne dönüp, Emegenler için panzehri yola çıkarmak için hazırlamalarını emredip, sonra da Kan Çukurları'nda Taragay'ın can dostunun ölümünü izleyerek eski düşmanlarının yok oluşundan keyif almak istiyordu.

Zaman, artık yeryüzünün yeni geleceği için akıyordu. Karların ortasında duran Kara Piramit'in, yeni gücün merkezi olacağı gün için...

Kan Çukurları Yanıyor

Yeni günü parlak ışıklarıyla Kral Ridan, Kuzey Şehri'nden Kral Şehri'ne doğru tekrar yola çıkarken, Atlantis sarayının bahçesinde büyük bir hareketlilik vardı. Sarayın merdivenlerini hızla çıkan dört savaşçı, Komutan Zetis'in odasının kapısında bitiverdiler. Kapıyı çalıp içeriye girdiklerinde, aralarından biri öne doğru çıkıp, "Komutanım, size iki haberim var," dedi.

"Halinden ikisinin de kötü olduğu ortada. Seni dinliyorum."

"Kara Rahipler'in lideri Dolon ölmüş. Onunla beraber, en üst seviyedeki rahipler takımından sadece bir kişi hayatta kalmış."

"Bunun nesi kötü? Muhteşem bir haber!"

"Hayatta kalan son üst rahip Yoşi, rahiplerine saldırı emri vermiş. Birliklerimizin gönderdiği haberlere göre Gümüş Şehir'den binden fazla Kara Rahip harekete geçmiş durumda. Daha fazlasının da geldiği söyleniyor."

Komutan Zetis aniden ayağa kalkıp, "Birlikleri hazırlayın. Hangi şehre doğru gidiyorlarmış?" diye sordu.

"Alev Kayalar ve Dutah şehirlerine doğru harekete geçmişler. Sonraki hareket yerleri Kan Çukurları olacaktır."

"Hemen kraliçeye haber gönderip, oyunları sonlandırmalıyız."

Savaşçı, sıkkın bir halde, "Bir şey daha var efendim. Aslında en önemlisi de bu," dedi.

"Konuş hadi! Ağzında geveleyip durma!"

"Kraliçeye henüz haber göndermemiş olmamın nedeni de aslında bu beklenmedik haber. Prens Sadas efendim, o ölmüş."

"Ne? Ne dediğinin farkında mısın sen? Nasıl ölmüş?

"Kendini şehrin ilerisindeki iskeleye bakan tepelikten aşağıya bırakmış. Tepede bir de kadın cesedi vardı. Kara rahibelerden birinin cesediydi. Kadın boğazından bir okla vurulmuş."

Komutan Zetis, ihtiyar adamın işini hakkıyla yaptığını, prensin intihar ettiği haberiyle anlamıştı. Artık içi rahattı.

"Prensin cesedini ne yaptınız?"

"Ak Rahipler'i prensin cesedini alması için gönderdik. Kimsenin haberi olmayacak."

"Kral Ridan yakın zamanda gelecektir. Kara Rahipler'in saldırısını kraliçeye haber verin. Prens Sadas hakkında tek bir şey yazmayın. Burada öğrenmeli. Kralımızın ağzından duymalı."

Savaşçılar başlarıyla selam verdikten sonra odadan çıktılar. Komutan Zetis ise birlikleri şehirlere yönlendirmek üzere ordugâha doğru gitmek için odasından ayrıldı. Atlantis, Güney şehirlerinden itibaren Kara Rahipler'in saldırılarına maruz kalmaya başlamıştı.

Yaklaşan tehlikenin farkında bile olmayan kraliçe ve prenses ise, Kan Çukurları'ndaydılar. Bir önceki gün kendilerine meydan okuyan Bozdoğan'ın ölümünü izlemek için can atıyorlardı. Bozdoğan, tekrar pusatların alındığı tahta masanın önündeydi. Karşısına çıkacak olan kişinin ismini hep bir ağızdan bağıran kalabalığı dinliyordu.

"Moses! Moses! Moses!"

Kendisine savaş silahları veren adam, "Bugün karşına son şampiyon çıkacak Bozdoğan. Bugün bir zırh giymelisin. O çok güçlü bir savaşçıdır," dedi.

Bozdoğan masanın üzerindeki parlak zırhların yanında bir tane siyah deriden kuyağı gördü. Onu alıp üzerine geçirdi. Masadan yine iki kılıç ve dört tane fırlatma bıçağı aldı.

"Kafanı korumalısın!"

"Bunun için bir tolgaya ihtiyacım yok!"

Kapı açılıp, tekrar ortasında koca bir ateş yanan kumlara çıkan Bozdoğan, coşkuyla çağırılan rakibini bekliyordu. Çevredeki çukurlar, kendilerinden önce savaşan onlarca savaşçının cesetleriyle doluydu. Buraya neden Kan Çukurları dediklerini şimdi anlıyordu. Kraliçe Fion ve hemen arkasındaki Sidis'in, Bozdoğan'ın öldürüleceğinden emin oldukları yüzlerindeki gülümsemeden belli oluyordu. Bozdoğan, karşısında açılan kapıdan ellerini havaya kaldırarak, izleyicileri selamlayan savaşçıyı izliyordu. Uzun boylu, kara tenli ve atletik yapılı savaşçı, beline kadar uzanan örülü saçlarını savurarak büyük kara gözleriyle Bozdoğan'a baktı. Üzerinde deriden bir zırh vardı. İki küt

burunlu kılıcını sırtından çıkaran Moses, Bozdoğan'dan hamle bekliyordu.

İki savaşçı birbirlerine saldırmak üzereyken seyircilerin olduğu yerde büyük bir patlama oldu. Etrafa yayılan insanlar arasındaki kargaşa her tarafı sarmaya başlamıştı. Bozdoğan, kalabalığın içinde koşuşturan iki Gümüş Maskeli'yi fark ettiğinde Moses'e baktı.

"Moses! Özgür bir savaşçı olmak istiyor musun?"

Karşısındaki savaşçı çevredeki karmaşaya ve kaçmaya çalışan kraliçeye bakıyordu.

"Atlantisliler'in hepsini öldürmek için geri döneceğimize söz verirsen seninle gelirim!"

Bozdoğan gülümseyerek başını salladı. Bu sırada kalabalığın içinde kaçmaya çalışan Ratta'yı fark etti. Hemen tepesinde koşan Gümüş Maskeli'ye Ratta'yı gösterip, "Onu istiyorum!" diye bağırdı. Kraliyet ailesinin oturduğu balkonun tepesinde beliren iki Gümüş Maskeli'den biri aşağıya sarkıttığı iple kumlara inerken diğeri balkona zıpladı. Belinden çıkardığı fırlatma bıçaklarıyla üzerine gelen Atlantisli savaşçıları yere devirirken Prenses Luyana'yı omzundan tutup balkondan aşağı fırlattı. Kumların üzerindeki savaşçı, prensesi tutup arka arkaya kumlara atlayan diğer dostlarından en kalıplısının sırtına verdi. Koşarak kendilerine doğru geliyorlardı. Balkondaki savaşçı öfkesine yenilmiş olmalı ki, inmesi gerekirken çarpışmaya devam ediyordu. Kalabalık yüzünden saldırıyı bir türlü engelleyemeyen Atlantis muhafızları, halkın ortalığı boşaltmaya başlamasından yararlanıp, oklarını yağmur gibi

yağdırmaya başladılar. Balkondaki, savaşçı muhafızlar tarafından öldürülürken, Ratta'yı kumlara fırlatan Gümüş Maskeli, üzerine gelen sayısız okla yere yığıldı.

Hemen ilerisine düşen Ratta, neye uğradığını şaşırmış bir haldeydi. Moses en önden koşup, Bozdoğan'ın çıktığı kapıyı açtı. Ratta'yı içeriye iten Bozdoğan, öfkeyle soluyarak "Karnını deşeceğimi sana söylemiştim Ratta!" dediği sırada Moses ve Gümüş Maskeliler içerideki muhafızları hallediyorlardı. Aralarından biri, "Bozdoğan çabuk ol! Gitmeliyiz!" diye bağırdı. Bozdoğan, belindeki bıçaklardan birini alıp Ratta'nın koca göbeğine soktu. Avcunun içine aldığı kabzasını hızla diğer tarafa doğru çekti. Ratta, gözlerini fal taşı gibi açmış bir halde, midesi yere boşalırken son nefesini verdi.

Bozdoğan, Moses ve sekiz Gümüş Maskeli'yle dışarıya çıkıp kaçışan halkın arasında yer altı tünellerinden birine daldılar. Prenses Luyana da yanlarındaydı. Sürekli bağırması ve yardım dilemesi Bozdoğan'ın sinirlerini bozuyordu. Luyana'nın suratını tutup, "O sesini kesmezsen dilini keserim prenses! Benim derdim seninle değil, babanla ve Sidis'le!" dedi.

Prenses korkmuş bir halde sesini keserken, koridordan hızla kaçan Bozdoğan ve yanındakiler, bir süre son hız koştuktan sonra iskeledeki gemiye vardılar. Atlantis muhafızları karmaşanın içerisinde onları ararken, Bozdoğan ve yanındakiler mavi dalgalara yelken açtılar. Atlantis gemilerinin peşlerine düşme ihtimaline karşı Atlantis'in en çok ticaret yaptığı Amisonya bayraklı bir gemiyle yola

çıkmışlardı. Gemide Gümüş Maskeliler'e yardım eden bir kaptan ve otuz kişilik mürettebatı bulunuyordu. Atlantis, patlamaların şokunu atlatamamış olmalıydı ki peşlerine düşen tek bir gemi bile yoktu.

Bozdoğan, gemiye bindikten sonra sırtını tahta direklerden birine dayayıp," Tanrım! Sesimi duyacağını biliyordum!" derken, aklına hemen can kardaşı geldi.

"Taragay! O nerede? Onu da kurtardınız mı?"

"Hayır Bozdoğan. O, Kral Ridan'ın yanında. Kuzey Şehri'nde tutuluyor. Oraya ulaşmak imkânsız, şimdilik sadece seni kurtarabildik. Taragay'ı, Kral Ridan'ın kızı karşılığında isteyeceğiz."

"Prenses Luyana ise elleri arkadan bağlanmış bir halde köşede oturuyordu. Moses, Bozdoğan'ın yanına gelip, "Bundan sonra her zaman yanındayım Bozdoğan. Beni çıkılmaz denen yerden kurtardın. O topraklarda onursuz bir halde öleceğimi düşünerek geceler boyu uykusuz kaldım. Pisliği ve o iğrenç Atlantis'in şehir efendilerini kabullenmiştim," dedi.

"Bundan sonra istediğin yerde yaşayabilir istediğin yerde savaşabilirsin Moses. Benimle birlikte pusat sallayacaksan bu beni mutlu eder. Aramıza hoş geldin!"

Bozdoğan ile Moses birbirlerine sarıldıktan sonra mabedin savaşçılarından biri, "Börü beyimiz Babil'i ele geçirmek için yola çıkmış olmalı. Onunla Babil şehrinde buluşacağız," dedi. Bozdoğan, yüksek bir kahkaha attı.

"Börüm, benim korkusuz savaşçım! Aynı can kardaşım gibi oğlu da korkusuz bir yiğit. Tahmin ettiğim gibi

ölmemiş. Ölmemekle de kalmayıp, kanının, öcünün peşine düşmüş.

***

Bozdoğan Gümüş Maskeliler'le özgürlüğe doğru yelken açarken Komutan Sidis, bütün öfkesiyle savaşçılara bağırıyordu.

"Yakalayın onları! Hangi deliğe saklandılarsa çıkarın! Prenses Luyana ellerinde!"

Kraliçe Fion, Sidis'in karşısına geçip, "Koruduğun yerden Atlantis'in prensesi kaçırılıyor Sidis! Senin kahramanlığını bu topraklar gözünde fazla büyütmüş! Adamların kızımı getiremezlerse, canlı canlı derini yüzerim!" dedi.

"Onu bulacağız kraliçem."

Sidis, Gümüş Maskeliler'in Mısır'a saldırılarını defalarca duymuştu ama Atlantis topraklarında bu kadar büyük bir saldırı yaptıklarını ilk kez görüyordu. Daha önceleri sadece birkaç haneden tutsak kaçırmışlardı ama bu iki ya da üç defa olan önemsiz şeylerdi. Sidis, Gümüş Maskeliler'in Bozdoğan'ı neden kaçırdıklarını merak ediyordu. Yoksa soğuk topraklarda çoktan öldüğünü düşündüğü Taragay'ın oğlu ölmemiş, babasının peşine bu gizemli savaşçılarla mı düşmüştü?

Sidis, kalabalık bir muhafız birliğiyle kraliçeyi şehirdeki kaleye götürdü. Her sokak Atlantis muhafızlarıyla kaynıyordu. Saldırganların şehirdeki araması gün batımına kadar devam etti. Onlardan bir iz arayan Sidis, çok daha farklı bir haberle sarsıldı. Saraydan kuşla gönderilen haber, çok daha büyük bir tehlikenin yaklaştığını gösteriyordu.

"Kara Rahipler üzerinize geliyor!"

Komutan Sidis, haberi hemen kraliçeye söyledi. Kan çukurları ilk kez iptal ediliyordu. Prenses kaçırılmıştı ve halk korku içindeydi. Kraliçe Fion, "Bozdoğan Kan Çukurları'nda bile bizi tehdit ediyordu. Ne dediğini hatırlıyorsun değil mi? Tüm Atlantis'i Uyguri savaşçılarıyla yıkacağını söylemişti," dedi.

"Hatırlıyorum kraliçem ama Uyguriler'in böyle büyük bir ordusu yok. Bunu yapabilmeleri için önce bir araya gelmeliler. Hem imparator, Di birliklerini üzerlerine göndermişken, yaşamaya çalışmak dışında Atlantis'i düşünebileceklerini sanmıyorum."

"Uyguriler'in asla bir araya gelemeyeceğinden emin misin Sidis?"

"Evet kraliçem. Onlar ormanda yakalayacakları birkaç fazla geyik için birbirleriyle savaşırlar. Gemi yapmazlar. Denizle ilgileri sadece balıktır."

"Umarım öyledir Sidis. Atları hazırlamalarını söyle. Kral Şehri'ne dönüyoruz. O Uyguri savaşçısının kızım karşılığında ne isteyeceğini biliyorum. Şu diğer savaşçıyı, Taragay'ı!"

Komutan Sidis ve kraliçe Kral Şehri'ne doğru yola çıkarken, saraya yeni varmış olan Kral Ridan'ı kapıda Komutan Zetis karşıladı. Suratındaki gerginlikten kendisini iyi haberlerin beklemediğini anlayan kral, taht salonuna doğru hiçbir şey söylemeden yürüdü. Bu sefer dikkatini, herkesin yüzündeki asık ifade çekiyordu. Kral, taht salonuna Komutan Zetis ile girdikten sonra daha oturmadan, "Ne oldu Zetis?" dedi.

"Kralım başımıza gelebilecek en kötü şeyler üst üste geldi."

"Anlat hadi seni dinliyorum."

Kral, tahtına geçip, karşısında dikilen komutanını dinlemeye başladı.

"Başrahip Dolon ve üst rahiplerinden beşi öldü. Sadece biri hayatta kaldı. Birliklerimizin gönderdiği habere göre, hayatta kalan son üst düzey rahip Yoşi, tüm Kara Rahipler'e savaş emri vermiş. Dutah'a doğru ilerliyorlar. Oradan da Kan Çukurları'na gitmeleri bekleniyor."

"Demek isyan? Birliklerimizi nereye yerleştirdin?"

"O iki şehrin sınırına ve Gümüş Şehir'in sınırına yerleştirdim kralım. Şu an sayı olarak azlar fakat halktan onlara katılacak olanlar var. Gümüş Şehir'in limanına durmaksızın gelen Kara Rahipler asıl büyük orduyu kuruyorlar. Yola çıkanlar bir kandırmaca gibi görünüyor."

"Birlikler devamlı denetlensin."

"Ne zaman saldırmamızı emredersiniz kralım?"

"Kraliçe ve prenses saraya geldikten sonra tüm şehir efendilerine haber göndereceksin. Hepsi bir arada güçlü birlikler kuracaklar. Gemilerimizin bir kısmını Gümüş Şehir'in limanına yakın tutacağız. Daha fazla rahibin gelmesini engelleyeceğiz. Birkaç gün içerisinde Gümüş Şehir'i yerle bir edeceğiz Zetis!"

"Ya halkın arasından onlara katılanlar?"

"İsyana katılan haindir Zetis! Hepsini öldüreceğiz."

Komutan Zetis, "Asıl kötü haberse kralım... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," deyip başını öne eğdi.

"Sadas mı?"

"Evet, kralım. Prens Sadas, rahibenin ölümünü anlaşılan kaldıramamış."

Kral Ridan, tahtından kalkıp, Zetis'in yanına uçarcasına gelip, yakasından tuttu.

"Ona ne oldu Zetis?"

"İskeledeki kayalıklarda buldular kralım. Kendini uçurumdan aşağıya bırakmış. Rahibenin ölüsü uçurumun kenarındaymış."

Kral Ridan donup kalmıştı. Ellerini Zetis'ten çekip, birkaç adım geriye gitti.

"Bu nasıl olur? Sadas o aptal rahibe için canına nasıl kıyar? Cesedi nerede?"

"Sarayda kralım, tören günü için hazır halde bekletiliyor."

Kral Ridan, pencereye doğru gidip kollarını mermer çıkıntısına koydu. Başını sallayarak, "Aptal! Hiçbir zaman güçlü bir kral olamayacaktı ama bu kadar aptalca ölümü de hak etmiyordu. Oğlum... Kraliçe sabah burada olacaktır. Bir sonraki gün tören yapılacak. Her yere duyurun! Oğlum o Kara Rahipler'in casusu yüzünden öldü. Törenden sonra da orduyu harekete geçecek şekilde hazırla! Şimdi dışarı çık! Muhafızlara kimseyi içeriye almamalarını söyle!" dedi.

Komutan Zetis, yıkılmış haldeki kralına hiçbir şey söylemeden salondan çıktı. Kral Ridan, şehrin ortasındaki Mu'yu yok eden efsanevi kralları Kral Vagnar'ın heykeline baktı.

"Gümüş Şehir, seninle birlikte pisliğin yuvası oldu korkak kral! Şimdiyse benden canımı aldı! Şehrini de heykelini de yok edeceğim. Bundan sonra benim dışımda tek bir kralın adı bile anılmayacak!"

Kurtlar Birleşiyor

Yeni günde Börü, mabetteki dostlarıyla söylenen kaleye varmak üzereydi. Kurtlarıyla beraber bir tepeliğin üstünden hemen karşısındaki eski yapıyı ve ondan önce gelmiş olan Uyguri beylerinin birkaçını görebiliyordu. Aralarında kendi obasının da bayrağının dalgalandığı otağı fark etti. Agarta üstadı Jivern, "Burası birkaç güne Uyguriler ile dolacak Börü Bey. Sadece onlar da değil. Hattiler, Sümerler ve daha niceleri. Burada konuşulacak olanlar çok önemli," dedi. Mabedin baş üstadı da Börü'ye bakıyordu. Kurulacak olan masada çok dikkatli konuşmalıydı.

"Biliyorum Jivern ama korkakların da ayağımıza bağ olacağını unutmayasın. Kimseyi zorla savaşa sürükleyemem. Küçük bir toprak parçasında başkalarının emrinde yaşamaktan mutlu olan donuk kanlı savaşçılar, orduda sadece kayıp sayısını artırırlar."

"Babil'den sonra karşımıza çıkacak olan ordu Tanrı Kral'ınki olacak. Kaç bin savaşçısı vardır Tanrı bilir. Yine de sayıyı yüksek tutmak bizim için iyi olacaktır. Hem, Optar'ın oğlu Cerdukay da gelecek. Onunla birlikte Uyguriler'in içindeki intikam ateşini körüklerseniz, hepsi arkanızdan rahatlıkla gelecektir."

Börü, başını salladıktan sonra kurdunu tepelikten aşa-

ğıya sürdü. Kısa süre sonra yanındakilerle Uyguri çadırlarının arasından, şaşkın bakışlar arasında kurdunu süren Börü, obasının bayrağının asılı olduğu otağın önünde durdu. Bangu'yu kurdun tepesinden indirdikten sonra ismini haykıran kalabalığın sesini duyan Uçkan, otağdan dışarıya çıktı.

"Börü Beyim! Hoş geldiniz."

İkili birbirlerine sarıldıktan sonra arkadan gelen yüzleri kapalı savaşçılara baktılar. Uçkan, "Bunlar mabedin savaşçıları mı? Şu Gümüş Maskeliler denilen savaşçılar mı?" diye sordu.

"Evet Uçkan, bizimle savaşacaklar."

Mabedin savaşçılarını Uyguriler'e tanıtan Börü, Agarta üstadını ve mabedin baş üstadını da yanına alarak otağa girdi. Küçük Bangu ise dışarıda yaşıtlarıyla, mabedin savaşçılarının ve kurtların göz hapsinde oynuyordu. Börü, toplanılan alana adım attığından itibaren ondan önce gelen beyler otağına adeta akın ettiler. Taragay gibi büyük bir ismin oğlunu ve en büyük iki obadan birinin yeni beyini merak ediyorlardı.

***

Uyguriler'in bulunduğu alan sürekli yeni gelenlerle dolmaya devam ederken Atlantis'e varan Kraliçe Fion ise acı haberi duymuştu. Taht salonuna, muhafızların bile kapıyı açmasına imkân vermeden öfkeyle içeriye giren Fion, "Oğlumuzun, Sadas'ın başına bunların gelmesine nasıl izin verdin? Kızın Luyana, o Uyguri savaşçısının elinde! Kara Rahipler şehirlerine saldırıyorlar, Gümüş Maskeli-

ler denen ve kim olduğunu bilmediğimiz birkaç savaşçı Kan Çukurları'nı birbirine katıyorlar. Sen, bu toprakların bu zamana kadar gördüğü en berbat kralsın! O tahtı hak edebilecek son kişisin! Sorumsuz ve oğlunun katili olan bir babasın!" diye bağırdı.

"Yeter! Sadas'ı, kendi oğlumu ben öldürmüşüm gibi nasıl konuşursun? O benim de oğlumdu, geleceğim ve canımdan bir parçaydı! Onun ölümüne neden olan ben değil, bir zamanlar beraber iş çevirdiğin Kara Rahipler Fion! Bunu sakın aklından çıkarma! O eski dostlarını da yakında yok edeceğim! Kızım Luyana'nın bulunması için tutsak toplayan komutanlarıma haber gönderildi. Atlantis topraklarından çıksalar bile onu bulacağım!"

"Seninle geçmiş hakkında tartışmaktan bıktım! Kızımı bul Ridan! Kızımı bul..."

Kral ve kraliçe, hayatlarının belki de en zor günlerini geçiriyorlardı. Oğulları ölmüş, kızları ise kaçırılmıştı. Kral Ridan'ı tedirgin eden şey, kızı Luyana'nın karşılığında Taragay'ı isteyeceklerinin gün gibi ortada olmasıydı. Taragay ölmüştü. Şimdi tek isteği, bu pazarlık gerçekleşmeden komutanlarından birinin kızını tekrar Uyguriler'in elinden almasıydı. Di Hanedanlığı'nın Uyguriler'e karşı büyük bir saldırı yaptığını da düşündüğünde, onun öldürülme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu.

O gün, Kral Şehri derin bir matem içerisindeydi. Halk, şehirlerde istilaya başlayan Kara Rahipler'in haberlerini alıyordu. Kan çukurlarına düzenlenen saldırı ve arkasından prensin ölüm haberi büyük bir huzursuzluğa neden olmuştu.

Ertesi günün sabahında Kral Şehri'nin büyük iskelesinde toplanan kalabalık, prensi dalgalara, son yolculuğuna uğurlamak için bekliyordu. Kral Ridan'ın yüzü asıktı ve ağzını bıçak açmıyordu. Engin denize öfkeli gözlerle bakıyordu. Kraliçe Fion çökmüş bir haldeydi. Gece boyu ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri, umutsuzca oğlunun cesedine bakıyordu. Komutan Zetis, hemen arkalarındaydı. Bu işten sıyrılabildiği için mutluydu. Komutan Sidis de hemen karşısındaydı. Kral, onunla henüz konuşmamıştı ama Kan Çukurları'nda yapılan saldırıda kaçırılan prensesin sorumluluğu ondaydı. Kral bunun hesabını henüz sormamıştı. Bu yüzden tedirgin gözlerle kralı süzüyordu.

Ak Rahipler tanrılarına dualarını ettikten sonra prensi dalgaların üzerine indirdiler. Gösterişli bir kayığın içerisine yatırılmış prens, aheste bir şekilde mavilikte yol alırken kral, okunun ucunu yakıp, nemlenmiş gözlerle oğlunun kayığına doğru fırlattı. Kraliçe Fion, o sırada daha fazla kendini tutamadı ve ağlamaya başladı. Kraliçe, hizmetçileri tarafından odasına götürülürken, kral, "Komutan Zetis ve Sidis! Benimle gelin!" dedi.

İki komutan arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla taht salonuna doğru yürüyorlardı. Sidis'in yüzü kızarmaya başlatmıştı. Biraz sonra belki de ölüm kararı verilecekti. Atlantis'te kalacağına o kadar emin bakmıştı ki, birliğini tutsak toplayan diğer komutanın savaşçıları arasına katmıştı. Şimdi kaçmak istediğinde, ona yardım edebilecek birkaç adamından başka kimse yoktu.

Taht salonuna girdiklerinde Kral Ridan, gösterişli gece

mavisi pelerinini savurup tahtına oturdu. Karşısında dikilen komutanlarına baktı.

"Senin korumana verdiğim kızım nasıl olur da kaçırılır Sidis? Yıllarca o topraklarda savaştın. Onca savaştan sağ çıkıp, Taragay'ın büyük bir kağanlık kurma hayallerini yok ettin. Şimdi, Kan Çukurları'nı iki elin parmakları kadar adama bastırıp, kızımı kaçırttın. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Kralım, tüm güvenlik önlemlerini aldım. Muhafızlar olması gerektiği yerdeydiler fakat kalabalıktan yararlandılar. Hem Gümüş Maskeliler, Mısır'dan da bilirsiniz ki çok özel savaşçılardır."

"Yani prensesi kaçırmaları normal öyle mi Sidis? Kızım nerede Sidis?"

"Atlantis dışındaki tüm dostlarıma ve adamlarıma haber saldım kralım. Yakında bulacaklardır."

"Senin ismini fazla gözümde büyütmüşüm Sidis! Korumasız Uyguri obalarını basan bir katilden başka bir şey değilmişsin! Şu an Di imparatoru büyük birlikleriyle Uyguri avında. Tekrar o topraklara gideceksin! Ailemi bile koruyamayan bir komutanı, Zetis'in yardımcılarından biri yapmayı düşünmekle hata etmişim!"

"Kralım, biraz zaman tanıyın! Onu bulacağız!"

"Hemen Atlantis'i terk et Sidis! Git ve kendi ellerinle kızımı bana canlı getir!"

Komutan Sidis'in yüzü renkten renge girmiş bir halde başıyla selam verip, hızla salondan çıktı.

"Yıllardır en yakınımdaki adam olmasan, oğlumu senin öldürdüğünü düşünürdüm Zetis!"

"Böyle bir şeyin olması imkânsız kralım. Yıllardır kraliyet ailesini koruyorum."

"Biliyorum Zetis. Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle! Kalabalık bir birlik oluştur. Gümüş Şehir'e en güvendiğin adamlardan birini başına koyarak gönder. İki birlik de güney şehirlerine gönder. Kara Rahipler'e katılan, yanlarında olan, yardım eden kim varsa öldürülecek! Kimsenin gözünün yaşma bakılmayacak!"

"Halktan ölümler kargaşayı artıracaktır kralım."

"Ölümlere karşı çıkan ve sesini yükselten her kim olursa da ölecek. Acımak yok! Affetmek yok! Kral Şehri'nin tek bir sokağı bile karışmayacak."

"Emredersiniz kralım."

Komutan Zetis, salondan çıkıp hızla sarayın önünde bekleyen üç yardımcısının yanına geldi. Kralın söylediği gibi birlikleri ayırmalarını ve zaman kaybetmeden yola çıkmalarını emretti. Kral Şehri içinse binlerce savaşçıdan muhafız birlikleri kurup sokaklara gönderdi. Şehrin tüm giriş ve çıkışlarına, hatta ormanlık alana bile gezici gözcüler gönderdi. Komutan Zetis, Atlantis'in tahtının sallandığının farkındaydı. Kara Rahipler bu savaşı kazanırlarsa, birkaç şehirle kalmayıp, tahta kadar yürüyeceklerini biliyordu.

Kurt ve Aslanın Hükmü

Günler birbirini kovalarken Atlantis birlikleri Kara Rahipler'in bulunduğu şehirleri ablukaya alırken, Börü ise büyük savaş için toplanan ordu için gelen birlikler ve beylerle tanışıyordu. Beklediği gün, güneşin tepede olduğu kurak rüzgârlarla geldi. Karşı tepelikten kalabalık bir ordu, aslanlı bayrağı rüzgârda dalgalandırarak kamp alanına geliyordu. Uçkan, Börü'nün yanına gelip, "Cerdukay Bey geliyor beyim. Çok acımasız bir beydir. Ayrıca kendinden başka herkesi de küçük görür. En güçlü olanın her zaman kendisi olduğunu söyler," dedi.

"Acımasızlığı savaşa hazırlanan ordumuz için iyi bir şey Uçkan. Ama benim otağımda sözlerine dikkat edecektir. Unutma, onlar da yurtlarından oldular. Eminim bunu kendine yediremiyordur. Biz, Cerdukay ile birlikte hareket edersek zafere ulaşabiliriz. Şu savaşçılara bir bak. Hattiler, Amazon kadın savaşçılar ve güney ormanlarının özgür savaşçıları bizimle birlikteler. Ama bu ordunun kalbi Uyguriler! Biz, kendi kanımızdan olanlarla tek yumruk olmalıyız ki, bize inanlar da gücümüze güç katsınlar."

"Doğru dersiniz beyim."

Bore ve Aysera, aniden Börü'nün arkasında bitiverdiler. Börü'nün emriyle Gümüş Maskeliler artık yüzlerini

kapatmıyorlardı. Onların mabet kuralları, artık bu topraklarda geçersizdi. Yeni beyleri ne emrederse de hemen yerine getiriyorlardı. Diğer Uyguri beyleri, Börü'nün otağının önünde toplanmaya başladılar. Cerdukay, atını yavaş adımlarla sürerek Börü'ye doğru geliyordu. İlk kez karşılaşan iki isim, birbirlerini baştan aşağı süzüyorlardı. Börü'nün kurtları otağın arka tarafından yanlara doğru çıkıp kendilerini gösterdiklerinde Cerdukay'ın gözleri parladı, "Bunlar... Bunlar ne kadar muhteşem hayvanlar!" diye mırıldandı. Zile, gülümseyerek Cerdukay'ın hayran bakışlarını izliyordu.

"Bunlar Demirdağ kurtları Cerdukay Bey. Kadim yazıtlardaki hayvanlar."

Zile'nin fısıldayışından sonra Cerdukay'ın Börü'ye bakışı biraz daha değişmişti. O gerçekten beklenen han olabilir mi, diye düşünüyordu. Cerdukay, Zile, Orus ve Göksu Hatun atlarından inip, otağının merdivenlerinin önüne kadar gelen Börü'nün karşısında dikildiler. Cerdukay, elini Börü'ye doğru uzatarak, "Ben Optar'ın oğlu Cerdukay!" dedi. Börü, kendine uzatılan eli tutup sıktıktan sonra gülümsedi.

"Ben Taragay'ın oğlu Börü. Tüm obanla birlikte bu topraklara hoş geldiniz Cerdukay Bey. Uzun bir yoldan geldiniz. Adamlarım savaşçılarınıza kalacak yeri göstersinler. Sizi de otağınız kurulana kadar benimkinde ağırlamak isterim."

Bore, karşısındaki insan azmanı Orus'a bakıyordu. Böylesi büyük bir Uyguri savaşçısı ilk kez görüyordu. Zile

ise diğer Agarta üstatlarıyla kucaklaşıyordu. Cerdukay, gülümseyerek başını salladı. Börü ve Cerdukay içeriye girerken, tüm birlikler yerleşip dinlenmek için harekete geçtiler.

İki bey otağda karşı karşıya oturdukları sırada Bore ve Orus içeriye girdiler. Börü söze girmeden Cerdukay, "Börü Bey ile baş başa görüşeceğiz Orus. Bizlerden biri bir sonraki emrime kadar buraya girmesin," dedi.

"Cerdukay beyin de dediği gibi Bore. Kimse içeri alınmasın."

İki güçlü savaşçı dışarıya çıktıklarında, iki muafız içeriye girip, keçi eti ve şarap getirdiler. Başlarıyla selam verip, dışarıya çıktılar. İki bey de yemeğe ellerini sürmeden şaraplarından birer yudum içtiler. Cerdukay, gür sesiyle ilk söze giren oldu.

"Tahmin ettiğimden çok daha fazla savaşçı var. Hatta Amazon kadınları bile buradalar."

"Evet, çok büyük bir ordu kurulmak üzere Cerdukay Bey."

"Bu kadar savaşçının içinde ihanetten korkmuyor musun? Beylerin arasından çatlak sesler çıkabilir. Ya da Hattiler bir gece ansızın savaştan çekilebilirler. Bundan korkmuyor musun?"

"Sen korkuyor musun Cerdukay Bey?"

"Hayır, ihanet edene neler yapabileceğimi hepsi bilirler."

Börü, keçi etinden bir parça alıp yedikten sonra, aştan büyük bir lokma alan Cerdukay'a baktı.

"Neden korktuğunu biliyorum Cerdukay Bey."

"Neden korkuyormuşum?"

"Bu ordu zafer kazanırsa, kurulacak olan tahtı düşünüyorsun. Ordunun kimden emir alacağını merak ediyorsun. Sen, savaştan korkacak, ordudaki savaşçı sayısını düşünecek son beysin. Uçkan, senin imparatorun koca ordusuna karşı kendi savaşçılarınla saldırmak için hazırlandığını anlattı."

"Ne olacağını biliyorum Börü Bey. Kadim yazıtlardaki atalarımızdan bu yana Uyguriler hiçbir zaman bir araya gelemediler. Yıllarca öldürüldüler, aç kaldılar, hastalandılar ama ilk kez bir araya geliyorlar. Daha önce de ölümler, büyük baskınlar oldu ama bu sefer o savaşçılar senin adın altında toplanmaya karar verdiler. Babam Optar, baban Taragay'ın kurmak istediği kağanlığa karşı en büyük saldırıları yapandı. Onu engelledi. Çok büyük bir hata yaptı. Bilmeden kendi kanına ihanet etti. Sonucunu da kellesiyle ödedi. Şimdi o adamların oğulları tekrar bir kağanlık için savaşacak. Di'yi, Mısır'ı ve Atlantis'i yok etmek için savaşacak. Artık obam için topraklarımı korumuyorum. Topraklarımdan olacak kadar kötü bir hale geldiğimiz bu günde, tüm savaşçılarımla seninleyim Börü Bey."

Börü, Cerdukay'ın böyle düşüncelerle geleceğini hiç tahmin etmemişti. Şaşkın bir halde onu izliyordu. Cerdukay gülümseyerek, "Şaşırdığını biliyorum Börü Bey ama bu savaş, kanımızın bir var oluş mücadelesi. Bu da kan ve ölümle olacak. Soyumuz için, gelecek için birlikte olmalıyız. Bunu defalarca rüyalarımda gördüm. Aslan ve kurdun

koca başlı yılanları parçalayıp, yeşil çayırlara kavuştuğu rüyaları. Düşmanlarımızın kellelerini uçurmak için can atıyorum!" dedi.

"Agartalılar seninle de konuşmuştur Cerdukay Bey. Taht kurulsa da hüküm ikimizdedir. Orduları birliklere ayırıp, savaştaki hareketleri beraber belirleyeceğiz. Tahta kurt otursa da, bir daha bu günlere düşmemek için aslan hep yanında olacak ve kurt onu dinleyecek."

İkili yemeklerini yerken konuşmaya devam ettiler. Yemekten sonra Börü, aklındaki saldırıları ve babası Taragay'ı nasıl kurtarmak istediğini anlattı. Cerdukay, savaş konusundaki tecrübelerini Börü ile paylaşıp, Babil ve Mısır için savaş taktikleri oluşturdular. Konuşmaları gün batımına kadar sürerken dışarıdaki insanlar bu ikilinin birbirine bu kadar çabuk alışıp, kaynaşacağını hiç tahmin etmiyorlardı. İlerleyen saatler ve geçmiş hakkındaki konuşmalar, kutlu bir mücadeleye inanmış iki büyük beyin otağdan, intikam dolu gözlerle çıkmasına neden olmuştu.

Agarta üstatlarından Zile ve Jivern, iki beyin yanına geldiler. Jivern, "Tüm beyleri, kralları ve liderleri ne zaman çağırmamızı istersiniz?" diye sordu. Börü, kurdunu yanına çağırıp, ak tüylerinde parmaklarını gezdirdi. Gözlerini kapatıp, kurduna emrini verdi. Beyaz kurt, iki kara kurtla beraber kaleye doğru koşmaya başladılar. Güçlü pençeleriyle kayaları yararak kısa sürede tepeye vardılar.

"Herkes şimdi kaleye gelsin. Kaybedecek zamanımız yok."

Bu sırada üç kurdu kalenin önünde ulumaya başladı.

Sesleri öyle güçlü ve etkileyiciydi ki, herkesin tüylerini diken diken ediyordu. Cerdukay, "Kurtların herkesi kaleye çağırırken, yan yana at sürerek kaleye çıkalım," dedi. Börü gülümseyerek başını salladığı sırada Orus, beyinin el işaretiyle atları iki beyin önüne getirdi.

Börü ve Cerdukay, atlara binip, kaleye doğru hareket etmeye başladığı sırada kalabalık ikisinin ismini arka arkaya bağırmaya başladı. Gümüş Maskeliler, Uçkan, Bore ve Aysera, Börü'nün peşine takıldılar. Orus, Göksu Hatun ve Uyguriler'in en cesur savaşçılarından kurulma iki yüz kişilik Gazap Birliği, Cerdukay'ın peşinden ilerlemeye başladılar.

Hava kararmaya başladığında, kalenin en geniş yeri olan taht salonunda tüm beyler, krallar ve liderler birleştiler. Kapılar kapatıldı ve hepsi içeriye dizilmiş sandalyelere yuvarlak bir şekilde oturdular. İhtiyar Sümer kralı, Börü ve Cerdukay'ın tam karşısında oturuyordu. Aralarında, bu birliğe en inanmamış gibi duran o görünüyordu. Asık suratı ve sıkkın halde verdiği nefesler onun ne düşündüğünü belli ediyordu. Börü, sandalyesinden kalkıp ellerini deri kemerine koydu. Çevik bedeni, bir kaya gibi dimdik duruyordu.

"Krallar, beyler ve liderler, burada tek bir amaç için toplandık: Demir Yumruk Birliği'nin sonunu getirmek için! İmparator, sürek avı gibi insan avlıyor. Atlantis'in her karışta bir birliği ve casusu var. Kara Rahipler ile Mısır'da ölüm saçan Tanrı Kral, gün geçtikçe daha da güçleniyor. Babilonya ise ikiye bölünmüş bir halde parçalanmayı bek-

liyor. Kuzey Akad Prensi, Babil'in tahtında oturması gereken kişidir. Fakat Tanrı Kral, dibinde güçlü bir Babilonya istememektedir. Bu yüzden, adalet için savaşanların yanında olacağız. Hepimiz Mu'nun çocuklarıydık. Bir gün dağılıp, gücümüzü kaybettik. Şimdi o gücü geri almanın zamanı geldi!"

Börü'nün sesi duvarlarda yankılanırken Sümer kralının sesi bir anda yükseliverdi.

"Demir Yumruk Birliği'ne karşı savaş başlatmak daha fazla kayıp vermekten başka bir işe yaramaz. İmparator ile barış yapmalıyız."

Börü yerine oturup Sümer kralını dinlerken Cerdukay öne doğrulup, yumruğunu sandalyesinin koluna vurdu. İçerideki herkesin yüreği ağzına gelmişti. Cerdukay'ın acımasızlığını ve ordularının ne kadar ölümcül olduğunu hepsi defalarca duymuştu.

"Sümer kralı! Artık barış yok! Acımak yok! Savaş kaçınılmaz ve biz bu savaştan zaferle çıkacağız! Yoksa korkuyor musun? Ordularının Di savaşçılarının saldırılarına dayanamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Di Muhafızları Sümer ordusunu asla geçemez! Korkmuyorum Cerdukay Bey, sadece akıllıca kararlar vermeye çalışıyorum. Bunca yıllık ömrümde ne savaşlar gördüm. Demir Yumruk Birliği, savaş meydanında tahmin ettiğinizden çok daha ölümcüldür."

"Sen bunca yıl geçirirken, gençliğinin yanında cesaretini de kaybetmişsin Sümer kralı! Kaç birlik emrinde söylesen? Sümer topraklarındaki karışıklık Uyguriler'in kula-

ğına gelmez mi sanıyorsun? Bu savaştan zaferle çıkamazsak, bu senin sonun olur. Yok olmuş Babilonya, ordularını kaybetmiş Hattiler... Di ordularının ve Mısır ordularının arasında kalmış Sümer toprakları! Şimdi senden tek bir cevap bekliyorum. Sümer orduları gündoğusunda savunma yapacaklar mı? Di Hanedanlığı üzerine giderken, savaşçıların ordularıma katılacak mı?"

İhtiyar Sümer kralı, meraklı bakışların altında sessizce kısa bir süre bekledikten sonra, "Sümer orduları sizinledir," dedi. Arkasından sesler sırayla yükseldi:

"Hattiler sizinledir!"

"Amazonlar sizinledir!"

"Güneyin özgür savaşçıları sizinledir!"

"Tüm Uyguri beyleri sizinledir!"

Ve en sonunda Jivern ayağa kalktı, "Agarta orduları sizinledir!"

Herkes ayağa kalkıp, Demir Yumruk Birliği'ni yok etmeye ve kanlarının son damlasına kadar savaşacağına ant içti. Börü ve Cerdukay, ikisi birden kılıçlarını çekip havaya kaldırdılar. Börü, "İki güne kadar tüm hazırlıklar tamamlanmış olsun! İkinci günün şafağında Babil'e gidiyoruz!" dedi.

O gece, Oz'un ruhu yeniden uyanmıştı. Zamanında medeniyeti inşa eden güç, Mu'nun çocukları yüzyıllar sonra tekrar tek yumruk olmuşlardı.

***

Sümer topraklarında bunlar olurken Atlantis'te zor günler hâlâ atlatılamamıştı. Kara Rahipler ile Atlantis bir-

liklerinin savaşı devam ediyordu. Kara Rahipler halkın arasındaki isyancıları birliklerin üzerine salıyor, kalabalık yerlerde beklenmedik saldırılar yaptırıyorlardı. Kral Şehri'ne doğru ilerleyememiş olsalar da, gün geçtikçe daha da güçleniyorlardı. Kral Ridan, odasında kızı Luyana'yı düşünüyordu. Neredeydi? Yaşıyor muydu? Oğlunun acı kaybının üzerine bu durum onun göğsüne sanki koca bir kaya koymuş gibiydi. Nefes alırken daralıyor, kendini bir çıkmazda hissediyordu. Bu sırada içeriye Kraliçe Fion girdi. Koltukta oturan ve boş gözlerle açık penceren Kral Şehri'nin sokaklarında yanan alevlerin hareketini izleyen kocasına öfke dolu gözlerle bakıyordu.

"Kızımdan bir haber var mı? Sidis hâlâ haber göndermedi mi?"

Kral Ridan sadece başını olumsuz bir şekilde sağa sola salladı.

"Belki de babamdan yardım istemeliyiz. Luyana sonuçta onun torunu. O bölgede çok daha güçlü."

Kral Ridan sesini bir anda yükselterek, "Amisonya kralından öyle mi? Babam onun şehrini on bir yıl boyunca kuşattı. Benden daha güçsüz olan bir kraldan yardım mı isteyeceğim?"

"Senden daha güçsüz bir kral mı? Yanılıyorsun, denizlerde en az bizim kadar güçlü. Hem on bir yıllık kuşatma babamın güçsüzlüğünü değil, senin babanın beceriksizliğini gösterir!"

"Kes sesini ve defol odadan! Bunca şeyin arasında senin saçma sözlerini dinleyemem!"

Kraliçe Fion, dişlerini sıkarak, "Artık senin aptallıklarından bıktım! Sayende tahtımızı bile kaybetmek üzereyiz!" dedikten sonra kolundan çıkardığı ince bir bıçağı krala doğru salladı. Kral Ridan, karısının kolunu tutsa da bıçak kolunu hafif sıyırmıştı. Kraliçe, kocasını karnından bıçaklamak için direniyorken Kral Ridan, eline sert bir hamle yapıp bıçağını düşürdü. Fion'u koltuğa doğru itip, yerdeki bıçağı aldı.

"Yıllardır senin saray oyunlarından bıktım! Artık sonsuza kadar susmalısın! Susmalısın ki ben de Atlantis için düşünebileyim!"

Bıçağı karısının boynuna doğru savurduğunda ince bir ip gibi sızmaya başlayan kanı eliyle tutan Fion, boğuluyormuş gibi olduğu yerde kaldı. Boğazındaki elleri yana doğru düşüp, elbisesi kendi kanıyla ıslanmaya başladığında öfke dolu bakışları donuklaştı. Kraliçe, kocası tarafından öldürülmüştü. Kral Ridan, karısının yeni can vermiş cesedine bakıp gülümsedi. Tahta masanın üzerine elindeki bıçağı bırakıp, bir bezle eline bulaşan kanı sildi. Bir bardak şarap doldurup karısının tam karşısına oturdu. Derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarından tek bir cümle süzüldü: "Bunu yıllar önce yapmalıydım!"

Kral Ridan'ın gün geçtikçe geçirdiği ruhsal çöküntü dışa yansımasa da, git gide tahtının daha da sallanmasına neden oluyordu. Komutan Sidis, Atlantis'ten ayrılmak yerine Gümüş Şehir'in sınırlarını tutmuş birliklerin arasındaydı. Kendisini kralın gönderdiğini ve Kara Rahiplerle konuşacağını söyleyip, savunma hattından geçti. Atını Gü-

müş Şehir'in merkezine doğru sürüyordu. İrili ufaklı rahip birliklerinin arasından geçerken, onun neden burada olduğunu merak eden gözlerin hapsindeydi. Komutan Sidis, tapınağa az bir mesafede toplanmış olan büyük ordunun önüne geldiğinde durduruldu. Bir rahip, "Neden buradasın? Canına mı susadın Sidis?" dedi.

"Yoşi ile görüşmeliyim. Buraya bir Atlantis komutanı olarak gelmedim. Sadece Sidis olarak geldim."

"Bekle!"

İki atlı tapmağa doğru yola çıktılar. Sidis, gergin bir bekleyişin içerisindeydi. Çevresinde çıkacak olan ani bir hareketlilik onun ölümüyle sonuçlanırdı. Giden atlılar geri döndüklerinde Sidis'e atından inmelerini söylediler. İki adam, Sidis'in üzerini arayıp kılıcını ve bıçaklarını aldılar. Tekrar atına binmesini ve takip etmesini söyleyip, tapmağa doğru yola çıktılar. Sidis, toplanan kalabalığı ve öfkeyle dövülen kılıçları izleyerek ilerliyordu. Tapınağın önüne gelip, atından indikten sonra dört rahiple Yoşi'nin yanına gitmek için uzun merdivenlerden çıkmaya devam ettiler. Yoşi, öldürülen eski başrahip Dolon'un odasını kullanıyordu. En tepede ve uzaktaki Atlantis birliklerini görebilecek yükseklikteydi. Yoşi, içeriye giren Sidis'e doğru dönüp, ellerini açarak, "Komutan Sidis! Bence burada olması gereken son insanlardan biri de siziniz. Bu aralar ölüme fazlasıyla susamış olmalısınız," dedi.

"Buraya Atlantis'in komutanı olarak gelmedim Yoşi. Artık Kral Ridan ile bir bağım kalmadı."

"Oturun, sizi dinliyorum."

İkili karşılıklı oturduktan sonra Yoşi, eliyle devam etmesini işaret etti.

"Kan çukurlarına bir baskın yedik. Baskını yapanlar Mısır'da sizin rahiplerinizi öldüren Gümüş Maskeliler'di. Uyguriler'in en büyük savaşçılarından biri olan Bozdoğan'ı kaçırmak için gelmişlerdi ve bunu da başardılar. Fakat aynı zamanda Prenses Luyana'yı da kaçırdılar."

"Prensesi neden kaçırsınlar ki?"

"Bozdoğan'ın yanında, yıllar önce büyük bir Uyguri kağanlığı kurmak için bizimle savaşan Taragay da krala götürdüğüm hediyelerden biriydi. Takas isteyecekler."

"Peki, bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Prensesin kaçırılmasından ben sorumlu tutuldum. Yıllar boyunca o topraklarda her türden savaşçıyla çarpıştım. Defalarca ölümden döndüm. Her şeyi, tıpkı sizin gibi Atlantis için yaptım ama yine sizin gibi ne yaptığını bilmez kral tarafından o topraklara geri kovuldum."

"Vay canına! Demek soğuk toprakların canavarı Sidis, artık bir isyancı! Öyle mi?"

Sidis, hiçbir şey söylemeden başını salladı. Yoşi gülümseyerek kibirli bakışlarıyla, "Aptala benzer bir halim mi var Sidis? Sana inanacağımı da nereden çıkardın? Götürün bunu! Kellesini alıp, saraya gönderin!" dedi. Sidis, dört rahibin çekiştirmeleriyle odadan çıkarılırken son kez bağırdı:

"İstersen yine öldür ama bırak sana birliklerin yerini söyleyeyim. Hiç değilse mezarımda rahat uyurum!"

"Durun! Bırakın onu! Ne istiyorsun Sidis? Benimle

açık konuş. Kelleni alacağımı söylediğim halde birliklerin yerinden bahsediyorsun. Atlantis'in büyük bir komutanı nasıl olur da bu kadar kralına kinlenebilir?"

"Ben bir savaşçıyım Yoşi! Savaşçı olarak yaşadım ve öyle, onurumla öleceğim! Bir aptalın kararları yüzünden kendimi düşmanlarımın ortasına atıp, bir köpek gibi inleyerek değil!"

Sidis'i bırakan rahipler geriye doğru çekildiler. Yoşi ayağa kalkıp, "Şimdi ne yapmak istiyorsun Sidis?" diye sordu.

"Buradan çıkmanızı istiyorum! Atlantis birliklerini yarıp kralı sarayında sıkıştırmanızı istiyorum. Kara Rahipler'in komutasını bana ver. Krala ve Zetis'e kimin daha büyük savaşçı olduğunu göstereyim."

"Ya sonra Sidis?"

"Atlantis'in iki şehri Dutah ve Alev Kayalar benim, geri kalan tüm topraklar senin olur."

Yoşi, Sidis'in söylediklerini düşünüyordu. O, savaşmak konusunda hepsinden daha iyiydi. Onlarca savaş atlatmış tecrübeli bir komutan, onları zafere götürebilirdi.

"Peki, dediğin gibi olacak Sidis. Sen Uyguriler'in arasında hayatta kaldın. Kurtların arasından ölmeden çıktın. Atlantis muhafızları senin için hiçbir şeydir."

"Kaç kişisiniz Yoşi? Bana her şeyi anlat ki, ben de seni Kral Şehri'ne götüreyim!"

Yoşi ve Sidis, tahta yürümek için nasıl saldıracakları konusunda konuşmaya başladılar. Sokakları sarmak için harekete geçmiş olan rahipler, düzenli birlikler karşısın-

da nasıl savaşacağını Sidis sayesinde öğrenmek üzereydi. Atlantis için ise beklenmedik, birlikler halinde saldırıların başlayacağı günlerin başlangıcının temelleri atılıyordu.

Kardeş, Aşk ve Miray

Börü ve Cerdukay, ordu hareket için hazırlanırken, geçen her gün birbirlerini daha iyi tanıyarak dost olma yolunda ilerliyorlardı. Savaşçılar, ertesi sabah hayatlarının en zorlu savaşına doğru ilerleyeceklerini biliyorlardı. Bu yüzden hepsi çocuklarıyla, evdeşleriyle, ana ve babalarıyla belki de son kez gülümsüyorlardı. Orus ise küçük yaşta ailesini kaybettiği için tek başına hemen yanında akan ırmağın kenarında büyük bir kayanın üzerinde oturuyordu. On adım kadar ilerisinden ırmağa gelen Aysera'ya baktı. Savaşçı kadın kollarını sıyırıp, yüzüne soğuk sudan birkaç defa vurduğunda, fark etmediği Orus'un sesiyle irkildi.

"Neyin var? Hasta mısın savaşçı kız?"

Aysera, dev Uyguri savaşçısının kayadan inişini izliyordu. İri bedenine rağmen çok atik hareketler yapıyordu.

"Hayır, bu tozlu rüzgârlar beni boğuyor Orus. Sen, şu Di Muhafızları'nın kollarını delip, içlerinden zincir geçirerek imparatorlarına gönderen komutansın değil mi? İsmini çok duydum."

"Evet, keşke daha fazlası olsalardı. Yüz değil binlercesini böyle göndermek isterdim."

"Az kaldı Orus. Mısır'dan sonra, sıra imparatora gelecek. Tabi, o topraklardan zaferle dönebilirsek."

Orus, Aysera'nın kollarına baktı. Sol kolundaki derin yara izini fark ettikten sonra bakışlarını ensesine çevirdi.

"Neye bakıyorsun?"

"Kolundaki yara izine. Sen, hangi topraklardan çıkıp, mabede gittin?"

"Hatırlamıyorum."

"Buna benzer derin bir yara izi ensende de var mı?"

Aysera şaşkın bir halde Orus'a döndü. Olduğu yerde donup kalmıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Tahmin ettim sadece. Neyse sonra konuşuruz birliğe bakmam gerekiyor."

Orus, hızlı adımlarla Aysera'dan uzaklaşırken, "Olamaz! Bu imkânsız!" diye söylenerek ilerliyordu. Aysera, Orus'un kaçarcasına uzaklaşmasının altında bir şey olduğunu fark etmişti. Orus, kalabalığı yararak ilerliyordu. Cerdukay ve Börü, otağın önündeydiler. Küçük Bangu'nun tahta kılıçla yaptığı hareketleri izleyerek gülümsüyorlardı. Orus'un kendilerine doğru hızla geldiğini gören Cerdukay, ordusunun içinde bir sorun olduğunu düşünerek adamına doğru yürümeye başladı. Börü, "Ne oldu Cerdukay Bey?" diye sordu.

"Bir sorun yok Börü Bey. Orus hazırlıklar hakkında konuşmaya geliyor sanırım."

Cerdukay da Orus'a meraklı bakışlarla ellerini arkadan bağlayıp yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Orus, soluk soluğa, "Beyim, size söylemem gereken çok önemli bir şey var," dedi.

"Söyle Orus. Ordumuzla mı alakalı?"

"Hayır, beyim çok daha önemli. Mabedin baş üstadını da yanımıza almalıyız."

"Neler oluyor Orus?"

"Beyim gözden uzak bir yerde mabedin baş üstadını da alıp konuşmamız gereken çok önemli bir konu var."

"Tamam Orus. O zaman ihtiyar üstadı benim otağıma getir."

Cerdukay otağına giderken Orus da baş üstadı aramaya başladı. Kısa süre sonra onu mabedin savaşçılarının yanında buldu. Aysera da oradaydı. Orus, ihtiyar adamın yanına gelip, "Baş üstat, beyim sizi otağında beklemekte. Önemli bir konu hakkında konuşmak ister," dedi. Orus'un bakışları Aysera'ya doğru kaydı. Baş üstat, konunun Aysera olduğunu Orus'un bakışlarından ve heyecanından anlamıştı. Bore, Orus'un karşısına dikilip, "Neler oluyor Orus? Baş üstat bensiz otağınıza gelemez!" diye sesini yükseltti. Bu sırada baş üstat, eliyle Bore'nin göğsüne dokundu.

"Dur Bore! Ben konunun ne olduğunu biliyorum. Aysera, sen benimle gel."

Baş üstat, Aysera ve Orus, Cerdukay'ın otağına doğru yürümeye başladılar. Bore hâlâ şüpheli gözlerle onları izliyordu. Cerdukay ise otağında Orus'u bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Orus, baş üstat ve Aysera ile otağa girdiğinde Cerdukay ayaktaydı. Misafirlerine oturacak yer gösterip, ayı postlarının üzerine kuruldu. Orus hemen yanı başına otu-

rup, beyine bakmaya başladı. Cerdukay kaşlarını çatarak, "Söyle hadi Orus! Bu savaşçı kızı ve baş üstadı neden getirdin?" diye sordu.

"Beyim, Aysera'nın kolunda ve ensesinde derin birer yara izi var."

"Ne demeye çalışıyorsun Orus?"

Aysera Orus'u süzüyordu. Onu biriyle mi karıştırıyordu? Ya da bir düşmanına mı benzetmişti? Baş üstat, "Durun beyim. Orus'un ne demek istediğini size anlatayım," dedi. Orus, baş üstat söze girdiğinde tahmin ettiği şeyin doğru olduğunu anlamıştı. Ona hiç bahsetmediği halde konunun ne olduğunu biliyordu.

"Henüz küçük bir çocukken, babanız Optar'ın Di Muhafızları tarafından katledildiği o günü hatırlıyor musunuz?"

"Evet, hatta hiç unutmadım ama neden bundan bahsediyorsun?"

"O gün ağabeyiniz ve kız kardeşiniz de oradaydı. Di halkı arasına karışmıştınız. Babanızın yiğit savaşçılarının korumasında dikiliyordunuz. Kız kardeşiniz Miray, sizden biraz daha uzaktaydı. Sonra ortalık bir anda karıştı. Babanızın savaşçılarından bazıları muhafızlara saldırdılar. O karışıklıkta siz ve ağabeyiniz kurtuldunuz. Ya kız kardeşiniz, ona ne oldu Cerdukay Bey?"

"Bilmiyorum. O kadar korkmuştum ki beni ata bindiren savaşçının sırtına sıkı sıkıya sarılmış gözlerimi kapatmıştı. Ağabeyimin, "Geliyorlar" diye bağırışlarını hatırlıyorum. Kız kardeşimi bir daha hiç görmedim. En son, ona

yüzü kara peçeyle kapalı bir adamın yaklaştığını hatırlıyorum. Şey gibi... Olamaz!"

"Evet, Cerdukay Bey, o savaşçı bir Gümüş Maskeli'ydi. Babanız Optar hayattayken Miray'ı takip ediyorduk. Çünkü onun özel güçleri vardı. Tanrı tarafından büyük bir armağan verilmişti. Rüzgâr kadar hızlıydı. Kolundaki iz, yüksek bir kayanın üzerinden düştüğünde olmuştu. Ensesindeki de sizin elinizdeki küçük bıçakla olmuştu. Oynadığınız sırada ikiniz de yuvarlanmıştınız. Bıçak ensesine gelince onu şifacılara siz götürmüştünüz. Sen hiçbir şey hatırlamıyor musun Aysera?"

Aysera'nın bakışları yerdeydi. Baş üstat anlattıkça hatıraları gözünün önüne gelmeye başlamıştı. Bir hayalmiş gibi silikti ama hatırlıyordu. O yüzü gizli olan savaşçının onu nasıl mabede getirdiğini daha iyi hatırlıyordu.

"Yani efendim? Ben yoksa..."

"Evet, Aysera, sen Miray'sın. Ağabeyin Cerdukay ve diğer büyük ağabeyinin yerleri belliydi. Uyguriler zor zamanlar geçiriyordu. Aslanın soyunun devam etmesi gerekiyordu. Onlar öldürülse bile sen, yeni bir adla kendini herkesten gizleyerek hayatta kalabilirdin. Bugünler için bunun olması gerekiyordu. Asla gerçek aileni bilmek istemediğini söylediğin için de sana gerçeği açıklayamadım. Fakat Orus, çok dikkatli bir savaşçı. İkiniz Cerdukay beyim, Aysera ve siz, kardeşsiniz!"

Cerdukay Bey, olduğu yerde donup kalmıştı. Orus gülümseyerek, "Tahmin etmiştim!" dedi. Aysera, acımasız Cerdukay'ın kız kardeşi olduğuna inanmıyordu. Cerdu-

kay ayağa kalkıp, "Miray!" dedi. İkisi de ayakta birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar. Aysera, Cerdukay'ın kolları arasında o hissi tadıyordu: Güven hissini. Cerdukay, Aysera'nın saçlarına dokundu. Sesi titriyordu.

"Seni ne kadar aradım bilemezsin! Hiçbir iz bulamadım. En sonunda umudumu yitirdim. Öldüğünü düşündüm."

"Ağabey... O kadar küçüktüm ki, hiçbir şey hatırlayamadım. Hiçbir şey..."

Cerdukay, yıllar önce kaybettiği kız kardeşine kavuşmanın mutluluğunu yaşarken Orus, herkese bu durumun haberini gür sesiyle bağıra bağıra yayıyordu. Börü şaşkındı. Sevdiği kadın, Cerdukay'ın kız kardeşi çıkmıştı. Gün batana kadar konuşan iki kardeş, yıllarının nasıl geçtiğini birbirlerine anlattılar. Akşam aşında tekrar bir araya gelmek üzere büyük ateşin başında toplanmak için otağlarından çıkan beylerin arasında Börü de bulunuyordu. Yirmi adım kadar ileriden büyük ateşe doğru yürüyen Aysera'yı fark etti. Hemen yanında Cerdukay vardı. Diğer beylerin arasından sıyrılıp, Aysera'ya doğru gitti. Aysera, kendilerine yaklaşan Börü'yü görünce, ağabeyine, "Siz devam edin ağabey. Ben geliyorum," dedi. Cerdukay, yaklaşan Börü'yü fark edince hafif bir tebessümle başını salladı.

Herkes ateşin başında toplanmaya başladığında Börü, Aysera'nın gözlerinden kendini alamıyordu. Aysera gülümseyerek, "Bir şey söylemeyecek misiniz Börü beyim?" dedi.

"Bana baş başayken Börü diyebilirsin Aysera. Bu na-

sıl söylenir bilmiyorum. Gün ışıklarıyla bu koca orduyla ya ölüme ya da büyük bir zafere yürüyeceğiz. Eğer ölüme gidiyorsak bunu söylemeden son nefesimi vermek istemiyorum."

Aysera'nın ne kadar heyecanlandığı göğsünün hızla inip kalkmasından belli oluyordu.

"Gözlerine her baktığımda kayboluyorum Aysera. Rüzgârlar sanki her an kokunu bana taşıyorlar. Her yürüyüşünde sanki ayaklarının altından topraklar kayıyor. Benim evdeşim olmanı istiyorum Aysera. Bu savaşın sonunda, çocuklarımızın gülücükleriyle dolan huzurlu günlerde yaşamak istiyorum."

Aysera'nın yanakları kızarmıştı. Başını hafifçe öne eğdiğinde ipeksi kara saçları hafif rüzgârda dalgalandı. Mücevher gibi parlayan gözlerini Börü'ye kaldırıp, "Senin evdeşin olmayı ben de çok isterim Börü. Her gördüğümde içimde sanki koca dağları birbirine vurup parçalayan bir fırtına gibisin. O güzel günleri ben de görmeyi çok isterim."

Börü, Aysera'nın sözünden sonra savaşçı kadına sımsıkı sarıldı. Saçlarının kokusunu içine çekip, yavaşça geriye çekildi. Aysera gülümsemeye başladığında Börü," Neden gülüyorsun?" diye sordu.

"Bu artık ikimizin arasında kalmamalı. Önce ağabeyim acımasız Cerdukay'dan izin almalıyız."

Aysera gülmeye devam ederken Börü, sesi kendilerine kadar gelen Cerdukay'ı düşündü.

"Kaç yiğit sevdiği kadının Cerdukay'ın kardeşi olmasını ister ki?"

İkili gülümseyerek ateşin başına gittiklerinde Aysera, ağabeyinin çaprazına Göksu Hatun'un yanına oturdu. Börü ise Cerdukay'ın yanına, kendisi için hazırlanan yere geçti. Hemen yanında Bore, ateşin kenarında dört savaşçıyı birden yere yıkan Orus'u izliyordu. Altı savaşçı, kalkanlarıyla Orus'un karşısında yerlerini aldıklarında Cerdukay, "Hadi aslan kardaşım!" diye bağırıp gülümsüyordu.

Orus, büyük kılıcını yıldırım gibi altı savaşçıya doğru savurdu. Kalkanlarıyla beraber geriye doğru yıkılan altı savaşçıya kahkahalar atarak bakıyordu. Yendiği savaşçılar tekrar yerlerine geçinde kollarını iki yana açarak, "Yok mu benim pusatımı durdurabilecek güçte bir yiğit?" diye bağırdı. Börü, yanında oturan Bore'ye baktı.

"Ne dersin Bore? Orus'u yenebilir misin?"

"Hiç sormayacaksınız sanmıştım beyim!"

Cerdukay, Bore'nin kalktığını görünce alkış yaparak, "İşte iki büyük savaşçı! Bu çok daha eğlenceli olacak!" dedi ve şarabından bir yudum aldı. Bore ayağa kalkıp, pusatını çekti ve Orus'un karşısına dikildi.

"Ben Demirden Doğan! Sana meydan okuyorum Orus!"

İki savaşçı karşı karşıya dururken, Uçkan ayağa kalktı. Kalabalığa doğru dönüp, "Bunu hayatınız boyunca belki bir kez görebileceksiniz! Bu öyle bir karşılaşma! Gazap Birliği'nin komutanı Orus ve Gümüş Maskeliler'in komutanı Bore karşı karşıya! Bu karşılaşma, soylar boyu anlatılır kardaşlarım," diyerek kalabalığı daha da coşturdu ve yerine oturdu.

Herkes nefeslerini tutmuş ikilinin çarpışmasını bekliyordu. Orus, gülümseyerek pusatını kaldırdı ve hızla Bore'ye doğru savurdu. Kulakları çınlatan bir çarpışma sesi geldi. Bore, yerinden bile kıpırdamamış bir halde Orus'u durdurmuştu. Uyguri savaşçısını geriye doğru itip, bu sefer saldırıya geçen Bore'yi şaşkın gözlerle izleyen Orus, kendini savunmak için pusatını tekrar kaldırdı.

Birbirleri etrafında dönerek inanılmaz bir hızda birbirlerine hamleler yapıyorlardı. Pusatların çınlaması kulakları inletiyordu. İkisi de, her rakibe karşı kazanmış savaşçılardı. Bu şekilde birbirlerini alt edemeyişleri ikisini de daha da öfkelendiriyor, hamlelerini daha güçlü vurmalarına neden oluyordu. İkisi birden gerilip, pusatlarını havada çarpıştırdıkları sırada inanılmaz bir şey oldu. İki savaşçının gücüne dayanamayan pusatlar birer tahta gibi ortadan kırılıp, iki yana düştüler.

Bore ve Orus, ellerindeki kırık pusatları bırakıp birbirlerinin kollarından tuttular. Kazanan olmak için ikisinin ayakları da resmen toprağa gömülmüştü. İki savaşçı bağırarak birbirini itiyorlardı ama sanki iki sağlam kaya, yerinden oynamamak için ant içmiş gibi hiçbir hareket olmuyordu. Börü ayağa kalkıp, "Durun!" diye bağırdı. Bore ve Orus, birbirlerini bırakıp, nefes nefese Börü'ye doğru döndüler.

"Bu çarpışma berabere bitmiştir! Tüm erler, gücüyle düşmanlarını titreten bu iki komutanı selamlayın! Bore ve Orus savaş alanında beraber pusat sallarken zafer bize her zaman daha yakındır!"

Tüm savaşçılar ayağa kalkıp iki komutanı alkışlıyor, isimlerini haykırıyorlardı. Bore, Orus'a gülümseyerek, "Senin, içi boş bir dağ olduğunu sanıyordum. Sonunda gücüme denk bir savaşçıyla omuz omuza düşman kellesi almanın onurunu yaşayacağım," dedi.

"Bore, bundan sonra vay düşmanlarımızın haline! Hep birlikte, son düşmana kadar omuz omuza!"

İki savaşçı birbirlerine sarılıp sırtlarına sertçe vurarak birbirlerini kutlayıp gülümsediler. Börü'nün ordusu o gece boyunca doyasıya yedi ve eğlendi. Her savaşçı son günüymüş gibi yıldızları seyredip, pusatını biledi. Börü içinse çok daha zor bir an gelip çatmıştı. Üç Agarta üstadı ve Bangu, Börü'nün karşısındaydılar. Kısa süre sonra da Jivern yanlarına geldi. Küçük Bangu, ağabeyine yaşlı gözlerle bakıyordu.

"Gitmek istemiyorum ağabey. Hani babam ve anam geleceklerdi?"

"Anamız henüz iyileşmedi. Babamız da yakında gelecek. Sen önden gitmelisin Bangu. Gideceğimiz yerde kötü savaşçılar var. Hani bir kere karşılaşmıştık, hatırlıyor musun?"

"Evet, ağabey ama ben de savaşabilirim. Bana gerçek bir pusat vermelisin."

"Biliyorum ama zamanın henüz gelmedi. Şimdi üç üstatla çok fazla arkadaşının olacağı bir yere gideceksin. Orada sana savaşçı olmayı öğretecekler. Gerçek bir pusatın olacak. Çok çalışmalısın. Kısa süre sonra döneceğim. O zaman beni yenemezsen seni asla ava götürmem. Tamam mı?"

Bangu kafasını sallayarak dudaklarını büzdü. Börü kardeşine sarılıp, kokusunu içine çekti. Tombul yanaklarından birer kez öptükten sonra, "Gece!" diye bağırdı. Kara kurt, koşarak karşısına geldi. Bangu'yu kucağına alıp, elini kaldırmasını söyledi. Kurdun başına dokundurdu. Bir süre tepkisiz duran çocuk sonra şaşkın gözlerle ağabeyine baktı.

"Bu aramızda bir sır tamam mı Bangu? O bundan sonra senin en iyi dostun olacak."

Bangu, başını salladıktan sonra Börü, onu kurdunun tepesine bindirdi. Küçük çocuk, kara kurdunun tepesinde, yanında üç Agarta üstadı ile uzaklaşırken Jivern, Börü'ye doğru eğilip, "Bu zor olsa da en doğru karar beyim. Agarta'da güvende olacak," dedi.

"Topraklarını hiç görmedim ama gözün görebildiği her toprak artık çok tehlikeli. Bunca Uyguri beyini uyarıp, on binlerce can kurtardınız. Geride kalanlar, öldürülenler... Şimdi onların intikamını alırken, yaşayanları uyaranların toprağında kardeşim daha güvende olacaktır."

Jivern, saygıyla selam verdikten sonra Börü'nün yanından ayrıldı. Bu sırada, iki kurdundan kara renkli ve diğerlerinden her zaman daha vahşi olanının Cerdukay'a baktığını fark etti. Börü, kendini taşıyan beyaz kurdun başını sevdikten sonra kızıl gözleri içinde bir alev taşıyor gibi parıldayan kurdun boğazına dokundu. Elini parlak kara tüylerinde gezdirdikten sonra, "Yoksa Cerdukay mı? Seçtiğin o mu?" dedi. Kurt, hırıltılarla heyecanlı hareketler yaptıktan sonra Börü, "Cerdukay Bey!" diye seslendi.

Adamlarının yanından ayrılıp, Börü'nün yanına meraklı bakışlarla gelen Cerdukay, kendine bakan kurdu fark etti. Elini pusatının üzerine koydu. Her ne kadar Börü ile dost olmuşsa da bu hayvanlar hakkında bir şey bilmiyordu.

"Bir sorun mu var Börü Bey?"

"Tam tersine, sana güzel bir haberim var. Elini pusatından çekebilirsin Cerdukay Bey. Gece, saldırmak için bakmıyor."

"Onun ismi Gece mi?"

"Evet, kardeşim Bangu'nun kurdu da Gölge. Gece'nin kardeşi. Benim ay kadar parlak kurdumun ismi de Pençe."

"Beni kurtlarınla tanıştırmak için mi buraya kadar getirdin?"

"Hayır. Şimdi dediklerimi yapmalısın Cerdukay Bey. Elini çekinmeden Gece'nin başına koy ve gözlerini kapat."

Cerdukay, bakışlarını Börü'ye dikmiş, "Bu da ne demek Börü Bey?" dedi.

"Sadece dediğimi yap. Pişman olmayacaksın. Sana asla zarar vermez."

Cerdukay, elini kara kurdun başına koyup gözlerini kapattığında derin bir nefes aldı. Bir süre bu halde kaldıktan sonra, "Bu inanılmaz! Bu... Anlatılamaz!" dedi.

"Gece artık senin yoldaşın Cerdukay Bey. Atalarımız kurtları kendileri seçerdi. O da seni seçti. Kurtların arasındaki en vahşi ve öfkeli olanı, Uyguriler arasındaki en acımasız ve ölümcül olanı seçti."

"Artık onun üzerine mi bineceğim?"

"Evet, o senin istediğin yönde ilerleyecektir. Başlarda

zorluk çeksen de zamanla alışacaksın. Seni ölümüne koruyacak."

Cerdukay, kara kurdunun kafasını sevip, kızıl gözlerine baktı.

"Seninle çok kan akıtacağız Gece!"

Cerdukay kahkaha atarken kurdu çılgınlar gibi uluyordu. Börü ise Cerdukay'ın mutluluğunu izliyordu. Gece ulumaların ve toparlanan pusatların sesleri arasında devam edip, günün ilk ışıklarına kavuştu.

Uygurili ailelerin başında kalabalık bir muhafız birliği bırakıldıktan sonra ordu hazır bir şekilde hareket etmek için düzgün bir sıra oluşturdu. Ordunun karşısına ilk olarak kara kurdunun üzerinde Cerdukay çıktı. Herkes şaşkın gözlerle olan bakıyordu. Börü gibi artık o da bir kurda biniyordu. Ürkütücü bakışları ve heybetli bedeni, üzerine bindiği kurduyla daha da korkutucu görünüyordu. Hemen arkasından gün ışığından parıldayan beyaz renkteki kurduyla Börü geldi. Arkalarında birer Uyguri savaşçısı bulunuyordu. Savaşçılar, yeşil kumaş üzerine işlenmiş beyaz kurt başlı bayrağı ve beyaz kumaş üzerine işlenmiş aslan başlı bayrağı havaya kaldırdılar. Börü pusatını havaya kaldırıp, "İntikam için! Yok olan her ocak için! Bizleri yok etmek isteyenlerin kellelerini saraylarında almak için ilerleyin!" diye bağırdı.

Ordu, büyük bir coşkuyla yola çıkarken Börü ve Cerdukay da en öndeki yerlerini almak için kurtlarına hız verdiler. İkisi de zafere o kadar inanmışlardı ki, karşılarında hiçbir gücün duramayacağını düşünüyorlardı. İntikam

için yola çıkan ordu kazanabilecek miydi? Bunu sadece zaman gösterecekti...

Bada Han

Atlantis'in koridorlarında koşuşturan bir Ak Rahip, taht salonuna girip, selam verdikten sonra bir deri parçası uzattı. Kral Ridan, haberi eline aldığında, "Nereden geliyor?" diye sordu.

"Kuzey Şehri'nden kralım."

Kral Ridan, merakla deri parçasını açtığından içinde yazan tek bir cümle vardı:

"O uyandı kralım!"

Kral Ridan, gülümseyerek başını salladıktan sonra rahibe, Kraliçe Fion'un cesedini ne yaptıklarını sordu.

"Onu emrettiğiniz gibi yaktık ve küllerini denize savurduk kralım. Saldırı altında olan topraklarımızda tören için kaybedilecek zaman olmadığı için ordusuz bir tören yaptık."

"Tamam, rahip, çıkabilirsin."

Rahip çıkarken yüzü ay gibi bembeyaz olmuş Komutan Zetis içeriye girdi.

"Neyin var Zetis?"

"Kralım, hiç tahmin etmediğimiz bir şey oldu."

Kral öfkeyle ayağa kalkıp, "Yine ne oldu Zetis?" diye bağırdı.

"Kara Kardeşlik, güney şehirlerindeki birliklerimizi

yok etti. Gümüş Şehir'i çeviren birliklerimiz ağır kayıplar verdi. Haberleri bana yeni ulaştı. Buraya geliyorlar kralım. Sitinya'yı aşıp etrafımızı çevirecekler. Halktan ve şehir efendilerinden onlara katılan çok kişi var."

"Bu nasıl olur? Koca Atlantis ordusu rahiplere mi yeniliyor?"

"Başlarında Yoşi'nin yanında Sidis de var. Rahipler ordusunu o komuta ediyor."

"Sidis mi? Onu Atlantis'ten kızımı bulması için göndermedim mi? Bu zamana kadar onlarla mıymış?"

"Evet, kralım. Emrederseniz asıl ordumuzla saldırıp, hepsini yok edebilirim. Buraya kadar gelirlerse çok fazla kayıp veririz."

"Hayır Zetis. Tek bir savaşçımın burnu bile kanamadan bu işi halledeceğim. Onlara karşı savunma yapılmazsa Sitinya'yı aşmaları ne kadar zaman alır?"

"Muhtemelen Işık Kuleler'e, yani Ak Rahipler'e de saldırdıktan sonra gelecekler. Bu yüzden buraya varmaları dört ya da beş günü bulacaktır. Kralım bunu nasıl yapacaksınız?"

"Atımı hazırlayın. Beraber Kuzey Şehri'ne gideceğiz Zetis. Her şeyi öğreneceksin ve bunu nasıl yapacağımı göreceksin."

"Emredersiniz kralım!"

Zetis koşarak salondan çıktıktan sonra Kral Ridan da taht salonundan ayrılıp odasına doğru çıktı. Şöminesindeki gizli geçidi açıp panzehir üreten adamlarının yanına indi. Karşısındaki adamlar bir anda kralı tekrar görmenin

şaşkınlığını yaşarken asıl şok olacakları sözler kralın ağzından dökülmeye başladı:

"Bundan sonra panzehir üretmeyeceğiz. Tüm hastalıkları yok edeceğiz. Ondan bir bardak bana getirin. Asıl panzehiri alın ve Kara Piramit'e gidin. Buradan çıkarken de ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Adamlardan biri koşarak arkadaki koridora girdi. Adamlar, kazanların altındaki ateşi kayaların arasından akan coşkun nehirden aldıkları sularla söndürürken, mor renkli panzehirden bir bardak getiren adam, "Buyurun kralım," dedi. Kral Ridan, bardağı kafasına dikti.

"Acele edin. Fazla zamanımız kalmadı."

Kral Ridan aynı yoldan tekrar çıktıktan sonra şöminesini eskisi gibi kapattı. Üzerindeki gösterişli elbiseleri çıkarıp, koca bir "A" harfi işlenmiş parlak zırhını giydi. Kılıcını özenle yerine yerleştirip, gece mavisi pelerinini taktı. Miğferi elinde odadan çıktıktan sonra muhafızlarının şaşkın bakışları arasında sarayın ön bahçesine indi. Herkes, 'Kral zırhlarını giyip, savaşa mı katılmaya gidiyor?" diye konuşurken, Komutan Zetis ile Kuzey Şehri'ne doğru yola çıktılar.

Komutan Zetis, yol boyunca gayet mutlu görünen krana tek bir söz bile etmeden yanında ilerledi. Onun, bunca eyden sonra aklını kaybetmeye başladığını düşünüyordu. Oğlunun ölümü, kızının kaçırılması, karısını öldürmesi ve Atlantis'te çıkan büyük isyan... Tahtı sallanıyordu. Şimdiyse tekrar, her zor anda gittiği Kuzey Şehri'ne beraber gidiyorlardı. O karların içerisinde ne olabilirdi ki? Orduyla

tek koldan saldırıp, hepsini birer böcek gibi ezmek varken nereden çıkmıştı bu yolculuk?

Atlarını çatlarcasına sürüp, gün batmadan Kuzey Şehri'nin duvarlarına vardılar. Gözcüler kapıyı araladığında ileride kızıl renkte parıldayan piramidi gördüler. Komutan Zetis, "Kralım, Kara Piramit nasıl böyle parlıyor? Bu nedir?" diye sordu.

"Bunu ben de şimdi gördüm ama neden olduğunu biliyorum. Saf güç ellerimizde Zetis. Rahipler bir yana, artık hiç kimse karşımızda duramayacak."

"Neden bahsediyorsunuz kralım? Hiçbir şey anlamıyorum."

"Gel Zetis. Her şeyi görünce anlayacaksın."

Kral, atını karların üzerinde şaha kaldırıp hızla piramide doğru sürmeye başladı. Zetis de peşinden ilerliyordu. Kara Piramit'e vardıklarında, yapının üzeri ve çevresi, kordan bir sarmaşıkla sarılmış gibiydi. Atlarından inip, kapıya yöneldiklerinde içerideki savaşçılar büyük bir heyecanla krallarına selam verdiler. Zetis, buranın içini ilk kez görüyordu. Merdivenleri hızlı adımlarla çıktıktan sonra karşılarına çıkan ihtiyar rahip, "Uyandı ama hazır olması için zamana ihtiyacımız var kralım," dedi.

"Ne kadar zamana?"

"Çok uzun değil kralım. Gücünü kazanması ve ordusunu getirebilmesi için buna ihtiyacımız var."

Kral ve Zetis, ihtiyar rahiple, Taragay'ı öldürdükleri odanın kapısını araladıklarında içeriden gözleri kamaştıran kızıl bir ışık saçıldı. Sonra bir anda soğuklaşıverdi.

Tavandan asılmış olan zincirin ucu kopuktu. Taragay'ın cesedi ortalıkta görünmüyordu. Kızıl taş hâlâ parıldamaya devam ediyordu. Kral Ridan etrafı süzerken, karşı duvarın köşesindeki karanlıktan ağır adımlarla kendilerine doğru yaklaşan birinin olduğunu fark ettiler. Komutan Zetis, piramitte neler döndüğünü çözmeye çalıştığı sırada karartıdan yükselen korkunç sesle irkildi.

"Kimsin? Beni getirten sen misin?"

Kral, birkaç adım öne çıkıp, diğerlerine beklemelerini işaret etti.

"Ben Kral Ridan. Atlantis'in kralıyım. Ağaçta çatlak açıp, kökten seni getirten benim."

"Neden?"

"Saf karanlık güç için. Tüm düşmanlarımı yok edip, yeryüzünün tek kralı olabilmek için."

Karartı ışığa doğru çıkmaya başladığında neye benzediği net görülmeye başlandı. Taragay'ın cesedi tanınmayacak bir hal almıştı. Tek kolu olmayan, kafası kel, kara derili ve kızıl gözlü biri yaratık çıktı. Oldukça uzun boylu ve sivri dişliydi.

"Ben Erlik Han'ın on sekiz çocuğundan biriyim. Dokuz oğlundan Bada Han! Bu taşın sizin gibi zayıf insanların eline geçtiği günden beri kendi yer altı dünyamızda yaşıyoruz. Hayat ağacının köklerinde, bakırdan otlar ve kayalarla dolu, göğü kızıl dünyamızda, tekrar sizin topraklarınıza çıkmak için bekliyoruz."

"Ya orduların? Onları ne zaman getireceksin Bada Han? Bana yardım edecek misin?"

"Güçlenmem gerekli Kral Ridan. Oldukça hırslı bir kralsın. Ordularımın tamamını getirdiğimde, diğer gizli güçleri bulmalıyız. Tüm kardeşlerimi ve karanlığın efendisi babam Erlik Han'ı getirmeliyim. Ordularım tamamlandığında, senin tüm yeryüzünü ele geçirmeni sağlayacaklar. Söylediklerimi yaparsan, yeryüzünde insanların tek kralı sen olursun!"

Kral Ridan gülümsüyordu. Kral Zetis ise bu garip varlığın başlarına dert olabileceğini düşünüyordu. Kral bilmeden büyük bir lanete bulaşmış olabilirdi.

"Uyandığımda, yer altı dünyasına kapatıldığımız zamanki savaştan sonra, burada kalan kardeşlerimden birinin ordularından olanların sesini duydum. Onlar buradalar mı?"

"Evet, Bada Han, Emegenler de buradalar."

Komutan Zetis, gözlerini açıp, kralına bakmaya başladı. Bu toprakları neden gizli tuttuğunu şimdi anlıyordu.

"Gücümü topladığımda onlar da emrime girecekler. Bu taşı saklayanlar kimlerdi? Diğer gizli bilgiler nerede?"

"Agartalılar adında bir topluluk var. Topraklarının nerede olduğunu bulamıyoruz. Mu'dan sonra tüm gizli bilgiler oraya taşınmış. Bu taşı da atalarım onlardan kaçırmış. Onları bulabilirsen tüm bilgileri alabiliriz."

"Merak etme, güçlendiğimde hepsini bulacağım. Şimdi beni rahat bırakın!"

Kral Ridan, Zetis ile dışarıya çıkarken ihtiyar rahip de kapıyı kapattı.

"İhtiyar, Emegen liderini buraya çağırın! Duvarın arkasına geçmelerinin zamanı geldi."

"Emredersiniz kralım!"

Kral Ridan, Komutan Zetis ile bir odaya geçtiler. Zetis, şaşkın gözlerle kralının bir açıklama yapmasını bekliyordu.

"Bana öyle bakma Zetis. Bunu senden bile gizlemeliydim."

"Kralım bu canavarlar bize bir laneti getiriyor olmasınlar? Emegenler'in soyunun tükendiğini sanıyordum. Onları biliyoruz. Kadim yazıtlarda nasıl öldüklerini, eskiden nerede yaşadıklarını biliyoruz. Rahipleri yok etmede büyük bir güç olacaklardır ama konuştuğunuz Bada Han, bana hiç güvenilir gelmedi."

"Merak etme Zetis. Hayallerindeki gibi kardeşlerini ve babasını buraya getirmesine izin vermeyeceğim. O taş, onun geçiş kapısı. O taş yok edildiğinde o da geldiği yere geri döner. Ordularını getirmesi benim için yeterli. Sonrasında ordular, yeryüzü var oldukça Atlantis tahtına hizmet edecek."

Komutan Zetis, başını umutsuzca sallayıp, içerideki canavarı düşünmeye başladı. Arka arkaya dolan şarap kadehini yudumlamaya devam ederken ihtiyar rahip bir süre sonra içeriye tekrar girdi.

"Emegen lideri geldi kralım."

Komutan Zetis, bir Emegen göreceği için heyecanlıydı. Kralının arkasından piramidin ön kapısına kadar indi. Karşılarında dikilen mavi derili, dev gibi Emegen'i gördüğünde olduğu yerde donup kaldı. Kral Ridan, "Beklediğin günün yakın olduğunu sana söylemiştim," dedi. Omzun-

daki koca kara postların tepesine taktığı insan kafatasla-rıyla daha da ürkütücü görünen Emegen, ağzını kocaman açıp büyük bir kahkaha attı.

"Sonunda kral! Ne zaman duvarı geçeceğiz?"

"Bu gece bitmeden önce ilerideki tepeliğe fıçılar bıra-kılacak. Onu çok dikkatli bir şekilde orduna götür. Herkesi içmesini sağla. İçinizdeki zehri tamamen yok edecek."

"Tamamen yok etmek mi? Peki bunu neden yapıyor-sun? Kimi yok edeceğiz?"

Kral Ridan, zırhının içerisinden bir okla yolu gösteren haritayı verdi.

"Bu gördüğün yolda ilerleyip, karşına ne gelirse yok edeceksin. Kara Rahipler, Atlantis'teki isyancılar. Onlar-dan birinin bile yaşamasını istemiyorum. Bir gözcü birliği de sizinle birlikte gelecek. Yolda gerekli yerlerde sizlere yol gösterecekler. "

"Ya senin insanlarından biri karşımıza çıkarsa?"

"Mavi pelerin takan Atlantis savaşçıları ve birlikleri görürseniz kesinlikle saldırmayın. Bunu size gözcü birliği söyleyecektir. Geriye kalan ne varsa, kim olursa olsun yok edin!"

Emegen lideri arkasını döndüğünde, "Daha bitmedi!" dedi Kral Ridan.

"Kanınız bu zehirden temizlendiğinde emrimden çık-maya çalışanlar olursa sonları ölüm olur. Bada Han, be-nimle birlikte ve şu an piramitte gücünü topluyor. Geldiği-niz dünyanın efendilerinden biri."

"Bize vaat ettiğin toprakları verirsen, kimse isyan çı-karmaz Kral Ridan."

"Önce Atlantis, sonra vaat ettiğim topraklar!"

Emegen lideri uzaklaşırken Kral Ridan gülümseyerek, "Onlara ordumuzu kullanmadan bizim için koca bir imparatorluk inşa ettireceğim Zetis," dedi ve gülümsedi.

Kral ve Komutan Zetis, piramide tekrar girerken kuş tüyü gibi süzülmeye başlayan kar, bir süre sonra rüzgârla daha da sertleşti. Saatler birbirini kovalarken Emegen lideri yanına aldığı dört savaşçıyla tepeliğe doğru at arabasına yüklenmiş fıçıları gözlüyordu. Kalın zincirlerle devrilmemesi için iyice sabitlenmiş olan fıçılar onların geleceğiydi. Sarayda panzehiri yapan adamlar Emegen liderine fıçıları verdikten sonra piramide döndüler. Emegen lideri ise ırkının yaşadığı alana doğru yola çıktı.

Gelen panzehirin özgürlükle aynı anlamı taşıdığını bilen Emegenler, liderlerini gördüklerinde çılgınca bağırıp bir an önce içebilmek için fıçının açılacağı anın gelmesini istiyorlardı.

O gece, her yudumda yüzyıllar boyunca beklenen özgürlüğe kavuşan Emegenler, ölüm haykırışlarıyla göğü doldurdular. Kadim yazıtlardaki yenilmez ordunun, duvarın önüne çıktığında, akıllarında sadece her şeyi yok etmek vardı...

Mavi Ölüm

İki günün sonunda Kuzey Akad prensinin ordusuyla kamp kurduğu alana gelen Börü, yakıcı güneşin altında ordusuna dinlenmelerini emretti. Kendisini çadırının önünde karşılayan Prens Sethar, " Hoş geldiniz yiğit Uyguriler," dedi. Börü ve Cerdukay, Sethar'ın hemen arkasından çadıra girip, oturdular. Demirdağ kurtlarını gören Akad savaşçıları korkulu gözlerle bu güzel hayvanları izlerken Börü, "Kurtlarımız aç Prens Sethar. Burası onların avlanabileceği hayvanların olmadığı topraklar," dedi. Prens, hemen adamlarına birkaç keçiyi kesip kurtlara vermelerini emrettikten sonra, büyük kara gözlerini açarak, "Bize desteğiniz için minnettarım," dedi.

Cerdukay, saçları omuzlarına kadar düşen kavruk tenli, sakallı prensi inceliyordu. Zayıf bir bedeni vardı. Uzun zamandır savaşta oldukları, dışarıdaki adamların bıkkın yürüyüşlerinden bile belliydi.

"Ordun kaç kişilik Sethar? Kardeşinin ordusu karşısında daha mı azsın?"

"Aslında ordum yok olmak üzere Cerdukay Bey. Gün geçtikçe daha da tükeniyoruz. Başlarda çok kalabalık ve güçlü bir orduyduk ama Mısır, kardeşime devamlı paralı savaşçılar gönderiyor. Her savaş sonrası kazanıp, onları

geri püskürtsek de daha fazla savaşçıyla tekrar geliyorlar. Biz devamlı kan kaybetmiş oluyoruz. Tek şansımız, hâlâ Babil'in elimizde olması. Fakat yıkılmak üzereyiz."

"Neden Babil'in surlarından şehri korumuyorsunuz? Neden açıkta savaşıyorsunuz?"

"Ellerinde çok güçlü ateşli toplar var. Çok sayıda da savaşçı bulunuyor. Bunu denedik ama kayıplarımız daha fazla oldu. Kardeşimin derdi sadece Babil'i ele geçirmek değil, beni ve savaşçılarımı, halkımla birlikte tamamen yok etmek."

Börü, gülümseyerek, "Mabedin baş üstadı buradaki tepelikleri açıkça gösteren bir haritayı bana verdi. Alanlar, ağaçlara kadar işaretli. Kardeşini tek savaşta bitirmeliyiz. Söylediğin gibi devamlı yardım geliyorsa, onların da önünü kesmek için güneye bir savunma hattı da kurmalıyız. Zaman kaybetmeden gücümüzü toplayıp, Mısır'a saldırmalıyız," dedi. Prens Sethar gözlerini açarak, "Mısır mı?" diye kekeledi.

"Evet Sethar. Mısır yok edilmeden Babilonya asla eski günlerine dönemez. Sen krallığını sağlamlaştırsan bile kardeşinden sonra başka biri saldıracak. Onların istediği bu. Kardeşin olmazsa, başka bir liderle Babil'i güçsüz bırakmak. Mısır, bize de defalarca casuslarını gönderip can alan bir yılan."

"Börü beyim, onun çok büyük bir ordusu var. Gördüğüm kadarıyla oldukça kalabalık bir ordunuz var ama Tann Kral'ın ordusunun büyüklüğünü hiç kimse bilmez."

"Kumdan tepeleri savaşçılarımla dolduğunu gören

Tanrı Kral, neye uğradığını şaşıracaktır! Hem bir Uyguri savaşçısı onlarla paralı savaşçıya bedeldir. Bunu sakın unutma!"

Bu sırada kızartılmış tavuk ve içecekler çadıra getirildiğinde, muhafız, "Kurtlar doyuruldu efendim," dedi. Börü, gülümseyerek başını salladıktan sonra tavuktan bir parça koparıp yemeye başladı. Cerdukay, "Yarın sabah bu işi bitireceğiz Prens Sethar. Daha fazla beklememize gerek yok. Ordumuzun dinlenmesi için bir gece yeterli. Orduna haber ver. Yarın sabaha hazır olsunlar. Kardeşinin üzerine doğru ilerleyeceğiz," dedi. Prens Sethar başını sallayarak Cerdukay'ın sözünü onayladıktan sonra yemekten bir parça alıp yemeye başladı.

***

Börü ve ordusu ilk savaşları öncesi dinlenirken, Atlantis'te Emegen katliamı başlamak üzereydi. Ak Rahipler'i öldürüp, Işık Kuleler'i ele geçiren Yoşi, Sidis ile beraber Kral Şehri'ne saldırmak için an kolluyorlardı. Atlantis savaşçıları Kral Şehri ile Işık Kuleler arasında oldukça kalabalık bir savunma hattı kurmuşlardı. Kuzey Şehri gözcüleri, Atlantis orduları komutanının yanına gelip, orduyu daha güneye kaydırmalarını ve Kral Şehri sınırındaki savunma hattının daha geriye çekilmesini söylediler. Gözcülerin elindeki kral mühürlü deriye bakan komutan, kralın tahtı bırakıp geri çekilmeye başladığını düşünüyordu. Atlantis komutanı, "Bunu yaparsak saldırıya geçecekler. Komutan Zetis'den hücum emri beklerken bu geri çekilme ve güneye doğru hareket de neyin nesi?" diye sordu.

"Bu işi başka bir ordu yapacak. Tepeliğe doğru çıkın komutan. Ne olduğunu göreceksiniz. Güneye kaçmaya çalışanları durdurun, bizim için yeterli."

Mühürlü deriyi gördükten sonra komutanın yapabileceği bir şey yoktu. Gözcünün dediğini uygulamak için ordusuna emir verirken, Yoşi gülümseyerek Işık Kuleler'deki tapınağın tepesinden Atlantis birliklerinin geri çekilişini izliyordu. Yanına yaklaşan Sidis, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Bak, korkusuz Atlantis savaşçıları Kral Şehri'nin sınırlarının daha da içine çekiliyorlar. Seninle işbirliği yapmak akıllıcaydı Sidis. Buraya kadar en az kayıpla ilerlememiz bu kadar kolay olmazdı."

"Bu daha bir şey değil Yoşi. Çok yakında sen Atlantis tahtına otururken ben de güney şehirlerimin tam ortasına gösterişli sarayımı dikeceğim."

İkisi de içten kahkahalarla gülerken, komutanın yanından ayrılan gözcü yüksek bir noktadan, atına yüklediği çantasından büyük bir borazan çıkardı. Bu, piramitte Emegenler'i ava çağırmak için kullandıklarının aynısıydı. Atlantis birliklerinin hareketlendiğini fark edince borazanı çalmaya başladı. Emegen lideri sesi duyduğunda yanında bekleyen gözcü birliğine doğru dönüp, "Şehirde kimse canlı kalmayacak," dedi. Gözcüler başlarıyla Emegen liderini onayladıktan sonra uzun yolculukta daha acıkmış olan Emegenler çıldırmış gibi bağırarak saldırı emrini beklemeye başladılar..

Sidis, uzaklardan gelen garip sesleri dinleyerek, "Bu

da ne?" diye Yoşi'ye döndü. Yoşi, sesin ne olduğunu anlayamamıştı. Sesin geldiği tepeliğe doğru ikisi de dikkat kesildiler. Atlantis komutanı ise çalan borazandan sonra neyin geleceğini merak ediyordu. Sidis, aşağıda savunma düzenine geçen binlerce rahibi izliyordu. Kral Ridan'ın nasıl bir oyun yaptığını çözmeye çalışıyordu. Deniz tarafına baktığında yaklaşan bir gemi görmüyordu. Güneyden de üzerlerine bir ordu gelmiyordu. O zaman bu neyin nesiydi?

Ayakları altında hissettikleri titreşimler giderek arttığında tepelikten aşağıya koşan Emegenler'i fark ettiler. Sidis, "Bu... Bunlar da neyin nesi? Bu gelenler de ne Yoşi?" dedi.

"Bu imkânsız! Onlar kadim yazıtlardaki Karanlığın Ordusu! Onlar Emegenler, Sidis! Kral, demek ki onlara güveniyordu!"

Yoşi, şaşkın gözlerle üzerlerine gelen binlerce Emegen savaşçısını izlerken Sidis kolundan çekip, "Hadi! Güneye doğru kaçmalıyız. Yoksa buradan asla canlı çıkamayız," diye bağırdı.

Emegenler yaklaştıkça rahiplerin dizleri daha da güçlü titriyordu. Savunma hattından çıkmaya çalışanlar engelleniyordu. Korkudan elinden kılıçlarını düşürenler bile vardı. Atlantis komutanı gelen orduyu izlerken, "Bu ordu inanılmaz!" diye söylendi. Binlerce Emegen, üzerlerine gelen oklara bile aldırış etmeden, açlığın da verdiği saldırganlıkla tepeden inen mavi renkte bir çığ gibi rahiplerin savunmasını tam ortadan yardılar. Önüne gelen rahibi

koca kılıçları, topuzları ve tokmaklarıyla paramparça ederek ilerleyen Emegenler çok kısa sürede tapınağın kapısına kadar vardılar. Kara Rahipler, onları durdurmaya çalışsalar da çok az Emegen'i düşürebilmişlerdi. Tek kılıç savuruşunda üç rahibin canını alan savaşçılara karşı şansları yok denecek kadar azdı. Atlantis komutanı, birliğine hızlı olmalarını emredip atını güneye doğru sürmeye başladı. Kara Rahipler arasından kaçmaya çalışanlar, kendilerini Atlantis oklarının beklediğinden bihaberlerdi.

Sidis ve Yoşi, atlarına binip, yanlarındaki yüz kadar rahiple güneye kaçmaya çalışanların başını çekiyorlardı. Sidis bir anlığına başını geriye çevirdiğinde bir Emegen'in yok olmak üzere olan savunma hattındaki rahiplerden birini yakaladığını gördü. Koca eliyle başını tutup, zayıf bir başak tanesi gibi koparıp fırlatışını, akan kanı içtikten sonra hâlâ titreyen bedeni bir kum torbası gibi fırlatışını gördü. Onları yenmek imkânsızdı. Sidis, içine dolan ölüm korkusuyla atını çatlatırcasına ileri sürmeye başladı. Emegenler güçlüydü ama koşarken ağır kalıyorlardı. Yoşi, kurtulduklarını düşündüğü anda sanki güneşin önünü koca bir kara bulut kapladı. Üzerlerine gelen binlerce oku sadece izlemekle yetinen Yoşi, "Tanrılara lanet olsun!" diye bağırdı.

Üzerlerine yağan oklarla atlarından yuvarlanıp, vücutları delik deşik olan Yoşi, Sidis ve rahipleri, tahta ulaşmaya bir adım kala öldürüldüler. Emegenler'den güneye kaçmaya çalışanlar aynı şekilde yok edilmeye devam ederken, deniz tarafına kaçmaya çalışanlar, çoktan kıyıya

kadar dağılmış ölümcül mavi devlere er ya da geç yakalanarak öldürülüyorlardı. Gözcü, atını hızla Yoşi ve Sidis'in cesetlerinin olduğu yere doğru sürmeye başladı. Atlantis birlikleri boynundaki mavi pelerin ve "A" işaretli zırhını gördüklerinde oklarını tekrar yerlerine koydular. Rahiplerin hepsi katledilmiş, Emegenler savaşı bitirip, beslenmeye geçmişlerdi. Gözcü, belindeki kılıcını çekip, Yoşi ve Sidis'in kellesini kesip, bir çuvala koydu. Yanına gelen diğer gözcülerden birine çuvalı verip krala gönderdi. Kara Kardeşlik en kalabalık ordusunu ve liderlerini çok kısa bir zamanda kaybetmişti. Güney şehirlerine dağılmış olanlar ise, bir savaştan çok av havasında yok edileceklerdi.

***

Atlantis, içerisindeki isyancıları temizlerken, Di imparatoru da altından ejderhalarla çevrilmiş büyük tahtında, karşısında dikilen iki komutanına bakıyordu. Yanlarında getirdikleri derbeder haldeki Togan'ı süzdükten sonra, "Bu kim?" diye sordu. Komutanlarından biri öne doğru çıkıp selam verdikten sonra başı öne eğik olan Togan'a kafasını kaldırmasını fısıldadı.

"Bu Cerdukay'ın iki komutanından biri efendim. Adı Togan. Cerdukay'a ihanet etmiş. O da elini ve dilini kesmiş. Diğer elinin parmaklarını da Gazap Birliği'nin komutanı Orus ezmiş. Konuşamıyor ama bize her şeyi yazarak anlattı."

"Demek Togan sensin! Adını kaç kere duydum hatırlamıyorum. Çok muhafız kaybettim. Bunların içinde en çok da senin ve Orus'un adı geçiyordu. Demek kellesini

ıldığım Optar'ın oğlu Cerdukay'a ihanet ettin. Kim için çaışıyormuş?"

"Atlantis için efendim. Komutan Sidis ile görüşüyormuş. Cerdukay'ın iki yüze yakın savaşçısını öldürtmüş. Onun yerine geçmek istiyormuş. Onu bulduğumuzda bir hayvan gibi kafese kapatılmıştı. Tepesinde de bu deri parçası vardı. Cerdukay size yazmış efendim."

Komutan deri parçasını imparatorun en yakınındaki Kızıl Ejderha Birliği'nin savaşçısına uzattı. On merdiveni hızla çıkan savaşçı imparatora deriyi uzattı. İmparator, Cerdukay'ın kendine gönderdiği mesajı okuduktan sonra ince kaşlarını çatıp, deriyi yere fırlattı.

"Demek geri dönecek ha? O çöllerde gebermezse ordumun önünde yok olacak! Togan işimize yarayabilir. O çok iyi bir savaşçı olmalı. Cerdukay'dan sana yaptıklarının intikamını almak istiyor musun?"

Togan, imparatora doğru bakıp başını salladı.

"Bu topraklara geri dönebilirse, onun kellesini sen alacaksın Togan! Bunun içinde hazır olmalısın. Sana intikamını almayı vaat ediyorum. Benim için savaşmaya ne dersin?"

Togan tekrar başını salladı. Yanında dikilen komutanlar şaşkın gözlerle kılıç tutamayacak durumda olar Togan'ın nasıl savaşacağını düşünüyorlardı. İmparator "Bana en iyi demircileri getirin! Seni tekrar savaşabilecel bir Togan haline getireceğim!" dedi. İki muhafız koşaral dışarıya çıkarken, Togan'ın aklında Cerdukay'ın sözlei dönüyordu. Yol boyunca da hiç aklından çıkmamıştı. Kay

bettiği tüm sevdikleri ve ona bir pislik gibi bakan gözler, onu uykusunda bile rahat bırakmıyordu. İmparator, Togan'ı göz önünden ayırmamalarını ve her zaman başında iki muhafızın olmasını emretti. Geceleri kapısı kilitlenip, gündüzleri iki muhafızla gezecekti.

Babil'in Efendisi

Yeni gün kara bulutlarla kaplı gökyüzüyle kendini gösterdiğinde Börü ve ordusu, Prens Sethar ile yola çıktılar. Bir saatlik mesafe gerilerindeki muhteşem güzelliğiyle yükselen Babil şehri, surlarının burçlarına Uyguri bayraklarını asmış, gelecek zafer haberini kutlamak için bekliyordu. Akad beyleri, bugün iki kardeşin savaşından sonra çıkacak olan yeni krallarının kim olacağını merak ediyorlardı. Yıllar boyu süren bu parçalanmış güç sonunda tekrar yükselebilecek miydi?

Börü ve Cerdukay, kurtlarının tepesinde kurak toprakların üzerinde birkaç saat yolculuk yaptıktan sonra Güney Prensi'nin ordusuyla karşı karşıya geldiler. Prens Sethar, tek bir savaşın olacağını ve bunun kralı belirleyeceğini bildiren mesajını alan kardeşi tüm ordusuyla hazırda bekliyordu. Uzun süren kısa savaşlar hem Akad kabilelerine hem de Babil'e fazlasıyla zarar veriyordu. Güney Prensi savaşı kazanacağından emindi. Ağabeyi Sethar'ın ordusunun sayısının asla kendisininki kadar olamayacağını biliyordu. Börü ise, Hatti okçularını ve Amazon savaşçılarını iki taraftan, tepeliklerin arkasından ilerleterek, düşmanı gizlice çevrelemişti. Uyguri savaşçılarının büyük bir kısmıysa, kendilerinden daha geride ilerleyerek, düşmana

sayıca az olduklarını göstermeye çalışıyorlardı. Güneyin özgür savaşçıları, bir mağlubiyet karşısında Babil'in kaybedilmesini engellemek için şehrin surlarını koruyorlardı.

Cerdukay ve Börü'nün yanına gelen Prens Sethar, "Bizimle konuşmak isteyecektir," dedi. Börü, yeri inceliyordu. Coşkun ırmağa yakın bu savaş alanında zemindeki kumun daha sert olduğunu, atların hızlı yol alabileceklerini düşünüyordu. Cerdukay, karşısındaki orduyu inceledi.

"Onlar ordu olmayı becerememişler Prens Sethar. Dizilişlerine bir bak. Sadece saldırmayı düşünüyorlar, sağları ve solları açıkta. Uyguriler için böyle bir ordu kolay bir hedeftir."

Güney Prensi arkasında iki savaşçıyla savaş meydanının ortasına geldiğinde, kurtlarına hız veren Börü ve Cerdukay, Prens Sethar ile birlikte görüşmek için yanlarına gittiler. Güney Prensi kurtları ve üzerindeki Uyguri beylerini süzüyordu. Gülümseyerek karşısında dikilen ağabeyine, "Demek o kadar az savaşçın var ki, orduna iki Uyguri beyi aldın. Hâlâ sayıma yetişemedin ağabey. Bence şimdiden Babil'in yeni kralı önünde diz çökmelisin. Bu iki Uyguri beyine güveniyorsan, büyük hata yapıyorsun," dedi.

"Arkanda, altın için savaşan iki çöl hayduduyla savaş görüşmesine gelmen senin ne kadar acınacak halde olduğunu gösteriyor. Akad beyleri bile artık seni bir Akadlı olarak görmüyorlar. Sen bir Mısırlı olmuşsun. Tanrı Kral'ın komutanı olmaktan başka bir şey olamazsın!"

"Bunu göreceğiz ağabey. Bu kurtları da sevdim. Onları canlı yakalayıp sarayımdaki bahçemde bineceğim. Her seferinde de bu iki zavallı Uyguri beyini hatırlayacağım."

Cerdukay gülümseyerek, "Sen bizim kim olduğumuzu bilmiyor olmalısın. Arkandaki iki çöl hayduduna o algalanan kurt ve aslanlı bayrakların ne anlama geldiğini öndüğünde sormalısın! Çünkü seni ve adamlarını bekeyen katliamı bilerek ölmen, belki daha az acı çekmeni ağlar," dedi. Güney Prensi, arkasındaki Mısırlı savaşçıya baktı. İki muhafızı korkulu gözlerle Cerdukay'a bakıyorardı. Babası Optar'ı ve sonrasında Cerdukay'ın ağabeyini öldürüp, beyliğe oturuşunu, acımasızlığını duymuşlardı. Börü, kurdunu hırlatarak, Güney Prensi'nin atlarını geriye doğru çektirdi.

"Savaş işte bu kadar olacak! Savaşta sayının hiçbir öneminin olmadığını bugün anlayacaksın aptal! Adım Börü! Efendine savaştan önce haber gönder. Gümüş Piramit'i, seni burada ezdikten sonra yıkmaya gideceğim!"

Börü, Cerdukay ve Prens Sethar, ordularının başına geri dönerken Güney Prensi, muhafızlara Uyguri beylerini sordu. Yanındaki adamlarının korkuyla titreyen seslerini duyunca içine azıcık da olsa kaybetme korkusu düşen prens, kalabalık ordusuna baktıkça cesaretini topluyordu. Börü'nün işaretiyle davullar çalmaya başladı. Düşman tarafından yükselen "Hücum!" sesleriyle harekete geçtiklerini gören Börü, "Gümüş Maskeliler ve Gazap Birliği! Hazır olun!" diye bağırdı. Cerdukay, okçu birliğinin öne çıkmasını emrettikten sonra, Börü'nün hamlesini beklemeye başladı. Börü'nün hücum emriyle davullar daha da sert vurulmaya başladığında Orus ve Bore'nin birlikleri saldırıya geçtiler. Cerdukay, elini havaya kaldırıp, sertçe indirdi.

Oklar, Cerdukay'ın emriyle bin kadar savaşçıdan oluşan ilk düşman birliğinin üzerine yağdırıldı. Bu sırada Orus, arkasındaki kara zırhlı, kara miğferli, kollarında kızıl bir kumaş sarılı Gazap Birliği'ne açılmalarını emretti. Bore ise, gümüş renkte maskelerini takmış yüz kadar savaşçısıyla son hız, bir mızrak gibi ilerliyorlardı.

Üzerlerine gelen okları engellemek için kalkanlarını kaldıran düşman birliğinden sağ kalanlar, diplerinde bitiveren iki efsane birliğin kılıçları altında can vermeye başladılar. Gümüş Maskeliler, hızları ve güçleriyle doğuştan Tanrı'nın kendilerine verdiği armağanı ustaca kullanıyorlardı. Orus ve birliği ise düz bir hatta, kurak topraklara sanki gerideki ordu için kandan bir halı seriyordu. Güney Prensi, göz açıp kapayıncaya kadar az sayıdaki savaşçı birliğine kaybeden savaşçılarını öfkeyle izliyordu. Dişlerini sıkarak, atını öne doğru sürdü.

"Tüm ordu hücum!"

Güney Prensi, en büyük hatayı bu emriyle yapmıştı. Börü gülümseyerek, "Kardeşinin gözünü bürüyen güç hırsı, şimdi onu ölüme götürüyor Prens Sethar," dedi.

"O bunu çoktan hak etti Börü Bey."

Gazap Birliği ve Gümüş Maskeliler iki yana doğru açıldığında tepeliklerden aşağıya akın akın gelen Hatti okçular iki yandan düşman ordusunu yok ederken, Börü ve Cerdukay, "Hadi! Kumları kanla sulayalım!" deyip kurtlarına hız verdiler. En arkadan kendilerine katılan diğer birliklerle çelikten bir dalga gibi Güney Prensi'nin üzerine ilerleyen Börü'nün ordusu çılgınca savaşıyordu. Amazon-

lar, düşmanın gerisinden dolaşıp, koca bir yuvarlağın içerisinde sıkıştırdıkları düşman birliklerini uzun mızraklarıyla yok ediyorlardı. Ortada sıkışıp kalan ordusuna, "Bir şeyler yapın! Çıkarın beni! Hadi ahmaklar, o kadar altını boşa almıyorsunuz, savaşın!" diye bağırıyordu. Börü ve Cerdukay kurtlarından inip, pusatlarıyla savaşçıları birer birer yere sererek ilerliyorlardı. Hemen yanlarındaki iki savaşçı kadın Aysera ve Göksu Hatun, omuz omuza ilerliyorlardı.

Çevresindeki savaşçı sayısı daha da azalan Güney Prensi, kaçmaya çalışan çöl haydutlarının öldürülüşünü izliyordu. Sanki etrafına örülmüş cesetten bir kuyunun dibinde gibiydi. Kılıçlarını bırakıp ellerini kaldıran üç yüz kadar savaşçısı oldukları yerde dizlerinin üzerine çöküp, bağışlanmak için yalvarmaya başladıklarında, belinden çıkardığı el boyundaki bıçağını çıkardı. Atının üzerindeki ağabeyine fırlatmak üzereyken, Börü yerden bir mızrak alıp fırlattı. Güney Prensi'nin tam göğsüne giren mızrağı gören Sethar, atından inip, yerde diz çökmüş savaşçıların arasından geçerek kardeşinin yanına gitti. Agarta üstadı Jivern ve Zile, kana bulanmış kılıçlarıyla beylerinin yanına geldiler. Prens Sethar ise, kardeşinin kendine fırlatacağı bıçağı elinden aldı. Ağzından kanlar boşalan ama hâlâ öfkeyle kendine bakan kardeşine, "Tanrı Kral sadece Babil'i ikiye bölmedi. Akadlar'ı, bizi, kalplerimizi ikiye böldü kardeşim. Ama hâlâ bana öfke dolu gözlerle bakıyorsun," dedi. Kardeşinin ölümünü izleyen Prens Sethar, savaşçılarına teslim olmuş düşmanları bağlamalarını emretti.

Börü'nün yanında dikilen Jivern, ellerini havaya kaldırıp, "Börü Bey ve Cerdukay Bey'in ilk zaferini kutlayın yiğitler! Aslan ve Kurt ilk kanını akıttılar! Babil Şehri bu gece zafer ışıltılarıyla dolsun!" diye bağırdı. Savaşçılar hep bir ağızdan zafer naraları atarken Börü ve Cerdukay kurtlarının üzerine bindiler. Prens Sethar yanlarına gelip, "Tutsakları ne yapacağız?" diye sordu. Börü, ayakta bekleyen üç yüz kadar savaşçıya döndü.

"Bunları ellerinden bağlayıp, Tanrı Kral'ın birliklerinin yakınlarında bıraksınlar Prens Sethar. Ona Gümüş Piramit'i başına yıkmaya geleceğimizi söylesinler. Altın uğruna savaştılar. Şimdi gidip, o altınların içerisinde kendi kanlarıyla boğulsunlar!"

Prens Sethar, adamlarına onları götürmelerini emredip, dönüşte güneyde gözcü birlikleri oluşturmalarını emretti. Börü ve Cerdukay en önde, zafer çığlıklarıyla Babil şehrine doğru yola çıktılar.

Gün batımında şehre vardıklarında, Börü'yü bekleyen bir sürpriz vardı. Beyaz taşlardan yapılma gösterişli Babil sarayının önünde dikilen Bozdoğan'ı gören Börü, kurdundan inip, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Can kardeşinin oğluna hasretle sarılan Bozdoğan, "Başaracağından hiç şüphem olmadı Börü! En az baban kadar güçlüsün," dedi.

"Babam nerede Bozdoğan?"

"Ben Kan Çukurları'ndaydım Börü. Baban krala götürüldü. Gümüş Maskeliler'in söylediğine göre Kuzey Şehri denilen koca bir duvarla korunan yere götürülmüş. Onu kurtaramadılar ama öldüremezler de."

"Neden?"

"Çünkü bir misafirimiz var Börü."

Gümüş Maskeliler köşede bekleyen sarı saçlı, ay tenli Prenses Luyana'yı karşısına çıkardılar. Aysera'nın kıskanç bakışlarını fark eden Cerdukay hafifçe gülümsedi.

"Sen de kimsin?"

"Ben Kral Ridan'ın kızı Prenses Luyana."

Börü gülümseyerek, "Baban senin için endişelenmiş olmalı prenses. Endişelenmek yerine elini çabuk tutup, babamla seni takas ederse çok yakında tekrar sarayına dönebilirsin. Yoksa bizimle her yere gelmek zorunda kalacaksın," dedi. Luyana başını öne eğip, Börü'nün gülümseyerek yanından geçişine baktı. Savaşçılar kutlamalar için hazırlıklara başlarken Aysera, Babil zindanlarına kilitlenmek için götürülen Luyana'nın karşısına çıktı. Kulağına eğilip, "Umarım baban bir an önce Taragay Bey'i gönderir. Yoksa senin Börü'ye yaklaştığın her an kalbine bıçağımı sokmak için hazırda bekleyeceğim," dedi. Luyana, korkmuş bir halde Aysera'ya bakıyordu. Savaşçılar Luyana'yı götürürken Cerdukay, Aysera'nın omzuna dokundu.

"Hayatımda ilk kez benden daha öfkeli birini görüyorum. Duygularını saklayamıyorsun Aysera."

Aysera'nın yanakları kızarmış bir halde ağabeyine baktı.

"Biz... Biz ağabey..."

"Evdeş olmaya mı karar verdiniz?"

"Evet! Her şey bittikten sonra..."

"Neden? Savaş meydanında evdeşler beraber savaşmazlar mı?"

Aysera cevap vermiyordu. Cerdukay gülümseyerek yanından uzaklaştı. Prens Sethar ise Babilonya'nın dört bir yanındaki Akad kabilelerine habercilerini gönderip, krallığını ilan etti. Babil halkı, yıllar boyu süren savaş yüzünden yokluk içinde, ölüm korkusuyla yaşamaktan kurtulmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Börü'nün orduları Babil Şehri'nin sokaklarında şen kahkahalarla ilk zaferlerini kutluyorlardı.

Börü, uzun süre Bozdoğan ve Cerdukay ile sohbet etti. Cerdukay, nasıl ihanete uğradığını bir kez de Bozdoğan'dan dinledi. Börü ise babası ile başlarına ne geldiğini uzun uzun dinledi. Dinlenmek için Bozdoğan ve Cerdukay'ın yanından ayrılan Börü, saraydaki odasına giderken şehre bakan balkonlardan birinde dikilen Aysera'yı fark etti. Yanına gidip, "Gümüş Maskeliler bugün çok iyi savaştılar," dedi.

"Güney Prensi sadece gözünü güç hırsı bürümüş bir aptaldı. Asıl savaş Tanrı Kral'ın ordularıyla olacak."

"Çok zor bir savaş bizi bekliyor."

"Bu arada ağabeyim, birbirimizi evdeş olarak seçtiğimizi biliyor."

"Ona söyledin mi?"

"Bugün Atlantis prensesine karşı sert bakışlarımı görünce fark etti."

Börü gülümseyerek, "Yapma Aysera, onu kıskanmış olmazsın. O sadece bir tutsak," dedi.

"Atlantis kadınları hakkında hiçbir fikrin yok Börü. Onlar güzellikleriyle savaşçılara sokulup, sonra da yılan gibi sokarlar."

"Gel hadi bir şeyler içelim. Babam için tuttuğumuz bir tutsağı bu kadar kafana takmamalısın."

Börü ve Aysera, Börü'nün odasına gittiler. Uzun süre konuşup gözlerinde kaybolduktan sonra birbirlerinin oldular. Kurdun kanı, aslanınkine karıştı. Gelecek soy, o gece aslanın içine konuldu.

Ertesi sabah, oba ihtiyarlarından biri, Babil Şehri'nde Börü ve Aysera'yı evdeş ilan etti. Cerdukay ile Börü, artık sadece dost değil, kurulacak büyük ailenin birer üyesi olmuşlardı.

***

Babil'de her şey yolunda giderken Gümüş Piramit'in büyük taht salonunda ise Tanrı Kral, gönderilen tutsaklardan on tanesini karşısına dikmişti.

"Anlatın! Güney Prensi'ni öldüren kimdi? Ne kadar büyük ordusu var?"

Börü'nün gönderdiği tutsaklardan biri öne doğru çıkıp korkuyla, "Prens Sethar'a yardım için büyük bir ordu gelmiş kralım. İki Uyguri beyi dev kurtlara biniyorlardı. Neye uğradığımızı bile anlamadan bizi koca bir çembere aldılar. Saldırı yapan ilk birliğimizin yarısı kadar bile olmayan savaşçılarıyla hepsini yok ettiler. Gümüş Maskeliler de savaştaydılar," dedi. Gümüş Maskeliler'in adını duyan Tanrı Kral, öfkeyle ayağa kalktı. Yukarıya doğru bombeli kafasını sağa ve sola yatırarak boynunu kütürdetti. Bunu çok öfkelendiği zaman yapardı.

"Gümüş Maskeliler demek! Ordunun başında kim var?"

"Ordunun başında o iki kurda binen Uyguri beyleri var: Cerdukay ve Börü."

"Cerdukay ha? Optar'ın oğlu Cerdukay! Babasıyla Mısır'ın yıllar önce sıkı ilişkileri vardı. Fakat Börü'yü hatırlayamıyorum. Kim bu Börü?"

Tutsaklardan biri öne doğru çıktı.

"Babasını kurtarmaktan bahsettiler. Zamanlarının az kaldığını konuşuyorlardı. Yolda bizi getiren savaşçılar onun babasından daha cesur olduğunu anlatıyorlardı. Babasının adı Taragay'mış."

"Lanet Taragay'ı yıllar önce durdurduk, şimdi oğlu çıktı! Onun soyunu kurutmamız gerekiyordu. Şimdi, babaları eskiden düşman olan oğullar bir olup, intikam yemini ettiler öyle mi? Bu aptalları şehrin dört bir yanında diri diri yakın! Beceriksizlere ne yapacağımı herkes görsün! Yaklaşan savaştan önce kimse bana başkaldıramasın!"

Çakal maskeli savaşçısı başıyla selam verip, zincirleri çekerek tutsakları dışarıya doğru çekmeye başladı. Tutsaklar onları bağışlamaları için yalvarıyorlardı ama Tanrı Kral, sadece yaklaşan savaşı düşünüyordu. Baykuş maskeli diğer iki savaşçısı yanına gelip, "Ne emredersiniz kralım?" diye sordular.

"Orduları hazırlayın! Şehrimin surları önüne de gerisine de güçlü savunma hatları kurun. Savaş için hayvanları ve arabalı birlikler hazır olsunlar. İlk saldırıyı yapıp onları kırabilirsek, buraya saldırmaya asla cesaret edemezler.

Onlara Tanrı Kral'a meydan okumanın ne demek olduğunu gösterin! Ordumun kudretinden bacaklarını titretin!"

Baykuş maskesi takan iki savaşçı, orduları yaklaşan savaş için hazırlamak için odadan çıkarken Börü ise Babilonya'nın yeni kralı Sethar ve güneyin özgür savaşçılarının lideriyle konuşuyordu. Börü, Babil'in en geniş meydanlarından birinde bekletilen yüz tane iki boynuzluyu[7] Mısır ile savaşta çok önemli bir noktada kullanmak istiyordu.

"Bana kalın ağaç kütükleri gerekli Kral Sethar."

"Kaç tane gerekiyor? Şehrin bir bölümünde ev eşyalarımızın yapımında kullanılan çok sayıda kütük var."

"Olabildiğince yuvarlak olmalı. Bir teker kadar yuvarlak ve kalın olmalı. Elli kütük istiyorum."

Kral Sethar başını sallayıp, muhafızlarından birini yanına çağırdı. Kütükleri hazırlamaları için emir verdiğinde Börü, "Kaç filin var?" diye sordu. Güneyin özgür savaşçılarının lideri kısa bir süre düşündü.

"Üç yüz fil ve yüz tane iki boynuzlumuz var."

"Kral Sethar'ın adamları ile savaşçılarını gönder. Elli kütüğü Mısır topraklarına kadar çektirmeliyiz. Kral Sethar, sen Babil'de kalmalısın. Eğer zafer kanamazsak tekrar gücümüzü toplayabileceğimiz bir yer olmalı. Hem Babil güçlü olursa Di, Sümer savunmasını aştığında ardında Babil'in de olduğunu düşünüp, harekete geçmekten vazgeçecektir."

"O Tanrı Kral'ı ellerimle öldürmek istiyorum Börü Bey. Benden bunu isteme!"

---

7 Gergedan

Güneyin özgür savaşçılarının liderine gidebileceğini işaret eden Börü, elini Kral Sethar'ın omzuna attı.

"Sen çok cesur bir kralsın Sethar. Seni ve çektiğiniz acıları anlayabiliyorum. İçindeki öfken gözlerine yansıyor ama güçlü bir Akad birliğini arkamızda hazır olarak bilirsek, zafere daha yakın oluruz. Tanrı bunu bize göstermesin ama mağlup olup, aynı zamanda Babil tekrar düşerse, hiç kimseyi hayatta bırakmazlar. Siz son kale olarak kalmalısınız."

Kral Sethar başını sallayarak, "Peki Börü beyim. O zaman savaşa katılamıyorsam size başka türlü yardım edebilirim," dedi.

"Nasıl?"

"Yeryüzünün en iyi simyacıları Babil'inkilerdir. Düşmanı alevlerinde kavururlar. Ummadıkları savaş silahlarıyla vururlar. Simyacıları şehri kardeşimin ele geçirmesinden korktuğumuz için gizliyorduk. Artık saklanmalarına gerek yok ve tüm buluşlarıyla sizin yanınızda olacaklar. Orduma ait olan ateşli toplar ve uzun taş atıcı arabalarım da sizindir. Mısır'ı yerle bir edecekseniz onlara ihtiyacınız olacak."

Börü gülümseyerek Kral Sethar'ın kolunu dostça sıktı. Kral Sethar ve Börü konuşmalara devam ederken çağrılan yirmi simyacı, yüzleri kara peçelerle kapalı bir halde yanlarına geldiler. Kral Sethar, simyacıları göstererek, "Onlar Mısır'ın altındaki tüm geçitleri bilirler. İçlerinde Gümüş Piramit'in içini gören bile var. Esir tutuldukları zamanda onları Gümüş Maskeliler kurtarmışlardı. Şimdi senin em-

rindeler," dedi. Yirmi simyacı başlarını öne doğru eğerek Börü'ye selam verdiler.

Börü, ordusunu daha da güçlendirirken yanlarına gelen Jivern, başıyla selam verip, "Börü beyim, Agarta'dan gelen süvariler şehrin dışında sizi beklemekteler," dedi. Börü, Kral Sethar ve Jivern, surlara doğru yürüyüp, şehrin girişine bakan yüksek burcun olduğu noktaya gittiler. Aşağıdaki binlerce ateş kırmızısı kuyaglar giymiş güneş bayraklı birliği gören Börü, "Aşağıda kaç süvari var Jivern?" diye sordu.

"Emrinizde savaşmak için Agarta kralı en iyi birliğini gönderdi. Yirmi bin Agarta süvarisi emrinizdedir Börü beyim."

"Onları içeri alın."

Agarta süvarileri içeri alınırken tüm beylerle birlikte gelen süvarileri karşılamak için çoktan yerini almış olan Cerdukay, koşarak yanına gelen kız kardeşine, "Ne oldu Aysera?" dedi. Gözleri nemlenmiş ve nefes nefese kalmış Aysera, "Baş üstat! Uyanmıyor!" dedi. Süvarileri karşılamak için Cerdukay'ın on adım kadar gerisinden yaklaşan Jivern ve Zile, Aysera'nın sözlerini duyunca koşmaya başladılar. Börü de peşlerinden gidiyordu.

Saraydaki odasında bağdaş kurmuş bir halde oturan baş üstadın gözleri açıktı ama göz bebekleri kaybolmuş bir haldeydi. Cerdukay, "Ona neler oluyor?" diye sordu. Jivern, başına elini koyup, onu girdiği boyuttan çıkarmak için odaklanmaya çalışıyordu.

"Başkasının gözünden bakıyor. Atlantis ya da Mısır topraklarında olabilir."

Baş üstat ise, bir kartal halinde gökte uçtuğu boyutta Taragay'ı arıyordu. Atlantis'in Kral Şehri'nde gezdikten sonra kuzeye uçmaya başladı. Uçuşan karların arasından ilerleyip, parıldayan kızıl bir ışığa doğru ilerledi. Kızıl ışığa yaklaştığı anda bir el onu tuttu ve boğazını sıkmaya başladı.

Baş üstat boğuluyor gibi sesler çıkarıyorken içeriye giren yirmi kadar Agarta üstadı ellerini üzerine koyup gözlerini kapattılar. Çıkamadığı yerden onu kurtarmaya çalışıyorlardı. Börü çaresizce olanları izliyordu.

Bir kartal formundayken aniden onu tutan kordan bir el aniden boynunu kırıverdi. Arkasından gelen karga sürüsü halindeki Agarta üstatlarına doğru uzandı. Yakaladığı karganın boynunu tek eliyle sıkarak kırıp fırlatıyordu. Kaçışan ve gökteki bulutlar arasındaki ışığa kaçabilenler kurtulabiliyorlardı.

Bir anda baş üstat ile beraber beş Agarta üstadı oldukları yere yığıldılar. Diğerleriyse gözlerini açıp, geriye doğru istemsizce çekildiler. Jivern sersemlemiş gibiydi. Zile ise kurtulabilenler arasındaydı. Aysera baş üstadın yanına gidip gözyaşı dökmeye başladığında Börü, "Neler oluyor Jivern? Bir şeyler söyle!" diye bağırdı. Bu sırada içeriye giren Bore de baş üstadın ayakları dibinde, dizlerinin üzerine çöktü umutsuz gözlerle kendilerini büyütüp, yetiştiren ihtiyarın cesedine baktı.

"O çok güçlü. Gün geçtikçe de güçleniyor. Atlantis atalarımızdan çaldığı taşı harekete geçirmiş."

"Bu ne anlama geliyor Jivern?"

"Börü beyim, Atlantis, kızıl yıldızdan gelen taşı atalarımızdan çaldılar. Yüzyıllarca onu çözmeye çalıştılar. Şimdi karanlıktan birini getirdiler. Sadece onunla da kalmayacak. Orduları ve tüm kardeşleri gelecek. En kötüsü de babası gelecek."

"Yani ata mağarasında gördüğüm şeyden bahsediyorsun. Gövde çatladı. Köklerden geleni durdurmak zorundayım."

"Evet beyim. Erlik Han'ın oğlu Bada Han, Atlantis topraklarında uyandı. Gün geçtikçe de daha da güçlenip, her yeri karanlıkla kaplayacak."

Cerdukay, ellerini açarak, "Bu bir lanetse, Atlantisliler onu neden getirdiler? Bunu neden yaptılar?" diye sordu.

"Karanlığın saf gücünü elde etmek için yaptılar. O gücü, sahiplerinden çalmak istiyor olabilirler ama Bada Han'ı asla yenemezler. Bunun farkında bile değiller. Lanet ilk başta onları yok edecek."

Börü, Bore'nin omzuna dokundu. Güçlü savaşçı başını beyine çevirdiğinde, "Bunu yapan şeyi paramparça edeceğim!" dedi.

"Bore, üstadı nasıl uğurlamanız gerekiyorsa o şekilde bir tören düzenleyin. Agarta üstatları da aynı şekilde törenlerini yapsınlar. Bu gece yasınızı tutun. Sabah Mısır'a yürüyeceğiz. Kaybedecek daha fazla vaktimiz kalmadı."

Babil şehrindeki zaferle başlayan günler yasla biten geceye döndü. Gümüş Maskeliler ve Agarta üstatları, hayatlarını kaybeden dostlarını, Tanrı'ya onları en güzel bahçelerine alması için dualar ederek toprağa verirken,

Mısır'da, Tanrı Kral'ın şehrinde üç yüz direk kurulmuştu. Kalabalık, korkulu gözlerle olanları izlerken, Mısır muhafızları yaklaşan savaşın haberini veriyorlardı.

Geceyi acı çığlıklarla dolduran alevler parladığında, savaşı haber veren muhafızların sözleri tehdit dolu emirlere dönüşüyordu.

"Tanrı Kral, yaklaşan savaşta şehri terk etmek isteyenleri ölümle cezalandıracaktır! Ordularımız karşısında yok olacak olan düşmana yardım edenlerin bir eli ve bacağı kesilecektir. Yetişkin erkekler ve elleri kılıç tutabilen her oğul, gün ışıklarıyla beraber orduya katılacaktır. Katılmayanlar ölümle cezalandırılacaktır! Tanrı Kral için savaşın ve onun için ölüme yürüyün. Onurlu bir savaşçı olarak verdiğiniz can, Tanrı Kral'ın gökyüzündeki topraklarına göçecektir!"

Karanlık Yükseliyor

Sabahın ilk ışıklarıyla Börü ve ordusu, Babil şehrinden ayrılıp, Mısır'a doğru yola çıktı. Bir an önce Demir Yumruk'un üç gücünden birini alt edip, Atlantis belasının üzerine yürümek istiyorlardı. Börü ve Cerdukay, arkalarındaki on binlerce savaşçıyla kurak toprakları geçerken, Atlantis'te Emegen katliamı gece boyu sürmüş, sabah saatlerinde yerini sessizliğe bırakmıştı. Emegen lideri, arkasındaki binlerce savaşçıyla Atlantis'in güneyindeki Gümüş Şehir, Alev Kayalar ve Dutah şehirlerini yerle bir etmişlerdi. Sadece kardeşliği yok etmekle kalmayıp, tüm halkı da öldürüp, limanları ateşe vermişlerdi. Ölü şehirlere dönüşen topraklarda sadece leş yiyici kargaların sesi yükseliyordu.

Kuzey Şehri'nden beri Emegen ordusu ile ilerleyen gözcü birliğinin komutanı Emegen liderinin önünde durup atından indi. Savaşçıların hareketlendiğini fark eden Emegen lideri, "Dinlenmeye devam edin," dedi. Hepsi kan içinde kalmış vücutlarıyla oldukları yere geri yattılar. Emegen lideri, "Ne istiyorsun gözcü?" dedi. Kehribar rengi gözleri onca katliamdan sonra bile hâlâ vahşi bakıyordu. Keskin dişlerinin arasından çıkan pis nefesi gözcünün suratına ceset kokusunu vuruyordu.

"Kara Rahipler yok oldular. Halkı da, şehirlerle birlik-

te yok ettiniz. Artık Kuzey Şehri'ne dönmemizin zamanı geldi. Savaşçılarına gece yola çıkacağımızı söyle."

"Kuzey Şehri'ne geri dönmek mi? Sen bizi aptal mı sanıyorsun gözcü? Oradaki kadınlarımızı ve çocuklarımızı buraya göndereceksiniz. Buradan da bizlere gemiler vereceksiniz. Kral, vaat ettiği toprakları bize vermeli. Onun isteklerini yerine getirdik. Şimdi sıra onda!"

"Kral Ridan, rahiplerin işi bitirildiğinde geri dönmemizi emretti. Şimdi, git ve savaşçılarına gece yola çıkacağınızı söyle!"

Gözcünün sesinin yükselmesi Emegen liderini oldukça öfkelendirmişti.

"Dönmezsek ne yapabilirsiniz ki gözcü? Ordularınızı birer böcek gibi ezeriz!"

"Dönmezseniz ailelerinizi bir daha göremezsiniz!"

"Kuzey Şehri'nde kaç savaşçı var ha gözcü? Kadın savaşçılarımızı öldürmek için binlerce savaşçınız olması gerekir. Kral Şehri ile aramızda sadece Sitinya kaldı. Herkesi öldürebiliriz. Hiçbir savunmanız bizi durduramaz. Ailelerimize de saldırmaya kalktığınızda biz çoktan dibinizde bitmiş oluruz. Bana toprakların haritasını vermekle hata ettiniz gözcü!"

Gözcü yutkunmaya başlamıştı. Emegen lideri sözlerini dinlemiyordu. Onu Kuzey Şehri'ne götürmek zorundaydı.

"Kuzey Şehri'ne geldikten sonra vaat edilen topraklara doğru yola çıkacaksınız."

"Oraya bir daha neden gelelim? Yeniden zehirlenip, e

karlarla kaplı şehirde hapsolmak için mi? Kendi krallığımı yükseltmek varken, sizin gibi güçsüz insanlardan neden emir alayım?"

Gözcüyü boğazından yakalayan Emegen lideri, onu havaya kaldırdı. Adam, elleriyle Emegen'in güçlü ellerini açmaya çalışıyor, ayaklarıyla çırpınıyordu. Emegen lideri gözcüyü ileriye doğru fırlattı. Yere düşen savaşçı boğazını tutup öksürerek kendine gelmeye çalışıyordu. Emegen lideri başına gelip, "İşte sizin gücünüz sadece bu kadar gözcü! Savaşçılarımla Kuzey Şehri'ne yola çıkacağız. Bir daha bana emir vermeye kalkarsan kafanı avucumda patlatırım! Kuzey Şehri'ne kadınlarımızı ve çocuklarımızı almak için gideceğiz. Eğer gemilerimiz hazırlanmamış olursa, o koca piramitle kalmaz, Kral Şehri'nizi bile başınıza yıkıp, buradan öyle gideriz," dedi. Gözcü, korkulu gözlerle kafasını salladıktan sonra atına doğru gitti. Emegen liderine son kez baktıktan sonra atını hızla birliğine doğru sürdü. Emegen lideri Kuzey Şehri'ne gideceklerinin haberini savaşçılarına verdikten sonra dinlenmeye devam etti. Onun için Atlantis, artık kolayca ele geçirilebilecek, yenilmez orduları karşısında kalabalık ordusuyla asla duramayacak zayıf bir düşmandı.

Kuzey Şehri'nde ise Kral Ridan ve Komutan Zetis, ihtiyar rahiple beraber piramidin koridorlarında ilerliyorlardı. Kral Ridan oldukça gergin bir haldeydi. İhtiyar rahip, Bada Han'ın bulunduğu büyük salonun kapısını açıp, geriye çekildi. Bada Han ortalıkta yoktu. Kızıl taş parıldamaya devam ediyordu. Kendisine, kapının tam karşısına taşlar-

dan oldukça korkunç kara bir taht yaptırmıştı. Kral Ridan, ihtiyar bilgeye, "Şimdi nerede?" diye sordu.

"Piramidin dışında kralım. Biz de yeni fark ettik. Her yer belden altı at şeklinde olan savaşçı heykelleriyle dolu. Bu alevli, parlayan kanallar piramidin dışındaki toprakları da sarmaya başladı."

"Derisinin rengi değişti mi?"

"Evet kralım, bizim gibi, bir insan tenine döndü. Kara rengi tamamen yok oldu ama gözleri halen alevli."

"Ben onu dışarıda oyalarken sen de diğer rahiplerle açık olan kapıyı kapat. Daha fazla güçlenmemeli. Onu emrimizde tutabilmeliyiz."

İhtiyar rahip yanlarından ayrılıp, diğer rahipleri çağırmaya gitti. Kral Ridan ise Komutan Zetis'le, heykellerin arasında gezinen Bada Han'ın yanına doğru gidiyordu. Komutan Zetis, "Ya onu durduramazsak kralım?" dediğinde kral bir anda durup, arkasını döndü.

"Eğer burada beklemediğimiz bir şey olursa taht senindir Zetis! Atlantis ordusunu tüm gücünle buraya sürüp her şeyi yok edeceksin!"

Komutan Zetis elini kılıcına koyup, "Hiçbir şey olmayacak kralım! Buna engel olacağım!" dedi. İkili piramidin önüne hızla ilerledikten sonra erimeye başlayan karların hışırtısını işittiler. Yüzyıllardır topraktan kalkmayan kar örtüsü eriyor, yerini ıslak çamura bırakıyordu. Bada Han, toprağın sıcaklığıyla oynuyordu. Kral Ridan, arkasındaki Komutan Zetis ile Bada Han'ın yanına gelip, "Bu heykeller de nedir Bada Han?" diye sordu.

"Bunlar muhteşem ordumun parçalarından biri, Aryuntlar! Zamanı geldiğinde hepsi birer taş olmaktan çıkıp, bu topraklarda savaşa hazır bir ordu haline gelecekler. Daha getirmem gereken çok fazla savaşçım var. Aryuntlar, at kadar hızlı ve güçlü savaşçılardır. Onlar, bu yeryüzünde görebileceğin en hızlı okçu birliğinden daha hızlılardır."

"Ne zaman uyanacaklar?"

"Yakında! Çok yakında Kral Ridan."

Bu sırada tepeden gelen Emegen kadınlan ve çocuklarını fark eden Bada Han, "Tamu'nun arada kalmış çocukları, oldukça öfkeli görünüyorlar Kral Ridan," dedi.

"Acıkmış olmalılar. Uzun zamandır beslenmiyorlar."

"Kardeşimin savaşçılarını uzun zaman sonra görmek güzel olacak."

Kral Ridan üzerlerine doğru gelen Emegenler'i izliyordu. Onu öldürebilirlerdi. Artık panzehire de ihtiyaçları yoktu. Kadın savaşçılar heykellerin arasından geçip, Bada Han'ın bakışlan arasında Kral Ridan'a, "Bizi buradan çıkar kral! Artık beslenmeliyiz!" diye bağırdı. Bada Han, parlayan uzun kara pelerinin içinden bir kese çıkardı. Tek kolu olduğu için sivri tırnaklarıyla keseyi sıkıp, içerisinden akmaya başlayan tozu karşısındaki kadın savaşçılara doğru üfledi. Sert bir rüzgâr, grimsi bir tozu hepsinin üzerine doğru serpti. Öksürerek gırtlaklarını tutan Emegen kadınlan ve çocuklan bir anda durup, Bada Han'ın önünde diz çöktüler. Hep bir ağızdan, "Tamu'nun efendilerinden Bada Han, emrindeyiz!" dediler.

Kral Ridan şaşkın gözlerle olanları izliyordu. Komu-

tan Zetis, elini kılıcına götürüp, fazlasıyla güçlenen Bada Han'ı öldürmek için an kolluyordu. Bada Han, "Herkesin önümde diz çökmesi için Erlik Han'ın kara ruhlarının Tamu'nun ölüm ırmağından getirdiği bu tozu içine çekmesi gerekiyor. Bunun için de bana göğün yüzüğü gerekli. O yüzüğün nerede olduğunu biliyor musun Kral Ridan?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum. Bu sadece bir Uyguri efsanesi. Bu gerçek bir yüzük değil."

"Bu topraklar ilk doğduğunda biz büyük bir savaş verdik. O yüzük, göktekiler tarafından, göğün yeryüzündeki savaşçıları diye anılan bir ordunun kralına verildi. O bir efsane değil. O yüzük gerçek! Bu Uyguriler dediklerin nerede yaşıyorlar?"

Kral daha cevap vermeden Bada Han'ın kızıl gözleri ortalığı örümcek ağı gibi saran alevli kanallara kaydı. Rengin soluklaştığını fark edince derinlerden gelen bir hırıltıyla, "Demek aptal rahiplerin kapıyı kapatıyorlar!" diye bağırdı. Emegenler'e saldırı emri verdikten sonra Komutan Zetis, kılıcını çıkarıp Bada Han'a doğru salladığı sırada, Kral Ridan'ın üzerine bir Emegen atladı. Bada Han, kendine savrulan kılıcı tek eliyle tutup, bir anda büküverdi. Zetis yamuk kılıcı elinden bırakıp geri geri birkaç adım attıktan sonra koşmaya başladı. Emegenler çoktan saldırıya geçmişlerdi.

Kral Ridan, üzerine atlayan Emegen'e birkaç bıçak darbesi indirse de arkasından gelen diğer canavarın topuz darbesiyle kafası patlayarak can verdi. Komutan Zetis

ise iki Emegen tarafından tutulup, hızla kolları koparıldı. Acıyla bağırarak dizlerinin üzerine çöken Zetis, üzerine koşan çocuk Emegenler'in etini koparark, kopuk kollarından parmaklarını geçirerek çektiği ziyafette acı çekerek öldü. Bada Han, piramidin içerisine girip koridordan aşağıya koşan savaşçıları tek yumruğuyla metrelerce geriye fırlatarak ilerliyordu. Arkasından gelen Emegenler, yerlere saçılmış savaşçıları öldürerek yeni efendilerini izliyorlardı.

Kara tahtını yaptığı salona girdiğinde rahiplerin kristal kafataslarının başında olduklarını fark etti. İhtiyar rahip ise kızıl taşa ellerini dayamış yüksek sesle kadim sözcükleri okuyordu. Bada Han, öfkeyle bağırarak tek kolunu yere vurdu. Bir anda yerin sarsıntısıyla dengesini kaybeden rahipler yere düşerken, ihtiyar rahip de tam önüne yuvarlandı. Bada Han, "Siz aptal ve zayıf insanlar. Bizleri unuttunuz ama biz ne sizi ne de ihanet dolu ruhlarınızı unutmadık!" dedi ve koca ayağıyla ihtiyar rahibin başına bastı. Çatırdayarak ayrılan kafasından akan kanları ve parçalanarak cıvık bir halde düşmeye başlayan beynini gören rahipler kaçmak için hareketlendiklerinde içeriye giren Emegenler tarafından tutuldular. Bada Han, kızıl taşın ışığının oldukça düştüğünü fark ettiğinde göğsü daha da hızlı inip kalkmaya başladı.

"Onlan çocuklarınıza yem edin! Sen! Buraya gel!"

Rahipler dışarıya çıkarılırken, bir kadın Emegen, Bada Han'ın önünde durup diz çöktü. Sonra ayağa kalkıp, "Emredin yüce Bada Han!" dedi. Bada Han, kara pelerinin içinden arka arkaya dört kese çıkarıp, Emegen'e uzattı.

"Savaşçılarınla Atlantis ordularının olduğu yere git. Bu tozu onların suyuna, yemeklerine, şaraplarına, havasına karıştırın. Atlantis ordusu emrime girmeli. Geride kalan tüm insanları avlayabilirsiniz."

Kadın Emegen, torbaları alıp salondan çıktıktan sonra, Bada Han kızıl taşa dokundu.

"Ne yazık ki durduramadınız. Son anda, o kapıda küçük bir aralık kalması bile benim işime gelecek. Zamanı oldukça uzatmış olsa da, karanlığın efendisi Erlik Han ve tüm kardeşlerim bu toprağa ayak basacaklar! O zamana kadar da ben göğün yüzüğünü ele geçirmiş olacağım! Beni gözetlemek için kuşların gözünden bakanlar, sizin nerede olduğunuzu bulacağım!"

Börü Han

Börü, ordusuyla günler süren yolculuktan sonra Tanrı Kral'ın tüm şehri saran gösterişli duvarlarının karşısında durdu. Gümüş Piramit, gün ışıkları altında koca bir mücevher gibi parıldıyordu. Duvarların üzeri okçularla doluyken, önü ise yirmi bine yakın savaşçıdan oluşan bir savunma hattıyla korunuyordu. Börü, yirmi simyacıyı yanına çağırttı. Karşısına gelen simyacılar selamlarını verdiklerinde Börü, düşman ordusunu gözlüyordu.

"Mısır'ın altındaki tünelleri bilen kaç kişi var?"

Üç simyacı ileriye doğru çıkarak, girişlerin nereden olduğunu anlatmaya başladılar. Cerdukay ve Bozdoğan, yanlarında onları dinlerken Börü, simyacıların sözünü kesip, "Demircilerin başını da çağırın," dedi. Simyacılar gizli geçitlere nasıl girileceğini anlattıktan sonra Börü, kendilerine doğru gelen ihtiyar demirciye eliyle acele etmesini işaret etti.

"O kütüklere demir mızraklar yerleştirmeniz ve zincirleri yapmanız ne kadar zamanınızı alacak?"

"Tüm demirciler hemen işe koyuldular beyim, ama bir günümüzü rahatlıkla alır. Yolda, dinlendiğimiz her yerde çalıştık ama demirhaneleri yeniden kurup işe başlamak uzun sürüyor."

Börü öfkeyle, "İstediklerimi yarın sabaha kadar bitiremezseniz Tanrı Kral'dan sonra sizin kellelerinizi alırım demirci!" dedi. Cerdukay, Börü'yü hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

"Simyacılar, siz de gereken hazırlıkları yapın! Üçünüz, yanınızda getirdiklerinizle içeriye gireceksiniz..."

Börü planını anlatırken Bozdoğan, Börü'nün zeki taktiğini hayranlıkla dinliyordu. Dört adım geride bekleyen Bore'ye taş atıcılarını ve arabalı topları hazırlatmasını emretti. Filleri ve iki boynuzluları, ordunun en gerisinde tutmalarını söyledi. Emirler yağdırdıktan sonra, göğsü öfkeyle inip kalkan Börü'nün omzuna dokunan Cerdukay, "Neyin var Börü Bey? Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Genelde böyle olan benim," diye gülümsedi. Onu biraz olsun rahatlatmak istiyordu. Börü, dişlerini sıkarak başını öne eğdi. Cerdukay, Bozdoğan'a bakıp, onun bir şey bilip, bilmediğini anlamaya çalışıyordu. Bozdoğan, başını olumsuz şekilde sallayarak ne olduğunu bilmediğini işaret etti.

"Babam Cerdukay! Babam!"

Bozdoğan bir anda atılıverdi.

"Ne olmuş can kardaşıma? Bir haber mi aldın yiğidim?"

"Mabedin baş üstadı ve Agarta üstatları öldüğünde anlamalıydım. O bahsettikleri lanet, Bada Han. Onun hakkında her şeyi Jivern'den öğrendim. Zile de bana gereken her şeyi söyledi. O lanetin gelebilmesi için kadim yazıtlardaki soydan bir kana ihtiyaç varmış. Onun gelebilmesi için..."

Börü bir anda önündeki tahta fıçıya yumruk attı. Fıçı neredeyse parçalanacaktı. Gözleri öfkeyle parıldıyordu. Bozdoğan, "Olamaz... Bu olamaz! Can kardaşıma kıymış olamazlar!" diye sayıkladı.

"Karşıma hangi ordu çıkarsa, onları kanlarında boğacağım! Gırtlaklarını parmaklarımla sökeceğim! Üst üste dizdikleri koca taşların altında iğrenç bedenlerini paramparça edeceğim! Tüm yeryüzü şahidim olsun! Börü Han, kandan ırmaklar akıtmaya, cesetlerden tepeler yığmaya ant içti!"

Börü, yumruklarını sıktığında gökyüzü bir anda kararmaya başladı. Cerdukay, ilk kez onun kendine Börü Han dediğini duyuyordu. Gök sanki onun öfkesine şahitti. Bir anda çakmaya başlayan kara bulutlar Tanrı Kral'ın şehrini ve tepelerini sardı. Parmağındaki yüzüğün parıldamaya başladığını fark eden Cerdukay, öfkesinin tahmin ettiğinden daha ölümcül olabileceğini anlıyordu.

Gümüş Piramit'te, büyük taht salonun balkonunda altın kadehinde şarabını yudumlayan Tanrı Kral, şehrin dışında toplanan düşman birliklerini izliyordu. Börü ve ordusuyla birlikte tepelerine çöken kara bulutlara başını kaldırıp, şiddetli gök gürültüsünü dinleyip, yıldırımların bulutların arasındaki dansını izlemeye başladı.

"Nesin sen ha Börü? Bir anda ortalığa çıkıp, bu kadar savaşçıyı bayrağı altında toplayabilen iyi bir yalancı mı yoksa gerçek bir kahraman mı? Kimsin sen?"

Tanrı Kral'ın yanına gelen çakal maskeli savaşçısı, "Ne yapmamızı emredersiniz kralım? Saldıralım mı?" dedi.

"Hayır, bekleyin. Saldırsanız bile karşımızdaki ordu tahmin ettiğimden çok daha kalabalık. Duvarın önüne daha fazla savaşçı yığın. Onlar ölümüne duvara koşan aptal çöl birlikleri değiller. Güçlü silahları var. Duvarı aştıkları anda şehrin içinde onları durdurmamız imkânsızlaşır."

"Emredersiniz kralım!"

Çakal maskeli savaşçı odadan çıkarken, Tanrı Kral, bir anda bastıran güçlü yağmuru izleyerek, kapısına dayanan savaşı düşünmeye başladı. Kalabalık ordusunun savaşçılarının hazırlanışını izleyerek, gülümsedi. Zaferden emindi.

***

Kral Şehri'ne akan ırmaklara tozların bir bölümünü döken Emegenler, Atlantis'in kalbini gören tepelikte dikiliyorlardı. Denizden gelen ılık rüzgârlar şiddetini arttırdığında, Bada Han'ın verdiği tozları yüksek noktalardan şehre doğru bırakmaya başladılar. Kral Şehri ve içindeki ordular bilmeden büyük bir lanetin emrine, boğazlarını tıkayan garip öksürme nöbetleriyle girmeye başladılar.

Kuzey Şehri'nde ise Kara Rahipler'i yok eden Emegen lideri ve asıl ordu, Bada Han'ın önünde diz çökmüş haldeydi. Etraflarını saran heykellerden yükselen çatırtılar, Bada Han'ın kızıl gözlerini büyüyen ordusunun haberini vermesiyle güldürüyordu. Aryuntlar, yavaş yavaş çözülmeye başlamışlardı. Bir sonraki sabah, hepsi, piramidin önünde savaşmak için hazırda bekleyen yenilmez bir ordu olarak duracaklardı.

İlk Fırtına

Gece boyunca çadırında çok az uyku uyuyabilen, onda da gördüğü rüyalarla uyanan Börü, oldukça yorgun görünüyordu. Evdeşi Aysera, onun güçlü omuzlarına dokunup, "Dinlenemiyorsun Börü. İçindeki öfke, senin kendini bitirmen için değil, düşmanlarını yok etmen için yanmalı," dedi.

"Biliyorum Aysera ama bazen ona hâkim olamıyorum. Bugün Tanrı Kral'ın karşısına çıkacağım."

"Nasıl? Gümüş Piramit'e mi gideceksin? Seni öldürmek isteyecektir Börü, bunu yapmana izin veremem!"

"Merak etme her şeyi ayarladım. Beni öldüremeyecek. Hem yalnız gitmiyorum, Cerdukay da benimle olacak."

"Ben de geleceğim Börü!"

Börü ayağa kalkıp zırhını giyerken, "Cerdukay, Bozdoğan, Bore, Orus ve ben gideceğiz Aysera. Burada, güvendiğim birilerinin ordunun başında kalması gerekiyor. Uçkan'ın ve birliklerimizin sana ihtiyacı olacaktır. Planı sana anlatacağım. Sen de ona göre hareket edeceksin," dedi.

Börü üzerine giyinip, pusatını alana kadar Aysera'ya plandan bahsettikten sonra çadırdan çıktılar. Börü, beyaz kurduna binip, Aysera ile vedalaştıktan sonra kendini bek-

leyen dostlarının yanında durdu. Bir Uyguri savaşçısına deri parçasına yazdığı görüşme isteğini verip, düşman birliklerine doğru gönderdi. Uyguri savaşçısı, beyaz bir bayrakla, haber getirdiğini göstererek atını temkinli bir şekilde savunma hattına doğru sürdü. Tanrı Kral, gelen atlıyı ve beyaz bayrağı piramitten izliyordu.

Savunma hatlarına varan savaşçı, öne çıkan altın işlemeli zırhı olan Mısır komutanına deri parçasını verip, gerisin geri döndü. Börü, sabırsız bir şekilde Tanrı Kral'dan gelecek cevabı bekliyordu. Şehre giren komutan bir süre sonra tekrar birliklerinin başına döndü. Bir savaşçısını, aynı şekilde beyaz bayrakla Börü'ye doğru gönderdi. Bu sırada demircilerin başı Börü'nün yanına gelip, "İstediğiniz her şey hazır beyim," dedi. Börü, gülümseyerek başını salladı. Gelen Mısır atlısı, Tanrı Kral'ın görüşme isteğini kabul ettiğini, onları Gümüş Piramit'te beklediğini söyledi. Börü ve Cerdukay en önde kurtlarıyla ilerlerken, Bozdoğan, Bore ve Orus, hemen arkalarından geliyorlardı. Duvara yaklaştıklarında oldukça kalabalık olan kalın savunma hattı bir anda ikiye ayrıldı.

Mısırlı savaşçıların bakışları kurtların üzerindeydi. Böylesi hayvanları ilk kez görüyorlardı. Binlerce savaşçının içinden yüzündeki rahat ifadeyle ilerleyen beşli, şehre girip, yine savaşçılardan oluşan bir koridorda piramide kadar ilerlediler. Evlerin kapılarını yarım açıp bakan ve pencerelerden gizlenerek onları gözetleyen halkı fark edebiliyorlardı. Mısır, gösterişinin altında hem savaşçılarının hem de halkının gözlerinde büyük bir korkuyu gizliyordu.

Piramidin girişinde Tanrı Kral'ın çakal maskeli savaşçısı vardı. Börü ve Cerdukay, kurtlarından indikten sonra arkalarından gelen kurtlara, "Onları içeriye sokamazsınız" dedi. Cerdukay gülümseyerek karşılarında dikilen savaşçıyı süzdü.

"Sen bu maskeyle içeride gezebiliyorsan, onlar da girebilir!"

Bore gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bozdoğan ve Orus ise sert bakışlarıyla meydan okuyorlardı. Çakal maskeli savaşçı öfkeyle bir nefes verip, arkasını döndü ve yürümeye başladı kurtlar hırlayarak etrafı rahatsız edecek şekilde ilerliyorlardı. Altından yapılmış, üzeri garip bir dini törene benzeyen şekillerle işlenmiş kapı ardına kadar açıldı. Köşelerde küçük havuzların olduğu, altından heykellerle dolu gösterişli salonun en ucunda Tanrı Kral oturuyordu. İki yanında baykuş maskeli muhafızları, elleri kılıçlarında bekliyorlardı. Börü durduğunda, yanındakiler bir adım gerisinde durdular. Kurtlar iki yanında etrafı süzüyorlardı. Tanrı Kral, tahtından kalkıp, karşısında dikilen Börü'ye doğru geldi. Kendini beğenmiş bakışlarıyla," Demek oradaki orduların başındaki Uyguri beyi sensin. Adın Börü'ydü öyle değil mi?" dedi.

"Evet, sana gönderdiğim yüzlerce adam söylemiş olmalı."

Tanrı Kral gülümseyerek başını salladı. Kurtlara bakıp, "Bunlar muhteşem hayvanlar. Onları nereden buldun Börü? Açıkçası onlardan bir tane de benim olmasını çok isterdim," dedi.

"Onlar Demirdağ kurtlarıdır. Savaşçılarını kendileri seçerler. Uyguriler'den!"

"Anladım. Neden savaş yerine başka şeyler konuşmuyoruz Börü? Bunca savaşçının kanının akmasına hiç gerek yok."

Börü gülümseyerek, "Beni anlamaya başladın Tanrı Kral. Seni dinliyorum. "dedi.

"Bak Börü, anlaşılan çok güçlü bir savaşçısın. Senin ordunda savaşıp canını seve seve verecek on binlerce savaşçı var. Neden savaşalım ki? Babil'i aldın. Görünüşe göre kendi topraklarınızdan da ayrıldınız. Babilonya, hatta Sümer topraklarının bir kısmı senin olsun. İkimiz bir birlik kurup, Amisonya ve barbarların topraklarını kendimize katalım. Bir düşünsene Börü, iki ordu birleştiğinde neler yapabilir?"

"Ben böyle düşünememiştim. Demek ki beni anlayamamışsın!"

Tanrı Kral'ın gülümseyen suratı bir anda düşüverdi. Bore, Bozdoğan ve Orus, her an tetikte, çevrelerindeki savaşçıların hareketlerini süzüyorlardı. Börü'nün sesi bir anda salonda yankılanmaya başladı.

"Ben Börü Han! Eğer önümde diz çöker, ailenle beraber bana teslim olursan ve şehrin kapılarını açarsan yaşamana izin veririm! Savaşçıların pusatlarını kınlarına sokmaz, teklifimi kabul etmezsen, şehrini başına yıkar, senin kelleni de şehrin ortasına dikerim! Ezdiğin halkın, kendine taktığın aptalca Tanrı Kral isminin boş olduğunu, kanını herkesin önünde bu topraklara boşalttığımda anlar!"

Tanrı Kral öfkeyle, "Sen ne dediğini sanıyorsun Uy-

guri savaşçısı? Ordum karşısında direnebileceğini mi sanıyorsun. O duvarlara gelmeden, seni bu topraklarda gebertip, arkanda bıraktığın tüm aileleri kölem yapacağım! Bu sözlerinden sonra da buradan çıkabileceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun!" dedi. Muhafızlar kılıçlarını çektiğinde Börü'nün kurdu ulumaya başladı. Tanrı Kral ne olduğunu anlamaya çalışırken, şehrinin bir köşesinden gelen güçlü patlama ve yükselen alevleri gördü. Börü gülümseyerek, "Kurdum ikinci kez uluduğunda şehrinin her yanı patlamaya başlayacak. Ordum saldırıya geçecek. Ben de senin kelleni hemen burada alacağım! İstersen muhafızlarına saldırmalarını emredebilirsin," dedi. Tanrı Kral, balkona doğru çıkıp, kaçışan halkı ve kargaşaya baktı. Tekrar içeri girdiğinde muhafızlara kılıçlarını yerlerine sokmalarını emretti.

"Anlaşılan bu savaş, tahmin ettiğimden daha da zorlu geçecek Börü! Seni savaş meydanında ezmek daha çok hoşuma gider. Kelleni bana getirdiklerinde tam buraya, tahtımın yanına, kafatasından bir şaraplık yaptıracağım!"

"Gök tepene indiğinde, altınların etrafa saçılacak! Kanın aktığında, ismin seni kurtaramayacak! Salonuna dizdiğin, kendi ellerinle yaptığın tanrıların, savaşçılarımın ayakları altında parçalanacak. Kan yutmaya, ölümü koklamaya ve yok olmaya hazır ol Tanrı Kral! Çöl sıçanlarını, kurtlarımla parçalamaya geliyorum!"

Börü, arkasını dönüp, kapıya doğru yürüdüğünde salondaki muhafızların bakışlarındaki korkuyu fark ediyordu. Simyacılar işlerini tam istediği gibi yapmıştı. Şimdi

sıra, savaş meydanında Tanrı Kral'ı devirmeye gelmişti. Geldikleri gibi, kendilerinden emin bir halde şehrin dışına çıkan beşli, savunma hattının ortasından tekrar ordularının olduğu yere doğru gittiler. Aysera, tedirgin bir halde onları bekliyordu. İkinci ulumayı duymamak için Tanrı'ya kaç kez dua ettiğini o bile hatırlamıyordu. Börü, komutanların hepsine savaş düzeni almalarını emretti.

Tanrı Kral ise öfkeden çevresindeki herkese emirler yağdırıyordu. Çakal maskeli savaşçısına, "Savunma hattı olduğu yerde kalacak. Onları fillerimin altında ezeceğim!" dedi. Baykuş maskeli iki savaşçı, Tanrı Kral emretmeden yanından ayrılmıyorlardı. Çakal maskeli muhafızı, onun piramidin dışındaki gücüydü. Mısır ordusu, yüzlerce fili, güçlü zırhlarla donatmış bir halde duvara doğru sürmeye başladılar.

Duvarın önündeki savunma hattının tekrar ikiye ayrıldığını gören Börü, dev fillerin sesleriyle gülümsemeye başladı. Cerdukay, "Neden gülüyorsun Börü? Bu devleri devirmemiz gerektiğini biliyor olmalısın."

"Biliyorum. Hatta, Tanrı Kral öfkeyle tam da istediğim şeyi yaptı. Öfkeyle çok daha sonra kullanması gereken ezici gücünü ilk başta ortaya çıkarıp, ordusunu zayıflattığının farkında değil. Mısır'ı düşmanlarına karşı ayakta tutan iki şey var Cerdukay: Filler ve gösterişli duvarları. O dar sokaklara giren bir orduyu asla engelleyemeyeceğini biliyorlar."

"O koca filleri nasıl durduracağız? Bizim üç yüz filimiz onlardan çok daha küçükler."

"Tanrı Kral'ın filleri büyük ama oldukça yavaşlar. Bizimkiler küçük ama hızlılar. Hem onlar için de bir armağanım var. Tanrı Kral, bu gece rahat uyuyamayacak!"

Düşman birliklerinde yan yana dizilen filler ve arkalarından hazırlanan üç bin kişilik yaya birliği, harekete geçmek için işaret bekliyorlardı. Börü, "İki boynuzluları getirin! Ordu geriye çekil! Okçular iki yana açılın! Sümer arabalı okçuları hazırda bekleyin!" diye bağırdı. Bu sırada Bozdoğan, can dostu Taragay'ın savaşçılarının başındaydı. Hemen gerisinde Uçkan ve Moses bekliyordu. Bozdoğan arkasını dönüp, gülümsedi.

"Bu savaşa katılmayabilirsin Moses. Şimdi geri dönebilirsin. Artık özgür bir savaşçısın dostum."

"Özgür bir savaşçı olduğum için arkanda pusat sallamayı seçiyorum Bozdoğan. Sen bana onurlu bir orduda, bir savaşçıya yakışır halde ölebilme şansını verdin. Bugün, yıllar sonra benim ilk kez gülümsediğim gün."

Börü ve ordusu tüm dikkatlerini düşman ordusuna vermiş halde bekliyorlardı. Mısır'ın duvarlarından yükselen borazan sesleriyle filler ve üç bin kişilik bir birlik saldırıya geçti. Börü ve Cerdukay, iki boynuzluların gerisine gidip, "Şimdi sıra sizde güneyin özgür savaşçıları! Onlara gücünüzü gösterin!" dedi.

Kızıl tüylü tolgalar takan, uzun kargı kullanan savaşçılar, iki boynuzlularını zırhlandırıp, daha da ürkütücü görünecek şekilde beyaz ve kırmızı boyalarla süslemişlerdi. Arkalardan çalmaya başlayan hızlı ritimdeki davullarla zincirlerin son kontrolleri yapıldıktan sonra borazan sesiy-

le iki boynuzlular yan yana dizilip, homurtularla koşmaya başladılar.

Tanrı Kral, gözlerini kısıp, "Bu da ne?" diye söylenerek savaşı uzaktan izliyordu. İki boynuzlular, birbirlerine uzun zincirlerle bağlıydılar. Tam ortalarında ise demir mızraklarla döşenmiş kalın kütükler, bir ölüm tekerleği olarak peşlerinden geliyordu. Üç bin savaşçı, filleri koşarak geçerken, Börü, Sümer atlı okçularına harekete geçmelerini emretti.

Mısır yaya savaşçıları mızraklı kütüğe takılıp can verirken, iki boynuzluları fillerin üzerine süren savaşçılar, Mısır ordusunun düzenini tamamen bozmuşlardı. Zincirden ve kütükten kurtulabilenler Hatti arabalı okçularının ölümcül ok yağmurlarında can veriyorlardı. İki boynuzluların tepesindeki ikişer savaşçı, kargılarıyla sağlı ve sollu saldırıları engelliyorlardı. Fillerin bazıları bu kütüğe çarpıp olduğu yerde debelenirken bir kısmı zincire takılıp koca cüsseleriyle yere yuvarlanıyorlardı. Zincirler kopmaya ve çözülmeye başladığında Börü, "Agarta süvarileri! Saldırın!" diye bağırdı. Yirmi bin süvari, kızıl renkteki güneş kabartmalı zırhlarıyla saldırıya geçtiler. İki dişliler geriye doğru çekilmek için hareketlendiklerinde arkalarından onları takip edenler, Sümer okçuları tarafından yok ediliyorlardı.

Börü, alevli top atıcılarının ve yüksek taş fırlatıcılarının hazırlanmasını emretti. Çakal maskeli savaşçı, Mısır ordularına düzeni bozmamalarını emrederken, okçuları öne doğru çıkardı. Agarta süvarileri, çift taraflı kılıçlarını ustaca kullanarak bir rüzgâr gibi düşmanlarının boyunla-

rına indiriyorlardı. Börü, "Süvariler geri çekilsin! Okçular öne çıkın!" diye bağırdı.

Agarta süvarileri gelen borazan sesiyle geri çekilirken Mısır okçularının saldırısından çok azı hayatlarını kaybettiler. Börü'nün yaya okçuları on adım kadar ileri çıktığında Bozdoğan, Orus ve Bore, üç hat şeklinde arkalarında hazırda bekliyorlardı. Börü, "Fırlatın!" diye bağırdığında göğe yükselen onlarca alevli top duvarın önündeki savunma hattının tepesine ve duvarlara vurdu. Acı çığlıklar ile hattı bozan Mısır savaşçıları, tekrar bir araya gelmeye çalışıyorlardı. Börü, "Bir daha! Onları böcek gibi ezin!" diye bağırdı.

Taşlar ve alevli toplar tekrar fırlatıldığında Tanrı Kral, "Kaybediyoruz! Topları fırlattıkları o silahları yok edin! Duvarın dışındakiler tüm gücüyle hücuma geçsinler!" diye bağırdı. Piramidin balkonundan yükselen borazan sesiyle çakal maskeli savaşçı, "Herkes, hücum!" diye bağırdı. On beş bine yakın savaşçı, Börü'nün ordusu üzerine doğru geliyordu.

Börü soğukkanlılığını koruyarak, "Okçular hazır olun! Filler hücum için hazır olsunlar!" diye bağırdı. On binden fazla okçu, Börü'nün emriyle güneşi karartan bir ölüm yağmuru oluşturdular. Üzerlerine gelen ordu giderek parçalanıyordu. Üç yüz file saldırı emri verdikten sonra kendisi de, ana orduyla beraber saldırıya geçmek için hazırlandı. Filler düşman ordusunu darmadağın etmeye başladığında Orus, Bore ve Bozdoğan birlikleriyle saldırıya geçtiler. Cerdukay ve Börü, kurtlarını ulutarak, tüm orduyla demirden

ölümcül bir dalga gibi savaş meydanına akmaya başladılar. Cerdukay, "Tek canlı bırakmayın! Herkesi, her şeyi yok edin!" diye bağırıp düşmana doğru atıldı.

Çakal maskeli Usi, doğaüstü hızıyla Uyguri savaşçılarını adeta biçiyordu. Börü ve Cerdukay'ı fark ettiğinde onlara doğru ilerleyeceği sırada, adım atmasıyla omzuna mızrağın saplanması bir oldu. Bore, attığı mızraktan sonra tam hız Usi'nin üzerine koşmaya başladı. Omzundaki mızrağı çıkaran Usi, Bore ile çarpışmaya başladı. Ara sıra çevresini kontrol eden Usi, Mısır birliklerinin giderek dağıldığını, Gümüş Maskeliler'in duvarlara tırmanmaya, okçuları öldürmeye başladığını fark etti. Bore gibi güçlü bir düşmandan kurtulup, piramide dönmesi gerekiyordu. Ustaca bir hamleyle Bore'nin bacağına kılıcıyla bir kesik atıp, sendelediği andan yararlanıp, koşmaya başladı. Bu sırada karşısına Atlantis Kan Çukurları'ndan kurtulan Moses zıpladı. Usi, Moses ile çarpışırken, Bore'nin toparlandığını gördü. Börü ve Cerdukay'ın da kendine yaklaştığını fark edebiliyordu. Moses, Mısırlı bir savaşçının fırlattığı okla sırtından vurulunca, Usi, kılıcını boğazına indirip, savaşçının kellesini uçurdu. Bozdoğan, Moses'in öldüğünü gördüğünde çıldırmışçasına çakal maskeli savaşçıya doğru koşmaya başladı.

Börü, neler olduğunu görünce kurduyla Usi'ye doğru yöneldi. Cerdukay orduya emirler yağdırıyordu, "Duvarları aşın! Kapıları açın! Herkes şehrin doğusunda kalacak! Dağılmayın!"

Usi, Gümüş Maskeliler'in açtığı kapıdaki karışıklıkta

gözden kaybolmak üzereyken Bore, baltasını Usi'ye fırlattı. Mısır komutanı inanılmaz hamlelerle ölümle âdeta oyun oynuyordu. O sırada Bozdoğan, yerden aldığı büyük bir balyozu, Usi'nin göğsüne indirdi. O an sanki zaman durdu. Hareket eden her şey bir anlığına yenilmez savaşçının toprağa düşüşünü izledi. Usi, sırt üstü düştüğü yerden doğrulmak istediği sırada Bozdoğan, belinden çıkardığı bıçağını Usi'nin bacağına fırlattı. Bore, Usi'nin tepesinde beliriverdi. Ayağa sendeleyerek kalkan çakal maskeli savaşçı, kılıcını tüm gücüyle savurdu. Bore, yere doğru çöküp, karnına sert bir tekme attı. Geriye doğru sendelediği anda Bozdoğan arkasından zıplayıp, kafasına baltayı indiriverdi.

Koca bir yarık açılan kafatasından kanlar fışkıran Usi, dizlerinin üzerine çöküp, öylece sallandığı sırada Börü kurdundan inip, pusatını boynuna salladı. Kopan kelleyi yerden alıp, açılan şehir kapısından girip duvarlara çıktı. En yüksek burca kadar ilerleyerek, Usi'nin kafasını bir mızrağa geçirip burca dikti. Börü, şehrin doğusunu tamamen ele geçiren ordularını izliyordu. Bu sırada piramidin olduğu yönden tekrar saldırıya hazırlanan birliği fark edince elini göğe doğru kaldırdı. Gözlerini kapattığında saçlarını okşayan rüzgârın gittikçe şiddetlenmeye başladığını hissetti. Sert bir rüzgâr çıkarıp, kumları karşı ordunun üzerine bir fırtına olarak gönderdi. Hücuma geçeceği anda tekrar dağılan düşman ordusu, uzun süre toparlanmaya çalıştı ama başaramadı. Börü, elini indirdikten sonra fırtına yerini hafif rüzgârlara bıraktı. Kanlı kılıcını havaya kaldırıp, "Zafer

bizimdir! Bu gece, Mısır'ı korkak savaşçılarının oluşturduğu ceset tepelerini yakarak aydınlatacağız!" diye bağırdı.

Ordusu hep bir ağızdan zafer naraları atarken, siyah ve beyaz kurt, piramide doğru gür sesleriyle uluyorlardı. Tanrı Kral, kurtların sesiyle sanki yok oluşun şarkısını dinliyordu. Burca asılmış komutanının kafası ve yok olmuş on binlerce savaşçısı...

Şehrin doğusundan güneyine kayan Börü'nün ordularını izliyordu. Ordusuyla beraber piramidinde ve şehrinin kuzeyinde sıkışıp kalmış durumdaydı. Piramitte, şehrinin yarısını ele geçiren Börü ve ordusunu nasıl yok edeceğini düşünüyordu. Aklındaki diğer plan ise kraliyet ailesi ve yakın muhafızlarıyla, savaşı tekrar kaybetmeye başladığında denizden kaçmaktı.

Kanlı savaşın olduğu gün, geceye döndüğünde Tanrı Kral, piramidinin koridorlarını saran kötü bir kokuyla irkildi. Ölen savaşçılarının cesetlerinden tepeler yapılmış haldeydi. Börü ise elindeki yayıyla, tutuşturduğu oklarını bu ceset tepelerine atıp, karanlığı mağlup olan Mısır ordularıyla aydınlatıyordu. Yanına gelen Aysera, "Amisonya kralı geldi Börü. Seninle görüşmek istiyor," dedi. Börü, kısa bir süre duraksadı. Son okunu da aleve dokundurup, ceset tepeliğine gönderdikten sonra Aysera ile birlikte, üç katlı geniş bir eve gittiler. Halk tamamen şehrin bu tarafını boşaltmıştı. Börü ve yakın dostları bir geceliğine bu geniş evin içerisinde konaklayacaklardı. Amisonya kralının muhafızları sokak boyunca sıralanmışlardı. Börü, evin içine girip en üst kata çıktığında koltukta oturan, Amisonya kra-

lını gördü. İhtiyar ama oldukça zinde görünen uzun boylu kral ayağa kalktı. Yanında Cerdukay, Bozdoğan ve Jivem vardı. Börü, elini uzattığında Amisonya kralı, "Börü Han, sizin gibi büyük bir savaşçı ve komutanla tanışmak benim için büyük onur. Ben Amisonya kralı, Amis şehri[8] efendisi Zoyan," dedi. Börü, gülümseyerek oturmasını işaret edip tam karşısına geçti.

"Sizi gördüğüme şaşırdım Kral Zoyan. Tanrı Kral'ın kellesini almama ramak kalmışken bir misafir beklemiyordum."

"Buraya gelmemin önemli nedenleri var Börü Han. Torunum Luyana elinizde. Onu bana vermenizi istiyorum. Karşılığı ne ise vermeye hazırım."

"Prenses Luyana'yı şimdi alıp gidebilirsiniz. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Onu öldürmek ya da sürgün etmek için Atlantis'ten kaçırmadık. Babam Taragay ellerindeydi. Luyana'yı takasta kullanmayı düşünüyorduk ama Babil'den çıkıp, Mısır'a ilerlediğim sırada acı gerçeği öğrendim. Babam Taragay öldü."

Kral Zoyan'in ince uzun suratı bir anda asılıverdi. Kalın beyaz kaşlarını çatıp, "Taragay'ı isim olarak hatırlıyorum. Baban büyük bir savaşçıydı. Hatta Atlantis'e karşı direnebilmemin en büyük nedenlerinden biri oydu," dedi.

"Nasıl? Babam Amisonya için mi savaştı?"

"Hayır, Börü Han. Yıllar önce Atlantis'in eski kralı Amis şehrini kuşattı. Amisonya'nın kalbini ele geçirip, tüm ticareti yönetmek istedi. Tam on bir yıl boyunca şehrim ku-

8 Rodos adası

şatma altında kaldı. Başlarda güçlüydüm. Gemilerim geçilmez sanıyordum ama Di ve Mısır, Atlantis'e ek kuvvetler göndermeye başladılar. Amisonya ticaretle yaşayan bir ülkedir. Ticaret bittiğinde biz de ölmeye başladık. Sonra hiç ummadığım ve yıllardır düşman olduğumuz barbarlar, kendilerine bir lider seçtiler. O lider bana bir teklifte bulundu. Ticaret yollarından pay istedi. Bunun karşılığında da vahşi korsanlarıyla Atlantis'e saldırdılar. Mısır, Babil'i zayıflatmakla meşgulken, Di de gücünü geri çekmek zorunda kaldı. Çünkü baban Taragay büyük bir kağanlık kurmak üzereydi. Atlantis yalnız kaldı. Sonunda barış teklif etti. Kabul ettim. Bu barışı sağlamlaştırmak için de şimdiki Atlantis kralı Ridan ile kızım Fion evlendiler. Yıllardır da saldırmıyorlar. Fakat bu sefer de barbarlar ticaretten daha fazla pay almak için saldırmaya başladılar."

"Babam konusunu anladım ama diğerlerini bana neden anlatıyorsun?"

"Bak Börü Han. Ben o kuşatmada iki oğlumu kaybettim. Karım hastalıktan öldü. Arkamda tahtımı bırakabileceğim tek kişi Luyana kaldı. Diğer torunum Sadas, Atlantis tahtına geçecekti ama ölüm haberini aldım. Adamlarımdan gelen haberlere göre ne kral, ne kızım, ne de Atlantis ordusunun komutanı ortalıkta görünmüyormuş. Kara Rahipler isyan başlatmışlar. Atlantis gemileri bir süredir ortalıkta yoklar. Ben, oğullarımın intikamını alacağım günü bekledim. Bunu tek başıma yapmazdım. Üç güce karşı duramazdım. Şimdi, Hatti beyleri, Amazon Kraliçesi, Akad kralı ve Sümer kralı gibi senin yanında olmak istiyorum.

Orduların karada iyiler ama tek bir gemin bile yok. Atlantis, gemileriyle denizde savunma yaparsa, bu cesur savaşçıların toprağa adım atmadan denizin dibini boylarlar. Yanında olmak istiyorum Börü Han!"

"Karşılığında ne istiyorsun? Atlantis tahtını mı?"

"Hayır, sadece Amisonya topraklarının batısına güçlü bir beyini yerleştirmeni. Orada büyük bir beylik kurmasını istiyorum. Barbarlar, Uyguriler ile savaşmayı göze almazlar."

Börü kafasını sallayarak, "Anlaştık Kral Zoyan. Sen ne dersin Cerdukay Bey?" dedi.

"Bence de iyi bir anlaşma."

Amisonya kralı, Börü ve Cerduka, o gece Atlantis hakkında sohbet ettiler. Yapacakları saldırıyı ve Mısır'ı ertesi sabah nasıl yok edecekleri hakkında planlar yaptılar. Gelecek, artık Demir Yumruk'un değil, Börü'nün dudakları arasından çıkan cümlelerle şekilleniyordu...

Kurt ve Aslanın Gazabı

Ertesi sabah, Börü ve Cerdukay, kurtlarıyla surlara çıkıp, piramidin önünde bekleyen dev Mısır ordusunu izlemeye başladılar. Yanlarında getirdikleri alevli top atıcılarıyla, bir önceki gün yaptıkları taktiği, şimdi Tanrı Kral onlara yapmayı planlıyordu. Fakat geceden, gözcülerin uyarısıyla ordusunu üçe bölen Börü, gülümseyerek Tanrı Kral'ın son çırpınışını izliyordu. Cerdukay, "Buradan kaçabilmesi imkânsız. Kaybettiği onca savaşçıdan sonra Amazon savaşçıları güney girişini de kestiler. Ordusuna ek savaşçılar da gelemez. Ondan daha kalabalığız. Kaçmaya çalışacaktır," dedi.

"Kaçabileceği hiçbir yer kalmadı Cerdukay Bey. Her yer tutuldu."

Otuz adım kadar önlerinde yan yana dizilmiş filler ve iki boynuzlulardan kurulu ordu, harekete geçmek için emir bekliyordu. Börü, "Bu, bir kurt sürüsünün avını boğması gibi olacak Cerdukay Bey. Üç noktadan saldırıp, düşmanı tek bir yere doğru süreceğiz. Orada da en güçlü birlikler son darbeyi vuracaklar," dedi.

"Hadi o zaman, Tanrı Kral denen aptala, aslında bir çöl sıçanı olduğunu gösterelim!"

Cerdukay, burçlardan aşağı inip, Uyguri beylerinin

olduğu birliğin başına geçti. Çevresinde üç sıra, arkasına doğru Gazap Birliği yerlerini aldılar. Börü ise Agartalılar ve Hattiler'den oluşan birliğin başına geçti. Gümüş Maskeliler hemen arkasında yer aldılar. Güneyin özgür savaşçıları ise filleri, iki boynuzluları ve atlı birlikleriyle saldırı için hazırdı.

Gümüş Piramit'ten yükselen saldırı borazanıyla alevli toplar, Börü ve ordusunun beklediği sanılan evlerin üzerine yağmaya başladığında ilk borazanla güneyin özgür savaşçıları saldırıya geçtiler. Börü'nün bulunduğu yerden, yani saldırıya geçen birliğin tam karşısından piramide doğru alevli toplar yağmaya başladı. Mısır ordusu, üzerlerine gelen fillerle dolu güçlü birliği püskürtmeye çalışırken, Cerdukay'ın tarafından da piramidin önüne kayalar yağmaya başladı. Tanrı Kral öfkeyle, "Her seferinde bizi nasıl kandırabilir? Aptallar!" diye bağırıyordu.

Babil'in simyacıları, hazırladıkları özel kara tozlu topları alevli top fırlatıcılarına koyduklarında Börü, meraklı gözlerle neler olacağını merak ediyordu. İkinci borazanla toplar fırlatıldığında güneyin özgür savaşçıları geriye çekildiler. Cerdukay ve birliği öne doğru çıkarken, piramidin üstüne ve orduların olduğu alana düşen, daha önce hiç görülmemiş onlarca top, kulakları çınlatan bir sesle patlamaya başladılar. Piramidin dışmdaki parlak taşlar kırılıp dökülürken, paramparça olan Mısır ordusu, verdiği ağır kayıplarla tekrar birleşmeye çalışıyordu. Börü, gülümseyerek simyacılara döndü, "Dediğinizi yaptınız. Şimdi o piramidi yerle bir edin!" dedi.

Mısır ordusunun saldırmaktan başka çaresi yoktu. Mısır ordusu hücuma geçtiğinde üç koldan saldırıya geçen Börü ve ordusu, koca bir hilalin arasına aldığı düşmanı git gide daralarak yok ediyordu. Tanrı Kral, yüz elliye yakın kraliyet üyesiyle ve iki baykuş maskeli muhafızıyla piramidin arka tarafından çıktı. Yanlarında yüz kadar da yakın muhafızı bulunuyordu. Börü'nün bilerek açık bıraktığı noktadan denize doğru koşuyorlardı. Hedefleri gemiyle kaçmaktı ama Börü'nün işaretiyle uzun uzun üç defa çalan borazandan sonra Amisonya gemileri, tüm limanı vurmaya başladılar. Tanrı Kral bir anda durup, "Bunlar Amisonyalılar! Tanrılara lanet olsun! Her taraftan çevrildik!" diye bağırdı. Börü ve Cerdukay, kurtlarını Tanrı Kral'a doğru sürmeye başladıklarında Bozdoğan, Orus ve Bore hemen peşlerine takıldılar. Agarta üstatları da Jivern'in peşinden ilerliyorlardı.

Tanrı Kral ve tüm kraliyet ailesi oldukları yerde durdular. Önlerinde yüz muhafız ve iki baykuş maskeli savaşçı, kendilerine doğru gelen Börü ve savaşçılarını karşılamak için bekliyorlardı. En önden saldıran Uyguri savaşçıları, bir anda kılıçları alev alan iki baykuş maskeli savaşçının hamleleriyle yere düştüler. Börü ve Cerdukay, kurtlarından inip, pusatlarını çektiler. Börü, güçlü darbelerle ve ustalıkla kullandığı kılıcıyla iki muhafızı yere serdikten sonra Agarta üstatları önünü açtılar. Börü yavaş adımlarla Tanrı Kral'a doğru ilerliyordu. Yüzüne ve kuyağına bulaşmış düşman kanıyla, delirmiş bir kurt gibi bakıyordu. Baykuş maskelilerden biri Orus'un güçlü darbesiyle arkaya doğru

savruldu. Gümüş Maskeliler kısa sürede yardıma geldiler. Yüz muhafız kuru otlar gibi biçilip yok edildiğinde, baykuş maskeli savaşçılar ne kadar çarpışsalar da sonları aynı oldu. Birbirinden usta ve acımasız savaşçıların arasında kellelerini kaybettiler.

Börü, arkasında ilerleyen dostlarına, eliyle durmalarını işaret etti. Tanrı Kral ise, belinden çıkardığı altın kaplama kılıcıyla Börü'ye doğru yürümeye başladı. Kraliyet ailesi korku içerisinde sağa sola bakıyorlardı. Börü, "Sana söylemiştim. Sen sadece basit bir çöl sıçanısın! Şimdi kurdun dişlerinde can vereceksin. Tıpkı şehrin gibi yok olacaksın!" dedi. Bu sırada atılan toplara daha fazla dayanamayan piramit, büyük bir gürültüyle çökmeye başladı. Tanrı Kral, yok olan piramidine bakıp, alev alev yanan şehrinden yükselen çığlıkları dinliyordu. İmkânsız dediği her şey, Börü denen bu savaşçıyla gerçek olmuştu.

Kılıcını kaldırıp ilk hamlesini yaptığında Börü, yerinden bile kıpırdamadan bu zayıf saldırıyı sert bir karşı darbeyle savurdu. Üzerine doğru gidip pusatını hızlı hamlelerle savururken, Tanrı Kral onu çaresizce durdurmaya çalışıyordu. Bir anda geri geri gittiği sırada düştü ve korkuyla tepesinde dikilen Börü'ye baktı. Son bir hamle yapacağı sırada Börü, Tanrı Kral'ın altın kılıcını tuttuğu eline pusatını indirdi. Elini kaybeden Tanrı Kral acı içinde bağırıyordu. Kıvranan düşmanına tiksinir gözlerle bakarak acıdan yüz üstü dönen düşmanının boynuna pusatını indirdi. Piramidin çöküşüyle ortalığı saran toz bulutunun arasında, Tanrı Kral'ın kellesini eline aldı. Başını yukarıya

doğru kaldırıp derin bir nefes aldı. Cerdukay ile karşı karşıya geldiklerinde gülümseyerek birbirlerine sarıldılar.

"Başardık Cerdukay Bey!"

"Başardık Börü Bey. Biz bir olduğumuz sürece, bizi kimse yıkamaz!"

Kraliyet ailesi zincirlenerek, ele canlı geçirilen iki yüz kadar savaşçıyla tutsak olarak şehrin batı köşesindeki zindanlara götürüldü. Börü'nün ordusu zaferi gecenin geç saatlerine kadar kutlamaya devam etti.

Gece kahkahalar ve göğe kaldırılan kutlama kadehlerinin çarpışma sesleriyle devam ederken, ilk başta da planladıkları gibi Cerdukay ile Börü'nün yolları ayrılıyordu. Mısır sahilinde, dalgaların üzerinde dans eden ay ışığına doğru bakan iki büyük savaşçı, çok daha zor olan düşmanların üzerine yürüyecekleri için gergindiler.

"Orduyu ikiye bölmeliyiz Cerdukay Bey. Başta da Sümer topraklarında konuştuğumuz gibi Uyguri beyleri ve güneyin özgür savaşçıları seninle Di üzerine ilerleyecek. Agartalılar, Hattiler ve Amazonlar benimle gelecek. Hatta artık Amisonyalılar bile var."

Börü, gülümsüyor olsa da Cerdukay gergindi.

"Orduları konuştuğumuz gibi ayıracağız Börü Bey ama unutmaman gereken şeyler var."

"Neden bahsediyorsun?"

"Di Hanedanlığı yok edildiğinde bir taht kurulacak. Tahtın sırasının kurtta olduğunu unutma. O topraklardan canlı gel Börü Bey! Agarta üstatlarının anlattıklarını ben de duydum. Orada seni nasıl bir lanetin beklediğini tahmin

edebiliyorum. Üzerine bir de Atlantis ordusu var. Burada beraberdik. Omuz omuza çarpıştık ama orada dikkat etmelisin. Uyguri aileleri bekliyor olmasa düşünmeden seninle gelip ilk olarak Atlantis'e saldırırdım. Ama durum ortada, iki koldan savaşmalıyız. Savaşırken, Aysera'nın seni bekliyor olacağını da sakın unutma Börü Bey!"

"Biliyorum Cerdukay Bey. Aysera da bunu defalarca söyledi. O toprakları yerle bir edip, kurdumun üzerinde obanıza geleceğim. Aysera'nın senin yanında güvende olacağından eminim."

"Ona kimse zarar veremez! O Uyguriler'in hatunu olarak seni bekliyor olacak. Dediğin gibi kurdunun üzerinde, büyük zaferinle obama geleceğin günü bekliyor olacağım!"

"Yeryüzü kurt ve aslanın pençeleri arasında kan kusacak! Bir sonraki karşı karşıya gelişimizde, zaferlerimizi kutluyor olacağız. Mısırlı tutsaklar ne olacak? Kral Sethar buraya gelene kadar bir ayaklanma çıkarabilirler."

"Merak etme onları bu topraklardan sürdüreceğim Börü Bey."

"Cerdukay beyim, onları katletmeden bu topraklardan sürmek daha iyi olacaktır. Yeterince kan aktı."

"Emin ol sürdüreceğim..."

O gece, iki bey için de düşüncelerle dolu bir derya gibi geçti. Börü, sevdiği kadından ayrı kalacaktı. Onu, o lanetin olduğu topraklara götüremezdi. Di çok daha fazla savaşçıya sahip olsa da Cerdukay gibi bir savaşçı, arkasındaki orduyla Ejder Sarayı'nı yerle bir edebilirdi. Ağabeyinin ya-

nında daha güvende olurdu. Obasına ve tüm Uyguriler'e baş olabilirdi. Aysera ise nemli gözlerle çadırda Börü'yü bekliyordu. Evdeşi içeriye girdikten sonra sanki ömürlerinin son günü gibi birbirlerine özlemle baktılar. Börü, kuyağını ve pusatını çıkarıp, Aysera'nın tam karşısına oturdu. Elleriyle yanaklarını tutup, saçlarını okşadı.

"Merak etme Aysera, geri döneceğim ve hep hayalini kurduğumuz güzel günlerde, çocuklarımızın gülüşme seslerini beraber dinleyeceğiz.

"Sen o topraklara sadece Atlantis ile savaşmaya gitmiyorsun. Karşındakinin ne olduğunu biliyorum Börü. Gümüş Maskeliler'i sakın yanından ayırma. Keşke izin versen de yanı başında olsam. Seninle omuz omuza savaşsam."

"Bak Aysera, bu zamana kadar mabette büyüdün. Fakat Uyguriler'in bir töresi vardır. Bana Börü Han diyorlarsa, ben yokken günün başına birini bırakmalıyım. Bu da ilk başta evdeşim varsa o olmalı. Sen, orada benim bayrağımı temsil edeceksin. Bunu yapmalısın. Anlıyor musun?"

Aysera, başını öne eğip hafifçe salladı. Börü, Aysera'ya sarılıp kokusunu içine çekerken, "Sen ve ben, bizler Uyguriler'in geleceğini kuracağız. Bunun yükü, savaşmaktan daha ağırdır," dedi. O gece Börü ve Aysera, doğru düzgün uyumadan birbirlerinin gözlerinde kayboldular. Son kez birbirlerine dokunuyor gibi her anı sonuna kadar hissederek yaşadılar.

Günün ilk ışıklarında ordular tekrar toplandılar. Savaşçılar birbirleriyle vedalaşırken, Börü, "Tutsaklar senindir Cerdukay Bey. Onları güneye sürgüne gönderebi-

lirsin," dedi. Cerdukay gülümsedi. "Merak etme, onlara yakışır bir yolculuğa çıkaracağım." Börü, Cerdukay'ın sözlerinden bir şey anlamamıştı. Aysera karşısına geldiğinde ise aklı tamamen yerinden uçup, gitti. Aysera, üzgün görünüyordu.

"Merak etme Aysera, gece konuştuğumuz gibi olacak. İntikamımı alıp, yanma geri döneceğim. Kurdumun uluyarak seni yatağından kaldıracağı sabahı bekle."

"Bekleyeceğim Börü, bekleyeceğim..."

"Sen de Cerdukay'ın sözünden sakın çıkma. Ağabeyin çok büyük bir komutan, sanki savaş için yaratılmış. Kendini tehlikeye atacak bir şey yapmamalısın. Unutma, artık sen bir Gümüş Maskeli değilsin. Uyguriler'in önündeki lidersin."

Aysera ve Börü sımsıkı sarıldıktan sonra, birbirlerine üzüntülü gözlerle baktılar. Kurtlu ve aslanlı bayrak, iki farklı yöne, yeryüzünün yeni geleceği için hareket etti.

Bir kuş ayağı şeklinde, üç çizgiden oluşan bayrak taşıyan Uyguri birliği ise Prenses Luyana'nın da olduğu gemilerle Amisonya topraklarına, beyliklerini kurmak için yola çıktılar. Cerdukay Bey ise Börü ve ordusu, Amisonya gemileriyle açıldıktan sonra Orus'u yanına çağırdı.

"Emredin beyim."

"Zindandaki tutsakları güneye sürgün edeceğiz. Ne yapman gerektiğini biliyorsun Orus."

"Biliyorum beyim."

Orus gülümseyerek beyine selam verip uzaklaşırken iki yüz kadar savaşçıyı yanına aldı. Cerdukay, ordusuna

hareket emri verirken, Orus da zindanda tutulan üç yüz elliye yakın, savaşçılardan ve kraliyet ailesinden oluşan tutsağı dışarıda bekletiyordu. Ellerini ve ayaklarını bağlattıktan sonra hepsini, Mısır ordusundan kalan yüzlerce atın arkasına bağladılar. Orus, kendine yalvaran kalabalığa, "Bu aslanın hükmüdür! Yıllarca sokaklarınızda ölen insanları görmezden geldiniz. Madem her şeyi Tanrı Kral yaptı, neden ezilenlere yardım etmediniz? Yılanın kuyusunda karnını doyurandan tavşan olmaz!" dedi.

Adamlarına emir verdiğinde yüzlerce atın kalçasına sert kırbaçlarla vuruldu. Çölün yakıcı kumlarına doğru koşan atların arkasında sürüklenen tutsakları izleyen Orus, atının üzerine binip, "Merak etmeyin, birkaç saate akbabalar gözlerini oymaya gelirler," dedi. Birliğe hareket emri vererek hızla Cerdukay'ın ordusuna yetişmek için atlarını sürdüler.

Ölü Şehirler

Günler boyunca açık denizde yolculuk yapan Börü ve ordusu, Amisonya kralı ile güvertede dikiliyorlardı. Parlak gökyüzü ve küçük dalgalı deniz, en uzaktaki, ufukta görülebilecek her kara parçasının rahatlıkla fark edilmesini sağlıyordu. Binlerce gemiyle Atlantis'e yaklaşırken günler boyunca hiç Atlantis'e ait bir savaş gemisi ya da ticaret gemisi görmemişlerdi. Kral Zoyan, "Böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım Börü Han. Bu hiç normal değil. Sanki Atlantis bomboş, terk edilmiş koca bir ada gibi," dedi.

"Jivern'in söylediklerine göre lanet daha da güçlenmiş olabilir. Karanlık saf güç, kendi sonlarını hazırlamış olabilir."

"O laneti de, Atlantis'i de yok edeceğiz Börü Han. Böylesi büyük ve güçlü bir orduyla, buradan zaferle döneceğiz."

Börü etrafına bakıyordu. Direğin tepesindeki Amisonya denizcisi, "Dutah göründü!" diye bağırdı. Börü dikkatle karaya bakıyordu. Etrafta tek bir gemi bile yoktu. Yaklaştıkça yakılmış limanları ve kıyıdaki batık gemileri fark etti.

Binlerce gemi Dutah'a yaklaştığında ortalığı saran keset kokusu, genizlerini yakıyordu. Börü, gemiden inen ordunun başını severken, on binlerce savaşçı da toprağa

ayak basıyordu. Ortalıkta kargaların çıkardığı bağrışmalardan başka bir şey duyulmuyordu. Bozdoğan, Börü'nün yanına gelip, "Burası benim gemiden ilk indirildiğim yer. Biri buraları yok etmiş," dedi. Börü, Bozdoğan'ın sözünden sonra karşılarında ne kadar güçlü bir düşmanın çıkabileceğini tahmin edebiliyordu. Ordusuyla Dutah şehrinin yerle bir olmuş taşları arasından geçip, yoluna devam etti.

Alev Kayalar, Işık Yolu ve buralarda bulunan Kan Çukurları baştan sona yok edilmişti. Evlerin içleri ceset kaynıyordu. Bir savaşın olduğu cesetlerin elbiselerinden, okların saplandığı yerlerden belliydi. Tüm limanlar özellikle yakılmış, gemiler batırılmışa benziyordu. Günler ilerledikçe, bu ceset kokusu yüzünden ordudaki savaşçılardan hastalananlar olmaya başladı. Ordudaki şifacılar ellerinden geleni yapmaya çalışsalar da, ayak bastıkları her toprakta ve içtikleri suda, bu yıkımın izleri vardı.

Gümüş Maskeliler ve Agartalılar, karanlık gücün Kuzey Şehri'nde olduğunu söylüyorlardı. Söyledikleri yerle aralarında geçecekleri tek şehir, Kral Şehri kalmıştı. Oraya vardıklarında, Atlantis'in kim tarafından yönetildiği aslında ortaya çıkacaktı. Kral yaşıyor muydu? Yoksa tüm güç karanlığın eline mi geçmişti?

***

Cerdukay ise, Di Hanedanlığı'nın sarayına yaklaşmıştı. Sümerler 'in de ordusuna katılmasıyla daha da güçlü bir şekilde ilerleyen Cerdukay, yolda tek bir Di Muhafızına denk gelmemişti. Göksu Hatun, kadın savaşçı birliğiyle devamlı olarak ordudan daha önde ve geniş alanda

ilerlemişti. Anlaşılan imparator, Cerdukay'ın geldiğinden haberdardı ve tüm gücünü toplamış bir halde düşmanının gelmesini bekliyordu.

Ejderha figürlü kızıl bayrakların dalgalandığı büyük sarayın karşındaki tepeliğe vardıklarında, halkın evlerini boşaltıp, topraklarından göç ettiğini fark ettiler. Karşılarında sadece Di ordusu ve o büyük, Kara Saray vardı. Duvarları ejderha kabartmalı, girişinde iki büyük savaşçı heykeli bulunun sarayı koruyan surlar muhafızlarla doluydu.

Sarayın önünde birliklere ayrılmış halde on binlerce savaşçı dikiliyordu. Cerdukay'ın beklediği intikam günü gelip çatmıştı. Di sarayında ise imparator, muhafızlarından Cerdukay'ın geldiği haberini dinliyordu. Togan'ı çağırmalarını, Kızıl Ejder Birliği'nin hazır olmasını emretti. Haberi alır almaz koşarak imparatorun huzuruna çıkan Togan, selamını verdikten sonra heyecanla ona ne emir vereceğini beklemeye başladı.

"Beklediğin gün geldi Togan! Cerdukay'ın sana yaptıklarının intikamını artık alabilirsin. Muhafızlarımın söylediğine göre oldukça kalabalık bir orduyla gelmiş. Anlaşılan kanlı bir savaş olacak. Sana düşen de o savaşta ölmeyip, Uyguri savaşçılarının kellerini uçurmak. Ta ki Cerdukay'ın kellesini de alana kadar benim bayrağım altında savaşacaksın. Eğer bunu başarabilirsen, tüm Uyguriler'i senin emrinde toplar, günbatısında bana bağlı bir kağanlık kurmanı sağlarım."

Togan kendine verilen ucu boyalı ince tahtayla, "Onur duyarım imparator. Söylediğiniz gibi olacak. Emirlerinizi

tamamıyla yerine getireceğim," yazdı. İmparator, Togan'ın kesik elinin olduğu koluna oldukça sağlam, ucuna kılıç takılmış bir kolluk yaptırmıştı. Diğer koluna ise bileğinden sabitlenebilen bir kalkan yaptırmıştı. Kılıç, yaylarla geriliyordu. Bir tutmaçla yukarı çekip oturtulduğunda ortalıktan kayboluyor, tutmaca tekrar ittirildiğinde sertçe yayların itmesiyle ortaya çıkıyordu. Sağlam olan üç parmağıyla bunu kolaylıkla yapabilen Togan, sadece kalkanını muhafızlara taktırıyordu. İmparator, ilk saldırının her zaman düşmandan gelmesi taraftarıydı. Bu yüzden de altın tahtında ilk kanın dökülmesini bekliyordu.

***

Atlantis'te ise Bada Han, Börü'nün ordusuyla beraber kendine git gide yaklaştığının haberini almıştı. Taşları çözülüp, piramidinin önünde bekleyen Aryuntlar, Emegenler ve artık onun emrinde olan Atlantis ordusu, savaşmak için hazırlardı. Bada Han, göğün yüzüğünün, Börü'nün parmağında takılı olduğunu da artık biliyordu.

Savaşçılar kan akıtmak için hazırlardı. İki farklı savaş ve dört büyük ordu, çarpışacağı günü bekliyordu.

Kan Yağmurları

Cerdukay, Di sarayının karşısındaki tepelikte kurduğu otağında, kardeşi Aysera ile birlikte akşam aşını yiyordu. Uyguri obaları arkalarından eski topraklarına dönerken, Cerdukay oldukça gergindi. Aysera, "Ağabey, babamızın intikamını alacağımız an yaklaştı. Emrinde koca bir ordu var. Di'nin korktuğu şey oldu, Uyguriler birleştiler fakat senin ağzını bıçak açmıyor," dedi.

"Bu zamana kadar düşmanlarıma ne zaman saldırsam, hep öfkemle karar verdim Aysera. Artık aklımla karar vermeliyim. Bu yüzden susarım ve düşünürüm. Öfkeyle yapacağım savaş meydanındaki tek hamlem büyük bir yıkımla sonuçlanabilir. Arkamızdan topraklarına geri dönen Uyguriler büyük bir katliama uğrayabilir. Güneyin özgür savaşçıları da ailelerini o ormanlık alanlarda bırakıp geldiler. Sümerler'in ordusu burada. Hattiler Atlantis'te. Burada yapılacak tek hatada imparator, Babil'e, hatta yok ettiğimiz Mısır'a kadar ilerler."

"Seni anlıyorum ağabey ama unutma, yanında ben varım. Orus ve Zile de buradalar. Hata yapmayacağız ağabey. Babamızın intikamını alacağız."

Cerdukay kafasını sallayarak aşından bir kaşık daha

aldığı sırada, Aysera her zaman sormak istediği ama cesaret edemediği şeyi sordu:

"Ağabey, bana üç kardeş olduğumuzu söyledin. Büyük bir ağabeyim olduğunu çok az hatırlıyorum. Ona ne oldu?"

Cerdukay'ın kaşları bir anda çatıldı. Ağzını sildikten sonra tahta kaşığı sert bir şekilde koydu.

"O öldü Aysera. Onu ben öldürdüm!"

"Bunu neden yaptın ağabey?"

"Bunu etraftan duyman yerine benden dinlemen daha iyi. Babamız Optar öldükten sonra yeni bir bey seçilmesi gerekiyordu. Babamın savaşçıları ağabeyimin arkasında olduklarını söylediler. Obanın yaşlıları ve dost beylikler de, savaş gücünü elinde tutan ağabeyimi seçmek zorunda kaldılar. Aslında yerine amcamız geçecekti. Fakat bir gece ansızın ölüverdi. İşin arkasında ağabeyimin olduğunu herkes biliyordu ama kimse bundan bahsedemiyordu. Ağzını açanın kellesinin uçacağı herkes tarafından biliniyordu. O beylik yaparken ben büyümeye başladım. O sıralar Börü'nün babası Taragay, ortalıktan bir anda yok oluverdi. Büyük kağanlığı kuramamıştı. Ortada Uyguriler'i kalabalık ordusuyla yönetebilecek tek oba biz vardık. Ağabeyim de aptalca bir işe kalkıştı. Babamın yaptığı hatanın aynısını tekrarlamak için harekete geçti."

"Babamızı öldüren imparator ile mi anlaştı? Onun ölümünü izledikten sonra bunu nasıl yapar?"

"Güç ve en büyük olabilme hırsı gözlerini kör etti. İlk başta Di topraklarından güzel kumaşlar ve hiç görmedi-

ğimiz baharatlar gelmeye başladı. Soğuk etkisini arttırdıkça toprak kuruyordu. Gelen hediyeler ağabeyimi adeta kendinden geçiriyordu. Onlarla ticaret yapmaya başladı. Di Muhafızları Uyguri obalarına ve köylerine saldırırken sesini çıkarmadı. Bir Atlantisli gibi sadece ne kadar altın kazandığına bakıyordu. Ben, o zamanlar savaşçı olamaz denilen Orus ile Di Muhafızları'nı avlıyordum. Bu haber yayıldı. Ağabeyim benim ve Orus'un bir daha aynı şeyi yaparsak, kellelerimizi vurduracağını söyledi. Orus'u tekrar bir demircinin yanına verdi. Yetmedi, tekrar hayvanların bakıcısı yaptı. En sonunda Di'den bir prensesle evleneceği haberi duyuldu. Evliydi, henüz çocuğu yoktu. Yılanı içimize sokmak üzereydi. Orus ve bana inanan elli kadar savaşçıyla bir gece otağına baskın yaptım. Onu öldürdüm. Tabi imparator bu haberden hiç hoşlanmamış olmalı ki saldırıları artırdı. Her seferinde muhafız birliklerini yok ettim. Sonra ben, bey oldum. Gerisini zaten biliyorsun. Düşmanlarıma ve hainlere yaptıklarımla beni acımasız olarak anmaya başladılar."

Aysera, ağabeyinin gerçekten çok büyük ve onurlu bir bey olduğunu daha iyi anlıyordu. Uyguriler için kendi ağabeyini öldürmüştü. Yerinden kalkıp, ağabeyine sanldı.

"Sen çok büyük bir beysin ağabey. Senin kardeşin olmaktan onur duyuyorum!"

İkili o gece eski günleri konuştular. Cerdukay babasını ve obasını anlattı. Geçen zamanda neler olduğunu, kimlerin ölüp, kimlerin ihanet ettiğini kardeşine bir bir öğretti. İlerleyen saatlerde kısa süreliğine dinlenmek için vedala-

şıp, yataklarına uzandılar. Cerdukay, uzun zamandır rüya görmüyordu. Ama o gece, belki de onu en çok sarsan rüyayı gördü.

Kan dolu uzun bir yarıkta ilerliyordu. Beline kadar gelen kan hâlâ sıcaktı. İki yandan yükselen sarp kayalar, göğe doğru sonu yokmuş gibi uzuyordu. Elini beline attığında kılıcının olmadığını fark etti. Bir süre etrafı dinleyerek yarıkta ilerlerken, kanın içinden bir anda koca bir karartı çıktı. Yüzü belli değildi ve ateş gibi parıldayan gözleriyle ona bakıyordu. Cerdukay, ne yapacağını düşünürken iki yanında yükselen kayalıklardan aşağıya yağmur gibi kurt ölüleri düşmeye başladı. Her düşüşte acı ulumalar duyuyordu. Karşısındaki karartı, arkasını dönüp, üzeri kurt ölüleriyle dolu olan yere doğru gitti. Bir anda kanın içerisine geri daldığında kurt cesetleri dalgalar halinde üzerine gelmeye başladı. O sıra suyun üzerinde öylece yatan cesetlerden birinin bakışları dikkatini çekti. Hayvanın öylece bakan gözlerinde Börü'yü fark etti. Kurdu alıp sallamaya başladığında bir anda uyanıverdi.

Uyanmasıyla, Zile'nin beyinin otağının önünde bitivermesi bir oldu. Dışarıdan seslenen Agarta üstadına, "İçeriye gel Zile!" dedi. Zile, kan ter içerisinde yatağından doğrulmuş bir halde oturan Cerdukay'ın karşısına geçti.

"Bu rüyadan kimseye bahsetmeyin beyim."

"Ne gördüğümü nereden biliyorsun?"

"Biliyorum beyim. Ne gördüğünüzü de, kimi gördüğünüzü de biliyorum. Aysera'ya zarar gelmesini engellemeliyiz."

"Ne diyorsun Zile? Ona kim zarar verebilir?"

"Savaş meydanında onu gözümün önünden ayırmayacağım. O geleceği taşıyor."

Cerdukay, şaşkın gözlerle Zile'ye bakıyordu,

"Yani o..."

"O gebe beyim. Börü'nün canını taşıyor. Bunu rüyamda gördüm. Henüz ona söylememeliyiz. Bunu kendisi hissedecektir. Kendindeki değişimin farkına varacaktır. Sadece rüyanızı ona anlatmayın."

"Gördüğüm şeyin ne anlama geldiğini biliyorum Zile. Bunun olmama ihtimali yok mu?"

"Her rüya gerçek olmaz beyim. Bunu yalnızca Tanrı bilir. Ordunuz hazır. Sizi bekliyorlar beyim."

Cerdukay ayağa kalktı ve kara deri zırhını giydi. Pusatını alıp, Zile ile birlikte otağının dışına çıktı. Kara kurdu onu bekliyordu. Cerdukay, büyük kafasını tutup, kurduyla göz göze geldi. Başını severken, içinden yükselen hırıltılar, kana ne kadar aç olduğunu gösteriyordu. Cerdukay, "Merak etme, tüm öfkemizi düşmanlarımızı parçalayarak çıkaracağız! Tepelerine ölüm gibi çökeceğiz!" dedi ve kurdunun üzerine bindi.

Ordusu tepelikte ilk saldırıyı yapmak için hazır bir halde bekliyordu. Orus, o gelmeden tüm orduyu düzene sokmuştu. Top atıcıları kurulmuş, filler ve iki boynuzlular hizalanmıştı. Babil'in on simyacısını yanına alan Cerdukay, Mısır'da kullandıkları topun daha küçüklerinden ve daha büyüklerinden yapmaları için onlara emir vermişti. Yol boyu, Cerdukay'ın isteklerini yerine getiren simyacı-

lar da savaşa hazırlardı. Kara kurdunu bir kere uluttuktan sonra ordunun dalgalandırdığı aslanlı ve kurtlu bayrağa baktı. Hemen arkalarında atalarının yeryüzüne hâkim olduğu zamanlarda kullandığı bayrak vardı. Kara kumaş üzerine işlenmiş beyaz renkteki Oz işareti. Ordudan çıt çıkmıyordu.

Cerdukay, "Sizler, adalet için bir araya gelmiş, onurlu savaşçılar! Yenilmez olduklarını sanan üç yılandan birinin kafasını kopardıktan sonra bizleri yurtlarımızdan atan ikincisinin karşısındayız. Bizlerden korkuyorlar! Neden mi? Çünkü bu orduda diyarın en iyi savaşçıları var! Biz, pusatlarımızı intikamla biledik. Onlarsa altınlarını ve korkak imparatorlarını korumak için duvarların arkasında saklandılar," dedi. Kurdunu sağa sola yavaş adımlarla yürütüyordu.

"O duvarlar, titreyen bacaklarını gizleyemeyecek! İstediğim tek şey var: Ayak bastığım toprakta bizden başka nefes alan tek canlı bile bırakmayın! Uyguriler, emrimi duydunuz mu?"

Uyguriler tek bir ağızdan pusatlarını kaldırıp bağırdılar.

"Güneyin özgür savaşçıları! Ya siz ?"

Fillerin ve iki boynuzluların olduğu büyük birlik Cerdukay'ın adını bağırarak karşılık verdiler.

"Sümerler!"

Sümer birlikleri pusatlarını ve uzun mızraklarını kaldırıp, birkaç kez bağırdılar.

"Acımak yok! Tereddüt yok! Bu, imparatorla ilk ve son

savaşınız olacak! Ya varız ya yoğuz! Arkanızdaki ailelerinizi düşünün! Atlantis'te çarpışmaya giden Börü Han ve ordusunu düşünün. Bizler, bu savaşın sonunda, bu toprakların efendisi olacağız! Tek ve yenilmez efendileri!"

Ordu, Cerdukay'ın ismini haykırırken, imparator, sarayının penceresinden karşısındaki düşmanı izliyordu. Yanına yaklaşan Di komutanı, "Saldırmak üzereler efendim," dedi.

"Görüyor musun? Bir zamanlar babasının kellesini aldığım o küçük çocuk, ağabeyinden sonra benim de kellemi almaya geldi. Buna inanamıyorum. Bu kadar savaşçı, Cerdukay'ın arkasına takılıp, beni yenebileceğini düşünüyor. O aptallar saldırıya geçtiğinde onlara iyi bir ders verin. Birliklerini dağıtın. Duvara bile yaklaştırmayın!"

Komutan başıyla selam verip, koşarak salondan çıktı. Sarayın önünde dizilmiş olan onlarca davul ve borazanın ortasına geçti. Emirlerini uzaktan davullarla veriyordu. Cerdukay'ın ordusu ise, hep bir ağızdan, hücum emri vermesi için kılıçlarını kalkanlarına vurarak, "Cerdukay! Cerdukay!" diye bağırıyorlardı. Aysera ve Zile, Cerdukay'ın hemen yanındaydılar. Cerdukay, elini havaya kaldırıp, davullara bir kez aralarında bir vuruş olacak şekilde çaldırmaya başladı.

Sümer atlıları oldukları yerden bir ok gibi fırladılar. Cerdukay'ın süvari birliklerinden birinin saldırıya geçtiğini gören Di komutanı, davullara sert ritimlerle vurdurmaya başladı. On binlerce Di süvarisi hücuma geçtiğinde, Cerdukay tekrar elini kaldırdı. Üçer vuruşlu ritimle Uygu-

ri atlı okçuları harekete geçti. Aynı zamanda yaya okçular yirmi adım kadar ileriye çıktılar. Sümer ve Di süvarileri birbirlerine varmak üzereyken bir anda Sümer süvarileri iki yana doğru açıldılar. Yanlardan gelen Uyguri atlı okçuları, düşmanın merkezinden kanatlarına doğru ok yağmuru başlattılar. Yaya okçular da savaş meydanının ortasına kadar gelip, Di birliğini ok yağmuruna tutmaya başladılar. Bunun bir kandırmaca olduğunu fark eden Di komutanı, duvarın önünde bekleyen ikinci süvari birliğine de saldırı emri verdi.

İlk gönderdiği birliğin yarısından fazlası sadece oklarla can vermişti. Cerdukay, "Orus!" diye bağırdı. Oklardan kaçabilenlerden arta kalanlara Gazap Birliği ile saldırıya geçen Orus, ikinci birlik gelmeden ilk birliği yok etmek için atını çatlatırcasına koşturuyordu. Saraydan ilk karşılaşmayı izleyen imparator, "Seni fazla küçümsedim Cerdukay. Demek tahmin ettiğimden daha zekisin," diye söylendi.

Kollarında kızıl kumaş bağlı Gazap Birliği, çift kılıçlarını çekip, Di savaşçılarının arasma daldılar. Cerdukay, filler için de hareket emri verdiğinde davullar daha da hızlı vurmaya başladı. Orus ve birliği ustaca kullandıkları pusatlarıyla, düşman birliğini resmen ortadan yarıp geçtiklerinde tekrar ikiye ayrıldılar. Arkadan gelen fillerle karşı karşıya kalan Di süvarileri, hem fillerin üzerindeki savaşçılardan yedikleri oklarla can veriyor hem de, Orus ve birliğinin ani dönüşler yaparak hızlı saldırılarıyla ağır kayıplar veriyorlardı. Uyguri yaya savaşçılarına da emir veren Cerdukay, gülümseyerek Di sarayını izliyordu. Di

komutanı davulları durdurup, ardı sıra düşen on binlerce savaşçısını izliyordu. İlk karşılaşmayı kaybetmişti. Cerdukay'a saldırmanın aptallık olduğunu fark etmişti. Di, bundan sonra savunma yapacaktı.

Kara kurdunun üzerinde, arta kalan son düşmanı filleriyle ezen birliğini izleyen Cerdukay da Di'nin savunmaya çekileceğini biliyordu. Ordusu düşman birliklerini yok ettikten sonra tekrar yerlerine döndüler. Cerdukay, ateşli top atıcılarının ileri doğru hareket etmesi emrini verdi. Uyguri yayaları da hemen arkasmdan harekete geçtiler. İki simyacının taşıdığı demir bir sandık vardı. Cerdukay, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Hazırız beyim!"

Cerdukay, kara elbiseli simyacılarıyla top atıcılarının yanına doğru ilerliyordu. İmparator, Kızıl Ejderha Birliği'nin komutanıyla geniş saray balkonundan Cerdukay'ın topları ateşlemesini bekliyordu. Di savaşçıları içine yüz ok alan fırlatıcıları kurmaya başladılar. Toplar duvarda bir delik açarsa ani saldırıları engellemek için bu güçlü ok silahlarını kullanacaklardı.

Uyguri yayaları tek sıra şeklinde kalkanlarını kaldırıp, top atıcılarının önünde duvar örerken, yüzlerce yaya Di savaşçılarının cesetlerini sürükleyerek simyacıların yanına getiriyorlardı. Savaş meydanının neredeyse tam ortasında dikilen Cerdukay, demir sandığın kapağının açılmasıyla, atıcılara, ilk fırlatma için hazır olmalarını emretti. Kurdunu hırlatarak, keskin kan kokusunun sardığı on binlerce ölü savaşçının arasından ilerledi.

"Sana bir mesaj göndermiştim imparator! O deride, aslanın pençesi imparatorunuzun gırtlağına geçeceği zaman, sarayına gökten kan yağdıracağım demiştim. Ben sözümü tutarım! Pençelerimi gırtlağına geçirmeme az kaldı. Fırlatın!"

Onlarca top atıcısı, birbirlerine bağlanmış cesetleri göğe fırlattılar. Simyacıların hazırladığı küçük kara toz dolu toplar, yeni yaptıkları uzun fitillerle arka arkaya havada patlamaya başladılar. Cesetler, topların etkisiyle paramparça olup, Di sarayının üzerine bir et ve kan yağmuru olarak yağıyordu. İmparator, üzerindeki gösterişli elbiseye sıçrayan et parçalarını tiksinerek bakıp, yanında duran komutana, "Yarın sabah için hazır olun! O duvarı aşacaklardır. Onları yok edin! Anladın mı yok edin!" diye bağırarak komutanı sarstı.

Duvarların üzerindeki muhafızlar ve içerideki savaşçılar, üzerlerine yağan, omuz omuza savaştıkları adamların et parçalarını oldukları yerde donmuş bir halde izliyorlardı. Gözlerindeki korku gittikçe daha da artıyordu. Duvardakiler, Cerdukay'ın arka arkaya kalkan top atıcıları ve kahkahalarıyla adeta aptallaşmış bir halde ne yapacakların bilmez bir halde bekliyorlardı. Kimisi öğürüyordu. Sokakları ve duvarları ceset parçalarıyla dolan Di sarayı için bu çok onur kırıcı ve küçük düşürücüydü.

Cerdukay, top atıcılarını durdurup, geri çekilmelerini emretti. Kara kurdunu geriye çevirdiğinde yanına gelen simyacı, "Büyük topları ne zaman ateşleyelim beyim?" diye sordu.

"Bu gece, gün sökmeden atışlara başlayın. Yarın, güneşi son kez görecekler!"

Tamu'nun Okları

Börü, ordusuyla durmadan ilerlemeye devam ederken, Kral Şehri'nin de diğerleri gibi bomboş olduğunu görmüştü. En sonunda Kuzey Şehri'nin duvarı karşısında durduğunda, duvarın tepesinde bekleyen Atlantisli savaşçıları fark etti. Yanına gelen Bore, "Beyim, anlaşılan Bada Han'ın emrinde savaşıyorlar. Ordudaki hasta sayısı artmaya başladı. Bu sabah yüz kadar savaşçımız kan kusarak öldüler. Bu ölüm kokan hava herkesi hasta etmeye başladı," dedi. Börü, ne yapacağını düşündüğü sırada yanına Bozdoğan, Jivern ve Amisonya kralı Zoyan geldi. Jivern, toprağın yumuşaklığını fark etti. Karlı olması gereken şehir, bir çamur deryası halindeydi.

"Börü Bey, saldırıyı tek bir yumruk halinde yapmamız gerekecek. Ordu durdukça daha da güç kaybediyor."

"Doğru dersin Kral Zoyan ama bu duvarlardan rüzgâr gibi geçip, Bada Han'ın karşısına çıkmalıyım. Bekledikçe kaybetmeye daha da yaklaşıyoruz. İçeride kaç kişi olduklarını bilmiyoruz."

Jivern, "Agarta üstatları ve Gümüş Maskeliler, sizin için büyük bir koridor açacaklar beyim. Tamu'yla savaşıyorsak, Tanrı'nın bize armağanı olan güçleri sonuna kadar kullanacağız. Ateşi, rüzgârı, buzları hatta zelzeleleri bile

kullanacağız. Ordu da açılan koridoru doldurup, Atlantis birliklerini engellerse, Bada Han'a ulaşabilirsiniz. Yüzük kimdeyse, onu yok edecek güç de ondadır," dedi.

"Ya taş? Onu yok etmek her şeyi bitirmez mi?"

"Taşı yok ederseniz büyük bir yıkımın içinde kalabiliriz beyim."

Börü gülümseyerek, "Şu orduya bir bak Jivern. Bu savaştan sonra ne olacağını zannediyorsun? Güney'e bıraktığımız gemilerimize ulaşamadan hepimiz kan kusarak bu topraklarda gebereceğiz! Sonrasında, Atlantis orduları, tekrar bir kral seçecekler. Atlantis'in geleceğini, ellerimizle kurmuş olacağız," dedi. Kral Zoyan'ın suratı asık bir halde Börü'nün sözlerini dinledi. Altın rengi, beyaz püsküllü tolgalar takan Amis savaşçılarına baktı. Yüzleri bembeyaz ve soluktu.

"Börü Han doğru söylüyor Agarta üstadı. Buradaki hiçbir savaşçı, bir daha topraklarına geri dönemeyecek. O, Bada Han denen laneti yok etmektense, her şeyi kendimizle yok etmek daha akıllıca."

Börü, Kral Zoyan'ın kararını destekleyecek son kişi olduğunu düşünürken, ilk destek ondan gelmişti. Börü, Bozdoğan'a döndü.

"Üzerimde emeğin çoktur. Pusat kullanmayı, savaşı, hatta avlanmayı bile bana sen öğrettin Bozdoğan. Sen ne dersin?"

"Baban Taragay'la, can kardaşımla çok savaşlar verdik. Ama hiçbirinde zafere bu kadar yaklaşmadık. Ben, ömrüm boyunca ordularımla Atlantis'i dize getireceğim günün ha-

yaliyle yaşadım. Şimdi yok etmekten bahsediyoruz. Bunu seve seve yaparım! Baban Taragay da şu an yanımızda olsa aynı şeyi yapardı."

Jivern ve Bore de başlarını sallayarak Börü'nün bu intihara giden düşüncesini onayladılar. Hatti beyleri ve Amazon kraliçesi de bu kararı sormak için çağırıldılar. Dört Hatti beyi, yıllardır çektikleri acıların intikamını gerekirse ölümleriyle alacaklarını söylediler. Güçlü savaşçı Amazon kraliçesi ise, "Bu yolun ölüme gittiğini biliyorduk Börü Han. Biz yıllarca Hatti beyleri ile aptalca sebeplerden savaşa tutuştuk. Kendimize geldiğimizde, Balık Sırtı Atlantis gemileriyle, Hatti toprakları hainlerle dolmuştu. Bir daha, soyumdan kimsenin onlardan gelecek tek bir okla yaralanmasını bile istemiyorum. Benim ormanlarım, topraklarım, bir daha tek bir Atlantisli görmemeli. Her an, oraya yürümeye hazırız!" dedi.

Börü, Kuzey Şehri'nin duvarlarına bakarken, Bada Han, ağzından salyalar akan, koca dişli, ürkütücü büyük kara domuzunun tepesinde duvara doğru ilerliyordu. Günler geçmesine rağmen savaşta üzerine bindiği domuzunu ve yüz kadar Aryun'tu, ancak getirebilmişti. Onu güçlendirip, yeryüzündeki tüm bilgeleri, kâhinleri ve rahipleri taşın etrafına toplamak için istediği yüzüğün sahibini savaş öncesi görmek istiyordu. Tamu'nun tozlarını o yüzükle yayıp, tüm orduların önünde diz çökmesini istiyordu.

Duvarın tepesine çıkıp, kalabalık ordunun en önünde koca beyaz kurduyla dikilen Börü'yü fark etti. Kısa bir

kahkaha attıktan sonra, "Siz insanlar, hep zayıftınız. Geçen zaman sizi daha da zayıf canlılar haline getirmiş. Karşımdaki ordunun, beni yenebileceğini düşünüp dibime kadar girmesi ne kadar da aptalca! Demek kurtarıcı o. O zaman ordunu biraz hareketlendirelim," dedi. İki yanında yerlerini alan Emegen lideri ve Aryuntlar'ın komutanı, ilk saldırıyı yapmak için can atıyorlardı.

"Aryuntlar'dan iki birliği çıkarıp, çevrelerinden saldırın. Fazla kalabalık olmasınlar. Az sayıdaki Aryunt birliklerinin bile onlara neler yapabileceklerini görsünler."

Aryunt komutanı, "Emredersiniz!" deyip, duvardan indi. Emegen lideri homurdanmaya başladığı sırada Bada Han, "Merak etme. Senin ordun, onları yok edecek olan güç. Sıranı bekleyeceksin," dedi.

Bada Han duvardan inip domuzuna tekrar bindi ve Kara Piramit'in yolunu tuttu. Aryuntlar'dan oluşan yüzer kişilik iki birlik ise harekete geçmek için hazırlanıyorlardı. Börü bu sırada kendisi için kurulan çadıra doğru, Bozdoğan ile birlikte yürüyordu. Bozdoğan, "Sadece iki günlük azığımız kaldı. Boş şehirler, her şeyin tükenmesine neden oldu," dedi.

"Yarından sonra azığa ihtiyacımız olmayacak Bozdoğan."

Gümüş Maskeliler'in bir arada oturduğu ateşin başına gelip, ertesi gün ki yapacakları saldırı hakkında konuşmaya başladılar. Bore, hepsinin güçlerini teker teker sayarken, bir anda bağrışmaları duydular. Börü, ne olduğuna bakmak için ayağa kalktığında, belden aşağıları at, üstleri ise

insan olan iki savaşçı birliğinin saldırıya geçtiğini gördü. Ordunun iki yanından, arka arkaya attıkları oklarla onlarca savaşçıyı yere seriyorlardı. Hazırlıksız yakalanan ordusuna savunmaya geçmesini emredip, "Bunlar da ne Bore? Bu yaratıklar da ne?" dedi.

"Beyim onlar kadim yazıtlardaki Tamu ordularından birisi. Tamu'nun oklarını sırtlarında taşıyan Aryuntlar!"

Börü, duvardan üzerlerine gelen bir saldırı görmüyordu. Amisonya kralı, ordusuna Aryuntlar'ı yok etmeleri için çoktan emir vermiş olmalıydı Amisonya süvarileri peşlerinden gidiyorlardı. Aryuntlar o kadar hızlıydılar ki, altlarındaki atlarla onları yakalamak imkânsızdı. Orduya verdirdikleri kayıp inanılmazdı. Jivern, koşarak Börü'nün yanına gelip," Bize gözdağı veriyor beyim. O iki birliği ölmesi için üzerimize göndermiş olmalı," dedi.

"Kaç kaybımız oldu?"

"Binden fazla beyim. Hem hazırlıksız yakalandık hem de savaşçılarımız ilk kez böyle canlıları gördü. O duvarın arkasında Ayuntlar'dan binlercesinin olduğunu düşünüyorum."

"Bu gece dönüşümlü gözcü birlikleri kurulsun. Birliklerin kalabalık olmasına dikkat edin. Sabaha kadar dayanmalıyız."

Börü ve ordusunu bekleyen büyük savaş artık kapıdaydı. Göğün yüzüğüyse, güvenebildikleri en büyük güçtü.

Aslanın Günü

Cerdukay, duvarları döven simyacıların yaptığı topların sesinde, babası Optar'ın kellesinin uçurulduğu anını yaşıyordu. Küçük bir çocukken babasının ölümünü izlemek için getirildiği bu yerde şimdi hem soyunu hem de babasını katledenlerden intikam almak için bulunuyordu. Aslan başlı kılıcını kınına yerleştirdikten sonra, kara ayı postunu omzuna taktı. Aslan işlemeli zırhına dokundu. Göğü kaplayan kara bulutlar derinden gürültüler çıkarıyordu.

Bu sırada muhafızlarından biri, Göksu Hatun'un geldiğini haber verdi. Cerdukay, "İçeri alın," diye seslendi. Göksu Hatun, beyine selamını verdi.

"Tüm birlikleri sarayında toplamış beyim. Diğer şehirlerde tek bir muhafız bile kalmamış. Di insanlarının çoğu, daha güneydeki Şu Hanedanlığı'na sığınmışlar."

"Şu Hanedanlığı mı? İmparatorun topraklarından sürdüğü diğer aile, öyle değil mi?"

"Evet beyim. Bu zamana kadar bizimle hep barış içerisinde yaşadılar. İmparator, onlardan da çok kişiyi katletti."

"O zaman tek saldırıda bütün ordusundan kurtulabiliriz. Bu güzel."

Göksu Hatun'un gözleri Cerdukay'ın üzerinde takılı

kalmıştı. Cerdukay, göz ucuyla kadın savaşçısını süzüyordu.

"Başka bir şey var mı Göksu Hatun? Ordu beni bekler. Sen de birliğini bir an önce sırasına sokmalısın."

Göksu Hatun bir anda heyecanlı bir ses tonuyla, "Var beyim!" dedi. Cerdukay, savaşçısının konuşmasını bekliyordu.

"Beyim, bilirim bunu söylemenin zamanı değildir ama bu geceyi bile görebileceğimiz belli değildir."

"Söyle Göksu Hatun."

"Beyim, ben sadece bir savaşçıyım. Bir bey kızı ya da hanedanlık soyundan gelmiyorum. Bir prenses de değilim. Bu soğuk topraklarda yoğrulan pusatımla büyüdüm. Bugüne kadar da size hep sadık bir savaşçı oldum."

"Bunu biliyorum Göksu Hatun."

"Size olan sadakatimden daha büyük şey ise, size yüreğimle bağlı olmamdır."

Cerdukay bir anda bakışlarını Göksu Hatun'a doğru kaldırdı. O baktıkça Göksu Hatun daha da kızarmış bir halde konuşmasına devam etti.

"Onurlu bir savaşçı olarak yaşayıp, öyle de öleceğime eminim. Kalbim de her zaman, bugüne kadar gördüğüm en güçlü savaşçının, bir beyin adıyla atacak, sizin adınızla. Bunu söylemeye asla dilim varmazdı ama son nefesimi vermeden, yıllardır içimde yanan ateşi, artık söylemem gerektiğini düşündüm. Canım da, kanım da yolunuza fedadır beyim."

Cerdukay, hiçbir şey söylemeden öylece donakaldı.

Göksu Hatun, Cerdukay'ın sözünü bile dinlemeden hızla arkasını dönüp çadırdan çıktı. Normalde çıkması emredilmeden asla olduğu yeri terk etmeyen savaşçı kadın, bu sefer sadece duygularıyla hareket ediyordu. Cerdukay gülümseyerek, "Yoksa yıllardır aradığım evdeşim yanı başımda beni mi bekliyordu?" dedi. Kafasını sallayıp, şimdi bunları düşünmenin zamanı olmadığını söylenerek çadırdan çıktı. Kara kurduna binip, ordularının başına geçti. Göksu Hatun, birliğinin başında, ondan gözlerini kaçırarak dikiliyordu. Cerdukay, sarayın duvarlarının üst kısımlarındaki göçükleri fark etti. Planını önceden yapmıştı. İsteği gibi işlerse, sarayın tüm sokaklarını ordusuyla basıp, kana bulayabilirdi.

"Bu toprakların cesur savaşçıları! Karşınızda, korkuyu bacaklarına kadar hisseden bir ordu var. Tırnakları çekilmiş, boğazlanmayı bekleyen bir ejderha var! O duvarın arkasına geri dönmeyi düşünmeden gireceğiz. Tek bir Di savaşçı kalmayana kadar, bu toprakları kana bulayanların burçlarından kan taşıracağız! Bu savaştan sonra, varız ya da yoğuz! Bugün tüm öfkenizle öcümüzü alacağız! Onlara, bizleri birer hayvan gibi avlamak istemenin ne demek olduğunu gösterin. O sarayı... Kana doyurun!"

Cerdukay'ın ordusu delirmiş gibi bağırıyorken, Di duvarlarına kurulan ok fırlatma yayları yerlerini aldılar. Cerdukay, pusatını çekip, kara kurdunu ileriye sürmeye başladığında tüm ordu duvara doğru koşmaya başladı. Güney'in özgür savaşçıları, iki boynuzluları duvarın kapısına sürerken, simyacılar, neredeyse yıkmayı başardıkları

duvarı arka arkaya top atışlarıyla daha da güçsüzleştiriyorlardı.

Bir anda Cerdukay'ın hiç beklemediği bir şey oldu. Di Hanedanlığı'nın efsanevi birliği duvarın açılan kapısından kızıl renkteki parlak zırhlarıyla fırlayıverdiler. Ejderha suratlı tolgaları ve kuyaglı atlarıyla iki bine yakın savaşçısıyla Kızıl Ejder Birliği üzerlerine doğru geliyordu. Hemen arkalarından da büyük bir ordunun çıkış yaptığını fark etti. Cerdukay, arkasında atını süren Orus'a, Gazap Birliği'ni önden göndermesini emretti.

Henüz düşman birliğiyle birbirlerine ulaşamadan, duvarlardan binlerce ok havaya yükseldi. Yağmur gibi üzerlerine yağan oklar, ordusunda kayıplar vermesine neden olmuştu. Simyacılar, yaklaşan düşmanları gördüklerinde, top atışlarını daha da hızlandırdılar. En büyük topu tahta kepçeye yerleştirip fırlattılar. Tam iki ordu karşılaştığında kulakları çınlatan bir sesin sonrasında duvarda geniş bir yarık meydana geldi. Cerdukay, ordusunun bir kısmını o tarafa doğru yönlendirirken, yanı başında Aysera'nın çarpıştığını gördü. Ona savaşa katılmaması için defalarca uyarılarda bulunmuştu ama anlaşılan onu dinlememişti.

Ordusu duvardaki yarıktan içeriye girmeye başlarken iki boynuzlular ve filler, Kızıl Ejderha Birliği'ni bir süreliğine durdurmuşlardı. Atlarını rahatça sürerek saldırı yapamıyorlardı. Cerdukay, Aysera'nın yanına gelip, "Burada ne işin var? Sana ne söyledim Aysera?" diye bağırdı.

"Babamın öcünü almak benim de hakkım ağabey!"

"Sakın yanımdan ayrılma!"

Orus da yanlarına gelip Cerdukay'ın duvarı geçişinde yakınında savaşmaya başladı. İmparator, duvarlarından içeriye bir ölüm ırmağı gibi dolan Cerdukay'ın ordusunu izlerken, en yakın elli savaşçısıyla taht salonundan çıktı. Eli kılıcında, sarayın ön bahçesine doğru ilerliyordu. İmparator, altın rengi zırh giymiş elli muhafızının arasında ilerlerken, Togan, Uyguri savaşçılarıyla çarpışıyordu. Sürekli arka tarafını, imparatorun geleceği tarafı gözlüyordu.

Uzun süre sarayın sokaklarında ve etrafında devam eden savaşta, Cerdukay, düşmanının çevresindeki halkayı git gide daha da daraltıyordu. Gazap Birliği ve Kızıl Ejderha Birliği karşı karşıya geldiğinde savaş meydanlarında görülmemiş bir çarpışma başlamıştı.

En namlı Uyguri savaşçıları çift pusatlarıyla çıldırmış bir kurt sürüsü gibi saldırıyorlardı. Kızıl Ejderha Birliği, en güçlü düşman birliğine karşı sayı olarak üstünlüklerini kullanmak isteseler de, güneyin özgür savaşçılarının da çarpışmaya katılmasıyla ağır kayıplar vermeye başladılar. Sadece hücum eden iki taraf.. Kalkan bile kullanmayan, ölüme yürüyen savaşçılar... En iyi savaşçılar olduklarını göstermek için etleri parçalayıp, kanın hışırtısıyla durmadan sallanan pusatlar...

Kızıl Ejderha Birliği kaybediyordu. Öcünü almak için kapılarına dayanan diyarın en iyi Uyguri savaşçıları karşısında üstün gelemiyorlardı. Gösterişli zırhları artık onlar için birer tabuttan ibaretti. Savaş, sarayın sokaklarında uzun süre devam ettikten sonra çember, imparator için git gide daha da daralıyordu.

Cerdukay, kurduyla beraber arka arkaya yere serdiği savaşçıların arasından ilerlerken bir anda imparator ile göz göze geldi. Cerdukay, kurdundan inip imparatora doğru ilerlemeye başladığı sırada, Orus, Gazap Birliği'nden geriye kalan on yedi savaşçısıyla beyin önüne geçti. Bir süre sonra önünü temizleyen Orus'u fark eden Cerdukay, var gücüyle koşmaya başladı. Bedeni öfkeden titriyordu. Aç bir aslan gibi altın rengi zırhlar giymiş muhafızlara doğru koşarken Togan'ı fark etti.

İmparator sarayın içine doğru on muhafızıyla geriye doğru hareket etmeye başlamıştı. Togan, Cerdukay ile göz göze geldiği sırada, elindeki küçük demirden küreyi, yerde yanan meşalelerden birine tutup, gülümseyerek yere bıraktı. Aniden büyük bir patlamayla herkes dengesini kaybetti. Cerdukay, kara bir dumanın sardığı yerde imparatoru görmeye çalışıyordu. Muhafızların çoğunu kendisiyle birlikte patlatan Togan, Cerdukay'ın ona söylediği son sözü, belli ki unutmamıştı. İmparator, çevresinde daha büyük bir muhafız birliği toparlanırken düştüğü yerden kalktı.

Kara kurt, hırlayarak savaşçıların üzerine atıldı. Kiminin kafasını koparıyor kimini sağa sola fırlatıyordu. Aldığı mızrak darbeleriyle inleyerek savaşıyordu. Orus ve on yedi adamı, onlarca muhafızın arasına kahramanca daldılar. Cerdukay, sadece cesetleri ezerek var gücüyle koşuyordu. Son merdivene geldiğinde sarayın arka bahçesine doğru kaçan imparatoru fark etti. Orus, "Beyim!" deyip, onu geri çekmeye çalışırken omzuna bir mızrak saplandı. Sarayın

içinden çıkan son muhafız birliğinden göğsüne gelen iki mızrakla, dizlerinin üzerine çöken Orus'un ağzından kan geliyordu.

On yedi büyük savaşçı ve hemen arkalarından yardıma gelen Uçkan, kahramanca can vermişlerdi. Gazap Birliği'nden kalan son kişi olan Orus da, Cerdukay'ın acı bağırışlarıyla hayata gözlerini yumdu. Cerdukay, basamaklarda kanlar içinde yatan kurdunu gördüğünde, birkaç adım ilerisindeki mızrağı öfkeyle imparatora fırlattı. Sırtına giren mızrakla yere serilen imparatora doğru, gözlerini kan bürümüş halde giden Cerdukay'ın dişleri, öfkeyle sıkmaktan kanamaya başlamıştı.

Cerdukay, imparatoru uzun saçından kavrayıp ayağa kaldırdı. Yanı başlarındaki bel hizasındaki taş korkuluğa dayayıp, "Bu günü ne kadar beklediğimi bilemezsin! Sadece seni öldürmeyeceğim! Tüm soyunu kurutacağım!" dedi ve imparatorun saçlarını bıraktı. Ayakta sallanan düşmanını boynuna pusatını bir şimşek gibi geçiren Cerdukay, yüzüne sıçrayan kanlarla sanki yeniden doğmuşçasına atalarını düşünüp, derin derin nefes almaya başladı. Yerde yuvarlanan kelleyi kaldırıp, "Kimse yaşamayacak! Kimseye merhamet etmeyin! Tutsak olmayacak! Burayı yok edin!" diye bağırdı.

Aysera, ağabeyine doğru gelip sarıldı. Cerdukay, elindeki imparatorun kellesini yere fırlatıp, kardeşinin omuzlarından tuttu.

"Bitti Aysera, sonunda bitti! Babamızın ve atalarımızın öcünü aldık!"

Aysera gözleri nemlenmiş bir halde başını salladı.

"Onlara aslanın gücünü gösterdik ağabey!"

Cerdukay'ın her savaşçısı, intikam ateşini vücudunun her zerresinde hissederek savaştı. Bu bir katliamdı ama yüzyıllardır süre gelen acımasızlığın hesabı sadece katliamla kapatabilirdi.

Göğün Gazabı

Di imparatorunun kellesinin düştüğü anlarda, Börü ve ordusu hücum etmek için hazırlardı. Börü beyaz kurdunun tepesinde duvarı süzüyordu. Gümüş Maskeliler ve Agarta üstatları hemen yanındaydılar. Kral Zoyan, Hatti beyleri, Amazon kraliçesi hemen arkasında orduyla birlikte hareket için hazırlardı. Simyacılar, emriyle ilk saldırıyı başlatmak için hazır olduklarını söylediklerinde Börü, arkasındaki orduyu süzdü. Karşılarına geçip, yüzüğün takılı olduğu elini havaya kaldırdı. Kara bulutlar, tepesinde toplanarak kudurmuşçasına çakmaya başladılar.

"Amisonyalılar, Uyguriler, Amazonlar ve Hattiler! Ne başlarınızdaki komutanlar, ne krallarınız ne de siz, bu savaştan sonra hatırlanacaksınız! İsimleriniz, yıllardır yeryüzünü yaşanmaz hale çeviren acımasız Demir Yumruk Birliği'nin kralları gibi taşlara oyulmayacak. Bizler, buraya yok olmaya geldik! Gelecek için kendi canımızdan vazgeçmeye geldik! Geride bıraktığınız çocuklarınız, kadınlarınız artık ölüm korkusu olmadan yaşayabilsinler diye o dalgaları geçtik! Bu ordu, isimleri taşlara sığmayacak kadar büyük bir ordudur. Açlıktan ölen her çocuğun gözyaşı gücünüze güç katsın! Acılar yükselen, yerle bir edilmiş her ocak, öfkenizi bilesin! Kaçarak yaşamak artık yok! Çünkü bizler,

adalet için savaşanlar, bugün pusatlarımızı öçle biledik! Tanrı'nın en güzel bahçelerinde tekrar bir araya geleceğiz! Unutmayın, Tanrı yanımızdadır!"

Börü yüzünü havaya kaldırdığında, ordusu bir yanda kılıçlarını sabırsız bir şekilde kalkanlarına vuruyor, bir yandan da gökten inen yıldırımlar kırbaç gibi toprağı dövüyordu. Piramidin tepesindeki balkondan Börü'ye bakan Bada Han, "Böylesi bir komutanı Tamu'ya kapatılmadan önceki savaşımda hatırlıyorum. Yıldırımlardan doğan: Çakay Han! O savaşta yenilmiştim ama bu sefer kazanacağım. Çükü sen Çakay Han değil, cesareti ölümüne neden olacak aptal bir genç savaşçıdan başka bir şey değilsin!" diye söylendi. Arkasını dönüp, saldırı başlamadan piramidin önüne hızlı adımlarla indi. Domuzunun üzerine binip, ordusunu duvara doğru yerleştirmeye başladı.

Duvarı ve gerisindeki ilk hattı büyük Atlantis ordusu koruyordu. Hemen yanlarında ve gerisinde Aryuntlar vardı. Bada Han'ın hemen önünde ise asıl ezici güç olan Emegenler yerlerini almışlardı. Börü, simyacılarına topları hazırlamalarını emretti. Çevresinde Gümüş Maskeliler'den kurulu büyük birlik vardı. Hemen önünde Jivern'in önderliğinde Agarta rahipleri, bellerinde asılı olan, daha önceki savaşlarda hiç kullanmadıkları gümüş renkteki eldivenleri taktılar. Hatti beyleri ordunun sağ tarafını oluşturuyorlardı. Amazon savaşçıları ve Agarta süvarileri ise sol kanadı tutuyorlardı. Börü'nün hemen arkasında Amisonya kralı, altın rengi tolgalarıyla ana gücü oluşturuyorlardı.

Börü'nün beyaz kurdu, kan kırmızısı gözlerini göğe

kaldırıp uluyunca, simyacılar topları fırlatmaya başladılar. Tek şansları vardı. Börü gökten süzülerek duvara çarpmak üzere olan topları izlerken, anlık bir hata yapmamak için rüzgârı, göğü ve çevresindeki en küçük sesi bile dinliyordu. Karşı ordudaki muhafızların hareketlerini tüm dikkatiyle izliyordu.

Toplar duvara vurduğu anda büyük bir sarsıntı yaratacak şekilde patladı. Etrafa saçılan koca ateş çemberiyle birlikte yerle bir olan duvara doğru hücum eden Börü ve birliği, alevlerin arasına daldılar. Daha önce böylesi bir patlama hiç görmemiş olan Atlantis okçularının acı çığlıkları arasında yere yuvarlandılar. Duvarın arkasına ilk adım atan Agarta üstatları tek sıra halinde yan yana geçtiler.

Patlamanın etkisiyle yere yuvarlanan Atlantis ordusu, tekrar toparlanıp, oklarına ve mızraklarına davrandıklarında Agarta üstatlarından beşer tanesi iki yana açılıp parmaklarını toprağa soktular ve kadim sözcükleri söyleyerek havaya kaldırdılar. Ayaklarının altından kayan ve önlerinde yükselen toprakla geriye doğru savrulan Atlantis orduları, arkadan gelen Hattiler'in ölümcül oklarına engel olmaya çalışıyorlardı. Soldan hızlanan Agarta süvarileri, dengesini tekrar kaybetmiş olan Atlantis yaya okçularının arasına dalıp, çift taraflı pusatlarını birer ölümcül rüzgârgülü gibi döndürerek ilerliyorlardı. Aryuntlar'dan oluşan kalabalık bir birlik, bu sırada Agarta süvarilerine saldırıya geçtiler.

İlk olarak oklarıyla Agarta süvarilerine ağır kayıplar verdiren Aryuntlar, balta ve kılıçlarıyla ordunun mer-

kezindeki Börü'ye ulaşmak, sol kanadı delmek için tüm güçleriyle saldırmaya başladılar. Atlantis'in büyük süvari birliği mavi pelerinlerini rüzgârda savurarak hücuma geçtiler. Börü hızını azaltıp, Amisonya kralı ve ordusunun önüne geçmesini sağladı. Kral Zoytan ve Börü, çarpışma öncesinde bir anlığına göz göze geldiler. Kral Zoytan, ölüme giden bir krala göre oldukça mutluydu. Gülümseyen suratı ve Börü'ye bakan inançlı gözleriyle ordusuna tüm gücüyle saldırı emri verdi.

Börü, Gümüş Maskeliler ve Agarta üstatları sağ taraftan ilerleyen kalabalık Hatti ordusunun olduğu tarafa hareket ettiler. Bozdoğan, Bore'nin hemen yanına gelip, çift pusatını çıkardı. Önde kalan on kadar Agarta üstadı ve Jivern, Emegen ordusuyla birlikte üzerlerine gelen Aryuntlar'ı durdurmak için harekete geçtiğinde Kara Piramit karşılarındaydı. Lanetin kalbine varmalarına çok az kalmıştı. Gerilerinde savaş bütün hızıyla devam ederken, Börü, "Jivern! Ateşi uyandır!" diye bağırdı.

Jivern ve yanındaki rahipler, atlarını yan yana getirip, el ele tutuştular. Börü elini göğe kaldırdığında üzerindeki koca kara bulut bir ölüm deliği gibi dönmeye başladı. Jivern ve rahipler hep bir ağızdan bağırdıklarında koca bir alev hattı önlerinde belirdi. Börü, elini yere doğru indirip, karşısındaki orduya doğru savurduğunda, güçlü bir fırtına üstatların oluşturduğu alevleri düşman ordusunun üzerine yok edici bir çarşaf gibi serdi.

Emegenler ve Aryuntlar'dan oluşan büyük birlik, birer alev topuna dönmüş halde yere serilmeye başlarken,

köşelerden yardıma gelen ek kuvvetlerden yükselen oklar Jivem ve yanındaki üstatlarını arka arkaya yere serdiğinde alev hattı bozuldu. Hattiler, yan taraflarından saldırıya geçen büyük Emegen ordusuna doğru atlarını sürmeye başladılar. Bu ölümcül mavi orduya, kahramanca tüm güçleriyle saldırıyorlardı. Börü, sadece yanında Gümüş Maskeliler, Bore ve Bozdoğan ile ilerliyordu. Gerisi Tamu'nun bir görüntüsü gibiydi. Yüz binlerce savaşçıdan oluşan meydanda bir varoluş savaşı veriliyordu.

Bada Han, kara domuzu ve yanındaki elli Emegen ve yüz kadar Aryunt ile Börü'ye doğru harekete geçti. O an gelmişti. Her şeyin biteceği veya yeniden başlayacağı an, birkaç adım kadar uzaktaydı. Gümüş Maskeliler, Bada Han'ın yanındakilere saldırdığı anda Börü ve Bozdoğan, Bada Han'a yöneldiler.

Gümüş Maskeliler'in bir kısmının elleri alev almış, demiri döven çekiç gibi Emegenler'i deviriyorlardı. Bir kısmı ise hızlarıyla şaşırtan hareketler yaparak Aryuntlar'ın oklarından kaçıp, yanlarına yanaşabiliyorlardı. Bozdoğan, Börü'den önce Bada Han'a doğru atından zıpladı. Bada Han, tek koluyla Bozdoğan'a daha önce hiç yemediği güçte bir darbe indirdi. Soğuk toprakların efsanevi savaşçısı o kadar uzağa savruldu ki neye uğradığını şaşırdı. Düştüğü yerden, koca bir kazık girmiş gibi ağrıyan sırtını doğrultmaya çalıştı.

Börü karşı karşıya geldiği Bada Han'a pusatını savururken, kurdu da Tamu'nun kara domuzuyla boğuşuyordu. Bada Han, kara renkteki kılıcıyla Börüyü durdurup,

üzerine atladı. İkisi de hayvanlarının üzerinden toprağa yuvarlandıkları sırada Bore, dikenli koca topuzuyla Börü'nün üzerindeki Bada Han'a sert bir darbe vurdu. Yana doğru yuvarlanan Bada Han, "Sizin ne olduğunuzu biliyorum! Sizlerin soyunun tükendiğini sanıyordum. Tanrı tarafından ödüllendirilen savaşçılar. İnsanın en güçlüleri," dedi. Bore, kendini izleyen alevli gözlere bakıyordu. Börü de ayağa kalkıp, Bada Han'ın hareketlerini süzüyordu.

Bore, omuz omza verdiği Börü'ye doğru dönüp, "Beyim, onu biz hallederiz. Piramide gitmelisin!" dedi. Bada Han'a doğru koşan dört Gümüş Maskeli'yi daha fark eden Börü, Bozdoğan'ın da savaş meydanından son hız bir atla yaklaştığını gördü.

"İkimiz birden saldıracağız Bore. Diğerleri de katılınca altı kişiyle birden savaşmaz. Onun aklını karıştırın. Ben de piramide girip, bu işi bitireyim."

"Hazırım beyim!"

Börü ve Bore, Bada Han'ın üzerine koşarken, iki yanından yaklaşan dört Gümüş Maskeli'yi de fark eden Bada Han, tek elini toprağa dokundurdu. Gülümseyerek, "Aptallar!" dedi. Avuçladığı toprak, harlanış bir çamura dönüştüğü sırada, alevden bir kırbacı iki yanına savurdu. Bore ve Börü, bir anda durdular. Dört Gümüş Maskeli'yi ortadan ikiye ayırarak öldüren Bada Han, üzerlerine geliyordu. Bozdoğan daha da yaklaşmıştı. Börü, "Bozdoğan! Hayır! Dur Bozdoğan!" diye bağırıyordu. Bada Han, kırbacını bu sefer son hız üzerine gelen Bozdoğan'a savurdu.

Kırbaçtan kaçamayan Bozdoğan, atıyla birlikte param-

parça olmuş bir halde çamura yuvarlandı. Börü, " Olamaz! Bozdoğan... Olamaz!" diye sayıklıyordu. Bada Han, kırbacını yere vurarak üzerlerine doğru gelirken, kurdunun kanlar içinde, Bada Han'ın domuzunu öldürdüğünü fark etti. Kurdu, pençelerini çamura geçirerek biraz ilerledikten sonra yere yığıldı. Düşmanını öldürmüş olsa da aldığı derin yaralara daha fazla dayanamamıştı. Kızıl gözlerini Börü'ye dikmiş bir halde bakıyordu. Hırıltılar içinde Börü'ye takılı kalan gözleri donuklaştı ve son nefesini verdi.

Arka arkaya aldığı kayıplar Börü'yü âdeta aptallaştırmıştı. Yanında bağıran Bore'yi boğuk duyabiliyordu.

"Geliyor! Beyim geliyor! Kendine gel beyim!"

O an, kulaklarında rüyalarında gördüğü kadının sesini duydu.

"Sen göğün gazabısın! Göğün kudretini kullan Börü! Sen savaşın efendisisin!"

Bada Han, iyice yaklaştığında alevden kırbacını Bore'ye doğru salladı. Bore, geriye doğru çekildiği sırada yakıcı sıcaklığı yüzünde hissetmek üzereyken bir anda kırbaç durdu. Börü, eliyle kırbacı yakalamıştı. Bada Han, Börü'nün bunu nasıl yaptığını anlamaya çalışırken, gökten yıldırımlar düşmeye başladı.

Börü, kırbacı bırakıp Bada Han'a doğru yürümeye başladığında Bore'ye geride kalmasını emretti. Bada Han, kırbacı yere bırakıp tekrar pusatını çekip savurdu. Börü, pusatıyla Bada Han'ın hamlesini durdurup, karnına sert bir tekme attı ve beş adım geriye yuvarladı. Pusatını elinden bırakan Börü, yerden kalkmaya çalışan düşmanına

doğru çok güçlü bir fırtına çıkardı. Bada Han ayakta zor duruyordu. Börü ise adım adım düşmanına yaklaşıyordu. İki elini havaya kaldıran Börü, tepesindeki kara buluttan yıldırımları Bada Han'a vurmaya başladı. Erlik Han'ın oğlu, bir insanın bunu nasıl yapabildiğini anlamaya çalışıyordu. Bada Han, yediği darbelerle yere düşerken Börü, "Rüzgârlar, benim yoldaşım olun!" dedi.

Kara Piramit'e bir ok gibi fırlayan Börü'nün arkasından bakmakla kalan Bada Han, "Bunu kaybedemem! Bu olmamalı! Bir kez daha kaybedemem!" diye hırsla bağırarak ayağa kalktı. Kara Piramit'e doğru koşmaya başladığında en üst balkonda güçlü kollarıyla kızıl taşı yok etmeye hazırlanan Börü'yü fark etti.

Börü, büyük savaşı piramidin balkonundan izlerken yalvarır gözlerle ona bakan Bada Han'ı gördü.

"Yapma Börü! Zafer senindir! O taşı bırakırsan, Tamu'nun tüm ordularını emrine getiririm. İnsanlar sana altından taht ve saraylar yaparlar. En büyük sen olursun."

"Ben ne altından taht ne de saray isterim. Benim tek isteğim kanının öcünü almak. Babamın bedenini kullanarak bu topraklara geldin. Şimdi her şeyin öcünü alıp, seni, Emegenler'i ve Aryuntlar'ı yeryüzünden tamamen silmemin zamanı geldi."

"Hayır!"

Börü taşı yere koyup, parıldayan göğün yüzüğünün takılı olduğu elini yumruk yaptı.

"Her şey buraya kadardı! Beni en güzel bahçelerine al Tanrı'm!"

Börü tüm gücüyle taşa yumruğunu indirdiğinde gözleri kamaştıran bir ışık, arkasından da büyük bir patlama sesi yükseldi. Bir alev rüzgârı Kuzey Şehri'nden tüm Atlantis'e yayıldıktan sonra toprak patlamaya başladı. Azgın kara dalgalarla fokurdayan alevli toprak birbirine karıştığında, kadim sırlar da, kara dumanların arasında yok oldu.

Di'nin yok oluşundan sonra Cerdukay'ın savaşçıları yaralıları toplarken, Zile, Ejder Sarayı'nın yüksek bir noktasında dikiliyordu. Göz bebekleri yok olmuş bir haldeydi. Cerdukay, can dostu Orus ve Gazap Birliği'nin kahraman savaşçılarının törenle gömülmesi için toplanışını izlediği sırada Zile'yi fark etti. Aysera, "Atlantis'e bakıyor olmalı," dedi.

"Sen burada bekle Aysera. Kahramanların bu gece onurlarına yaraşır uğurlanması için başlarında bekle. Ben Zile'ye bakacağım."

Zile'nin yanına giderken, cansız kara kurdunun taşınmasını üzgün gözlerle izleyen Cerdukay, taş merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Rüyasında gördüğü şeyin olmaması için Tanrı'ya dua ediyordu. Zile'ye varmasına birkaç adım kala, Agarta üstadı arkasına iki adım atıp, nefes nefese taşlara dayandı. Şok olmuş bir halde yere çöktü. Cerdukay koşarak yanına gitti.

"Ne oldu? Ne gördün Zile? Bana sakın o rüyanın gerçek olduğunu söyleme!"

"Beyim... Onlar kendilerini feda ettiler!"

"Ne diyorsun? Açık konuş, ne gördün?"

"Laneti yok ettiler. Savaşı kazandılar ama lanetle bir-

likte hem Atlantis'i hem de kendilerini suların altına gömdüler. Her şey, sanki hiç olmamış gibi yok oldu beyim."

Cerdukay, derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Zile'nin yanına çöküp, sırtını duvara yasladı.

"Neden Börü? Neden?"

Zile ve Cerdukay, kaybettikleri dostlarının acısıyla kendilerini düşmanın soğuk duvarına yasladığında Agarta topraklarında tüyleri diken diken eden bir uluma yükseliyordu. Bangu'nun kara kurdu, diğer Demirdağ kurtlarının öldüğünü hissetmiş, Agarta kayalıklarını çınlatırcasına acı ulumalarla inletiyordu. Agarta kralı, üstatlarından her şeyin bittiğinin ama orada savaşanların tamamının kendilerini feda ettiklerinin haberini almıştı. Kurdunun ne yaptığını anlamaya çalışan Bangu, "Gölge! Buraya gel! Ne yapıyorsun?" diye bağırıyordu. Agarta kralı, küçük çocuğun yanına gelip omzuna dokundu. Yere çöküp, her şeyden habersiz masum gözlerine baktı.

"Sana bir şey getirdim Bangu."

Bangu heyecanlı bir halde kralın arkasında bekleyen muhafızın eline bakıyordu. Üzeri kızıl bir kumaşla kapatılmış şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Kral geriye doğru elini uzattığında, ucu kurt başlı gümüş kabzalı bir kılıç ortaya çıktı. Kral kılıcı Bangu'ya uzatıp, "Bu artık senin Bangu. Artık gerçek bir kılıcın var," dedi. Küçük çocuk mutluluktan uçmak üzereydi. Bir anda durup, kralın bakışlarını süzdü. Kral oldukça üzüntülü görünüyordu. Kafasını kurduna doğru sürdüğünde, koca hayvan sanki ağlıyordu. Bir anda küçük pırlanta taneleri gibi gözünden damlama-

ya başlayan yaşları tek eliyle sildi. Küçük burnunu çekip, "Babam, anam ve ağabeyim bir daha hiç dönmeyecekler, öyle değil mi?" dedi

"Evet Bangu. Onları bir daha hiç göremeyeceksin. Onlar artık Tanrı'nın en güzel bahçelerinde yaşayacaklar. Hepsi birer kahramandı. Sen de büyüyüp, onlar gibi birer kahraman olduğunu gösterdiğinde yanlarına gideceksin."

Bangu ve Agarta kralı birbirlerine sarılırken, yeryüzü, batan güneşle korkusuz kahramanlarını uğurluyordu. Binlerce meşalenin ışığında, on binlerce savaşçı toprağa verilirken Aysera, nemlenmiş gözleriyle ağabeyine baktı.

"Zile bana hiçbir şey söylemedi ağabey."

Cerdukay halen konuşmuyordu. Başı önünde, bilgelerin ağızlarından yükselen duaları dinliyordu.

"O beyaz koca kurdun bir daha buraya gelmeyeceğini biliyorum ağabey. Börü, verdiği sözlerden sadece birini tutamadı. Bunu da yeryüzü için yaptığını biliyorum."

Aysera gözyaşları içerisinde ağabeyine sarıldı. Zile, uzaktan iki kardeşi izliyordu. Kahramanlar toprağa verildikten sonra Ejder Sarayı ateşe verildi. Di'ye ait tek bir hatıranın bile kalmasını istemiyorlardı.

40 Yıl Sonra...

Yüz Uyguri erininin korumasında ilerleyen beş gösterişli kuyaglı savaşçı, tepeliğe çıkınca arkalarındakilere durmalarını emrettiler. Yeşil kumaşa işli beyaz kurt kafalı bayrak ve beyaz kumaşa işli aslan başlı bayrak rüzgârda ahenkle dans ediyordu. Beş savaşçı, tahtadan tek katlı bir evin kapısında durdular. Savaşçılardan biri kapıya tıklatıp, "Baba, biz geldik! İçeride misin?" diye seslendi. İçeriden gelen sesle, tahta kapıyı açan savaşçılar, tam karşılarında ayı postlarının üzerinde oturan ihtiyar adamın karşına geçip selam verdiler. İhtiyar adam gülümseyerek hepsini süzüyordu.

"Hoş geldiniz yiğitlerim."

Hep bir ağızdan, "Hoş bulduk," diyen savaşçılar ihtiyara bakıyorlardı.

"Yönetmeniz gereken toprakları bırakıp beşiniz birden buraya geldiyseniz ya savaş vardır, ya da göç. Hangisi Alpagut Han?"

Orta yaşlardaki güçlü han gülümseyerek," Bizleri en iyi tanıyan sensin Cerdukay beyim. Gücümüz karşısında durabilecek ordu yoktur. Buraya yaklaşan çok büyük bir tehlikeden bahsetmek için geldik," dedi.

"Her sabah karşıdaki ulu dağlardan yuvarlanan kar-

ları ben de görürüm Alpagut Han. Neden bahsettiği biliyorum."

"Bildiğine göre bizimle gelmelisin Cerdukay beyim. Artık burada kalamazsın. Bilgeler bu tepelerin sular altında kalacağını söylüyorlar."

Cerdukay gülümseyerek başını salladı. Yaşı en büyük olan savaşçıya doğru baktı. Kuyağında işli olan koca kurt kafasını inceledi.

"Sen de, yeğeninle aynısını mı düşünüyorsun Bangu Bey?"

"Yeğenim doğru söyler Cerdukay beyim. Tüm Uyguriler'i yüksek dağlara taşıyoruz. Bile bile burada ölmenize göz yumamayız."

"Üç oğlum, Bangu ve Börü'yle Aysera'dan olma, Alpagut Han, beni iyi dinleyin!"

Alpagut Han'ın solunda oturan üç savaşçı babalarına bir şey söylemek için hareketlendiklerinde Cerdukay elini kaldırdı.

"Yıllar boyunca savaştım. Düşmanlarımızın hepsini Börü ile yok ettik. Öyle ağır kayıplar verdik ki, bir ölümlünün kaldırabileceği acıların en büyüklerini yaşadık. Evdeşim, üç oğlumun anası Göksu Hatun gözlerini bu hayata kapattıktan sonra buraya geldim. Sizler, onu kaybetmenin acısına dayanamadığım için buraya geldiğimi sanırsınız ama öyle değil. Yıllar boyunca kendi yıkılışımı dinliyorum. Ayak bastığım topraklarda düşmanın dizlerini titretirdim ama şimdi bacaklarım beni zor kaldırıyorlar. Pusat tutan ellerim artık güçsüz ve titriyorlar. Toprakları

inlettiğim sesimde artık sadece yılların verdiği yorgunluğun hırıltısı var. Kartal gözlerim oturduğum yerden kapımı zor görür oldu. Şimdi oğullarım, Bangu ve kardeşim Aysera'nın oğlu Alpagut, bana bu halde künün karşısına çık diyorlar. Ben Cerdukay'ım. Bu topraklara nam salmış acımasız Cerdukay! Herkes beni öyle hatırlayacak. Kimse bu halimi görmeyecek. Bir yiğit öldüğünde, yıllar boyunca yaptığı savaşlardan çok, en son hali hatırlanır. Ben güçlü bir aslan olarak hatırlanacağım."

Alpagut Han, Cerdukay'ın sözlerinden sonra oğullarına ve amcası Bangu Bey'e baktı.

"Cerdukay beyim, anam Aysera da büyük mabede gitmek ister. İstersen seni onunla birlikte oraya götürelim."

"Anan bu topraklarda doğsa da, o mabette büyüdü Alpagut, oraya gitmek istemesi gayet normal. Ben bu topraklarda büyüdüm. Nefesimin tükendiğini hissedebiliyorum. Şimdi gidin! Künün başından ayrılmayın!"

Beş savaşçı, homurdanarak oturdukları yerden kalkmadan Cerdukay'a bakıyorlardı. Cerdukay bir anda sesini yükseltiverdi.

"Size gidin dedim!"

Ayağa kalktıklarında Cerdukay'ın üç oğlu babalarına bakıyorlardı. Bangu, çocukken tanıdığı o büyük savaşçıyla, şimdi karşısında oturan ihtiyarı karşılaştırıyordu. Cerdukay haklıydı. O böyle hatırlanmak istemiyordu. Alpagut Han son kez, "Beyim..." dediği sırada Cerdukay sözünü kesti.

"Size her zaman söylediğim gibi künü yönetin. Ka-

nımızı başsız bırakmayın! Taht için sakın birbirinizle savaşmayın. Sizin için hayatlarını feda edenleri unutmadan yaşayın. Hep tek yumruk olun. İhaneti cezasız bırakmayın ama her zaman adaletli olun! Tanrı yanınızda olsun!"

Beş savaşçı istemeyerek tahta evden çıktılar. Atlarına bindiklerinde Alpagut Han, Bangu'ya döndü.

"Amca, onu burada nasıl bırakırız? Kararını vermiş, bilirim gelemez ama böyle ölüme mi terk edeceğiz?"

Cerdukay'ın oğulları da aynı şeyi söylüyorlardı. Bangu, "O, nefesinin tükendiğini biliyor. Artık Tanrı'ya, oradaki dostlarına ve savaşçılarına kavuşmak istiyor. Onu o büyük savaş anında gördüm. İstediği şeyi anlıyorum," dedi. Beş savaşçı, Cerdukay'ın kaldığı tahta eve umutsuzca bakarak yola çıktılar.

Uyguriler, hep beraber yükseklere göç ederken günler boyunca eriyen karları ve yükselen ırmakları izleyen Cerdukay, bulutsuz bir gecede gördüğü rüyadan sonra evinden çıktı. Rüyasında Börü, Orus, Uçkan, Bozdoğan ve Taragay, arkalarındaki koca bir orduyla ona gülümseyerek bakıyorlardı. Orus kendine doğru iki güçlü aslanla gelip, "Aslanın aramıza katılma zamanı geldi," dedikten sonra uyanmıştı.

Başını göğe kaldırdığında, gökyüzündeki yıldızların muhteşem renk ahengini izlerken, uzaklardan gelen gürültüleri duydu. Gökte parıldayan kızıl bir yıldızdan sonra gülümseyerek ucu görünmeyen karanlığa döndü.

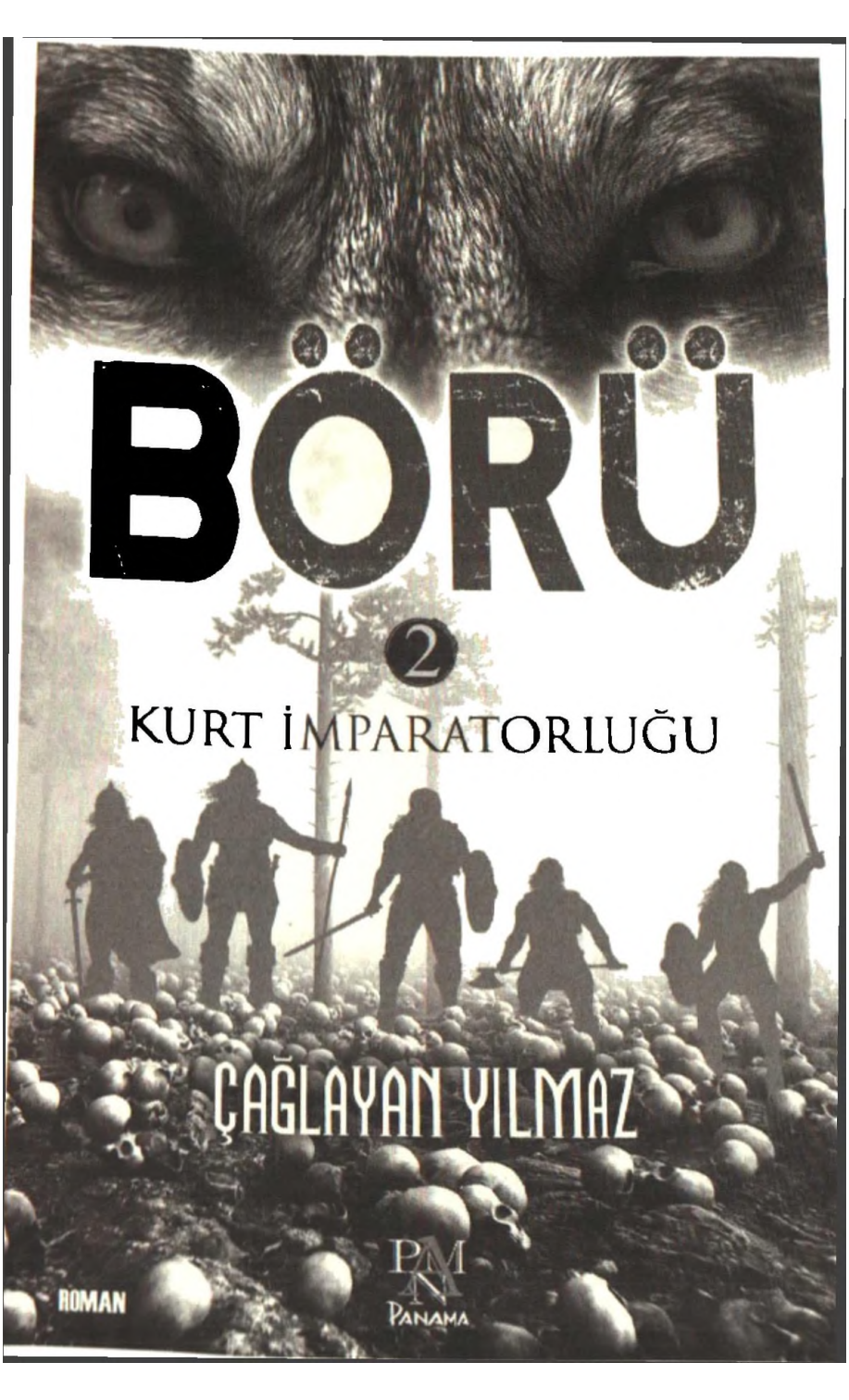
"Savaşın efendisi Börü, yıllar önce aldığımız zaferleri artık beraber kutlayabileceğiz. Orus, kahraman Gazap Bir-

liği, kurdum, evdeşim ve niceleri... Artık buluşma anımız geldi. Beni en güzel bahçelerine al Tanrı'm!"

Kollarını iki yana açan ihtiyar Cerdukay, üzerine doğru gelen dev kara dalgaya bakıp, gülümseyerek gözlerini kapattı. Bir efsane, lanetin engellediği gün gibi kara dalgalarla yeryüzünden gitti.

Yeryüzündeki son buzul çağı, eriyen buz ve kar örtüsünün oluşturduğu dev dalgalarla sona erdi. Uyguriler, yüksek dağlarda bu yıkımdan kurtulurken, büyük mabetse tüm topraklardan özenle seçtiği hayvan türlerinin soyunu korudu. Aylar sonra geri çekilen sular, yerini kadim yazıtlardaki gibi verimli topraklara bıraktı. Kurtulanlar, insanlığı yeniden inşa etmek için sulu toprağa adım attıklarında, Uyguriler için yönetilecek artık yemyeşil düzlüklerle dolu topraklar ve huzur dolu günler vardı.

SON

BÖRÜ
2
KURT İMPARATORLUĞU
ÇAĞLAYAN YILMAZ
ROMAN
PM
Panama